VICTORIA SERMAN

Rămâi insula mea de canabis

UNIVERS

VICTORIA SERMAN

RĂMÂI INSULA MEA DE CANABIS

Editura UNIVERS, 2017

AVERTISMENT

Această carte este o operă de ficţiune. Orice asemănare între personajele, situaţiile şi dialogurile acestei cărţi cu personaje, situaţii, dialoguri care au avut loc, vor avea loc ori ar putea avea loc în realitate este întâmplătoare.

„Există o singură obligaţie, aceea de a fi fericit.“
Denis Diderot

Mulţumiri lui Claudiu şi Irinei
care au scos la lumină această poveste.

PROLOG

SCRISOAREA UNEI MAME CĂTRE COPILUL EI NENĂSCUT

Stockholm, 30 aprilie 2007

Minunea mea,

Nu ştiu cât de mult percepi tu din ceea ce se întâmplă cu tine, cu mine, cu noi unite prin cordonul ombilical, dar acesta e singurul mod pe care l-am găsit pentru a-ţi explica perioada zbuciumată prin care trecem. Faptul de a te avea în mine a fost, şi ar fi trebuit să fie în fiecare clipă, lucrul cel mai important din viaţa mea, asupra căruia ar fi trebuit să-mi concentrez toată energia, atenţia, visele.

În ultimele săptămâni, însă, toate acestea au fost orientate într-o direcţie care m-a bulversat, luându-mă pe nepregătite, făcându-mă să mă simt josnică şi nedemnă de miracolul care mi-a fost dăruit. La început mi-am spus că această stare de beatitudine nu poate fi decât benefică. Problemele de sănătate care s-au declanşat în mine şi care ţi-au pus viaţa în pericol au fost semnalul de alarmă care m-a făcut să realizez că ceea ce luam drept endorfine era, de fapt, adrenalină pură, care îmi consumă şi îţi consumă implicit energia vitală.

Viaţa mea din ultimele săptămâni a fost aceea a unui devorator de jocuri video, intoxicat, obsedat, dependent, prins în capcana lumii lui virtuale. Am uitat complet de mine, de tine, de lumea înconjurătoare, plonjând într-un timp pe care nu l-am plâns niciodată.

Mi-a fost ruşine de tine, nu mai îndrăzneam nici măcar să te mângâi. Dar iată că în această lume lucrurile nu sunt întotdeauna ceea ce vrem şi mama ta s-a trezit fără veste în postura infamă a femeii căsătorite, însărcinată cu al doilea copil, îndrăgostită ca o adolescentă de acelaşi bărbat pe care îl adorase cu douăzeci de ani înainte.

Te-am avertizat de mai multe ori, în glumă sau în serios, despre familia în care ai fost trimisă: un nebun, o isterică şi o depresivă. Crud portret de familie! Te rugam pe tine să aduci echilibrul în acest cămin greu încercat.

Nebunul nu a fost nebun tot timpul sau, pentru o bună perioadă de timp, a fost nebunul reginei. La început, lucrurile au mers bine. Dragostea s-a consolidat cu timpul, o dragoste matură, pe care am învăţat să o transform în centrul universului meu. Ce am iubit din prima clipă la el a fost intelectul. Vorbea ore întregi pe teme atât de variate, încât aveam impresia că îl cunosc dintotdeauna. M-am îndrăgostit de mintea lui, de cultura lui, de profunzimea ideilor sale şi, ascultându-l, aveam impresia că învăţ întotdeauna ceva nou. În ciuda vârstei tinere, era umblat, citise

enorm şi avea o părere despre orice subiect. Trăia într-o lume mult mai evoluată decât a mea, cu orizonturi infinit mai largi decât puteam visa vreodată.

Alegerea a fost simplă. Dureroasă, plină de riscuri, dar a fost evidentă din prima clipă. Când m-am întors de la prima noastră întâlnire, curiozităţii şi nerăbdării prietenelor mele de a afla cum se derulase am răspuns cu un singur lucru: „El e“.

Şi el a fost.

Slăbiciunile pe care i le-am intuit de la început, dar pe care le-am ascuns în propriii mei ochi, s-au confirmat cu timpul, transformându-mi viaţa, încet, într-un labirint fără ieşire. Am simţit difuz note false, dar bilanţul primilor ani era pozitiv. El era arma mea secretă în uraganul victoriilor consecutive. Nu ştiu cât mi-am dorit succesul în sine, cât a trebuit să mă bat în lipsă de alternativă. În braţele lui plângeam când stresul şi presiunea mă striveau. În braţele lui mă linişteam şi o luam de la capăt, cu forţe noi. Nu realizam că tot ce îmi dădea nu erau decât încurajările pentru a continua. Mă trimitea singură în linia întâi, pe un front care ar fi trebuit să fie al amândurora.

Lucrurile au început să ia o turnură neaşteptată când l-am scos din contextul lui. Atunci a început să se manifeste latura lui ascunsă în toată splendoarea sa. Asocierea cu persoane de faimă îndoielnică şi afacerile eşuate, într-o ţară a cărei înţelegere îi lipsea cu desăvârşire, l-au transformat într-un om pe care nu-l mai cunoşteam. A început prin a vrea să mă părăsească, s-a scufundat în minciuni, a continuat cu explozii de violenţă care mă aveau ca ţintă, fără a deveni fizice. Ani de zile m-am întrebat cu ce sunt mai bună decât toate femeile bătute, din moment ce toleram hărţuirea a cărei victimă eram.

Devenise meschin, violent, tiranic, şi ani de zile nu a fost o clipă de linişte şi de înţelegere în casa noastră. Reproşurile şi acuzaţiile grele erau pâinea mea de fiecare zi. Am ajuns să nu mai vedem pe nimeni, să nu mai vorbim cu nimeni, să ne izolăm. Nu mergeam nicăieri şi totul se reducea la bani, o falsă problemă. Chiar şi casa pe care o construisem din temelii, în loc să fie o oază de pace şi fericire, a devenit scena unor bătălii sângeroase.

Am vrut un copil pentru că era în firea lucrurilor şi pentru că speram că acest nou început avea să ne aducă liniştea după care tânjeam. Sosirea Evei a fost o binecuvântare, dar, în loc să o trăim astfel, a adâncit şi mai mult prăpastia dintre noi. Nu-şi mai găsea locul în trei, avea impresia că mă pierduse, nu îşi mai avea independenţa, nimic nu mai era ca înainte… Copila noastră şi-a trăit primii ani din viaţă în urletele lui şi uneori ale mele, ajunsă la capătul puterilor, a asistat la pumnii şi răcnetele animalice pe care le scotea tatăl ei în momentele de criză. Accesele lui de furie nu aveau ca ţintă bietul copil, care nu era decât un spectator inocent. Doar că, inevitabil, au marcat-o. Eva ţipă şi plânge din orice, aruncă cu jucăriile în oricine încearcă să se apropie şi, de multe ori, ne e greu să ne înţelegem cu ea.

De unde portretul crud de familie pe care ţi l-am făcut.

Nu ţi-am vorbit despre depresivă. Am avut cu siguranţă partea mea de vină, neluând în seamă ceea ce intuisem de la început. Dar, după ce ani la rând mi-a repetat că totul e din cauza mea, am ajuns să cred.

Am încercat să rezist cum am putut: refugiindu-mă în grija şi dragostea şi atenţia obsesivă pentru fiica mea, în muncă, pe umărul singurei prietene apropiate pe care o mai aveam, într-o permanentă stare de depresie şi nefericire.

Când lucrurile au depăşit limita suportabilului, am cedat viciului pe care îl învinsesem cu zece ani în urmă. Am reînceput să fumez. Mult. Să mă intoxic. Era cel mai mic rău pe care mi-l puteam face. Eram prea obosită, prea uzată, luptam pe prea multe fronturi paralele. Am sperat din tot sufletul că lucrurile se vor îndrepta. Şi nu voiam să o despart pe Eva de tatăl ei. Dar incapacitatea de a mă detaşa m-a făcut să îmi pierd orice respect pentru mine însămi.

Am decis (eu) să te avem pe tine. Ne-a luat destul de mult timp, dar, într-o zi cu soare, emoticonul mi-a zâmbit de pe testul de sarcină. Câtă fericire debordantă, câte precauţii pentru a mă asigura că te voi putea păstra cu adevărat! L-am rugat ca măcar în primele luni să fie bun şi tandru cu mine, cum era la început, pentru a proteja sarcina, pentru a te proteja pe tine. Nu a fost chip. Nici rugăminţile fierbinţi, nici ameninţările nu au fost de folos. Gândurile negre pe care le ţesea în permanenţă îi întunecau mintea cu totul. Aşa am ajuns să îi spun că faptul de a fi însărcinată nu mă va împiedica să îl părăsesc. Clipa aceea a marcat moartea cuplului nostru. Şi cu ea, apariţia, de neunde, a unui înger…

Restul îl ştii. L-ai trăit cu mine în fiecare zi şi ştii câtă fericire, câtă teamă şi câtă bucurie mi-a fost dat să trăiesc. M-a făcut să mă simt din nou, după atâta vreme, femeie. Să realizez că fiinţa plină de viaţă şi de zâmbet care eram devenise doar o amintire ştearsă, uitată în străfundurile unui suflet programat să sufere pentru a supravieţui. A trezit în mine senzaţii şi sentimente refulate ani la rând, amintindu-mi cine sunt.

Nu ştiu de ce, nu ştiu de ce acum şi nu ştiu de ce el.

Minunea mea, voiam să te fac să înţelegi că toate emoţiile din ultimele săptămâni sunt ecoul unui amestec exploziv de vulnerabilitate, pentru că te aştept, de frustrare şi nefericire timp de atâţia ani, de trezirea unui vulcan de sentimente pe care îl speram stins.

Iartă-mă că te-am neglijat, că nu am înţeles de la început ce mi se întâmplă. Tu eşti, alături de sora ta, ceea ce am mai de preţ pe lume şi niciodată nu voi mai lăsa pe cineva să vă umbrească fericirea la care aveţi dreptul!

Sper că într-o zi vei înţelege.

Mama ta, care te iubeşte nespus

PARTEA I

REALITĂŢI PARALELE

Arome de primăvară

„În primul trimestru, piaţa înregistrează o scădere de 4%...” Surâsul i se lărgea pe măsură ce înainta în lectura raportului. Nu, raportul acela nu avea nimic amuzant, însă Dora nu reuşea să înţeleagă nimic din cifrele enumerate. Literele, cuvintele, întregi pasaje zburătăceau pe foaie într-un dans fără sens, altul decât cel al fericirii. Stomacul îi era traversat de crampe de emoţie, îşi simţea pulsul înnebunit şi o avalanşă de sentimente se amestecau în mintea ameţită de adrenalină. Reluă. „În primul trimestru, piaţa înregistrează o scădere de 4%…“ Izbucni în râs şi trase cu ochiul la ecran. Era prea devreme pentru a mai primi un mesaj, dar devenise un reflex de care nu se mai putea dezvăţa. Aventura aceasta neaşteptată dura de două săptămâni. Lucrurile merseseră în crescendo, cu câteva momente de vid care le-ar fi putut periclita relaţia, dar care se dovediseră a fi doar momente de calm înaintea unei noi furtuni. Şi ce furtuni! După aproape douăzeci de ani, scânteia se transformase în incendiu, mistuind totul în calea sa: prejudecăţi, teama de sentimente, teama de consecinţe. Îşi lăsase imaginaţia să zburde fără nicio restricţie, cu inconştienţa celui ce nu are nimic de pierdut. Doar în privinţa aceasta greşea. Avea ceva de pierdut: liniştea şi somnul, într-un moment mai mult decât nepotrivit. Povestea aceasta o surprindea complet, dar, între puţinele evenimente picante din viaţa ei şi tortura constantă ca o picătură chinezească pe care o trăia zi de zi, îşi găsea toate justificările necesare unui comportament atât de nechibzuit.

Nu înţelegea, în schimb, ce îl împingea pe Călin într-o astfel de aventură: adept necondiţionat al vieţii de familie, trăind pentru copiii lui, cu o soţie iubitoare şi la locul ei, o slujbă bună, stabilă, care îi permitea să facă ce îi place. Nu ambiţii, nu vise, doar o viaţă normală, lipsită de riscuri, dar nu de greutăţi. Sau cel puţin asta ştia ea. Era adevărul?

Declanşatorul fusese ziua ei de naştere. De când se ştia, Dorei îi plăcea să o sărbătorească. Era o zi cu totul specială pentru ea, iar trecerea anilor nu îi umbrea cu nimic această fericire simplă. Dar, de când se despărţise de Călin, cu mulţi ani în urmă, nu gusta pe deplin plăcerea acelei zile până nu primea urarea lui. Şi în fiecare an, cu precizia unui ceasornic elveţian, telefonul suna sau ecranul calculatorului anunţa că minunea s-a produs din nou.

Se despărţiseră cu deplina conştiinţă a faptului că se iubeau mult, dar că drumurile lor nu puteau continua împreună. Ultima discuţie fusese simplă, calmă, în ciuda durerii mocnite.

— Asta înseamnă că nu vom mai vorbi? Că doar ne vom face urări la zilele de naştere şi de sărbători? o întrebase el, ţinând-o strâns în braţe.

—Da…

Răspunsese mecanic, cu voce străină, ieşită ca din gura altcuiva. Era ca şi cum s-ar fi desprins de corpul ei, observând scena ca simplu spectator. Sentimentele nu îşi aveau locul. Dacă şi-ar fi ascultat inima, ar fi însemnat să contemple golul imens în care cădea. Nu voia să cedeze tentaţiei. Ştia ce vrea, anticipa cât de greu îi va fi, dar decizia era luată. Câteva minute au stat agăţaţi cu disperare unul de altul, fără să spună un cuvânt. Apoi s-a desprins de el şi a plecat fără să întoarcă capul. Fusese ultima dată când îl văzuse.

Dora se smulse din reveria ce îi umbrise privirea şi un zâmbet radios îi lumină faţa: mesajul lui Călin sosise. Era în sfârşit ziua ei!

„La mulţi ani!“

„Mulţumesc frumos! Toate bune?“

Scrise răspunsul cu degete tremurânde de emoţie şi fără prea mari speranţe că el va răspunde. Cu câteva luni înainte, voise să joace tare şi dăduse greş. Supărată că nici după atâţia ani nu reuşea să îşi înăbuşe dorinţa de a avea veşti de la el, ruşinată că el i-ar putea ghici nerăbdarea, încercase să pară detaşată. Îi mărturisise că nu ştiuse niciodată dacă ziua lui era pe 10 sau pe 11. Nu minţea, dar intuia că felul de a o spune riscă să îl rănească. El o informase rece că ziua lui fusese întotdeauna pe 9, iar la mesajul următor nu îi mai răspunsese niciodată.

„Mm.“

„Nu sunt convinsă că am înţeles…“

„Aşa şi-aşa.“

Dora era uimită. În ultimii ani, la întrebarea ei politicoasă, Călin răspunsese invariabil „da“, apoi dispăruse. De această dată, monosilabismul aducea o nuanţă nouă, deşi incertă. Trei schimburi de replici, chiar dacă impropriu numite astfel, era un record la care nu ajunseseră niciodată în trecut. Dora se întrebă sincer ce era cu el. Ar fi vrut să îl întrebe, dar îi era teamă să nu dispară din nou. Preferă să lase lucrurile cum erau, concentrându-şi atenţia asupra telefonului care suna în permanenţă, a colegilor care treceau pe rând să o felicite, a prietenilor care îi scriau mesaje pe toate canalele.

Ideea că orele interminabile la slujbă puteau fi evitate măcar o dată pe an îi străfulgeră mintea pe neaşteptate şi, într-un elan de entuziasm, hotărî să sărbătorească plecând devreme de la birou. Ocazia era perfectă.

Când ajunse acasă, George o întâmpină zâmbitor.

— Draga mea, nu am avut bani să îţi iau flori. Pot să iau cardul tău? Şi fără a mai aştepta acordul ei, scotoci în poşetă, scoase cardul din portmoneu şi plecă la florărie. Ea rămase nemişcată, ezitând între hohotele de râs în faţa grotescului situaţiei care constituia viaţa ei şi dorinţa de a arunca în urma lui cu ce îi cădea în mână. Dar era prea bine dispusă. La urma urmei, era ziua ei, zeci de prieteni se gândiseră la ea şi i-o demonstraseră, EL îi scrisese trei mesaje, viaţa era frumoasă!

În noaptea aceea îl visă pe Călin. Erau într-o cameră, aşezaţi confortabil pe o canapea, ţinându-se de mână, iar copiii, ai lui şi ai ei, se jucau în jurul lor. Dimineaţă se trezi gândindu-se la el, surprinsă de claritatea imaginii care îi

rămăsese în minte. Replicile din ziua precedentă fuseseră de o banalitate necruţătoare, dar în spatele lor trebuia să se ascundă ceva.

Dorei i se păru dintr-odată ridicol să-şi piardă timpul cu astfel de gânduri. Ziua se anunţa încărcată, iar ea trebuia să se concentreze pe lucruri serioase. Visele de adolescenţă târzie nu erau programate în agendă.

Întâlnirile se înlănţuiră fără a-i lăsa răgaz să mănânce, neglijenţă care o putea costa scump în starea ei de femeie însărcinată. Încercă cu greu să facă abstracţie de somnolenţa care, de două luni, se cuibărise în ea, odată cu mica fiinţă. Constată fără surprindere că atenţia i se volatilizează din ce în ce mai des şi privirea îi alunecă spre ecran.

La sfârşitul zilei, hotărî să clarifice lucrurile şi îi scrise lui Călin:

„Şi tot nu mi-ai zis ce-ai păţit.“

Răspunsul sosi după douăzeci de minute, făcând-o să tresară.

„Sunt bine.“

Bineînţeles! Cum îşi putuse imagina că s-ar fi schimbat? Întotdeauna procedase la fel. Dacă avea o problemă, o păstra pentru el. Nu le împărtăşea nimic celorlalţi. Iar ea fusese suficient de naivă încât să creadă că era gata să-i facă confesiuni. Ce aştepta de la el?

„Mă bucur că eşti bine. Când cineva îmi spune că e *aşa şi-aşa,* eu înţeleg că are o problemă şi, suflet caritabil cum sunt, mă interesez de ce nu e totul în regulă. Greşit, ai dreptate! Nu mă priveşte. Week-end plăcut!“

Trimise mesajul fără a reciti, apăsând cu ură pe buton. Ar fi vrut să vorbească cu el, ar fi avut atâtea întrebări să-i pună. Dar nu avea cu cine discuta. Asta fusese problema lor dintotdeauna. De vorbit, nu vorbeau, el nu îi spunea niciodată ce e în mintea lui. Aveau ocupaţii diferite, gusturi diferite. Când ea îşi dorea să iasă undeva, el refuza pentru că nu avea cu ce să plătească şi nu accepta să plătească ea. Oricum, unei cine romantice îi prefera o bere cu prietenii. Nu îi plăcea ideea că ea lucrează, ar fi preferat să o ştie lângă el. Visurile ei de a vedea lumea se loveau de dorinţa lui de a rămâne pe peticul de pământ pe care îl cunoştea. Nu aveau nimic în comun şi nu înţelegea ce îi unise în afară de o dragoste iraţională. Îl ştia inteligent, se purta minunat cu ea, dar setea ei de cunoaştere nu îşi găsise ecou în felul lui de a fi şi îi fusese imposibil să-şi imagineze viaţa alături de el.

Sfârşitul de săptămână se scurse încet, fără evenimente majore, doar cu gânduri ascunse între două reprize de joacă cu cea mică şi două reprize de hărţuire cu cel mare. Dora ar fi avut nevoie să se odihnească, dar ştia că George avea să o acuze din nou că nu se ocupă de casă şi de copil. Se resemnase.

Ziua de luni sosi în cele din urmă cu avalanşa sa de urgenţe şi răspunsul mult aşteptat:

„Nu aştept nimic de la nimeni. Ai înţeles greşit.”

Dora rămase o vreme cu ochii pironiţi în ecran. Constata cu stupoare că timpul trecuse, dar el nu se schimbase deloc. Îi recunoştea cuvintele, concepţiile, modul de a-şi exprima ideile. Avea impresia că se despărţiseră cu o zi înainte. Ştia perfect la

ce se referă Călin, nu avea nevoie de explicaţii. Atâţia ani şi totuşi îl cunoştea pe de rost. Îşi amintea perfect mândria lui uneori deplasată, ideile lui adânc înrădăcinate într-o societate arhaică, cu valori sănătoase, dar care nu ştiuse să evolueze odată cu restul lumii. L-ar fi recunoscut dintr-o mie. Dora înţelese că răspunsul lui era o reacţie directă la cuvintele pe care le folosise ea. Voise să îl facă să reacţioneze şi reuşise. Dar nu suficient. Ezită, apoi răspunse cu familiaritatea timpurilor în care erau împreună.

„Ascultă, *honey*, expresia *suflet caritabil* era ironică. Mă supărasem că îmi răspunzi monosilabic. Lasă puţin orgoliul la o parte şi spune-mi ce-i cu tine. În fine, dacă vrei, nu e nicio obligaţie. Nu voiam să mă amestec în ce nu mă priveşte, dar dacă nu eşti bine, asta nu mă lasă indiferentă."

Trimise mesajul şi zâmbi trist. *Honey* era felul în care, cu ani în urmă, i se adresa când era supărată. Formularea era hazardată, dar îşi asumase riscul. Nu se putea ca el să nu-şi amintească.

În clipa următoare, clinchetul mesajului intrând îi făcu inima să-i spargă pieptul. Zâmbetul trist se transformă într-un surâs victorios.

„Tare asta cu *honey*! Bănuiam că supărarea va veni repede."

Călin muşcase momeala, dar Dora era prea mândră pentru a accepta o înfrângere imediată. Riscul ca el să se retragă din începutul de discuţie era iminent şi demnitatea nu-i permitea să se lase descoperită. Se mulţumi să îi surâdă cu un emoticon.

„J"

Se pregăti pentru alte luni de aşteptare, când numele lui se afişă din nou pe ecran. Surprizele nu făceau decât să înceapă.

„Ţi-ai revenit. Tu cum eşti?"

Era prima dată când Călin lua iniţiativa de a se interesa de soarta ei. Dora stătu în cumpănă, cântărind sensurile ascunse ale întrebării. Era perfect conştientă că această căutare continuă a lucrurilor nespuse este fructul imaginaţiei ei, dar avea atât de rar ocazia să evadeze din stresul permanent în care trăia, încât hotărî să intre în joc. Avea de gând să-i smulgă mărturisiri trecute sub tăcere prea multă vreme.

„Mi-am revenit? Atenţie, te joci cu focul! De unde ştii tu care e versiunea originală? Dora cea blândă şi bună sau Dora gata de atac?"

„Cred că m-am speriat. Nu fac faţă. Să ne trimitem mesaje formale la zilele de naştere. Să vedem atacul."

„Artilerie uşoară sau grea, ce preferi? Alege-ţi armele."

„Nu poţi veni cu orice armă. Poţi veni cu toate! Mă anunţi."

„Nu te ştiam aşa jucăuş!"

„Cineva se retrage pâş-pâş. Mulţumesc pentru jucăuş!"

Dora era din ce în ce mai surprinsă. În scurtă vreme, anuala urare de „La mulţi ani!" se transformase într-un schimb suspect de replici cu subînţeles. Ceva se întâmpla cu el. Dar ce? Se gândi să adopte o tactică diferită şi ataşă mesajului două poze cu comentariul:

„Cu mască, fără mască. Dora cea blândă şi bună sau Dora gata de atac?”

Pe vremuri, Dora era răţuşca cea urâtă şi nu înţelesese niciodată de ce el o plăcuse. Când îl cunoscuse, el era întruchiparea lui Făt-Frumos, ieşit ca dintr-un basm: înalt, cu umeri laţi şi braţe puternice, o faţă frumoasă, un zâmbet larg şi sănătos, tot timpul vesel şi pus pe glume.

Nu putea crede că această făptură de vis îşi coborâse ochii asupra ei, când ar fi putut alege orice altă fată. Se îndrăgostise de el din prima clipă şi, chiar dacă nu credea o vorbă din repertoriul lui, i se topea în braţe când îi spunea că o iubeşte. Ştia că nu va trece mult şi favorurile lui îşi vor schimba direcţia, dar hotărâse că, atât cât dura, merita, fără a-şi pleca urechea la şuşotelile care începuseră deja să o pună în gardă. Ea, răţuşca cea urâtă, în compania lui Făt-Frumos era ceva inedit.

Doar că răţuşca cea urâtă se transformase cu timpul şi voia să-l surprindă. Alesese o poză făcută într-unul din rarele momente de linişte: un zâmbet senin şi încrezător, hrănit de fericirea maternităţii abia gustate. Aceasta era Dora cea blândă şi bună. A doua era Dora războinică, în plin scenariu de luptă cu beduinii, care furaseră tradiţional nu numai mireasa, ci şi domnişoarele de onoare. Rochia de seară elegantă contrasta cu privirea ameninţătoare şi arma pe care o ţinea cu ambele mâini. Erau două ipostaze diferite care, din întâmplare sau nu, o caracterizau de minune.

„Ţi-am spus să vii cu tot ce poţi. Tremur tot de la pozele astea!“

„Basme! N-ai replicat! Ţi-a rămas puţin var pe cămaşă, la spate…”

„Nu pot replica cu poze actuale, că fugi. Ar trebui să estimezi gabaritul adversarului. Preluarea a fost bună, dar vino cu ceva original.”

„Laşule!”

„Am văzut prea mult bluf. E slabă.”

Felul în care Călin îi dejuca manevrele începu să o stârnească, îşi dădea seama că îşi subestimase adversarul, trebuia să dubleze miza. Dacă fotografiile nu îl impresionaseră până la a-i face o declaraţie, atunci nu avea decât să i-o smulgă fără prea mari menajamente. Demers lipsit de subtilitate, dar merita încercat. Dialectica îi oferi o oportunitate de neratat: alegerea trucată.

„Pozele erau o armă ca oricare alta. Să te văd de data asta: pe care o preferi, pe cea blândă şi bună sau pe cea felină, gata de atac?”

„Combină-le pe amândouă, fă-le foarte rele şi trimite-le la mine să ne răfuim!”

„Şi comod, şi gurmand pe deasupra!”

Dora făcea pe viteaza, dar începea să piardă teren.

„Situaţia degenerează. Sunt amenințat de către o doamnă, cu o poză cu fete şi mitraliere… Sunt comod, fiindcă nu merită deranjul.”

Călin o înfrunta fără niciun scrupul şi continua să marcheze puncte. Dorei nu îi venea să creadă.

„Nu merită deranjul?! Dacă nu aş fi acum cu şeful, ţi-aş răspunde.”

Dora era cu Francesco, făcând efortul de a se concentra la mai multe lucruri deodată. În ciuda şedinţei, nu se putuse desprinde de acel duel imprevizibil care o

ţinuse cu sufletul la gură, lăsând-o în pană de cartuşe. Călin era un adversar mai de temut decât se aşteptase. Nu îşi amintea să fi avut vreodată un astfel de schimb de replici cu el. Continua să se minuneze.

„Deranjez?”

Replica lui o făcu să izbucnească în râs, în plină discuţie bugetară. Se scuză muşcându-şi buzele până la sânge şi, cu un aer concentrat ca asupra unei probleme urgente, ce nu suferă amânare, scrise:

„Nu, dragule, continuă…“

„Asta e bună. Ce vă zice şefu’? Nu v-aţi făcut obiectivele?! În fine, revenim la ale noastre. Ne mai batem sau gata?”

Dora ar fi vrut să îi răspundă „Daaa! Numai nu pleca!”, însă nu se cuvenea. Trebuia întâi să se asigure de determinarea lui.

„Ce preferi?”

„Ne batem până la moarte! Dar cine-i Zmeul şi cine Făt-Frumos?“

„Eu am fost Zmeul întotdeauna şi am impus rolurile. Alege tu de data asta. Azi sunt clementă!”

Aluzia ei frontală la trecutul lor comun nu trecu neobservată, dar niciunul nu voia să recunoască.

Dialogul se încheiase, iar Dora trase aer în piept ca după un efort considerabil. Mai în glumă, mai în serios, lupta fusese mai dură decât anticipase şi nu era sigură în favoarea cui înclină scorul. Nedumerirea ei atinsese cote maxime. Lucrurile nu se legau. El nu fusese niciodată adeptul noilor tehnologii, cu atât mai puţin al cuvintelor. Şi totuşi, treizeci de mesaje într-o zi era, incontestabil, ciudat din partea lui! Explicaţia trebuia să fie alta.

Douăzeci de ani mai târziu

Dora îşi asuma cu greu latura puerilă a dialogului care începuse să se înfiripe cu Călin, dar recunoscu în sinea ei, ruşinată, că îi plăcea. Agenda îi anunţa încă o zi încărcată, dar speranţa unui schimb de mesaje cu el îi dădea aripi. Nu avea nicio garanţie că el avea să se arate, dar intuiţia nu o trădă.

„Salut!“

„Ce vânt te-aduce pe-aici, Zmeule?“

„Fac şi eu să treacă timpul tăind frunze la câini.”

„Nu mă face să râd! Sunt în şedinţă. Trebuie să par serioasă!”

„Dacă îţi spun bancul cu şoricelul şi nu mai poţi de râs, poţi să iei cuvântul, să le spui părerea ta.”

„Prezint peste câteva minute, ar putea pica la momentul potrivit.”

„Purceluşul isteric se duce la un bar. Primiţi comenzi? Da, bineînţeles. Culcat!”

Dora începu să râdă pe înfundate. Îi lipsise umorul românesc în atâţia ani în străinătate, dar era pe punctul de a lua cuvântul în şedinţă şi trebuia să se pregătească moral. Exerciţiul îi era familiar, manifestările incontrolabile ale lui Francesco însă făceau lucrurile dificile.

Narcisist prin excelenţă, dominat de o paradoxală lipsă de încredere în sine, Francesco strivea pe toată lumea care îi ieşea în cale. Subiectul discuţiei era sensibil şi, timp de o oră, scânteile săriră în toate direcţiile. Dora evită cu artă şi curaj derapajele, dar felul în care superiorul ei exploda la orice punct de vedere diferit o revolta. Lipsa de respect îi repugna cu desăvârşire, iar capetele plecate slugarnic ale colegilor o dezgustau. Când se întoarse la locul ei, îşi vărsă năduful scriindu-i lui Călin.

„Dacă ai şti cu câtă înverşunare îmi urăsc şeful!“

„Eu l-am inclus pe al meu într-o categorie distinctă: dobitoc.”

„Nu foarte elegant, dar este o idee. Cu altă ocazie îţi voi povesti personajul, e un poem. Norocul meu e că nu se văd perii albi pe care mi i-a scos!“

„Scuzaţi, dar am şi eu o întrebare: de ce vă consumaţi aşa?“

„E o întrebare de bun-simţ. Nu cred că am un răspuns pe măsură. Am intrat într-un sistem în care ştiu să supravieţuiesc, dar cu un preţ de plătit foarte piperat. E latura mea de victimă…“

Dora rămase surprinsă de spontaneitatea cu care îi făcuse această mărturisire lui Călin. Voia ca el să ştie că nu e doar o carieristă lipsită de scrupule, dar nu înţelegea de ce simte nevoia de a se justifica.

Îl revedea în tricou şi pantaloni scurţi, concentrat pe machetele pe care le realiza din te miri ce. Modelismul fusese ocupaţia lui preferată dintotdeauna, iar cu timpul, de la modele în miniatură, se aventurase la invenţii proprii. Era priceput şi pasionat

de ceea ce făcea. Cât de mult i-ar fi plăcut şi ei să nutrească o astfel de pasiune! Dar nu îşi găsise niciodată calea. Prinsese din zbor oportunităţile pe care viaţa i le oferise şi înaintase fără a-şi pune prea multe întrebări. Era o chestiune de supravieţuire, nu de alegere. Dora funcţionase într-o logică de program impus, în care anumite probe erau obligatorii – diplomă, serviciu, căsătorie, copii –, fără a şti măcar de ce aceste concepte îi erau atât de adânc înrădăcinate în minte.

Din acest punct de vedere, Călin era un original. Căsnicia nu era pentru el. Prietenii erau cei mai importanţi, iar ideea unui serviciu cu orar fix îi era insuportabilă. Călin nu înţelegea, de altfel, de ce ea adoptase deja această cale, iar Dorei îi fusese cu neputinţă să îi mărturisească situaţia financiară a părinţilor ei. El rămăsese probabil cu ideea că ea nu era decât o fiinţă ambiţioasă. În realitate, Dora nu avusese niciodată ocazia de a se întreba ce îşi doreşte cu adevărat.

Dora se revăzu, ca într-o scenă de film, în camera lui de student, pe patul din stânga. Erau împreună de doar câteva săptămâni. Călin o ţinea în braţe şi o săruta.

— Te iubesc, îi şopti el, privind-o.

Ea îi puse un deget pe buze şi îl opri. Dragostea fără limite pe care o simţea pentru el nu îi anihilase simţul pericolului. I-l ascuţise.

— Să nu o mai spui decât când o vei simţi cu adevărat, răspunse ea.

— Dacă ţi-aş spune, tot nu m-ai crede, nu?

Dora nu răspunse. Lăsă doar să îi treacă prin minte, precum un stol de păsări, versurile lui Minulescu: *Ştii tu de ce–/ La tine „Nu” şi „Da” nu sunt / Decât aceleaşi vorbe-n vânt…*

În prima lor noapte de dragoste, în acel moment de intimitate profundă, Călin nu fusese în stare să i-o spună. Fusese primul semnal de alarmă.

Dora scutură din cap pentru a alunga gândurile care o asaltau. Nu îşi putea permite să alunece în amintirile acelea. Lava incandescentă risca să iasă la suprafaţă.

„Sunt SINGURA şi UNICA. Punct!“

„Vorbe, vorbe!“

„Cum să fac să te conving?”

„Scoate-mă la o cafea. Sunt prea timid să te invit eu.“ Mesajul suna ca o replică din vechiul lui repertoriu, iar Dorei nu-i venea să-şi creadă ochilor. Era fără doar şi poate interpretarea ei, dar o invitaţie, oricât de inocentă ar fi fost, mai ales după ce o numise regina albinelor, aducea a curte asiduă. Preferă să îl ia peste picior şi să evite capcana. Îi despărţeau 2000 de kilometri. El era în ţară, ea, la Zürich. Nu putea fi decât o provocare. Îi răspunse cu năduf:

„Ai vrea tu!“

„Bine. Bere să fie.“

„Hai cu mine, că nu-ţi fac nimic!”, îi scrise ea, gândindu-se amuzată la minciunile clasice ale studentului român, în mare vogă pe vremuri.

„Hotărăşte-te.“

„Hotărăşte-te tu! Rişti?”

„Crezi că pun ceva în bere? Sau bem prea multă şi nu dă bine?“

„Bem prea multă şi nu iese bine…”

Mesajul ei era limpede. Ei doi, la o bere, asta nu se putea solda decât cu o inevitabilă întoarcere în trecut. Dora înainta cu paşi măsuraţi, fără a şti în ce direcţie se îndreaptă. Insinuările căpătau o nouă dimensiune, pe care nu ştia să o decodeze. Citi amuzată răspunsul lui:

„Cum să nu iasă bine? Nu se poate!“

„Bine. Dar mergem unde vreau eu!“

„Anume… Spune-mi şi mie, să nu vin în papuci.“

Vrei război, îl vei avea! îşi spuse Dora, în timp ce începu să scrie, febril, răspunsul incendiar. O urmă de snobism avea să facă diversiune, distrăgând atenţia adversarului. Trebuia să îşi construiască încet, dar sigur, imaginea pe care voia să i-o arate. Cât mai departe de adevăr. Inutil să se întrebe de unde această nevoie imperioasă ba de a se justifica, ba de a se împăuna în faţa lui. Scorul era strâns, prezenţa lui incertă, nu avea timp de pierdut.

„Nu te-am invitat nici la plajă, nici la duş, deci nu ai nevoie de papuci. Aşa puţin, cât mă ştii tu, care ar fi *dress code*-ul?“

„Stimată doamnă, mă anunţi.”

„Nu respecţi regulile jocului…“

„Reguli ai tu. Eu nu le suport. Răspuns la întrebare: nu ştiu.”

„Nu sunt convinsă că nu ai reguli, dar te admir fiindcă încerci să lupţi împotriva lor. Ştii bine că, în mod spontan, tu ai alege un loc simplu, liniştit şi plăcut, iar eu aş alege ceva sofisticat şi te-aş chinui cu costum. Poate fără cravată, dar ar fi prima tentaţie.”

„Sunt uimit. Nu credeam.”

„Ce nu credeai?”

„Că tu, bestia bestiilor şi înnodătoarea de cozi de draci şi alte orătănii, să ai îndurare pentru cravata mea.”

„Ţi-am dat praf în ochi. La Adam nu te-ai gândit niciodată?”

„Cred că ăsta e praful în ochi.”

„Continuă să baţi în retragere, nu mă supăr!”

Dora blufa, dar nu ar fi recunoscut nici în ruptul capului. Trebuia să fie coerentă în imaginea de femeie imună la orice pe care voia să şi-o construiască.

„Nu se retrage nimeni. Detalii!”

„Foloseşte-ţi imaginaţia!”

„Imaginaţia mea… mai bine nu apelam la ea. E periculos.”

„Mă dezamăgeşti şi s-ar putea să mă duc la următoarea şedinţă!”

„Du-te. Imaginaţia mea rămâne închisă.”

„Zmeule, te-ai transformat în broască ţestoasă! Eu cu cine mă bat?”

„Ne batem, stai liniştită. Încă o zi de… ieşit la pensie. Atât.”

Aerul posomorât pe care îl simţi îi anihilă Dorei orice pornire războinică. Simţea nevoia să îl consoleze, să fie alături de el. Dorinţa de a-l înfrunta şi de a-l

domina dispăruseră ca prin minune. Era o senzaţie nouă, care o luase prin surprindere.

„Îmi spui mie să nu mă mai consum atâta la job şi ăsta e exemplul pe care mi-l dai? Moralul sus!"

„Sunt o grămadă de dobitoci pe-aici."

„Nu mai bine îţi iei o bere şi te calmezi?"

„Scuze."

„Fă-ţi *mea culpa* mai târziu şi revino-ţi! Nu te găsesc deloc amuzant când eşti morocănos."

Zis şi făcut. Călin dispăru lăsând-o singură, cu trista ei viaţă. Chiar dacă nu vorbeau decât de câteva zile, discuţiile cu el o dăduseră peste cap. Ore lungi de aşteptare şi de întrebări urmau să îi însoţească ritualul de noapte. Dilema Dorei începea să se contureze: de ce stăteau amândoi agăţaţi în această lume a nimănui? Ea, femeie căsătorită, însărcinată, să stea la poveşti cu un iubit de mult uitat… El, căsătorit, cu copii, serviciu şi responsabilităţi, cu o repulsie clară pentru tot ce înseamnă noi tehnologii, să rămână atâta timp conectat doar pentru a vorbi cu ea…

A doua zi dimineaţă, Călin se arătă vesel şi bine dispus.

„Gata nebunia de dimineaţă. Te mai baţi cu Zmeul?"

„Mă bat… Iar sunt cu şeful…"

„Îmi pare rău pentru tine. Dar te descurci tu."

„Mulţumesc de susţinere!"

„Cum e la serviciu?"

„Ciudat! Şeful ne cere să fim creativi şi să găsim idei pentru a tăia costuri suplimentare. Mi-a venit o idee măreaţă pentru a-l ajuta să economisească o sumă frumuşică: demisia mea!"

„Puteţi să-l daţi afară pe el. Economia şi randamentul ar fi mai mari. Nişte iarbă?"

„Aseară am auzit un zvon cum că ar pleca. Dar n-am eu norocul ăsta…"

„E lucru' dracului cu carierele astea. Vă-ncrâncenaţi rău de tot! Pentru ce?!"

„Zmeule, nu pot răspunde în două cuvinte la întrebarea ta aparent inocentă. Ar trebui întâi să îmi fac o psihanaliză aprofundată şi cred că ţi-ai smulge părul din cap dacă ai vedea rezultatul."

„Îţi dai seama: să realizeze bestia cam ce idei are prin cap. Se-ngrozeşte singură!"

„Ba se-ngrozeşte Zmeul! Eu am ştiut întotdeauna că nu-s toate rotiţele la locul lor. Altfel de unde aş şti că sunt bestia!"

„Stai rău de tot cu lăudătorii! Nu l-ai strâns de gât pe şefu'?"

„Nu, dar m-am gândit să îmi ofer o după-amiază cu soare. Dacă tot mi-au murit lăudătorii, măcar să mă alint singură!"

Dora nu mai avusese de mulţi ani o îndeletnicire atât de superficială precum shopping-ul. Salariul ei confortabil era chibzuit cu străşnicie de cerberul pe care îl numea soţ. Iar cerberul nu lăsa niciun ban să iasă din vistierie fără o justificare

solidă. Cu sarcina, însă, corpul i se modifica de la o săptămână la alta şi hainele îi deveneau neîncăpătoare. Ocazia era perfectă pentru a reveni la obiceiuri uitate: să se îngrijească, să se simtă frumoasă. Ani la rând se neglijase şi aproape că nu îi mai păsa. Soţul ei o iubea aşa cum era. Ca dovadă, tratamentul pe care i-l aplica nu varia în funcţie de ţinută. Dora hotărâse să se facă frumoasă pentru iubitul ei imaginar. El nu avea să ştie niciodată, dar nu era important. Chicoti la gândul că, de câteva zile, începuse să se machieze din nou, în aşteptarea primului mesaj de la el. Era ca şi cum se pregătea de întâlnire. Îi dădea o stare de bine pe care nu o mai trăise de multă vreme.

„Bravo! Cineva se mai gândeşte şi la sine."

„Păi la cine ai vrea să mă gândesc?! Dacă nu pot să îmi iau bere ca să mă concentrez, trebuie să fac şi eu ceva, nu?"

„Eu te-am invitat la bere. Nu vrei, asta e."

„Greşit! Mi-ai zis că eşti prea timid să mă inviţi!"

„Mi-am făcut curaj. Un pic."

„Ţi-ai făcut curaj, dar de invitat, tot nu m-ai invitat. Douăzeci de ani mai târziu…"

Dora adăugase o mică pilulă menită să îl zgândărească. Nu făcea referire la nimic în mod deosebit, dar ştia că el avea să se năpustească asupra momelii aruncate la întâmplare. Paranteza i-o confirmă într-o clipă.

„Susţin ferm invitaţia. (Douăzeci de ani???)"

„Şi? (Douăzeci de ani care puteau să fie şi douăzeci şi cinci, la cum te codeşti!)"

„La mine sau la tine?"

„La tine, tu nu ai curaj să joci în deplasare."

„Bine, dar îmi făcusem deja drum în zonă. Mai joc şi în deplasare."

Alarma se declanşă brusc, ca şi cum un pericol iminent s-ar fi abătut asupra ei. Puls înnebunit, respiraţie dificilă, idei confuze. Locuiau în ţări diferite. *Cum să vină? De ce?! Ce idee!*

Era ca şi cum personajul jocului virtual ameninţa dintr-odată să iasă din ecran, invadând realitatea. Nu voia să îl vadă! Sau voia, dar nu era momentul. Nimic nu era posibil! Îşi dorise atâţia ani să îl vadă şi acum, când îşi dorea mai puţin, o anunţa pe nepusă masă că va trebui să facă faţă unei întâlniri. Dora încercă să îşi revină pentru a nu-l lăsa să ghicească momentul de panică prin care trecea. Poate nu era decât o nouă capcană. Făcu pe viteaza, dar mâinile îi tremurau pe tastatură în timp ce răspundea:

„Vine zmeul după mine. Am încurcat-o! Să nu mai vii aşa des, că fac ravagii prin magazine!"

Ideea că l-ar fi putut vedea în carne şi oase o surescitase într-atât, încât fusese pe punctul de a cumpăra întregul magazin. Dar nu luase decât ceea ce considera că ar fi putut să o pună în valoare, în cazul unei întâlniri faţă în faţă. Erau mai multe ţinute decât ar fi putut folosi vreodată. Imaginea ei, în ochii lui, era capitală.

„Atunci nu te mai deranjez…"

„Dacă aşteptam să îţi dai tu seama, încă mai eram la birou. Mi-am terminat cumpărăturile, am avut parte şi de *entertainment*!“

„Gata. Am plecat. Din cauza unor discuţii foarte, foarte serioase, am dat nişte informaţii foarte, foarte greşite. Să văd cum o dreg. Week-end plăcut!“

Dora citi cu regret ultimul lui mesaj. Începea într-adevăr week-end-ul şi nu avea decât să aştepte până luni ca să îl citească din nou. Se minună din nou, incredulă: femeie măritată, profesionistă cu ambiţii, zăpăcită de o poveste fără cap şi coadă, ca o adolescentă…

În minte, nu în inimă

Dora îşi dădea seama că ajunsese să se comporte ca un jucător de jocuri video obsedat de nivelul la care ajunge. Încă nu era din specia acelor furioşi consumatori de *Crush,* dar simţea că începe să îi înţeleagă. Jocul virtual cu Călin o absorbise complet, făcând-o să-şi petreacă ore în şir cu ochii aţintiţi în ecran, iar restul timpului, pierduţi în gol, cu gândul la el. Clienţii o sunau, iar ea nu răspundea. Mesajele îi umpluseră mesageria, dar orice nu avea legătură cu el îşi pierduse importanţa. Îşi spuse că, după anii în care nu făcuse altceva decât să muncească, o mică pauză nu îi putea face rău. În lipsa unei vacanţe, făcea o escapadă nevinovată într-o lume virtuală a tuturor posibilităţilor.

Speră că week-end-ul de trei zile avea s-o readucă cu picioarele pe pământ. Şi totuşi, luni de dimineaţă, cu ochii încă împăienjeniţi de somn, primul ei reflex fu să ia telefonul. Călin îşi plătise tributul cu un mesaj, iar Dora alunecă din nou în aşternuturi, fericită. Îşi cufundă capul adânc în pernă şi continuă să îl viseze. Hotărâse să nu îi răspundă. Dacă el nu voia să îi dezvăluie motivul pentru care stătea cu ea pe internet, măcar să-l facă să realizeze că îi lipseşte.

Dora ştia că următoarele douăzeci şi patru de ore aveau să treacă cu încetinitorul, dar le luă ca pe un exerciţiu de voinţă, iar marţi dimineaţă se bucură de victoria ei.

„'Neaţa, Zmeule! Ţi-am lipsit?"

„'Neaţa, Bestie! Tot timpul!"

„Dacă ştiam că întoarcerea îmi va fi atât de triumfală, mă întorceam mai repede!"

„Multe fete apreciază linguşeli de-astea."

După ce jubilase pentru intrarea în scenă pe care şi-o făcuse, mândră că rezistase o zi întreagă fără să îi scrie, răspunsul lui Călin o făcu să cadă de sus. Schimbă tonul:

„Ţie ţi s-a urât cu binele!"

„Stimată doamnă, e vorba în poveste de zmeul şi bestia, nu de măgarul şi balaura din *Shrek.* Ce facem aici? Ne batem?"

Dora nu aprecie virajul şi porni la atac, în forţă.

„Dependent!"

„Cum?"

„Eşti dependent!"

„E o acuzaţie gravă."

„Te pomeneşti că nu mai vrei să joci în liga profesionistă. Ori te retragi şi câştig prin abandonul adversarului, ori semnăm un acord de pace pentru câteva ore…"

Dora tânjea după un moment de calm, în care duelul să fie înlocuit de o discuţie mai puţin bazată pe metafore, mai mult pe adevăr.

„Care e liga profesionistă? Unde e? Level 2?”

„Drapel alb…”

„Apreciez că te predai. Voi fi de treabă. Tu te faci de treabă?”

„Ţi-ar plăcea?”

„Oricum, răutatea la tine e doar un paravan.”

Dora fu surprinsă de afirmaţia lui. Însemna că el încă îşi amintea. Sau că nu uitase. Surâse amintirilor…

Călin rămăsese la ea în seara aceea. Iarnă grea, nopţi lungi, albe afară şi înăuntru. Se culcaseră târziu, iar ea luptase cu somnul pentru a surprinde momentul în care el avea să alunece în lumea viselor. Cadoul ascuns în dulap trebuia să ajungă în ghete. Călin adormise ca de obicei, strângând-o în braţe. Cu o mie de precauţii, reuşi să îi îndepărteze braţul, eliberându-se din strânsoare. El se foi o clipă, dădu să se întoarcă pe partea cealaltă, apoi, trăgând-o cu totul spre el, o strânse şi mai tare. Dora începu să râdă. Abia reuşise să se îndepărteze de el, că se întorcea de unde plecase. Era ceva premonitoriu?

Rămase un timp nemişcată, privindu-l dormind. Se întrebă câte poveşti de dragoste ca a lor adăpostise acel pat mic şi ruginit.

Îl sărută încet pentru a nu-l trezi şi, simţindu-i respiraţia regulată, se desprinse de el. Patul protestă cu un scârţâit ce i se păru asurzitor, dar Călin dormea profund. Coborî uşor şi deschise cu încetinitorul dulapul. Uşa dădu replică patului, într-o tânguială ascuţită. Dora îşi ţinu respiraţia, dar tăcerea umpluse din nou camera. Scoase cu grijă cadoul ascuns printre haine şi se întoarse încet lângă pat. Se uită la ghete, se gândi la ritualul de dimineaţă şi strecură pacheţelul într-una din ghete. Fericită, se strecură înapoi în braţele lui şi adormi în clipa următoare.

Când ceasul sună, Călin o trezi cu un sărut, apoi sări sprinten din pat. Se spălă, se îmbrăcă, îşi puse o gheată, apoi, când să o pună şi pe cealaltă, îşi dădu seama că e ceva înăuntru. Schimbat la faţă, scoase pacheţelul şi ridică privirea întrebătoare spre ea.

— Cred că a trecut Moş Nicolae! spuse Dora încântată.

Dar Călin nu era încântat. Era ruşinat că nu se gândise să facă acelaşi lucru. Dorei nu îi păsa. Îi plăcea atât de mult să ofere cadouri, încât faptul de a nu primi la rândul ei nu o deranja. I-ar fi plăcut să aibă ceva de la el, dar dacă nu se gândise, nu era grav. Îl iubea.

Dora zâmbi trist amintirii, spunându-şi că el rămăsese cu imaginea ei din tinereţe. El nu putea şti că ea supravieţuise prin luptă, că uitase cu desăvârşire să coboare scutul.

Uneori se întreba singură care este adevărata ei natură: Dora cea blândă şi bună sau Dora gata de atac? Intră în al doilea personaj pentru a nu-şi plânge de milă şi răspunse:

„N-ai nicio dovadă!”

„Te-ascunzi după deget.”

„Bine, uite, pentru a-ţi răsplăti optimismul, numai pentru tine, azi, voi fi blândă, bună şi supusă!”

„Bine, *pisi.“*

„Mâţa blândă zgârie rău. Nu te lăsa înşelat de aparenţe!”

„Nu cred până nu văd.”

„Poate te trezeşti cu o gheruţă pe şira spinării.

Dorei îi plăcea să îl provoace, să vireze de la o extremă la alta, de la o insinuare la alta. Nu reuşea să îl destabilizeze, dar ideea o încânta.

„Cred că m-am speriat.”

„E singurul efect pe care îl am asupra ta?!“

„Ce efecte ţi-ai dori să ai asupra mea?”

„Tu ce crezi?”

„Habar nu am.”

Dora privi neîncrezătoare ecranul. Râdea de ea sau chiar nu îşi dădea seama de avansurile nu prea subtile pe care i le făcea? O punea în încurcătură şi nu reuşea să găsească cheia. Călin evita elegant fiecare capcană, strecurându-se când cu umor, când cu inocenţă printre minele pe care ea le presăra la fiecare pas. Îi răspunse îmbufnată:

„Eşti de rea-credinţă şi te eschivezi până în pânzele albe!”

„Ştii treaba cu iaurtul?”

„Cine s-a fript cu ciorbă suflă şi în iaurt… Şi cu ce te-ai fript aşa tare?”

„Cu nişte mâţe. Mucalito!”

„Eu nu sunt *nişte mâţe.* Nu mă amesteca cu muritoarele de rând!”

„Să revenim la zilele noastre…“

La Călin, totul a fost în minte, nu în inimă. Fraza aceea, uitată de atâţia ani, ţâşni în mintea Dorei ca un şarpe veninos. Vocea lui Ştefan îi răsuna încă în timpane, pronunţând verdictul necruţător ce marcase sfârşitul primului episod al poveştii lor.

Abia intrase la facultate când îl cunoscuse pe Călin şi, timp de câteva săptămâni, trăise o dragoste fără limite.

Ştefan, cel mai bun prieten al lui Călin, încercase să o pună în gardă, dar ea nu îl ascultase. Dora îl ştia pe Călin mai bine decât se ştia el însuşi. Îl ştia generos, inventiv, sensibil. Era încă un copil ce îşi căuta locul într-o lume adultă, refuzând să renunţe la inocenţă. Adora să îl vadă lăsând frâu liber afecţiunii pe care o simţea pentru ea, chiar dacă era conştientă că el nu o iubeşte cu adevărat. Dansa cu ea în braţe, o săruta până i se înroşeau buzele, îi spunea câte-n lună şi în stele, făcând-o să trăiască un vis. Dora se străduise să rămână lucidă, în ciuda tentaţiei de a se lăsa purtată de val.

— Dacă ne sărutăm atât e doar pentru că suntem la început, îi spusese ea, cumpătată, topită însă de tandreţea lui.

— La mine, începutul acesta durează mult. Sau va dura tot timpul!

— Ştii că oricum, la un moment dat, se va termina… îi atrăsese ea atenţia, deşi în sufletul ei nu îşi dorea decât să se înşele.

— Pentru că tu vrei să se termine?

Călin îi pusese întrebarea cu o umbră de îngrijorare în privire.

— Nu-mi place să mă gândesc la asta, spusese ea, evitând să-l privească.

— Ascultă…

Călin o luase în braţe şi îi îndreptase capul spre televizor. Dora ascultase: *Cine iubeşte şi lasă, Dumnezeu să-i dea pedeapsă…*

Măcar cu atât, Călin nu minţise. Din prima până în ultima clipă, ea fusese *la înălţime,* cum obişnuia el să spună. Cu atât mai vertiginoasă fusese căderea când o părăsise, o săptămână mai târziu.

Dora rămase câteva clipe cu privirea pierdută în gol, apoi atinse tastatura calculatorului, agăţându-se de realitatea palpabilă. Călin nu era un personaj plăsmuit de imaginaţia ei, aşa cum îi plăcea ei să pretindă. Era în spatele ecranului şi aştepta un răspuns. Îi scrise:

„Pentru că vorbeam de altceva decât de zilele noastre?"

„Dar efectele inverse care sunt?"

Dora citi mesajul şi ezită. Agenda o avertiza că ar fi trebuit să fie deja instalată în faţa retroproiectorului, dar momentul era important. Nu voia să piardă ocazia de a atinge subiectul care o interesa cel mai mult, cum nu avea timp să evalueze impactul pe care replica ei o putea avea asupra lui. Riscă:

„Stop-cadru! Nu uita unde ai rămas. Te părăsesc temporar, pentru altul. Dar mă voi întoarce."

Îşi luă dosarele şi plecă grăbită spre sala de şedinţe. Străbătând culoarele firmei, îşi dădu seama că are din nou crampe de emoţie.

Prezentarea pe care trebuia să o facă în faţa celui mai important client nu avea însă nicio legătură cu emoţia ei. Dora ştia că atinsese un punct sensibil.

Dacă el o iubise cu adevărat, ultima ei replică l-ar fi putut răni. Mai mult sau mai puţin voit, dăduse o lovitură sub centură. Nu era mândră de răutatea abia camuflată de care dăduse dovadă, dar îşi găsi justificarea în strategia pe care o adoptase în faţa lui. Nu voia să îl lase să îi vadă slăbiciunea. Nu avea încredere în el. Înainte de a-i arăta cine este în realitate, trebuia să îl testeze. Ori rezista, ori jocul se termina de la sine.

Intră în sala de şedinţe cu mintea la adevărul neaşteptat pe care îl enunţase în ultimul mesaj şi derulă prezentarea gândindu-se la reacţiile posibile ale lui Călin. Nu aştepta decât momentul în care avea să termine, pentru a-şi putea verifica mail-ul. Era prima dată în viaţa ei când rezultatul unei întâlniri îi rămânea total indiferent, deşi o putea costa cariera. Dora nu mai înţelegea ce i se întâmplă. Îşi cunoştea prea bine latura extravagantă, dar de această dată depăşea orice limită. Ce voia de la Călin? Ce voia el de la ea? Ce era acest joc de-a v-aţi ascunselea după douăzeci de ani?

La sfârşitul întâlnirii, total dezinteresată de bilanţul discuţiilor, Dora se închise în birou pentru a studia efectul răutăţii ei. Constată însă cu circumspecţie că el ocolise şi de această dată capcana:

„Deci, când vii?“

„Eu? Unde?“

Dora pufni de surpriză şi nemulţumire.

„O, nu! Acum retragi şi declaraţia că joci în deplasare? Câtă laşitate! Nu mă aşteptam.“

„Care sunt răspunsurile la întrebările retorice? O să vin în gura lupului, dar o să mă descurc să ocolesc caninii.”

„Nu îndrăznesc să fac prea multe presupuneri, am nişte nedumeriri destul de marcate. Dacă tot suntem aşa de treabă, spune-mi în jur de ce dată vii. Agenda mea pe lunile viitoare e un coşmar.”

„Nu am încă data exactă. Peste o lună.”

„Cât timp liber o să ai?”

„O zi.“

„O zi întreagă?”

Dora îşi imaginase că avea să iasă cu el la prânz sau la cină, în niciun caz că aveau să petreacă o zi întreagă împreună. Ideea i se păru suprarealistă şi o panică. Gândurile i se amestecară în minte. Prezenţa lui în carne şi oase o intimida, faptul de a ieşi cu un alt bărbat decât soţul ei o speria de-a dreptul. Era căsătorită de mulţi ani şi nu i se întâmplase niciodată. Fusese întotdeauna la locul ei, ocupându-se de serviciu şi casă, nu se aventurase niciodată pe un tărâm atât de periculos. S-ar fi putut descurca să iasă cu el la cină. Dar cum să motiveze o zi întreagă?

„Aproximativ. Adică habar nu am.“

„Nu ştiu cât timp îţi voi putea dedica… Totul depinde de date. Ţi-ar plăcea să faci ceva în mod deosebit? ”

Rotiţele începură să i se pună în mişcare. Venirea lui Călin se confirma a nu fi doar o glumă, iar ea trebuia să fie o gazdă impecabilă, aşa cum o făcea pentru orice prieten drag.

Iar el nu era un prieten drag. Era cu mult mai mult. Se gândi la ce i-ar putea plăcea şi răspunsul veni fără nicio dificultate: maşinile. Clişeu, ca la orice bărbat, dar Călin avea meritul de a nutri un interes intelectual pentru acest obiect, nu numai estetic, în aşteptarea răspunsului lui, puse mâna pe telefon şi îl sună pe Peter. Pasionat şi conectat cu lumea industriei auto, Peter cunoştea o mulţime de oameni şi îi putea da idei bune. În câteva minute, Dora avu confirmarea că îi putea oferi lui Călin o experienţă de neuitat. Vizita la Hinwill, sediul echipei de Formula 1 BMW Sauber, i-ar fi permis să vadă o realitate accesibilă muritorilor de rând doar la televizor. Cu puţin noroc şi multe intervenţii, ar fi putut chiar să facă o tură într-una dintre maşinile echipei. Dar Peter veni cu încă o idee strălucită: Concorso dell’Eleganza, unul dintre cele mai reputate evenimente la nivel european, în

materie, urma să se desfăşoare exact peste o lună. Totul depindea de date şi de curajul Dorei de a merge atât de departe.

„Câtă amabilitate. Parcă ne băteam, nu?"

Mesajul lui Călin o prinse în plină căutare a unui restaurant demn de o întâlnire după douăzeci de ani.

„Te lasă memoria! Tu ai zis că ŞI azi suntem de treabă, siroposule! La ora 12,26! N-ai văzut că era să dăm în sentimentalisme?"

„Revino-ţi! Ce facem aici?"

„Ce ţi-a sărit ţandăra, deodată? Ai stat prea cuminţel şi acum ţi s-a năzărit de niscaiva gâlceavă?"

„Sentimentalismele să fie pentru alţii! La teatru! Romeo şi Julieta."

Dora începu să râdă. Râdea de replica lui şi de ironia sorţii. Cu câteva zile înainte, un client îi trimisese invitaţii la piesa de teatru *întoarcerea lui Ulise.* Povestea Penelopei care aşteptase douăzeci de ani întoarcerea iubitului ei Ulise începu să capete un nou sens.

„Felicitări! Tocmai ai câştigat o ieşire cu mine, la teatru. În program: *întoarcerea lui Ulise.* Costum obligatoriu!"

„Extraordinară invitaţie. Dar nu mă chinui, te rog. Nu merg."

„Cere îndurare şi s-ar putea să te iau cu mine în altă parte."

„Niciodată."

„Nici nu ştii ce ratezi…"

„Nu mă poţi sensibiliza. Am fost la Paris anul trecut şi mă întrebam ce naiba caut acolo!"

„Tocmai ai demonstrat cât de puţin mă cunoşti!"

„Vezi? Mai bine discutăm. *Să ne cunoaştem mai bine."*

„OK, tocmai ai ratat un concert de motoare cu maşini de epocă, fabricate între anii '20 şi 70, *concept cars,* prototipuri contemporane ce vor intra (poate) în producţie în viitor, pe lac, cu mine. Păcat!"

„OK."

„Ţi s-au înecat corăbiile?"

„Trăiesc intens ceea ce fac. Îmi vine să bat pe cineva."

Dora simţise că atitudinea lui Călin se schimbase dintr-odată. Era doar o nuanţă, dar o prinsese din zbor. Îşi dădea seama cât de bine îl cunoaşte, în ciuda distanţei şi a timpului. Dar nu mai suporta nemulţumirile celorlalţi. Acasă era ţapul ispăşitor pentru cea mai mică supărare a lui George şi devenise sensibilă la orice undă negativă.

„Atâta timp cât intensitatea trăirilor tale nu mă afectează pe mine, n-am nimic împotrivă. Am dezvoltat o puternică alergie la manifestări *violente* nejustificate."

„Gata, ne-am calmat şi vom termina lucrările la timp. Acum mă duc să ajut un prieten. Dispar."

„Viaţa ta reală nu mă interesează, cea fictivă e specialitatea mea!", scrise Dora, cu un zâmbet ironic pe buze.

„Fictivă? E prea complicat.”

„De două săptămâni trăieşti într-o lume fictivă. Eu sunt destul de puţin reală, nu ţi se pare?”

„Dar ştii să minţi frumos, nu?”

Duelul se încheiase. Dora marcase un punct, dar, ca un făcut, de câte ori se apropia de momentul culminant, ceva se întâmpla şi rămânea fără răspuns. Aştepta cu nerăbdare urmarea, construind scenarii peste scenarii, imaginându-şi ce surprize avea să îi mai rezerve această conversaţie construită doar pe aluzii şi subînţelesuri, fără nicio finalitate sau, în orice caz, nu una pe care să o fi putut identifica. Dispariţiile lui de pe ecran deveniseră pentru ea sinonime cu singurătatea, făcând-o să realizeze locul pe care această poveste începuse să îl ocupe în viaţa ei şi golul pe care îl avea de umplut. Îi trimise un ultim mesaj, apoi reintră automat în rolul de soţie şi mamă.

„Ţi-am mai zis că surprizele cu mine nu se termină niciodată! Temă pentru acasă (în sensul metaforic al termenului): cum adică ştiu să mint frumos?”

Mesaj automat de absenţă

Nopţile Dorei treceau presărate cu crâmpeie din trecut, dimineţile o găseau în aşteptare, zilele se scurgeau în ritmul jocului lor imprevizibil, serile o surprindeau sugrumată de emoţia duelului abia încheiat. Se simţea ca un trapezist care execută o nouă acrobaţie fără coardă de siguranţă. Plăcerea de a vorbi cu Călin îi dădea aripi, făcând-o să zâmbească fără motiv, să se întristeze fără veste, să râdă la replicile lui neaşteptate, să sufere de opacitatea sentimentelor lui, într-un salt periculos continuu. Era gata să plătească preţul maxim pentru un moment frumos, lux ce îi fusese mulţi ani inaccesibil.

Ceea ce nu realiza Dora era că energia pe care o investea în această poveste îi epuiza toate resursele. Somnul puţin şi frământat, emoţiile puternice, eforturile de a compensa întârzierea acumulată la serviciu, venind în plus peste presiunea constantă, responsabilităţile familiale şi gândurile vinovate începură să îşi pună amprenta asupra ei. Era din ce în ce mai obosită, nu mai reuşea să se concentreze şi pierduse în greutate. Corpul ei începea să îşi ceară drepturile.

Doctorul se arătă nemulţumit:

— Doamnă, am o veste bună şi una proastă.

Dora se schimbă la faţă.

— Vestea bună e că bebeluşul se dezvoltă foarte frumos. Vestea proastă este că dumneavoastră aveţi absolută nevoie de repaus.

— Dar nu pot. Am prea multe responsabilităţi…

— Înţeleg, dar, continuând astfel, vă puneţi sănătatea în pericol şi, implicit, pe cea a copilului dumneavoastră. Trebuie să îmi promiteţi că veţi opri ritmul acesta infernal.

— Promit… să-l atenuez, spuse Dora, speriată şi ruşinată.

Avea un ultim hop de trecut înainte de a putea ridica piciorul de pe acceleraţie. O conferinţă la Stockholm o obliga să mai reziste o săptămână. Ştia foarte bine la ce risc se expune. Sarcina pe care o pierduse cu un an înainte îi lăsase un gust amar, la care evita să se gândească. Contracţiile începuseră de pe o zi pe alta şi nu se mai putuse face nimic.

Înainte de a pleca la Stockholm, îşi luă toate măsurile de precauţie, cu atât mai mult cu cât simptomele din ultimele zile o avertizaseră că trebuie să fie atentă.

Ajunsă în Veneţia nordului, Dora se lăsă fermecată de splendoarea arhipelagului care, sub soarele strălucitor, părea o ilustrată. Dorinţa de a descoperi ceva nou, de a respira un aer diferit, de a gusta o picătură de libertate îi dădu forţe noi.

Nu putea sta închisă între patru pereţi, când o lume necunoscută aştepta să îi păşească pragul. În ciuda oboselii, hotărî să facă câţiva paşi prin Gamla stan, centrul vechi al oraşului. Stockholmul nu o atrăsese niciodată ca destinaţie, dar

descoperi că sub cochilia rugoasă, ca austerul palat regal, se ascundea o adevărată perlă. Secole de istorie începură să se deruleze în faţa ochilor ei încântaţi. Rătăci pe aleile medievale, pe străduţele strâmte şi întortocheate acoperite cu piatră, oprindu-se din când în când să asculte muzicanţii stradali. Admiră casele tradiţionale de culoare ocru, trăind senzaţia de evadare în timp, într-o altă lume. Asigurându-se că nu supără pe nimeni, se strecură în curtea unei clădiri vechi, pentru a vedea, dincolo de faţadele refăcute, vestigiile ascunse ale Evului Mediu. O amuza acest rol al turistei fără griji şi devaliză magazinele de suveniruri, cumpărând cadouri pentru Eva. Savură cu nesaţ fiecare descoperire, aerul iodat întărindu-i sentimentul de decalaj faţă de realitatea ei.

După o oră, simţind că mersul îi devine greoi şi respiraţia dificilă, se opri în piaţa Stortorget. Se instală pe o terasă de unde putea admira în voie pitoreştile case patriciene, ale căror culori vesele erau puse în valoare de lumina asfinţitului. Chelnerul îi recomandă clasicul bufet *smörgåsbord* şi, în ciuda tentaţiei, Dora reuşi să evite preparatele din peşte crud, fără a-şi cenzura plăcerea de a gusta ceva nou. La desert, îşi aminti de cartea abia cumpărată şi începu să o răsfoiască. Se delectă cu legendele vikingilor, ghicind sub coiful cu coarne ascuţite chipul lui Călin, imaginându-se pe ea însăşi în pielea unei walkirii ce alege luptătorii căzuţi pe câmpul de luptă.

Când îşi reveni din visare, ezită să coboare spre malul apei. Înaintă încet, dar îşi dădu seama că abdomenul îi era din ce în ce mai contractat şi o durea. Îngrijorarea i se insinuă în suflet, dar încercă să o ignore, bucurându-se de frumuseţile drumului de întoarcere la hotel. Îşi petrecu seara gândindu-se la Călin şi îşi visă vikingul preferat toată noaptea.

Dimineaţă, se trezi veselă şi odihnită, spunându-şi că se îngrijorase fără motiv. Însă orele lungi pe care le petrecu la conferinţă deveniră un adevărat calvar.

Ziua se scurse cu încetinitorul şi Dora simţea cu fiecare oră că oboseala îşi spune din nou cuvântul. Mângâindu-şi abdomenul, îşi dădu seama că se întărea ca o piatră, senzaţie care-i produse panică. Teama începu să pună stăpânire pe ea.

Când ultima prezentare luă sfârşit, se târî până în cameră şi nu mai reuşi să coboare la cină. Rămase în pat, tristă şi îngrijorată, sperând că somnul avea să o readucă pe linia de plutire. Gândul îi fugea la Călin, iar întrebările o luau cu asalt. Nu mai avusese nicio veste de la el de câteva zile. Ştia că nu este la serviciu, dar îi era dor de el şi nu reuşea să-şi stăpânească nerăbdarea. Pereţii camerei de hotel, în ciuda eleganţei lor, o apăsau, făcând-o să se simtă şi mai singură. Dormi prost, întorcându-se de pe o parte pe alta, simţindu-şi abdomenul în continuare contractat, iar dimineaţa o găsi la fel de obosită şi îngrijorată ca în seara precedentă.

Clinchetul familiar îi lumină însă faţa într-o clipă. Mult aşteptatul mesaj sosise în sfârşit. Glumele primite ca salut o făcură să râdă zgomotos, ţinându-i companie la micul dejun. Răspunse:

„Amuzant! Dar care-i legătura cu *tema pentru acasă?"*

„Niciuna. Nu mă interesează vieţile fictive. Sunt prins în realitate."

Dora lăsă la o parte grijile şi, hotărâtă să îşi ia revanşa pentru aşteptarea prelungită, porni atacul fără introducere.

„Suntem prinşi în realităţi diferite. Nicio noutate! Dar de aici până la a-mi spune că mint am nevoie de o explicaţie. Îţi dau o mână de ajutor: mint frumos, adică ultimele săptămâni au fost, de fapt, reale, sau crezi că am fost falsă în tot acest timp."

„Ţi-am mai apreciat abilitatea de a întoarce discuţia în favoarea ta. Nu cred că ai fost falsă."

„Recunosc, a fost real. Dovadă, încă sunt pe mail! Mulţumesc pentru complimentul cu întorsul în favoarea mea. Pot face exerciţiul şi în sens invers, dacă vrei. Pune întrebări, vei primi răspunsuri."

Dora continua să răspundă, dar atenţia îi era îndreptată într-o cu totul altă direcţie. Contracţiile reîncepuseră. De această dată era aşezată şi senzaţia o luă prin surprindere.

„Nu e necesar să întorci tu lucrurile în favoarea mea. Doar ne batem, nu? Sau ţi-e frică? Nu te întreb nimic."

Conferinţa începuse, iar Dora încerca să urmărească în paralel discuţia cu Călin şi feedback-ul pe care animatorul grupului îl dădea fiecărui participant. Spera ca astfel să poată face abstracţie de ceea ce corpul ei îi semnala că nu este în regulă. Îl avertiză pe Călin:

„Stai o clipă, tocmai mi se studiază creierul. Se pare că sunt pionieră, umanistă, driver. Mă recunoşti în diagnosticul lor?"

„Nu. Şi ce legătură ar avea cu subiectul?"

„Nu?! Dar eu sunt de acord cu analiza lor! Ce nu te convinge? Nicio legătură, în afară de jonglatul între probleme de management intercultural şi probleme cu zmei…"

Nu adăugă şi contracţiile. Era ceea ce o deranja cel mai mult. Dora era din ce în ce mai încordată şi nivelul de stres creştea cu fiecare senzaţie rău-prevestitoare.

„Ţi-au pus etichetă cu caracteristicile. Ai şi cod de bare?"

„Da! Vrei şi tu? N-avem!"

„Ar fi ultimul lucru înainte să mă împuşc."

„Ar fi ultimul lucru înainte de a mă împuşca cu tine!"

„Tentant, dar chiar şi aşa, tot nu vreau cod de bare. Niciodată!"

„Admit: am minţit! Nu am avut niciodată tendinţe sinucigaşe. Cel puţin nu reiese din raport! Cât despre tendinţele ucigaşe…"

„Hai să nu ne mai dăm mari, când de fapt nu suntem decât nişte rotiţe într-un sistem care ne place. Să ne dăm ucigaşi şi bestii în lumi fictive e potrivit pentru alţii, mult mai complexaţi, neînţeleşi şi nebuni decât persoanele de faţă."

Dora se simţea din ce în ce mai rău, dar făcea eforturi disperate ca să nu intre în panică. Ieşi din sala de conferinţe şi îşi sună doctorul. Aşteptă până când robotul o anunţă că abonatul telefonic nu este disponibil şi hotărî să abandoneze conferinţa. Ştia exact ce trebuie să facă în astfel de condiţii, dar nu putea evalua gravitatea

situaţiei. Contactă asistenţa medicală şi se mai linişti, deşi doctorul de gardă nu făcuse decât să îi confirme ceea ce ştia deja. Avea nevoie de repaus şi, în cazul în care simptomele se agravau, trebuia să se ducă la spital.

Nu îi rămânea decât să stea liniştită şi să facă timpul să treacă.

Când doctorul o sună, în sfârşit, o lăsaseră nervii. Stătea la orizontală de câteva ore, însă contracţiile continuau. După interogatoriul de rigoare, recomandarea finală fu categorică:

— Doamnă, să fim înţeleşi. Când vă spun că aveţi nevoie de repaus total înseamnă că trebuie să opriţi orice activitate. Nici măcar activitatea intelectuală nu este admisă. Trebuie să vă odihniţi din toate punctele de vedere.

— Credeţi că e vreun risc dacă iau avionul spre casă?

— Părerea mea este că trebuie să staţi liniştită măcar douăzeci şi patru de ore, pentru a vedea cum evoluează contracţiile şi dacă schimbarea dozajului injecţiilor îşi face efectul. La cel mai mic semnal de alarmă, mă sunaţi şi vă duceţi la spital.

— Am înţeles… Vă promit că voi face exact ce mi-aţi spus. Îmi este doar foarte teamă… Ştiţi că acum câteva luni…

— Ştiu, dar de data asta este diferit. Nu amestecaţi lucrurile şi nu vă mai faceţi gânduri negre. Nu sunt bune. Liniştiţi-vă, încercaţi să vă odihniţi cât puteţi, e interzis să vă mai consumaţi din orice sau să vă stresaţi în vreun mod. Odihniţi-vă şi va fi bine. Dacă aveţi nevoie de mine, sunaţi-mă.

— Mulţumesc…

Dora termină conversaţia cu ochii în lacrimi. Stinse complet telefonul pentru a nu mai fi tentată să privească mesajele de la Călin şi încercă să se liniştească. Închise ochii, canalizându-şi gândurile spre lucruri frumoase.

Se gândi la Eva, se gândi la toate locurile pe care le văzuse de când ajunsese. Se întoarse de pe o parte pe alta, încercă să doarmă, dar în zadar.

Agresivitatea lui Călin îi reveni dintr-odată în minte şi dialogul întortocheat începu să se deruleze în mintea ei obosită, încercă să alunge gândurile, concentrându-şi din nou atenţia pe lucruri plăcute, sperând că somnul avea să-i amorţească zbuciumul. Dar somnul nu voia să se apropie cu niciun preţ, iar mintea îi pedala încontinuu într-o mare agitată de idei. Nu mai reuşea să îşi controleze emoţiile. Realiză că era mai speriată decât fusese vreodată. De riscurile legate de sarcină, de distanţa care o despărţea de casă, de sentimentele pe care discuţiile cu Călin le răscoliseră, de singurătate. Încercă să fie tare, să privească lucrurile la rece, să ţină la distanţă frica şi dorul, dar fiecare tentativă eşuă într-un hohot de plâns.

La miezul nopţii, clacă. Aprinse lumina, deschise calculatorul şi scrise două scrisori: una pentru copilul ei nenăscut, alta pentru Călin.

Plângea tot mai tare pe măsură ce înainta. Se simţea strivită de responsabilitatea pe care o avea faţă de viaţa care se înfiripa în ea şi de pericolul în care o pusese fără să vrea. Era distrusă de amintirea lui Călin, de tot ceea ce fusese între ei şi de ceea ce intuia că simte în continuare pentru el. Povestea aceasta fusese probabil

declanşatorul stării ei fizice şi nu putea continua. Îl iubise cu toată fiinţa ei. Dar energia care îi rămânea aparţinea copilului ei, mai important decât orice dragoste. Îşi smulgea inima din piept prin acest gest şi durerea o sfâşia ca prima dată. Dar, ca şi prima dată, nu exista alternativă.

Îi scrise lui Călin un *mesaj automat de absenţă.*

„Zmeule,

Mi-e teamă că va trebui să dispar pentru un timp. Nu e premeditat, doar trebuie. Ca să nu te superi de tot pe mine, îţi dau câteva dintre răspunsurile pe care ţi le datoram.

Maximumul Bestiei: să te stârnească, să te rănească, să se răzbune aiurea. Mi-a luat ceva timp să îi înţeleg motivaţia. Cred că Bestia vrea, de fapt, atenţie. Dacă nu, se răzbună. Presupun că vine de la o poveste neterminată sau terminată prematur. Când apari la orizont, îşi aduce aminte şi o ia razna. Ai vrut să ştii…

Motivaţia prezenţei mele în viaţa ta *reală:* o pură întâmplare la început (data viitoare, evită răspunsurile monosilabice), o surpriză din ce în ce mai mare pe măsură ce înaintam (nu îmi imaginam că te vei lăsa purtat de val), o adevărată plăcere nepermisă într-un cotidian complicat, din care aveam multe motive să evadez.

Efectele inverse: puternice.

Scuză-mă că ies *pâş-pâş* din decor. Dacă ne vedem, o să-ţi explic.

Îmi lipseşti deja…

Bestia, Mâţa, Rotiţa din sistem,
Categoria aparte & Co.“

Scriind mesajul, Dora îşi văzu viaţa defilând prin faţa ochilor. Cea mai veche amintire era legată de acea călătorie interminabilă, în miezul nopţii, care o purtase departe de casă. Crescuse fără familie şi prieteni în jur, dar, chiar dacă prezenţa lor îi lipsea, luase totul ca pe o normalitate. Valiza devenise singura constantă a vieţii ei, iar trenul înţesat de oameni străini căpătase gustul aventurii. Se întorsese acasă când începuse şcoala şi atunci descoperise viaţa de familie. Noua ei realitate o deconcertase, dar acceptase rolul de mediator în conflictul permanent dintre părinţi în speranţa naivă de a le rezolva problemele. Prinsă în responsabilităţile ei de adult, nu realizase că devenise adolescentă. I-o semnalaseră cuvintele şi privirile lascive ale bărbaţilor de pe stradă, care adăugaseră realităţii ei o dificultate în plus.

Însă nimic din toate acestea nu reuşise să o atingă peste măsură. Dora îşi construise lumea ei magică în care se refugia ori de câte ori ceva o rănea. În solul fertil al imaginaţiei, sufletul ei prinsese aripi şi tărie. Lua din realitate ce îi făcea bine, îşi construia în lumea ei tot ce îi lipsea. La optsprezece ani, Dora ştia de cele mai multe ori ce voia şi ce nu.

Pe Călin îl dorise din prima clipă. Era ca un armăsar tânăr, puternic, însetat de viaţă şi libertate. Nici ea nu l-ar fi putut plăsmui cu mai mult har. Era prima dată când lumea ei magică se sincroniza cu viaţa reală. Cu minunile şi iluziile lui, îl primise ca pe un dar, trecându-i cu vederea traiectoria fulgurantă. Călin îi spusese

că o iubeşte la doar câteva zile după ce se cunoscuseră. Ştia că sunt doar vorbe, dar zâmbea ori de câte ori el îl auzea declarându-şi flacăra. Când Călin îi ceruse să facă dragoste, dându-i de înţeles că altfel o părăseşte, Dora izbucnise în râs. Râsese de îndrăzneala, de ingenuitatea şi de copilăria lui.

Stătuse în cumpănă din principiu, pentru că era o fiinţă cu capul pe umeri, dar răspunsul fusese evident. Pentru ea, dragostea şi meritele nu aveau un numitor comun, iar el era alesul.

O săptămână mai târziu, Călin o părăsise.

Era prima dată când ceva reuşea să o rănească până în străfundurile sufletului. Inconsolabilă, luni de zile rătăcise ca o stafie. Îl iertase din clipa în care plecase. Dar lumea ei se năruise.

După o vreme, Călin apăruse din senin la uşa ei. Îşi dăduse seama că pe ea o voia, trebuia să îl creadă că s-a schimbat, avea să i-o dovedească…

Dora încercase să se reconstruiască şi clădise ziduri groase în jurul oricărui sentiment care o încerca. Lumea ei sau ce mai rămăsese din ea devenise o fortăreaţă pe care nu mai era dispusă să o deschidă nimănui. Cântecul sirenelor era fermecător, dar de această dată refuză să îl asculte.

Călin s-a întors, ani de zile, în repetate rânduri. Nu l-a mai lăsat să intre niciodată. Până într-o zi. Răscolită de perseverenţa lui, hotărâse să îi arate ruinele pe care le lăsase în urmă. Avea să trăiască şi el acelaşi abis. L-a lăsat să se apropie, i-a ascultat poveştile şi dorurile, până când a fost sigură că sunt adevărate. Şi atunci, a plecat ea.

Un singur lucru îi scăpase: Călin făcea parte din ea. Părăsindu-l, nu avea să mai fie întreagă niciodată.

Repriza a doua

Călin se refugie în atelier. Era singurul loc în care putea sta singur, cu gândurile lui. Când construise casa, voise să îl amenajeze în mansardă, dar se felicita că, într-un final, alesese subsolul. Era mult mai practic pentru machetele de care avea nevoie, putea face zgomot fără a deranja pe nimeni, în plus, intrarea exterioară, separată de cea a casei, le permitea prietenilor să îl viziteze oricând. Era oaza lui, în care se retrăgea în vremuri de restriște.

Începu să lucreze îngândurat, încercând să se liniștească. Ultimele săptămâni îl prinseseră în vârtejul lor, fără să înțeleagă ce i se întâmplă. Povestea în care intrase nu îi semăna deloc şi ultimul mesaj al Dorei îl dăduse cu totul peste cap. Încercă să îşi ordoneze gândurile, dar ceea ce întrezărea printre sentimentele ascunse nu făcea decât să îi adâncească instabilitatea.

Îşi dorise o familie frumoasă şi o avea. Băieţii erau lumina ochilor lui, soţia, o adevărată prietenă, care ştia să-l susţină cu discreţie şi dragoste în toate deciziile. Aveau o căsnicie solidă şi prietenii admirau acest cuplu exemplar ce degaja armonie şi înţelegere. Anii pe care îi trăiseră împreună îi uniseră cu bucuria naşterii copiilor şi cu necazurile care nu îi ocoliseră. Fuseseră împreună la bine şi la greu, iar el se simţea norocos. O cunoscuse pe Ioana într-un moment în care îşi pierduse orice speranţă, iar ea îl primise cu dragoste şi recunoştinţă, oblojindu-i rănile. Se vindecase, dar, ca un reumatism ce reapare în zilele reci şi umede, reveneau momentele de melancolie pe care le trăia singur, retras. Ioana respectase întotdeauna spaţiul vital de care el avea nevoie. Nu îi punea întrebări, acceptându-l aşa cum era, idolatrizându-l.

Zilele reci şi umede se întorseseră odată cu acest dialog neaşteptat. Încercase să o uite, dar, într-un colţ al sufletului lui, Dora rămăsese întotdeauna acolo, ca un vis pierdut.

Şi-o amintea studentă în anul I, îndrăgostită până peste cap, visând la o relaţie serioasă pe care el nu şi-o dorea pe vremea aceea. Dora nu fusese decât o întâmplare în viaţa lui şi, la apariţia Ilonei, o părăsise. Era tânăr, crud, dornic să simtă adrenalina vieţii, să-i testeze limitele. Ilona era tărâmul promis al tuturor desfătărilor, misterioasa deţinătoare a artei dragostei, femeia prin excelenţă, dispusă să îi deschidă porţile unei lumi la care vârsta lui fragedă îl poziţiona doar ca aspirant. Luni de zile trăise o beatitudine continuă, încercând să o urmeze, să ţină pasul cu ea, să răspundă aşteptărilor ei, suferind pentru această femeie care făcea ce voia din el.

Dar în spatele a ceea ce credea că sunt sentimente descoperise curând decalajul de valori pe care, la un moment dat, nici orbirea dragostei nu îl mai putuse acoperi. Şi atunci îşi amintise de Dora. Cu posesivitatea ei care îl speriase, cu mintea ei

ascuţită şi dragostea necondiţionată pe care i-o oferise în scurtul timp pe care îl petrecuseră împreună, ea se apropia mult mai mult de ceea ce îşi dorea de la o femeie. Iar faptul că fusese primul bărbat din viaţa ei îl făcea să o pună mai presus de toate fetele pe care le cunoscuse.

Despărţirea de Ilona îi lăsase un gust amar. Tărâmul promis nu era ceea ce îşi imaginase el. Se maturizase peste noapte, forţat de împrejurări, şi îşi dădea seama cât se schimbase. Se simţea singur şi ar fi vrut să aibă lângă el o fată care să îi împărtăşească valorile, să îl înţeleagă şi să îl iubească cu adevărat. Aşa cum îl iubise Dora.

Se gândise mult, ezitase şi mai mult, dar în cele din urmă hotărâse să o caute. Ştefan îi încurajase decizia, propunându-i să îl însoţească. Trecuse mai mult de un an de când o părăsise şi, pe drum, se întrebă cum avea să reacţioneze văzând-o după atâta vreme. Se întrebă cum avea să reacţioneze ea văzându-l. Când ajunseră în faţa uşii, preferă să îl lase pe Ştefan să bată. Îi era greu să facă gestul. Ultima oară când se găsise acolo fusese pentru a-i spune Dorei că povestea lor se sfârşise. Îl marcase reacţia ei calmă, ea fusese cea care-l încurajase, în loc să fie cea care suferea. Îl surprinsese şi o admirase pentru controlul de care dăduse dovadă. Se aşteptase să o vadă plângând, să îi facă greutăţi, dar ea se arătase demnă. Îi părea rău de felul în care se purtase cu ea, spera însă ca timpul să nu fie pierdut pentru a îndrepta lucrurile.

Când uşa se deschise, în faţa lor apăru doar fratele ei. Dora nu mai stătea acolo. Teo îi privise lung şi, recunoscându-l pe Ştefan, le indicase o altă cameră. În faţa celei de-a doua uşi, Călin se retrase în penumbră. Dinăuntru se auzeau voci şi râsete, care încetară în momentul în care Ştefan ciocăni. O voce îi pofti înăuntru, dar Ştefan nu făcu decât să întredeschidă uşa, fără să intre. Câteva clipe mai târziu, Dora apăru în prag şi, văzându-l pe Ştefan, îşi îndreptă instinctiv privirea în spatele lui. Înţelesese că nu ar fi venit singur. Călin îi surprinse umbra de ironie în ochi. Nu avea să fie uşor să o recâştige.

Dora îi invitase să intre şi întreţinuse conversaţia ca o gazdă perfectă, fără a trăda nicio emoţie. Călin încercă să treacă peste stinghereală şi să se poarte natural. Făcu aluzii la ceea ce fusese între ei, evitând cu grijă finalul, îi ceru pozele pe care le făcuseră împreună şi povesti la toată lumea cât de impresionantă era Dora când dădea cu tacul, la biliard. Ar fi preferat să o găsească singură, dar prezenţa prietenilor ei îl obligă să improvizeze.

Câteva minute mai târziu, Teo îşi făcu şi el apariţia. Călin nu îl ştia decât din vedere, dar nu îl plăcuse niciodată. Îl ştia foarte protector cu ea. Prezenţa lui îl punea în dificultate.

— Şi ce mai face amicul nostru, nemernicul? lansă Teo cu dezinvoltură, adresându-i-se lui Ştefan.

— Care nemernic?! întrebă Dora, nesigură.

— Care nemernic?! întrebă Ştefan, la rândul lui.

— Câţi nemernici cunoaştem noi, tu şi cu mine, la un loc? răspunse Teo, bătându-l complice pe umăr pe Ştefan.

Tăcerea se lăsă în cameră, iar Călin îşi simţi obrajii în flăcări. Scena aceea improbabilă se derula cu adevărat în faţa Dorei şi a prietenilor ei, iar el avea oroare de ridicol. Se ridică de pe pat cu mişcări lente şi, luându-şi haina, se întoarse spre Dora:

— Să treci, te rog, pe la mine. Îmi pare rău că a ieşit aşa…

Apoi părăsi camera, urmat de Ştefan.

— Sper că nu plecaţi din cauza mea… adăugase Teo, nedumerit.

Uşa se închise şi Călin auzi hohotele de râs în urma lor. Era evident că Teo nu îşi dăduse seama cine e, dar nu se găsise niciodată într-o situaţie atât de stânjenitoare. Se gândi că, într-un fel, o merita, dar tot drumul îşi rumegă umilirea şi câteva zile nu fu în stare să o digere.

O săptămână mai târziu, îşi luă inima-n dinţi şi se întoarse. Sperase din nou să o găsească pe Dora singură, dar nu avu noroc nici de această dată. Era înconjurată de prieteni ca de nişte gărzi de corp şi invitaţiei lui de a ieşi la un suc îi răspunseră cu entuziasm trei voci. Petrecură o seară plăcută, însă Dora folosi orice pretext pentru a-l ţine la distanţă.

Înainte de a se despărţi, telefonul lui sunase. După ce încheie conversaţia, îi spuse Dorei:

— Să ştii că între mine şi fata asta nu este nimic de ordin fizic sau de orice altă natură.

— Sună ca o justificare pe care eu nu ţi-am cerut-o, răspunse ea rece.

— Este într-adevăr o justificare. Părerea pe care ţi-ai făcut-o tu despre mine…

— Ştii, eu nu mai am de mult nicio părere despre tine.

— Vino mâine seară la mine, să vorbim.

Dora îl privi fără să spună nimic, dar tăcerea ei încărcată de subînţelesuri era limpede.

— Dora… Bine… Trec eu.

Ironia sorţii îşi spusese cuvântul în seara următoare. Se îndrepta spre căminul ei, când, pe drum, se întâlni cu Ilona. Nu înţelegea nici el prea bine ce îl determinase să o însoţească. Ocazia de a se răzbuna, orgoliul masculin, nevoia de a nu mai fi singur? Cert este că întâlnirea se terminase în patul Ilonei şi, câteva săptămâni mai târziu, relaţia lor se încheia definitiv, la fel de lamentabil ca prima dată. Rătăcirea pe care o avusese nu făcuse decât să îi confirme ceea ce îşi dorea cu adevărat: pe Dora. Dar după întâlnirea promisă la care nu se prezentase niciodată, nu putea apărea ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Lăsă timpul să treacă şi, de ziua ei, se postă ca o santinelă în capul scărilor, cu un buchet de garoafe drept drapel alb, aşteptând-o ore în şir.

După surpriza iniţială de a-l găsi acolo, Dora acceptă ca el să o ajute la pregătirea petrecerii. Călin scoase mobila din cameră, dădu cu mătura, o ajută la

pregătirea platourilor cu gustări, orice numai să poată vorbi cu ea. Voia să îşi pledeze cauza, să o facă să înţeleagă că nu mai era cel pe care şi-l amintea ea.

— Aş vrea să fim din nou împreună, reuşi el să abordeze subiectul după câteva ore în care îşi spuseseră de toate, fără a-şi spune nimic. Nu să continuăm ce a fost. Să o luăm de la capăt. Îţi promit că vei fi mândră de mine!

Dora îl privise ironic.

— Tu chiar credeai că te întorci în viaţa mea, din senin, şi eu îmi las prietenul pentru a mă împăca cu tine? spuse ea pe un ton dur.

El îşi coborî privirea şi o întrebă cu tristeţe:

— Ar fi fost mai bine dacă nu m-ai fi cunoscut niciodată?

— Poate că da…

— Îmbătrânim sau petrecem şi noi un pic?

Călin scăpă macheta din mână, smuls din călătoria lui în trecut. Întoarse capul şi văzu băieţii, înarmaţi cu sticle de vin şi bere, invadându-i atelierul.

— Avem muniţie? începu el să râdă, stingher de momentul de intimitate în care fusese surprins.

— Dacă mai trebuie, facem aprovizionarea, spuse Radu. Ce meştereşti acolo?

— E, îmi fac şi eu de lucru.

— Ai fugit de-acasă?

— Voi nu? întrebă Călin râzând.

— Scufiţa Roşie nu e acasă. S-a dus la bunicuţa cu de-ale gurii. Poate se întâlneşte pe drum cu lupul… Dar n-am eu norocul ăsta, spuse Radu făcându-i cu ochiul lui Laur.

— Tu te plângi? Să o fi auzit pe Scufiţa mea, când i-am zis că dau o fugă la Călin, ce vocalize a făcut. Dac-ai şti cât te iubeşte! Ca sarea-n ochi! Măcar de-ar şti să o folosească… spuse Laur strâmbându-se. Băieţi, eu zic că ne-am ratat cu nevestele noastre!

— Dar, fără ele, am fi vai de noi, spuse Călin şi le mai turnă băieţilor câte un pahar de vin.

— Tu de ce eşti aşa cătrănit? îl întrebă Laur. Şi pe tine te-a supărat Scufiţa?

— Care Scufiţă? Călin îl privi descumpănit câteva clipe, fără să ştie unde bate. Realiză însă că nu avea cum să-i ghicească gândurile şi începu să râdă.

— Sunt mai multe? săriră băieţii pe el. Şi nouă nu ne spui?

— Siiigur! O grămadă!

— Hapsânule, şi le ţii numai pentru tine? Nu suntem prietenii tăi?

— Frate, frate, dar brânza-i pe bani. Găsiţi-vă!

Băieţii umplură din nou paharele şi voia bună îi făcu să se dezlănţuie. Maşini, femei, politică, slujbe, toate subiectele fuseră trecute cu grijă în revistă, iar la miezul nopţii niciunul nu mai mergea drept.

— Mă, Călin, eu tot cred că tu ai ceva. Nu prea eşti în apele tale, îi spuse Laur trăgându-l deoparte.

— Mai dă-mi un pahar şi ai să vezi în ce ape o să fiu, răspunse el, dând-o pe glumă.

— Dacă nu te-aş cunoaşte, te-aş crede. Dar pe tine te frământă ceva.

Călin dădu paharul peste cap şi îl puse pe masă, nehotărât dacă să-şi mai toarne unul sau nu. Laur era cel mai bun prieten al lui, dar nu era pregătit să vorbească. Ce să-i spună? Nu ştia nici el ce i se întâmpla.

— N-am nimic. Mă mai apucă şi pe mine nostalgia tinereţii…

— Încă te mai gândeşti la ea?

Călin nu-i răspunse. Se întoarse spre băieţi ca să schimbe vorba:

— Cred că trebuie să mergem la aprovizionare!

— Eu aş zice să mergem în club! propuse Radu.

— Mie îmi dă bilă neagră. Duceţi-vă voi, spuse Călin, care nu voia decât să rămână singur.

— Laur, măcar tu. Dacă tot face vocalize, măcar să aibă de ce!

— Călin, tu chiar nu vrei să vii? întrebă Laur.

— Nu în seara asta. Am nişte favoruri să-i cer şi n-aş vrea să mă refuze, spuse el făcându-le cu ochiul şi conducându-i spre ieşire.

Călin se forţase să pară vesel toată seara, dar în momentul în care băieţii plecară, masca îi căzu şi fruntea i se încreţi din nou. Nu îşi putea scoate din minte ultimul mesaj al Dorei.

Nu înţelegea ce o făcuse să dispară. Probabil îl abandonase. Din nou. Dar atunci, ce erau acele confesiuni?

— Poveste neterminată sau terminată prematur… se trezi murmurând, continuându-şi firul gândurilor întrerupte de venirea prietenilor.

O părăsise, într-adevăr. Dar se întorsese. Un an mai târziu, în iarnă, apoi în primăvară, şi apoi în vară, şi în toamnă, şi în primăvara anului următor, şi din nou în toamnă. Dora nu făcuse decât să-l ţină la distanţă şi să fugă de el. Doi ani alergase după ea, până reuşise să se apropie. Şi atunci, începuse repriza a doua a poveştii lor.

Dora nu avea încredere în el. Orice i-ar fi spus, orice ar fi făcut, orice i-ar fi promis. Îl avertizase că îl cunoscuse pe George la Londra şi că avea probabil să plece şi ea acolo. Dar el perseverase.

După alte câteva luni, răbdarea îi fusese recompensată şi, în cele din urmă, Dora acceptase să iasă cu el. O dată. Apoi, după câteva săptămâni, încă o dată. Apoi din ce în ce mai des, ajungând să se vadă în fiecare zi. Apoi, în fiecare noapte. Luni de zile dormise cu ea în braţe, fără a avea măcar dreptul să o sărute. Spera că timpul joacă în favoarea lui şi că, dincolo de cuvinte, Dora avea să înţeleagă că el se schimbase, că de această dată o iubea cu adevărat. Acceptase toate limitele pe care le impuse ea, încercând să o facă să râdă, să îi aline supărările, suportându-i capriciile, înconjurând-o cu dragoste şi blândeţe.

Înainte de Crăciun, o simţise pe punctul de a ceda. Vestea că pleacă în vacanţă la Londra îl lovise însă ca un fulger, dându-i fiori premonitorii. O însoţise la

aeroport, privind-o ca pentru ultima oară. Nu se împotrivise, nu făcuse nimic să o reţină, având conştiinţa dureroasă că o lasă în braţele altui bărbat. Sărbătorile nu fuseseră sărbători, ci un supliciu prelung în care suferise în tăcere, numărând zilele până la întoarcerea ei.

În ziua sosirii, se dusese să o ia de la aeroport ca un acuzat ce aşteaptă să îi fie pronunţată sentinţa. Sperase până în ultima clipă. O văzuse apropiindu-se, trasă la faţă, cu privirea gravă şi înţelesese. Dora alesese.

— Cum mă laşi tu pe mine de izbelişte? îi spusese el cu lacrimi în ochi, călcându-şi orice mândrie. Dar decizia ei rămăsese neclintită.

În noaptea aceea fumase tot pachetul de Silk Cut pe care Dora i-l adusese de la Londra, asociindu-i pentru totdeauna gustul cu durerea.

Când calculatorul anunţă zgomotos sosirea unui nou mesaj, Călin tresări violent, revenind la realitate.

Citi şi o sudoare rece îi coborî pe şira spinării, făcându-l să se trezească de tot din aburii alcoolului şi ai amintirilor.

„PS: Dacă nu mi-ai scris nici să-mi spui că sunt lipsită de scrupule, nici că o să-ţi lipsească delirul meu, înseamnă că te-am supărat. Nu acesta era obiectivul. E o urgenţă medicală şi nu mai am voie să fac niciun fel de efort fizic, intelectual ori de altă natură. Dacă stau cuminte, sper să fie totul în regulă. Nu e ceva ce voiam să-ţi spun pe e-mail, dar, ţinând cont de circumstanţe… Spune-mi doar că eşti bine, ca să-mi liniştesc conştiinţa şi să mă abandonez repausului total de care se pare că am nevoie.”

Antrenoare de neuroni

„Cum eşti?”

Citind mesajul lui Călin, Dora simţi nodul în gât şi zece versiuni de răspuns diferite îi răsăriră în minte. Era atât de fericită că îi scrisese! Îl ura atât de tare că se lăsase dorit! Îl adora pentru soarele pe care i-l adusese în suflet cu doar două cuvinte. Îl găsea vinovat de pasivitate în faţa tăcerii ei prelungite. Ar fi vrut să fie puternică, să nu-i răspundă, să îl facă să guste aşteptarea zadarnică. Îi era însă imposibil să îşi impună această nouă suferinţă. L-ar fi certat şi l-ar fi sărutat în acelaşi timp. Dar trebuia să se rezume doar la câteva cuvinte şi nu găsi niciunul suficient de încăpător pentru a cuprinde tot ce simţea în clipa aceea. Şi atunci se gândi că poate nu avea nevoie de cuvinte. Un joc de cuvinte putea fi suficient. Cu inima strânsă, apăsă *trimite,* torturându-se în secunda următoare cu versiunile alternative pe care ar fi trebuit să le aleagă.

„Mm.”

Provocase momentul adevărului, aşteptând cu înfrigurare replica lui. Câteva clipe mai târziu, lacrimile îi inundară ochii, citind-o:

„Nu sunt convins că am înţeles.”

Dora se gândi că de această dată nu putea fi o întâmplare.

„Aşa şi-aşa”, continuă ea.

„Şi tot nu mi-ai zis ce-ai păţit.”

„Sunt OK.”

„Mă bucur că eşti bine. Când cineva îmi spune că e *aşa şi-aşa,* eu înţeleg că are o problemă şi, suflet caritabil cum sunt, mă interesez de ce nu e totul în regulă. Greşit, ai dreptate! Nu mă priveşte. Week-end plăcut!”

„Nu aştept nimic de la nimeni. Ai înţeles greşit.“

„Ascultă, *honey…”*

Dora începu să plângă în hohote. Era la volan, abia vedea drumul şi se temea că ceea ce citeşte nu era decât efectul optic al lacrimilor ce îi înceţoşau privirea şi mintea. Era cea mai clară dovadă că prezenţa lui Călin în această realitate paralelă nu mai avea nimic de-a face cu întâmplarea. Reprodusese, cuvânt cu cuvânt, conversaţia care iniţiase dialogul lor. Zâmbi printre lacrimi acestui joc de roluri inversat, dar simţea că intimitatea se adânceşte şi nu o mai putu susţine. Încercă să îşi ascundă tulburarea, rupând vraja:

„Ţie îţi arde de prostii!”

„Tot timpul!”

„Nu ai altceva mai bun de făcut?”

„Ba da. Ce spun medicii? Te pot ajuta?”

Dora se întorsese de câteva zile de la Stockholm. Ceea ce luase drept o criză majoră se dovedise a fi doar un semnal de alarmă declanşată de oboseală şi stres. Respectase în totalitate sfaturile doctorului şi se pusese din nou pe picioare. Ecografia arătase un copil ce se dezvolta armonios, toţi parametrii erau perfect în graficul dorit de doctor, iar contracţiile dispăruseră. Dora se speriase ca niciodată în viaţa ei şi hotărâse să încetinească ritmul, odihnindu-se ori de câte ori simţea nevoia.

„Ai o şansă să scapi de Bestie şi, în loc să sari asupra ocaziei, îmi propui să mă ajuţi?! Nu-ţi face griji, am exagerat foarte mult în ultima vreme şi mi-a venit nota de plată. Din raportul medicilor reiese o veste proastă: se pare că nu sunt Wonder Woman. În consecinţă, continui să-mi revendic statutul de mâţă. Cu şapte vieţi, ar trebui să fiu în regulă."

„Te rog să-mi spui ce ai!"

„Nu vreau să fac niciun mister din asta, dar nu e ceva ce vreau să discut pe e-mail. Pleacă de la ideea că nu e nimic grav, e doar un moment ce necesită atenţie din partea mea. Ai putea totuşi să mă ajuţi cu ceva: să-mi spui dacă te-ai supărat pentru ce ţi-am scris. Nu erai pregătit pentru astfel de confesiuni, dar ai insistat şi a nu-ţi răspunde însemna să te las să câştigi…"

„Am înţeles. Eşti în refacere. Lămurim restul mai târziu. Nu mai pierde vremea cu mine, n-aş vrea să îţi afectez regenerarea. Câteodată sunt un mare consumator de resurse."

„Atunci sunt în siguranţă. Ce fel de resurse consumi?"

„Intelectuale doar. Fac oamenii să-şi ia câmpii. Aşa că nu poţi şti cât de în siguranţă eşti. Recomandabil e să stai retrasă şi cuminte."

„Faci oamenii să-şi ia câmpii? Eu, cuminte? Nonsens."

La prânz, Dora îşi acordă o pauză prelungită pentru a-şi dezbate dilema cu cealaltă Dora, prietena ei cea mai bună. O cunoscuse cu un an înainte la un eveniment şi, după o săptămână, îşi dezvăluiau poveştile ca şi cum s-ar fi cunoscut dintotdeauna. Aveau personalităţi apropiate, copilării identice şi purtau acelaşi prenume. Doar culoarea părului le diferenţia. Păreau născute de aceeaşi mamă şi se amuzau des glumind pe seama tatălui. Prea semănau.

Dora cea blondă, prietena ei, susţinea cu convingere că un bărbat însurat care îşi petrece toată ziua pe internet cu ea are în mod cert un interes. Sentimente sau nu, intenţii de orice natură sau nu, cert este că are un interes. Dora cea brunetă era de acord, dar nu găsise încă o explicaţie plauzibilă. Trebuia să continue investigaţiile şi, spre seară, îi scrise lui Călin:

„Cred că mi-am găsit naşul. Sau mai precis, naşa. Dora, alter ego-ul meu, a pus lucrurile într-o lumină destul de interesantă. Ce ai de spus în favoarea ta?"

Trimise mesajul fără a aştepta un răspuns. Ştia că, la ora aceea, el plecase deja de la birou, astfel că avea timp până a doua zi să analizeze subiectul din noua perspectivă. Răspunsul însă sosi după două minute:

„Trebuie să-mi spui cum vezi lucrurile acum."

„De unde ai apărut?! Ce mai cauţi la serviciu, la ora asta?”

„M-am întors pentru nişte hârţoage. Dar nu schimbăm subiectul, chiar dacă tu eşti partea cea mai plăcută a zilei.”

„Ori am vedenii, ori e ceva în neregulă cu calculatorul. Ai băut sau iar te ţii de linguşeli…?“

„Azi am văzut numai cruzimea vieţii, aşa că acord atenţie doar celor care o merită. Ţi-a crăpat display-ul?“

„Cruzimea vieţii?! Display-ul meu nu are nimic. Doar că nu se potrivea expeditorul mail-ului cu sfârşitul siropos al frazei.“

„Nu mai fugi de subiect. Eşti datoare cu un răspuns.”

Dora începu să-i răspundă, apoi şterse mesajul, frustrată. Pretenţia lui i se părea absurdă. Reciprocitatea nu fusese până atunci valabilă. Îi scrise îmbufnată:

„Ca şi cum eu am avut vreo urmă de răspuns de la tine!”

„Mai bine discutăm după ce terminăm hârjoneala asta de clasa a doua. Se pare că noua lumină nu ţi-a afectat şi această dexteritate.”

„Bine, domnule *lămurim restul mai târziu.* Cred că ar trebui să clarificăm lucrurile şi să îţi amintesc că răspunsul tu trebuie să mi-l dai. Eu mi-am publicat deja scrisoarea de intenţie.”

„Lămurim restul mai târziu a apărut atunci când tu erai lovită în aripă şi nu prea contau alte răspunsuri în comparaţie cu situaţia. Scrisoarea ta de intenţie e în analiză.”

„Ţinând cont că Wonder Woman s-a întors în sistem, poţi considera că situaţia de urgenţă de săptămâna trecută a fost rezolvată. Mă poţi, deci, considera imună. Ai mai pierdut un alibi. Care sunt deci rezultatele analizei?”

„Ce naiba cauţi la serviciu? Analiza e în derulare, dar scrisoarea a fost scrisă într-o perioadă de slăbiciune şi *poţi considera că situaţia de urgenţă de săptămâna trecută a fost rezolvată.”*

„Eu mai am de lucru. Tu? Lasă slăbiciunile! Admit, m-am panicat. A trecut. Gata. Uită!"

„Mai am ceva de făcut. Şi deci azi ţi-ai găsit un alter ego…“

Dora nu aprecie felul în care se eschivase Călin. Avea să i-o semnaleze cu o mică salvă de recunoaştere. Până la urmă, el nu era decât un personaj virtual care, în afara ameninţării incerte de a se materializa, nu exista decât dacă i-o permitea ea. Îl ştia suficient de subtil pentru a înţelege.

„Concentrează-te pe ce faci, nu vreau să o dai iar în bară şi să mă iei pe mine drept ţap ispăşitor! Dora cea blondă e reală, în ceea ce înţeleg eu prin reală, respectiv în carne şi oase, şi e prietena mea. S-a nimerit să o cheme astfel.”

„Nu mi-ai spus care e noua viziune inspirată de ea.”

„Ţi-ar vâjâi urechile dacă ţi-aş povesti ce îşi pot spune două Dore. Să zicem că avea anumite teorii asupra obiectivului cu care pierzi tu timpul cu mine, pe e-mail.“

„Bine. Am obosit. Plec acasă.“

Dora îşi pierdu calmul. Călin fugea din nou. Ori se făcea că nu înţelege, ori chiar nu înţelegea, strecurându-se de fiecare dată în afara subiectului, lăsând-o singură în acest joc al telefonului fără fir. Nu putea înţelege cum reuşeşte. Pentru ea, ţinea de mândrie să răspundă chiar şi întrebărilor incomode. Fuga nu fusese niciodată o opţiune. Îi era greu să conceapă că el doar asta făcea.

„Vezi, exact ce spuneam! Niciun răspuns! De ce să te expui când poţi sta bine-mersi, ascuns în spatele protector al calculatorului tău real. Odihnă plăcută!"

„Eu doar mă antrenez."

„Te antrenezi?"

„E bine să am ca partener de discuţii o minte sclipitoare. Refuz să mă complac în prostia din jur, aşa că ai ajuns antrenoare de neuroni. Te deranjează?"

Dora rămase cu ochii pironiţi în ecran şi o durere surdă începu să o inunde. Cum îşi putuse imagina că el era atât de nesăbuit încât să nutrească sentimente pentru ea? Ea era nesăbuită să spere şi să viseze cu ochii deschişi.

Dar rolul de antrenoare de neuroni o revolta. Nu numai că dialogul dintre ei nu avea nimic dintr-un antrenament de neuroni, dar ei nu puteau fi prieteni. Aveau un trecut prea încărcat pentru a putea nutri o simplă relaţie de prietenie. În diferitele reprize din trecut, oricât încercase să se protejeze, ajunsese de fiecare dată să se îndrăgostească de el şi să sufere. O apropiere prea îndelungată putea să o coste acelaşi lucru, în ciuda anilor care trecuseră. Scânteia supravieţuise, riscând să arunce totul în aer, în orice moment. Dacă el nu avea sentimente pentru ea, nu putea continua. Abandonă:

„Plauzibil. Ţi-ai câştigat liniştea pe seara asta."

„Gata. Mi-am terminat treburile şi…"

Dora verifică link-ul ce completa mesajul:

„Şi… Îmi trimiţi blues-uri?"

„Nu. Doar îţi arătam cu ce am pierdut timpul."

Dora nu mai ştia ce să creadă. Avea impresia că încearcă să ţină în mână un pumn de nisip care îi alunecă fără încetare printre degete. Analiza la rece îi spunea că prezenţa lui Călin nu era inocentă. Răspunsurile lui spuneau întotdeauna contrariul. Făcu o tentativă disperată.

„Bine. Ai căutat-o… Ultima provocare pe ziua de azi: dintre toate melodiile pe care mi le-ai trimis, după părerea ta, pe care o prefer?"

„The Thrill Is Gone".

Dora citi răspunsul şi trânti capacul laptopului. Nu mai voia să vadă acel ecran blestemat care o punea în faţa propriei ei nesăbuinţe. Crezuse că e suficient de puternică pentru a face din această conversaţie doar un bonus al zilelor lungi şi grele care constituiau viaţa ei. Îşi dădea seama că pierduse orice distanţă, că un cuvânt de la Călin putea schimba vremea sufletului ei de la un minut la altul. Se descoperea vulnerabilă la orice contact cu el, incapabilă de a-şi mai stăpâni sentimentele, de a opri acea forţă necunoscută care o împinsese întotdeauna spre el.

Timp de trei zile îşi interzise să-i mai scrie. Şi plânse. Plânse trecutul, visele neîmplinite, adevărurile nespuse, dragostea pierdută. Şi-ar fi dorit să îl strângă în braţe, să stea lipită de el, la adăpost, cu iluzia unei protecţii pe care nu o avusese niciodată. Sau poate pe care nu o acceptase niciodată. Ani de zile îngropase în străfundurile sufletului, cu minuţiozitate, orice era legat de el, şi nu putea crede că amintirile ieşeau la suprafaţă, intacte, îşi aminti cu stupoare că nu voise ca el să afle ziua nunţii ei. Pe vremea aceea, nu încercase să înţeleagă de ce. Îşi schimbase parola contului de e-mail, pentru a nu mai putea niciodată comunica cu el. Aruncase tricoul, brelocul şi caseta de la el, ultimele urme palpabile ale poveştii lor. Într-un an, Călin o sunase de ziua ei şi îi spusese că va trece să o vadă la Londra, *să îi ofere măcar un buchet de flori*… Nu o făcuse, iar ea trebuise să lupte pentru a nu lăsa rana să se deschidă din nou. Cum era posibil ca după atâtea tentative de a-l uita definitiv, de a şterge orice urmă amintirile să răsară de fiecare dată proaspete în minte şi în suflet, la cel mai mic ecou?

— Amoruri de adolescenţă… Nu le-am dus până la capăt, acum mă bântuie, îşi spuse Dora cu amărăciune.

Era conştientă că ea şi Călin erau prea diferiţi. Ceea ce se schimbase, şi o constata pe măsură ce înainta în această poveste improbabilă, era faptul că ambiţiile ei se potoliseră. Realizase deja multe dintre lucrurile pe care şi le dorea cu ardoare la douăzeci de ani. Se schimbase faptul că, chiar dacă nu regretase niciodată alegerea făcută, începuse să vadă lucrurile într-o perspectivă diferită, care o apropia de viziunea lui asupra vieţii. Totul se complicase în momentul în care el îşi anunţase venirea. Îi dăduse lumea şi prioritătile peste cap. A face glume îndrăzneţe din spatele ecranului, cu posibilitatea deconectării în orice moment şi fără nicio şansă de a verifica fizic ce se petrece, era un lucru. A se găsi faţă în faţă era o încercare foarte diferită.

Miracolul se produse a treia zi, la miezul nopţii. Beculeţul roşu aprins în întuneric o făcu pe Dora să deschidă ochii. Se gândi că Francesco era din nou în fibrilaţii. Era obişnuită cu avalanşele lui de mesaje la orice oră. Dora avea nevoie de drogul ei, Călin. Francesco avea nevoie de drogul lui, e-mail-ul. Nu conta cine este destinatarul ori care este subiectul, Francesco scria zi şi noapte, în timpul săptămânii şi în week-end, fie că avea ceva important de transmis, fie că nu. Dora luă telefonul, pe jumătate adormită, dar se trezi dintr-odată, ca sub un duş rece. Mesajul nu era de la Francesco, ci de la Călin.

Gândurile i se învălmăşiră în minte, în timp ce citea:

„Asta e? E doar o presupunere stupidă. Dacă nu, *enjoy*. Nu te supăra prea tare pe mine. Câteodată o iau şi eu pe arătură."

Dora văzu link-ul ce însoţea mesajul, dar nu putu să-l acceseze. Blestemă compania care îi restricţionase accesul pe telefon la Youtube. Trebuia să ajungă cu orice preţ la calculator, fără însă a trezi suspiciuni.

Aşteptă o jumătate de oră interminabilă, pentru a se asigura că toată lumea doarme, făcând presupuneri, sperând, fiindu-i teamă că dezamăgirea avea să o

ajungă, din nou, din urmă. Într-un târziu, îşi luă inima-n dinţi şi ieşi încet din cameră. Emoţia o sugruma, îşi auzea inima bătându-i în timpane, iar tensiunea crescu pe măsură ce pagina se încărca. Lacrimi de fericire îi inundară faţa când primele acorduri ale melodiei se auziră în surdină. *Still Got the Blues…*

Închise încet calculatorul, îşi şterse lacrimile în fugă şi se strecură înapoi în pat. Se ghemui în poziţie fetală şi, cu ochii deschişi în întuneric, încercă să se liniştească. Era mai trează decât în plină zi şi mintea îi zbura în toate direcţiile, fără a o găsi pe cea bună. Era fericită şi, în acelaşi timp, speriată că ceea ce tocmai văzuse putea fi doar o nouă interpretare greşită a ei.

Se gândi că poate îşi făcea speranţe false, când pentru el nu era decât un joc. Îi scrise, sperând că va primi un răspuns. Îi era teamă să îşi exprime sentimentele. Alese cuvintele cu grijă, ezitând şi ştergând mesajul de mai multe ori. Trebuia să se poată ascunde în spatele unei afirmaţii banale, în cazul în care totul se petrecea doar în imaginaţia ei. Era capabil să înţeleagă că ea încă simţea golul pe care i-l lăsase în suflet? Că îi răsturnase lumea cu apariţia lui?

„Mai bine mai târziu decât niciodată."

Între fericire, surescitare şi nesiguranţă, noaptea fu o călătorie lungă în timpuri demult trecute.

Primele raze ale soarelui o găsiră obosită, dar cu zâmbetul pe buze. Era hotărâtă să afle. Dorinţa de a şti, de a opri supliciul jocului de-a v-aţi ascunselea, se impuse ca o nevoie vitală. Uneori, se întreba dacă viaţa ei nu ar fi fost mai simplă dacă nu şi-ar fi pus în permanenţă atâtea întrebări. Când Călin îi trimise mesajul de bună dimineaţa, îl luă la rost ca o nevastă cicălitoare. Nu era decât modul ei de a-şi arăta nerăbdarea de a-l regăsi, de a înţelege ce se întâmplă în sufletul lui.

„De unde te conectai pe e-mail-ul de serviciu, la miezul nopţii?"

„Altă conexiune. Atunci am ajuns acasă. Îmi cer scuze pentru oră, dar cred că aşa am evitat o noapte albă."

Dora constată cu circumspecţie că nu era singura care se strecoară din cameră pentru a trimite mesaje altei persoane decât celei care o aştepta în pat. Mărturisirea lui o tulbură, dar consideră prematur să tragă concluzii. Îi răspunse:

„Noapte albă?!"

„Nu am aflat care e melodia ta preferată!"

„Nu-ţi spun. Învăţare de minte, să mai pasezi nopţile albe la alţii."

„Nu înţeleg legătura."

„Ascultă, stimabile, când trimiţi la miezul nopţii de pe e-mail-ul de serviciu (dacă tot erai acasă, era mai simplu să-mi scrii de pe cel personal) un link (un blues, şi nu oricare), încercând să răspunzi unei întrebări de acum trei zile (de ce e atât de important?), scuzându-te dacă nu e melodia mea preferată (te auto-flagelezi numind-o *presupunere stupidă)* şi, în cazul în care e greşită, oferindu-mi-o (n-am putut s-o ascult, dar am apreciat intenţia), rugându-mă să nu mă supăr prea tare pe tine (de ce m-aş fi supărat?!) şi mărturisind că o mai iei şi tu pe arătură (legătura cu

mine, tot la miezul nopţii?!), se cheamă că îmi pasezi mie noaptea albă pe care voiai să o eviţi tu. Să continui?”

„De data asta, lasă noaptea albă la mine. Suntem la *team building.* Mă sacrific.”

„Distracţie plăcută! Ai dreptate, unii se distrează, alţii muncesc…”

„Fiecare la rândul său. Invitaţia mea la o bere a devenit ireală, paralelă şi cu obiectiv, aşa că plănuim un mare chef pentru.”

„Ireală, paralelă şi cu obiectiv…?! Traducerea, vă rog!”

„Muritorii sunt ancoraţi în realitate. Sunt fricoşi şi laşi, dar câteodată încearcă să evadeze. Chiar şi printr-un chef.”

„Ce-ai păţit?? Hello? Aici Pământul, mă auzi?”

„E mult de discutat şi nu mai am nici baterieee…“

Fugă. Nu o putea numi altfel. Dorei îi venea să urle de frustrare.

Ziua de vis

În timp ce Călin se folosea de *team building* pentru a fugi de subiect, Dora simţea doar panică. Intrase în încurcătură. Se căznise o oră să îşi schimbe profilul de utilizator pe Facebook, dar nu reuşise. Riscul era prea mare, trebuia să treacă la măsuri radicale. O singură persoană pe lume o putea ajuta: Alex. Îi trimise un mesaj suficient de alarmant pentru a fi sigură de asistenţa lui imediată:

„Presupun că eşti ocupat, dar am nevoie de tine. Acum!“

Se uită la ceas şi îşi dădu seama că la el e trei dimineaţa. Nu conta, era o chestiune de viaţă şi de moarte.

— Ce ai mai păţit şi de data asta? auzi, câteva clipe mai târziu, vocea caldă şi prietenoasă readucându-i puţină linişte.

— Scuză-mă că te deranjez la ora asta! Mi-am dat seama cât e ceasul după ce ţi-am scris…

— Frumuseţe fatală, ştiu să fac diferenţa între capriciile şi nevoile tale. Cum te pot ajuta?

— Am intrat într-o încurcătură şi numai tu mă poţi scoate din ea.

— Te ascult.

— Ştii că pe Facebook circulă un soi de aplicaţie pe care şi-o afişează toată lumea pe pagină.

— Cea cu pozele sau cea cu persoanele care le frecventează pagina?

— Bingo. A doua.

— Ha-ha-ha… Pe cine ai spionat?

— Nu contează, îţi povestesc când avem timp. Acum nu avem. Şi nu am spionat, am tras cu ochiul. E diferit! Nu am fost de multe ori, dar suficient încât să analizez tot ce se găsea pe acea pagină. Inutil să îţi spun că numele meu şi cel al proprietarului paginii nu trebuie să fie asociate vreodată, cu atât mai puţin să apar în vreo statistică! Ar fi o dramă. Trebuie să mă ajuţi!

— Şterge-ţi pagina, spuse Alex râzând de disperarea ei.

— Dacă pot evita, prefer să găsesc altă soluţie. Am câteva contacte pe care nu aş vrea să le pierd. Sigur, dacă nu mă descurc altfel, o voi face. Însă cu părere de rău.

— Ai încercat să îţi schimbi numele de utilizator?

— Da. Din păcate, nu am reuşit. Cred că e de la setările calculatorului de serviciu şi nu îmi permit să aştept până diseară, să ajung acasă. În plus, acasă nu mă pot ocupa cu aşa ceva…

— Şi ai vrea să încerc eu.

— Dacă nu te superi… Ştiu că e absurd să îţi cer ţie, din celălalt capăt al planetei, să îmi rezolvi o problemă informatică, dar eşti singurul în care am încredere…

— Consideră rezolvat. Trimite-mi parola şi mă ocup.

— Ştii ce mult îmi lipseşti, nu?

— Ştiu. Şi tu!

Dora închise telefonul ceva mai liniştită. Panica o cuprinsese dintr-odată. Văzuse deja de ceva vreme acele statistici împodobind paginile utilizatorilor. Un gând i se insinuase în suflet, dar nu îi dăduse atenţie până în ziua aceea când, fără preaviz, se simţi pusă la zid. Şi dacă Ioanei îi venea ideea să facă acelaşi lucru?

În momentul în care frecvenţa discuţiilor ei cu Călin depăşise normalitatea, îl căutase pe internet. În afară de câteva informaţii profesionale, nu găsise nimic. Dar ştia că lumea virtuală este o sursă inepuizabilă de informaţii şi nu îi luase mult să se gândească la pagina de Facebook a soţiei lui, pe care o găsi fără nicio dificultate. Nu o interesa ce posta, încerca să răspundă aceleiaşi întrebări: de ce stătea el atât de mult pe internet cu ea? Pagina de Facebook confirmă ceea ce îşi imaginase: o familie frumoasă, doi băieţi reuşiţi, un cuplu dintre cele mai normale şi emblematice, care se duce la nunţi, la botezuri, în vacanţă. Identifică diferitele personaje care făceau parte din anturajul apropiat, fără a le cunoaşte. Se înduioşă văzându-l pe Călin bălăcindu-se cu copiii. Arăta exact aşa cum şi-l amintea ea. Părea că anii nu trecuseră deloc peste el. Zâmbetul cald de tată iubitor, prins în joacă, o făcu pe Dora să îl îndrăgească şi mai mult. Mai erau şi pozele din parcul de distracţii, tot cu ei, şi cele în cireş. Poze cu Călin şi Ioana nu erau decât două. Una la mare, cu ea zâmbitoare, agăţată de gâtul lui cu ambele mâini, el, pasiv, cu o privire fără expresie şi mâinile pe lângă corp. Nu o atingea. O alta, la fel de neutră, într-un grup de prieteni. Nici în aceea nu o atingea. Nu era relevant, dar detaliile acestea nu îi puteau scăpa.

Pentru o primă vizită pe pagina Ioanei, văzuse suficient. Se mai uitase o dată două săptămâni mai târziu şi constatase că profilul nu mai era public. Mişcarea i se păruse calculată. Iar precauţia pe care şi-o luase Ioana, asociată cu statisticile care începuseră să fie în vogă pe Facebook, o speriase până la punctul de a deveni bolnavă de teama că indiscreţia avea să îi fie descoperită. Ştia că o făcuse din motive corecte, dar se ruşina că trăsese cu ochiul la intimitatea lor.

După două zile de absenţă, Călin se întoarse în vervă, răsturnând sacul de glume adunate la *team building.*

Exasperată de aşteptarea unei explicaţii legate de comportamentul lui, obosită de povestea pe Facebook, Dora trecu direct la atac. Voia să înţeleagă o dată pentru totdeauna ce fusese în mintea lui când îi trimisese la miezul nopţii melodia ei preferată, ce erau aluziile ciudate la muritorii ancoraţi în realitate şi la berea devenită ireală, paralelă şi cu obiectiv. Îi transferă mesajele respective, însoţindu-le de un comentariu:

„Cred că, de fapt, tu eşti creatorul conceptului de *pâş-pâş.“*

„Sunt un original.”

„Ai de gând să îmi explici?”

„Ce noapte albă am tras la *team building*. Tare de tot! Mai vreau!”

„Te urăsc!!!”

„Azi e război mare. Mâine subiectul e «nisip şi scoici».”

„Nisip şi scoici…?! Ce te-a apucat să trimiţi mail-uri cu melodii şi scuze la miezul nopţii?”

„Uneori sunt impulsiv şi, după aceea, văd că am lovit prea tare. Deci ai cu cine să te războieşti. «Nisip şi scoici» rămâne pentru mâine.”

„Nu-ţi mai revendica statutul de impulsiv. Dintre noi doi, eu sunt cea impulsivă. Şi totuşi, dacă sunt întrebată de ce m-am purtat într-un anumit fel, analizez la rece situaţia şi dau un răspuns onest. Încearcă exerciţiul. Funcţionează. În fine, funcţionează la bărbaţii care îşi folosesc neuronii…“

„Nu mi-ai spus care e *obiectivul* evidenţiat de cealaltă Dora.“

„Obiectivul pentru ce?“

„Ţi-ar vâjâi urechile dacă ţi-aş povesti ce îşi pot spune două Dore…“

„Nu are nicio legătură. Nu mai trage de timp. Eu am dat suficiente răspunsuri.”

„E-mail-ul acid a venit de la încercările tale repetate de a mă scoate din pepeni. M-ai enervat, dar nu era momentul să recunosc. E-mail-ul cu melodia a venit din curiozitate. Chiar nu mi-ai spus care e. Dacă îţi spun că sunt curios, risc să fiu ridicol.”

„Evident că ţi-am răspuns! La o jumătate de oră după ce mi l-ai trimis. Nu l-ai primit sau nu am fost explicită?”

„Totuşi, care e melodia? Am verificat, nu am primit mail-ul cu *explicaţia*.“

„Exact cea pe care mi-ai trimis-o!”

„Noi parcă ne băteam azi, nu? În fine, ziua am încheiat-o. Ziua de mâine va fi de vis. De dimineaţă ar trebui să ajungă şi florile…”

Dora citi mirată sfârşitul mesajului. Nu înţelegea despre ce flori vorbeşte. O amintire îi apăru în minte şi începu să surâdă.

Într-o seară, Călin venise la ea în cameră negru de supărare. Se dusese să o ia de la facultate, vrând să îi facă o surpriză, însă surpriza i-o făcuse ea, prin absenţă. Călin bătuse drumul degeaba, prin frig şi zloată, lipsind de la unul dintre cursurile lui. Pretindea că o aşteptase cu flori pe care, dezamăgit că nu o găsise, le aruncase. Dora nu crezuse niciodată că el chiar venise cu flori, cum nu crezuse nicio clipă când îi spunea că o iubeşte. Dar îl îndrăgise şi mai mult pentru dovada de afecţiune pe care i-o dădea. În superficialitatea sentimentelor lui, Călin rămânea un romantic.

Dora îşi închise zâmbind calculatorul şi zbură până la cabinetul doctorului. Aşteptase cu nerăbdare întâlnirea cu minunea ei şi spera ca, de această dată, să afle cine se ascunde în coconul devenit rotund.

Doctorul o felicită pentru greutatea ce respecta perfect indicaţiile lui şi pentru fătul care se dezvolta perfect. În timp ce tăcea măsurători la nesfârşit şi îi arăta pe ecran pete pe care ea trebuia să le identifice ca fiind mânuţe, picioruşe şi stomăcel,

un clinchet de alarmă îi sună Dorei în minte: doctorul tocmai folosise genul feminin, vorbindu-i de bebeluş.

Îl opri atingându-i braţul şi, tremurând de emoţie, îl întrebă:

— Staţi puţin! Vă daţi seama ce aţi spus?

— Ce?

— Aţi folosit femininul, dar mie încă nu mi-aţi confirmat sexul copilului.

— Poate am văzut ceva, răspunse doctorul mustăcind.

— Şi mie nu îmi spuneţi nimic? E fetiţă?

— Păăăi… da, cred că e fetiţă.

— Credeţi sau sunteţi sigur?

— Sunt sigur! Doctorul începuse să râdă de-a dreptul. Îl amuzau întotdeauna aceste mămici pentru care viaţa îşi schimba culoarea în funcţie de un singur cuvânt.

— Sigur-sigur?

— Da, doamnă, ceea ce vedeţi aici – şi îi arătă din nou o pată pe ecran – ne arată clar că, peste câteva luni, veţi ţine în braţe o fetiţă.

Dora ar fi putut leşina de fericire. Simţise tot timpul că e fetiţă, dar nu avusese certitudinea. Prinţesa ei mică era pudică şi, de câte ori doctorul încercase să o surprindă, se aşezase în şezut, cu picioarele încrucişate şi mâinile pe picioare. De astă dată, hotărâse să îi lumineze viaţa mamei ei, dezvăluindu-se. Dora plutea în al nouălea cer, iar viaţa i se părea din nou minunată.

De dimineaţă, viaţa continuă să fie minunată. Abia ajunsă la birou, Dora primi florile promise de Călin cu o zi înainte: un trandafir roşu. O imagine. Era încântată şi emoţionată. Trebuia să intre într-o întâlnire, dar sufletul îi rămase la trandafir, începu să se gândească la un răspuns pe măsura gestului lui, urmărind discuţiile cu mintea rătăcită. Începu să râdă singură de propria ei reacţie. Nu era decât o poză. Şi totuşi, imaginea o umpluse de fericire. *Îndrăgostită?* se întrebă ea, dar, în loc de răspuns, găsi, în sfârşit, ideea salvatoare. Interveni brusc în dezbatere, aduse argumentele necesare concluzionării şi puse capăt întâlnirii fără prea multe menajamente. Se năpusti în birou, închise uşa şi începu să pregătească studioul foto. Scena trebuia să fie perfectă. Trie lucrurile care puteau figura în poză şi cele care nu, încercă diferite unghiuri, diferite lumini şi, când se declară satisfăcută de rezultat, intitulă fotografia aleasă *efectul trandafirului cu ţepi* şi i-o trimise.

Era primul zâmbet pe care i-l oferea.

„Să înţeleg că ţepii şi bătăliile sunt mult mai interesante pentru tine când e vorba de mine?”

Dora râse citind răspunsul.

„Nu, să înţelegi că e primul moment al zilei la care am putut reacţiona. Toţi trandafirii au ţepi, iar azi e o zi de vis!“

„M-am blocat. Nu mai ştiu ce să spun.“

„Cred că de fapt ţie ţi se pare duelul mai uşor de controlat decât o zi de pace, când e vorba de mine.”

„Cum naiba să vorbim fără să te tachinez, fără să mă iau de tine, fără să par deplasat? Mă predau. Ziua de vis – anulată.”

Dora rămase descumpănită. Sperase atât de mult să se apropie de el, încât retragerea lui neaşteptată o luă prin surprindere. Era evident că el vrea să abandoneze, dar făcu o tentativă:

„Permisiunea de a mă tachina acordată.”

„Chiar e un subiect prost ales. Nu-mi stă în fire să fiu siropos. Propune tu altceva, te rog.”

Călin tocmai ruinase ziua de vis promisă şi îi cerea tot ei să intervină. Dora era profund dezamăgită de lipsa lui de curaj. Activă din nou scutul şi apăsă pe accelerator cu toată puterea.

„Nici nu ştiu de unde ţi-a venit ideea cu nisip şi scoici! Deja florile trimise de dimineaţă erau *borderline,* şi n-am primit nici drăgălaşa replică consacrată *multe fete apreciază linguşeli de-astea.* Dacă ai fi continuat, aş fi crezut că vorbesc cu altcineva. Aşa că să trecem la atac: care era ideea cu ziua de vis? De unde până unde?”

„M-am plictisit să ne batem, aşa că încercam ceva nou. Am eşuat.”

„Te-ai plictisit să ne batem, dar ţi-e groază să dai în siropeală. Există şi o a treia variantă: nu mai vorbeşti cu mine! Natura mea e pacifistă, mie mi-ar fi mai uşor să avem o zi de pace. Îmi asum fără probleme rolul de inamic public numărul unu, dar din când în când sunt şi eu obosită. Mă bat pentru o groază de lucruri şi cu o grămadă de oameni, în fiecare zi. Din când în când, am şi eu nevoie de puţină linişte.”

„Înţeleg că eşti ocupată şi nu vreau să devin agasant sau ridicol. Fă-ţi treaba şi mai vorbim.”

Dora dădu din cap exasperată. Călin era la fel de susceptibil ca pe vremuri, iar conversaţia, din nou în impas. Ea atacase, el se retrăsese, trebuia să găsească o cale de mijloc. Studioul era încă amenajat, iar ea profită pentru a-şi continua ideea de dimineaţă. Scrise trei cartonaşe şi se fotografie cu fiecare, pe rând, ca în scenele unui film:

„Nu eşti nici agasant, nici ridicol. Avem doar o problemă de comunicare. Se mai întâmplă în realităţile paralele.”

„Scuze, în lumea mea reală mă pregătesc să plec în delegaţie.”

Eforturile Dorei de a da un nou suflu discuţiei, de a-l face să rămână nu serviseră la nimic. Îi răspunse tristă:

„Atunci, spor la treabă şi călătorie frumoasă! Eu nu pot intra în competiţie cu *realitatea*…“

Ieşirea din colivie

Dora se pregăti sufleteşte să nu mai audă de Călin câteva zile. Şi totuşi, de dimineaţă, începu să râdă din toată inima când văzu poza ce îi însoţea mesajul: o broască odihnindu-se cu burta la soare, într-o atitudine de nonşalanţă totală.

„Este exact ce mi-aş dori să fac eu în momentul acesta!", scrise ea, mângâindu-şi abdomenul rotund, surprinzător de asemănător cu cel al broaştei din poză.

„Eu nu! Azi le dau clasă la toţi!"

„Ai consumat vreo substanţă ciudată? J"

„Cine e J? N-am consumat nimic."

„Nu pot să-ţi spun."

„Me – Tarzan, You – Jane? Cine este Cheeta?"

„Dacă nu ai consumat nimic ciudat, poate ai băut apa Cheetei?!"

„Cheeta nu contează. Nu beau apă. Jane?"

„Toată ziua!"

„Azi te învăţ să te dai cu liana."

Dora zâmbi privind telefonul. Şi-l amintea pe Călin pe post de *chef,* în bucătăria improvizată din camera de cămin.

Avea mişcări îndemânatice şi plăcerea de a se ocupa de ea i se citea pe faţă. Erau în a doua repriză a poveştii lor şi, deşi ea continua să păstreze distanţele, simţea că se îndrăgosteşte din nou. Îl vedea învârtindu-se în jurul ei fredonând, pregătind cu grijă mâncare, suc, cafea, totul pentru ca ea să rămână cât mai mult la el. Îşi alungase colegii de cameră pentru a-i asigura liniştea necesară studiului, iar ea încerca să se concentreze asupra cursurilor, când prezenţa lui îi stârnea valuri de fericire. Perioada aceea, deşi scurtă, fusese cea mai frumoasă.

Călin se simţea în formă. Ultimele săptămâni îl bulversaseră, dar o acrobaţie reuşită de dimineaţă, ce adusese firmei dublul cifrei de afaceri, îl făcuse să renască. Nu îi era foarte clar ce se întâmplă cu Dora, dar refuza să îşi mai pună întrebări. Era prea bine dispus. Atâta timp cât era cu el, chiar dacă doar prin intermediul unei maşinării, restul nu mai conta. Îi plăceau răspunsurile ei, felul în care se înfuria ori de câte ori refuza să joace după regulile ei, amuzându-se să o tachineze pentru a-i vedea reacţiile.

Remarcase de mai multe ori că ea folosise acel „J" în mesaje, înţelegând în cele din urmă că nu poate fi doar o eroare repetată şi că Jane risca să fie o interpretare greşită, începu să caute semnificaţia. Se înroşi până în vârful urechilor descoperind că, în limbajul internauţilor, „J" era, de fapt, un zâmbet. Era însă prea târziu pentru

a-şi recunoaşte ignoranţa. Pentru a nu se simţi şi mai ridicol decât era deja, preferă să continue printre liane:

„Gata. Am revenit. Leo e de treabă. Te-a apărat tot timpul de şerpi. Să mergem la vulcan."

„Asta ţi-a zis ţie… Din liană-n liană sau luăm elefantul?"

„Pe liane. Elefantul face baie."

Între dosarele urgente şi discuţiile neplăcute cu Francesco, năstruşnicia scenariului lui Călin o relaxa, făcând-o pe Dora să ia totul mai uşor. Se şi vedea cu burta ei rotundă, umblând prin junglă, şi îi venea să râdă ori de câte ori se gândea cum ar fi.

„Cam sportiv pentru mine… Vede elefantul baie data viitoare!"

„Am văzut nişte puşti. Te caută corporatiştii?"

„Ha-ha-ha! Acum înţelegi de ce mi-a venit chef de fugă?! Altfel nu m-aş fi deranjat. Aş fi aşteptat să termine elefantul baia…"

„Mâncăm? Am şi un vin de rodii. De colecţie."

„Dar unde aşezăm tabăra?"

„Am adăpost construit cu tot confortul. Am trimis maimuţele să aranjeze. Îţi va plăcea."

„Confort în junglă?! Nu ştiam că maimuţele lucrează pentru tine."

„În baobab. Central. Duş, bucătărie, dormitor mare, şemineu, privelişte, pază etc. Maimuţele ţi-au împletit o salbă de orhidee. Eu voi dormi pe canapea, adică pe craca de alături."

„Baobab 5 stele! Proporţional cu ego-ul meu. Am avut întotdeauna gusturi de lux! Maimuţele tale au fost trainuite în Hawaii? Îţi mulţumesc pentru generozitatea cu care îmi cedezi confortul. Voi fi din tot sufletul alături de tine când vei dormi… pe cracă. Le cerem mâine maimuţelor să îţi repare spatele."

„Am o ieşire programată la noapte cu leul şi pantera, nu voi dormi. Puteai să apreciezi efortul maimuţelor! Nu au şcoli înalte."

Dora citi mesajul şi făcu o grimasă. Ştia că este doar un joc, dar ştia şi că ceea ce se ascunde în spatele lui avea semnificaţii foarte diferite. Jocul lor nu era decât o parabolă a ceea ce ar fi putut face dacă erau împreună. Cu atât mai puţin aprecie răspunsul lui. În loc să se ocupe de ea toată noaptea, el prefera să stea cu prietenii. Ca înainte… îşi dădea seama de absurditatea raţionamentului, dar nu se putu împiedica să nu îi răspundă răutăcios:

„Deci nu numai că voi avea baobabul pentru mine, dar Tarzan va fi plecat. Cred că dau petrecere."

„Suntem cât se poate de moderni. Fiecare cu petrecerea lui. Ce e al meu e şi al tău!"

„Bun, deci pregăteşti mâncarea şi pentru invitaţii mei, nu? Dacă ce-i al tău e şi al meu.

„Cu plăcere. Dar să nu abuzezi de bunătatea mea. Ştii că sunt imprevizibil. Pantera a venit cu un corporatist. O las să şi-l pregătească. Un lichior de cocos?"

„Eram doar răutăcioasă. Nu aveam nicio intenţie să te folosesc pe post de bucătar. Mâine mă întorc la civilizaţie şi tu, în loc să îmi pregăteşti petrecerea de adio, plănuieşti ieşiri cu prietenii?!”

„Aveam de ales între o înţepenire pe cracă şi un mini-chef. Tu ce crezi că aş fi ales?”

Dora zâmbi, miji ochii ca o felină pe punctul de a ataca şi lovi cu ceea ce o rănise cel mai tare, în trecut:

„Pantera!!”

„zzzzzzzzzzz”

„Ha-ha-ha! Era prea tentant!”

„Vezi că se uită girafa pe geam la tine! A spus tuturor că hainele tale sunt asemănătoare cu ale celor căsăpiţi de panteră. Ai grijă!”

„Ce-i al meu e şi al tău. Voi spune că sunt ale tale!”

„Ha-ha! Sunt singura ta scăpare. Nu te pune rău şi cu mine.”

Dora îl cunoştea prea bine pentru a nu-şi da seama că el nu apreciase reaua ei credinţă. Se gândi la un mod de a-l îmbuna şi îşi aminti de singura lor fotografie care supravieţuise. Călin o poreclise *gudurel.* Era o poză în alb şi negru, ce părea făcută în secolul trecut.

Rătăcind într-o zi pe aleile parcului ca doi îndrăgostiţi fără griji, dăduseră peste omul cu trepied. Călin o trăsese după el şi îi spusese să zâmbească. Zâmbetul acela şi mâinile lor împreunate rămăseseră pentru totdeauna fixate pe foaia de carton îngălbenit.

Rarele dăţi când Dora avea curajul să privească acea fotografie, avea senzaţia sufocantă că încă se găseau acolo, că în acea clipă imobilă încă mai puteau face ceva. Era momentul-cheie. Tot viitorul lor s-ar fi putut schimba în clipa aceea, imortalizată de obiectiv. Dacă l-ar fi putut regla altfel…

Era însă doar o iluzie. Fotografia aceea nu era din secolul trecut, iar ei nu mai puteau schimba nimic. Puteau doar să se joace printre liane imaginare…

„Dacă mă gudur pe lângă tine, mă scapi?”

Cu o strângere de inimă, Călin ignoră aluzia ei la felul în care o alinta el în trecut. Nu avea nevoie să îşi amintească. Erau lucruri pe care nu reuşise să le uite niciodată.

„În niciun caz nu îi lăsam să te căsăpească. Eşti la mine. Dar nu e frumos. Te conduc până la marginea junglei şi pa!”

„Bine, reformulez. Ce-i al meu rămâne al meu, ce-i al tău e şi al meu. Aşa e bine?”

„Ai bălăcit-o! Ai noroc că ne eşti simpatică.”

Dora se entuziasma, sperând să citească primele confesiuni. Îi scrise plină de speranţă:

„Cui îi sunt simpatică?”

„Leului, în primul rând.”

„Mă gândeam eu… leu pofticios!”, scrise ea dezamăgită.

„Deja vă cunoaşteţi bine, aş zice."

„Ha! Ha! îi place supa? Numai asta o să mai poată mânca!"

„Vă descurcaţi voi cumva. Plec la pescuit!"

„Plec în lume!"

Dora rămase uimită de propria ei replică. I se scursese prin degete, fără ca voinţa să o fi controlat. Sau, mai degrabă, subconştientul îi jucase o festă. Tocmai îi spusese lui Călin ceva ce nu îndrăznise să îşi formuleze nici măcar ei înşişi. Rămase nemişcată, cu privirea îndreptată spre calculator, tară însă a-l vedea. Ochii minţii ei fugeau de la o imagine la alta, de la un gând la altul, într-o puzderie de piese ale aceluiaşi puzzle care, dintr-odată, păreau că îşi găsesc locul într-o formă de o evidenţă eclatantă.

De când începuse să vorbească cu Călin, o nouă întrebare i se insinuase în minte: de ce viaţa ei se reducea doar la serviciu şi casă? Ar fi vrut să călătorească, să vadă lumea, să vadă oameni şi locuri, să înveţe lucruri noi. De aceea plecase de lângă Călin. De aceea crezuse că face alegerea cea bună.

Şi totuşi, douăzeci de ani mai târziu, lucrurile nu se legau. Se obişnuise să nu vadă pe nimeni, să nu meargă nicăieri în afara biroului şi a supermarketului. Muncea zi şi noapte pentru a-şi întreţine familia şi se mulţumea cu trei săptămâni de vacanţă pe an, ca singur moment de repaus în goana celor 365 de zile. George nu contribuia. El doar investea banii câştigaţi de ea în afaceri întotdeauna promiţătoare, care se terminau de fiecare dată cu un eşec. Dora nu avusese niciodată timp să se gândească la lucrurile acestea, să le pună cap la cap, să le cântărească justificarea. Acceptase totul cu candoarea celui gata să dea orice pentru ca oamenii din jur să fie fericiţi.

Când Călin o întrebase de ce aleargă după carieră, fusese incapabilă să găsească un răspuns complet şi pertinent. Îi plăceau focurile acţiunii şi luminile rampei, dar nu alergase niciodată după ele. Cariera nu fusese un scop în sine, iar banii pe care îi făcea nu serveau decât la întreţinerea familiei. George îi interzicea orice cheltuială, oricât de infimă, iar ea luase lucrurile ca pe o normalitate. Dar această normalitate începea să pălească în lumina nouă sub care o privea.

Acceptase de bunăvoie toate limitele care îi fuseseră impuse şi nu primise nimic în schimb. Nimic decât dreptul de a continua în acelaşi ritm. Ani de zile crezuse că are totul. Realiza că, de fapt, nu avea nimic. Nu avea nici dragostea, nici liniştea, nici echilibrul la care aspirase. O avea doar pe Eva.

Dora începu să înţeleagă că numai supunerea ei naivă o închisese în acea colivie de aur şi gândul îi explodă în minte ca un foc de artificii.

Într-un elan de rebeliune, deschise harta, o privi îndelung şi, după câteva ezitări, puse degetul pe ceea ce urma să fie simbolul emancipării ei: Paris.

— *Liberte*... murmură ea.

Îşi studie agenda, verifică zborurile şi, câteva minute mai târziu, cu gesturi hotărâte, validă rezervarea. Când luă biletele de avion de la imprimantă, îşi dădu

seama că tremură. Mâinile, picioarele, fiecare muşchi în parte, toate îi semnalau că pasul pe care tocmai îl făcuse era decisiv. Mic, dar decisiv.

Ajunsă acasă, îl informă pe George că a doua zi avea să plece la Paris. Nu îi ceru părerea, îl puse doar în faţa faptului împlinit. Năucit de decizia ei total neaşteptată, George începu să protesteze. Dora îl întrerupse fără menajamente, în ciuda emoţiei care o sugruma:

— Ori de câte ori ţi-am propus să mergem şi noi undeva, ai refuzat. Deci nu te mira că plec singură. Apoi, nu cred că trebuie să mă justific în faţa nimănui pentru că vreau să îmi iau o zi de concediu. Plec de dimineaţă, mă întorc seara. E ca şi cum m-aş duce la birou. Nu ne va afecta organizarea în niciun fel. O s-o culc eu pe Eva. Nici asta nu se schimbă. Micul tău ritual cotidian nu va fi bulversat în niciun fel!

George continuă să protesteze, să se agite acuzând-o că iar cheltuieşte banii, dar Dora îi întoarse spatele. Îl evită evadând în lumea magică a Evei. Prinţesa şi regină-mamă îşi dezlănţuiră complicitatea, dansând şi chicotind toată seara. Eva adormi surâzând, iar Dora rămase să o contempleze până simţi că somnul începe să îi dea şi ei târcoale. Rămase să doarmă în camera copilei şi, închizând ochii, zâmbi la rândul ei. Contase pe efectul-surpriză şi câştigase.

— De ce nu m-am gândit să o fac mai demult? murmură ea, lăsându-se să alunece uşor într-un somn plin de vise de libertate.

Ca o ofrandă adusă gestului ei de curaj, Călin îşi făcu apariţia de la prima oră a dimineţii, cu flori.

„Cu ce ocazie?" întrebă ea, zâmbind fericită.

„Îţi uram o zi frumoasă!"

„Mulţumesc! Va fi cu siguranţă! Sunt în drum spre Paris. Vezi că mă obişnuieşti prost cu flori de dimineaţă!"

„E interzis?"

Şi încă o floare apăru pe ecranul ei.

„Nu, dar mă obişnuiesc repede cu lucrurile care îmi plac."

„Micile plăceri nu trebuie neglijate. Niciodată."

Dora privi surprinsă ecranul. Încă o declaraţie voalată sau glumă?

„Şi de ce te-ai ocupa tu de micile mele plăceri?!"

„De ce nu? Dacă sunt deplasat, spui şi plec. E simplu."

Dora râse şireată. Nu putea recunoaşte că acele mici plăceri erau de fapt imense pentru ea, cum nu îl putea descuraja în iniţiativa lui de a i le satisface. Pară voalat:

„De ce nu?"

„De ce da?"

„Nu ştiu… Ai făcut-o spontan."

„E deja prea complicat pentru mine."

Dora nu insistă. Se obişnuise cu modul lui de a scoate puţin capul din carapace, pentru a se ascunde şi mai adânc, în clipa următoare. Luă ce era de luat, iar restul avea să îl clarifice cu altă ocazie. Ziua era prea importantă.

Ajunsă la Paris, decorul începu să o transporte într-o altă lume, iar prezenţa lui Călin la celălalt capăt al telefonului o făcea să plutească de fericire. Îi scrise din primul moment în care îşi începu hoinăreala:

„E suficient să ştii că îmi place şi că mi se cuvine, aşa că *nici prin cap să nu-ţi treacă* să îmi sistezi porţia de mici plăceri!"

„Poţi conta pe asta! Subiectul următor: ce propui?"

„Ai zis că la Paris te întrebai *ce naiba* faci acolo. Trebuie să salvez reputaţia oraşului. Spune-mi un loc pe care să îl reabilitez în ochii lumii."

„Podul Marie."

Dora citi neîncrezătoare răspunsul lui. Podul Marie era numit şi Podul îndrăgostiţilor. Legenda spune că dacă îţi săruţi iubitul sub pod şi îţi pui o dorinţă ea se va îndeplini. Se întrebă dacă el alesese intenţionat, provocând-o, sau dacă era încă una dintre nenumăratele coincidenţe.

„De acord! Ştii cât e de minunat aici? Şi atât de improbabil, dată fiind viaţa mea cotidiană! Nu ştiu ce a putut să nu-ţi placă! Soare, Sena, *bateaux-mouches,* oameni fericiţi, o mulţime de clădiri ieşite dintr-un decor de film. Mă declar relaxată şi îţi trimit valuri de energie pozitivă!"

„Bucură-te! Meriţi."

„Chiar de mult nu m-am mai simţit atât de bine! După atâţia ani trăiţi închisă în birou, descopăr că mai există şi altceva!"

„Colivia şi mouse-ul dăunează! Parisul chiar arată bine."

„Am hotărât să ies din colivie!"

Dora se plimbă toată ziua, lăsându-se răpită de farmecul peisajului. Ziua era însorită şi faptul de a se găsi într-un cadru de vis, într-o zi lucrătoare, i se părea o mare aventură pe care o savură cu satisfacţie. Era obosită, dar era o oboseală plăcută, însoţită de imagini minunate. O zi nu era suficientă pentru a vedea tot ce îşi dorea, dar acest început reuşit îi dădu curaj. Nu mai ştia de ce atâţia ani nu îşi acordase nici cea mai mică plăcere. Îi mulţumi în gând lui Călin că îi deschisese ochii şi, privind ceasul, îşi dădu seama că e timpul să se îndrepte spre aeroport.

Înainte de a lua taxiul, trecu în revistă pozele pe care le făcuse. Constată cu nemulţumire că telefonul prezenta marele avantaj de a-i asigura contactul permanent cu Călin, dar, ca aparat de fotografiat, nu valora nimic. Calitatea era atât de slabă, încât punea în pericol reabilitarea reputaţiei Parisului. Trebuia să găsească o soluţie.

Taxiul rezervat trebuia să sosească în douăzeci de minute şi orice întârziere o putea face să rateze zborul. Dar ea nu avea nicio poză suficient de reuşită. Când ajunsese la podul Marie, văzuse nişte fotografi ambulanţi, dar acum, că avea nevoie de ei, dispăruseră. Se pierduse în contemplarea peisajului şi timpul se scursese cu viteza luminii. Începu să dea din coate prin mulţime, în căutarea fotografului. După câteva minute lungi de căutare, îl găsi în plină şedinţă foto cu un grup de japonezi. Poză pe pod, poză cu insula Saint-Louis în spate, poză cu Sena, poză cu buchiniştii… Dora era disperată. Îi rămâneau douăsprezece minute până la sosirea

taxiului. Îi făcu semn fotografului, care dădu neputincios din umeri. Şi încă o poză de grup, şi încă două poze portret. Unsprezece minute. Începuse să se resemneze, când îi veni o idee.

— Nu vă supăraţi, cât timp vă ia să developaţi pozele?

— În jur de zece-cincisprezece minute, îi răspunse fotograful.

— Vă plătesc dublu, le puteţi face pe ale mele înainte? Japonezii nu sunt grăbiţi, în schimb eu sunt pe punctul de a rata avionul. Vă ia treizeci de secunde şi nici nu aveţi nevoie să le developaţi. Le iau în format electronic. Pentru o sumă dublă!

Zâmbetul fotografului începuse să se lăţească. Câştigase.

— Bine, mă descurc. Unde doriţi să facem pozele?

— Aici! Trebuie să se vadă clar că suntem pe podul Marie. Şi, vă rog, faceţi mai multe, să am de unde alege. Preţul se negociază. Mai am opt minute şi trebuie să fiu în taxi.

— Haideţi!

Făcu mai multe poze şi, de fiecare dată, îi ceru fotografului aparatul, pentru a verifica pe ecran. La a cincea, se declară satisfăcută.

— Iată banii. Mi le puteţi pune, vă rog, pe *stick*? Căută *stick-ul* în poşetă, dar nu îl găsi. Îşi aminti cu disperare că îl uitase în calculator, la birou.

— Dacă nu aveţi *stick,* din păcate, nu vă pot ajuta. Vi le pot trimite pe mail, dacă vreţi.

— Sigur… spuse Dora ironică. La preţul plătit şi fără garanţia că avea să le primească, nu putea accepta. În plus, voia să îi trimită pozele lui Călin în seara aceea. Nu a doua zi şi nu a treia! Începea week-end-ul şi, până luni, nu îl mai „vedea".

— Vă dau în plus douăzeci de euro pe CD-ul pe care îl aveţi lângă calculator, spuse ea nerăbdătoare. Peste trei minute oferta expiră. Salvaţi-vă pe calculator ce aveţi pe el. Vă rog mult!

— Treizeci de euro şi se face!

— Adjudecat!

În minutul următor, Dora smulse CD-ul cu poze şi o luă la fugă spre taxi. Nu prea repede, nu mai putea, dar şoferul o văzu şi zâmbi văzând că e însărcinată. O aşteptă.

Seara, înainte de a se culca, Dora îi trimise o poză.

„Am început ziua cu flori de la tine, am continuat-o cu nenumăratele minuni ale Parisului. Ţi-am promis că reabilitez reputaţia oraşului – misiune îndeplinită! Dovada în imagini. Îţi spun eu, Parisul e minunat. Nu ai avut tu compania potrivită."

Cărţile pe faţă

Escapada la Paris fusese pentru Dora o gură de oxigen care îi hrănise fiecare celulă, redându-i vitalitatea. Pentru prima dată după mulţi ani se simţise în armonie cu universul ei. Era o senzaţie nouă, care o surprindea prin simplitatea şi forţa ei.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât îşi dădea seama că nimic nu justifica închisoarea în care fusese ţinută prizonieră atâta vreme. Era uimită de uşurinţa cu care George îi ştersese memoria, făcând-o să uite cine este şi ce îşi doreşte, impunându-i doar norii lui negri ca singură perspectivă la orizont. Nu fusese uşor să îl înfrunte în această rebeliune, dar, pentru prima dată, nu mai acceptase refuzul lui ca pe un răspuns. Conştiinţa liberului-arbitru îi dicta să îşi ia destinul în mâini, apariţia lui Călin îi dădea curaj. Fusese doar un prim pas în calea emancipării, dar era hotărâtă să nu se oprească acolo.

Un gând îndrăzneţ îi încolţise de câteva zile în minte, întinzându-şi din ce în ce mai adânc rădăcinile. Îl privi la distanţă, îl cântări cu minuţie, încercă să îi înţeleagă substanţa şi, în ciuda semnificaţiilor vertiginoase pe care le percepea în spatele lui, decise să mai facă un pas. De această dată, unul mare. Nu avea nimic de pierdut. Poate nici de câştigat, dar ceva în sufletul ei, căruia nu îndrăznea să îi dea o formă, îi spunea că trebuie să o facă. George, cu siguranţă, avea să se împotrivească. Dar, odată luată decizia, nimic nu o mai putea opri.

Nu ştia în schimb cum avea să reacţioneze Călin. Şi nu ştia cum să îi anunţe o astfel de veste. Se frământă îndelung, apoi, luându-şi inima-n dinţi, îi scrise:

„Am găsit un articol pe internet. Ar trebui să te intereseze… J“

Meteorologii au emis cod roşu, valabil de pe 15 până pe 25 iulie, avertizând că uraganul „Dora” va cuprinde treptat nordul şi centrul Capitalei. Autorităţile recomandă populaţiei să rămână la adăpost şi să se ţină la curent cu eventualele modificări ale traiectoriei sau datelor.

Miercuri, 30 iunie 2007, ora 14,07

4 comentarii

Alte articole despre: Corporatiştii în junglă, Colivia şi mouse-ul dăunează, Toţi trandafirii au ţepi…

Dora trimise mesajul şi aşteptă cu inima strânsă. Numără sutele de secunde, iar când numărătoarea se opri, citi emoţionată răspunsul:

„Nu merge.“

Inima i se opri. Citi de două ori fără a înţelege.

„Şi ce propui?”

„Corporatiştii în junglă…“

„Explică.”

„Te invit în oraş.”

Dora începu să tremure de emoţie. Dacă până atunci gândul ei îndrăzneţ, aşa cum îl formulase în străfundurile minţii, se rezumase la a fi doar o anulare a distanţei care îi despărţea, fără nicio altă certitudine, mesajul lui Călin îi revelă adevărul. Se ducea să îl vadă. Nu avusese curajul să şi-o mărturisească până atunci. Şi nu era pregătită să o admită în faţa lui. Dădu speriată înapoi.

„Am zis că vreau să ies din colivie, nu de după mouse.“

„Insist, în limitele unei invitaţii civilizate.”

„Ştiu că invitaţia ta e cât se poate de civilizată. Dar nu ţi-am spus că vin cu intenţia de a ne vedea, ci pentru a evita o întâlnire întâmplătoare, pe un teritoriu pe care acum trebuie să îl împărţim.”

„Fii liniştită. În perioada aceea, nu voi fi acolo.”

„Ţi-am mai zis că am întotdeauna un motiv să fac un anumit lucru. Dacă invitaţia este reală, îmi spui ce zi preferi şi mă organizez. Poţi să îmi spui şi că ţi-ai schimbat părerea.”

„Sunt cât se poate de real. Mai vedem.“

„Ştii că sunt complicată şi că am probleme cu realitatea.”

Dora trimise mesajul, deşi ştia că e prea târziu. Începuse să urască orele lui de birou. Înainte de discuţiile cu el, nici nu se gândise că există oameni care lucrează atât de puţin. Ea fusese întotdeauna la stăpân, trăgând la un jug unde orele nu reprezentau o unitate de măsură. Începu să lucreze la raportarea ce trebuia predată a doua zi, dar mintea continua să rumege la nesfârşit fiecare vorbă a lui. O oră mai târziu realiză că este în faţa aceleiaşi foi Excel pe care nu înaintase deloc.

— Micile plăceri nu trebuie neglijate niciodată, murmură ea gânditoare şi se întrebă de ce nu ar încerca să urmeze sfatul lui Călin. Până la urmă, ca şi în cazul coliviei în care o închisese George, nimic nu o obliga să accepte orbeşte să stea la birou. Atâta timp cât munca era făcută, putea să îşi organizeze timpul cum voia. Îşi dădea seama că nu avea niciun randament, aşa că hotărî să îi facă o surpriză Evei. Raportarea avea mai multe şanse de reuşită în liniştea nopţii. Îşi strânse dosarele şi alergă într-un suflet acasă.

Ieşirea în parc seara, în plină săptămână, se dovedi a fi o surpriză minunată atât pentru Eva, cât şi pentru Dora, care, cu forţe noi, îşi putu relua munca după ce culcă fetiţa.

Era aproape miezul nopţii când un nou e-mail îşi anunţă sosirea. Dora verifică, iar numele expeditorului o uimi. Călin începuse să se conecteze noaptea.

„Da.“

„Monosilabism la tine înseamnă morocăneală. Am înţeles că nu ţi-a plăcut. Distracţie plăcută! Mă întorc la Excel-ul meu. Încerc să mă obişnuiesc cu lucrurile reale. Sunt convinsă că mă pot ameliora!”

„Abia acum începe cheful. Până acum am făcut sport şi voi recupera caloriile. Doctorul mi-a spus că n-am voie sub 120. Excel?”

„Excel – raportare – dată limită, mâine – noapte albă – foarte real. Nu ai voie sub 120 ce?”

„Unii muncesc la Excel, alţii, la grătar. Kilograme. Acum vreo trei zile aveam 122 şi eram cam anemic. Dar voi fi bine.”

Dora rămase interzisă. Nu se văzuseră de mulţi ani, dar nu şi-l putea imagina obez. În pozele pe care le văzuse cu câteva săptămâni înainte, nu era. Cum ar fi putut lua atât de mult în greutate într-un timp atât de scurt? Se gândi la Alex, care, în urma unor probleme, trecuse printr-o astfel de perioadă. Trebuia neapărat să îi ceară sfatul. Dar trebuia mai ales să înţeleagă ce se întâmplă cu Călin.

„Ce înălţime ai? De ce nu ai voie sub 120? Grătarul e unul adevărat, bazat pe proteine, sau termen generic pentru chef? Ce regim alimentar ai? De când te supraveghează doctorul?”

„Grătarul e foarte real. Nu mănânc nimic până seara. Doar cafele şi nervi. Nu mă supraveghează niciun doctor. Era o glumă.”

„Nu eşti normal! Ţii morţiş să ajungi la spital! Eşti conştient că, în stadiul actual, riscul de probleme cardiovasculare, diabet, astm etc. E foarte ridicat? Ce e în capul tău?! Cum să nu mănânci nimic toată ziua?! Şi ce e aberaţia asta cu grătare în fiecare noapte?! Nu vorbesc de chef, petreci cât vrei, dar nu mânca tâmpenii! De cât timp o duci aşa?”

„Sunt foarte normal. ADN de soi. Am în spate trei generaţii de bărbaţi vânjoşi. Au trăit toţi până la nouăzeci de ani. Eu, de ce nu? Ce vrei? Să mâncăm salată? Nu suntem capre.”

„Ascultă, mister, ştiu că n-am dreptate, dar încerc să salvez aparenţele! Îţi amintesc că strămoşii tăi au trăit la aer curat, au mâncat bio şi nu au suferit dozele de stres pe care le încasăm noi. Riscurile nu sunt aceleaşi. Nicio legătură cu salata. Sunt prima care declar că am un regim alimentar absolut haotic. În ultimii ani, m-am hrănit numai cu ciocolată. Plus ţigări şi cafea. Atâta am găsit ca idee pentru a menţine linia de plutire. Şi trei-patru ore dormite pe noapte (îţi spune ceva?). E adevărat că la ora la care tu începi chefurile eu începeam să muncesc. Rezultatul? Burned-out trei luni de zile. Mi-am revenit şi am luat-o de la capăt. Până am picat fizic. Am fost vedeta petrecerii. Ador să fiu în centrul atenţiei! M-au scos pe braţe, inconştientă. La spital, surpriză! Mi-au spus că dacă nu îmi bag minţile-n cap voi rămâne o frumoasă amintire pentru toţi cei care mă cunosc. Nu mi-am învăţat complet lecţia, dar între timp mi-am găsit altă motivaţie pentru a menţine linia de plutire. Ştiu că nu se învaţă din experienţa altora (e mult mai plăcut pragul de sus!), dar nu poţi continua astfel!"

Confesiunea neaşteptată a lui Călin, propria ei confesiune o epuizară într-atât încât Dora abandonă raportări şi dialoguri, pentru a se prăbuşi în somn.

„La câte îmi spui, eşti ultima persoană de la care aştept sfaturi. Rămâi, te rog, insula mea de canabis!”

Când citi răspunsul lui de dimineaţă, Dorei i se înecară ochii în lacrimi. Dacă nici aceasta nu era o declaraţie, atunci ea îşi pierduse cu adevărat minţile.

„Tot va trebui să discutăm! Nu sunt cea mai indicată persoană care să dea sfaturi, dar nu vreau nici să *rămâi o frumoasă amintire,* după cât ai revendicat că eşti de real. În apărarea mea, orice comportament se explică. Nu ai imaginea de ansamblu. M-am redresat…"

„Bună dimineaaaaaţa!" O margaretă însoţea mesajul pe care Călin i-l trimise în clipa următoare.

„De unde atâta energie?!"

„Omul-surpriză trebuie să fie imprevizibil! Eşti bine?"

„Aproape. Încerc să mă adun. Iar sunt în întârziere."

Ajunsă la birou, Dora îşi dădu seama că plecase fără calculator. Se întoarse acasă greşind de mai multe ori străzile, deşi cunoştea perfect cartierul. Era obosită, dar nu ştia dacă este efectul raportărilor sau *insula de canabis* care nu îi ieşea din minte. Hotărî să aibă o discuţie serioasă cu Călin:

„Ai prevăzut ceva la prânz?"

„Prânz? Nu am nimic stabilit."

„Mâncăm împreună?"

„Sunt flatat. Dar am o întrebare: cum se mănâncă cu mouse-ul?"

„Îţi iei frumos calculatorul şi te duci undeva unde să poţi mânca. Îmi spui la ce oră şi fac în aşa fel încât să iau pauză în acelaşi timp."

„Mulţumesc de invitaţie. Nu pot refuza aşa ceva. Cu toate că e foarte posibil să fie doar dintr-un impuls de… suflet caritabil?"

„Mai trag mult de tine? Nu uita că trebuie să mă şi organizez."

„Port tricou, blugi, adidaşi şi o barbă de cinci-şase zile. Sper să nu te deranjeze. Maşina e cam murdară."

„Nu mă deranjează, dar nu cred să te fi văzut vreodată cu barbă. Omul cavernelor! Cinci-şase zile?! Eu nu port tocuri, dar sunt îmbrăcată decent. M-am machiat, ca să mă conving că nu sunt obosită. A funcţionat. 13,00. Apropo, fără capcane: tu mai ai vreo poză? Eu nu mai am niciuna."

Dora ar fi dat orice să mai vadă o dată pozele acelea…

A doua repriză a poveştii lor începuse şi se sfârşise înainte de plecarea ei definitivă. Călin continuase să o caute, iar ea, răvăşită de insistenţa lui, încă rănită de ceea ce se întâmplase în prima parte, hotărâse să se răzbune. Timp de câteva luni îl lăsase să îi facă curte, încercând să păstreze controlul asupra situaţiei. Ştia că riscă să se îndrăgostească din nou, dar avea o armă secretă: George.

Era un băiat fin şi inteligent, etern îndrăgostit de ea. Contrar lui Călin, el nu îi făcuse niciun rău. Rarele dăţi când se vedeau, George îi povestea viaţa minunată pe care aveau să o construiască împreună, copleşind-o cu atenţia şi dragostea după care tânjea ea. O făcea să se simtă în siguranţă, iar Dora iubea acele poveşti în care cutreierau lumea şi aveau copii.

Călin nu îi promisese niciodată nimic. Trăia într-un prezent incert, în care singurul lucru pe care părea să i-l ofere era dragostea lui îndoielnică. Dora nu avea nicio urmă de încredere în el şi, ori de câte ori simţea că e pe punctul de a se lăsa

dusă de val, alerga într-un suflet la George pentru a reveni cu picioarele pe pământ. Era ceea ce se întâmplase când plecase de Crăciun la Londra. Speriată de întorsătura pe care o luau lucrurile, realizase că venise momentul să îşi pună ordine în viaţă. Jocul cu focul durase suficient, risca să se ardă. Călin era trecutul, George, viitorul.

Hotărârea ei se lovise însă, într-un mod total neaşteptat, de voinţa lui Călin. Seara în care îi dăduse pachetul de Silk Cut ar fi trebuit să fie ultima. Dar el nu acceptase să se resemneze. Îi lăsase timpul şi spaţiul de care avea ea nevoie, dar se întorsese din nou. Şi din nou. Până când ea, disperată de sentimentele pe care le avea pentru el în ciuda oricărei logici şi oricărei voinţe, îşi pierdu orice luciditate. George era departe. Călin era lângă ea. Ţinea mult la George. Pe Călin îl iubise întotdeauna. Voia să fie corectă cu toată lumea. Dar încercările ei eşuaseră. Cu slăbiciunile şi fricile ei, nu era decât un om ca toţi ceilalţi. Petrecuseră ultimele săptămâni într-o lună de miere în care singura umbră fusese perspectiva neagră a plecării ei.

Şi-o amintea pe Adela, colega ei de cameră, mustrând-o:

— Prost moment ţi-ai găsit să te îndrăgosteşti!

Dar pentru Dora, plecarea încetase să mai existe altfel decât ca dată fatidică în calendar. O moarte anunţată. Până atunci, nimic nu mai exista. Călin era tot universul ei. Ştia că pleacă, ştia că George este alesul raţiunii ei, dar în inimă nu exista decât un singur loc. Iar acela era ocupat. Fusese singurul moment de echilibru în povestea lor. Se iubeau profund, savurând fiecare clipă ce le rămăsese. Pierduse fotografiile acelor zile într-un accident al vieţii. Erau singura dovadă că ei chiar le trăiseră.

„Gata, am ajuns la terasă. Despre ce discutăm aici?“

„Sunt supărată rău pe tine şi, cu riscul să nu mai vrei să auzi vreodată de mine, insist să îţi bagi minţile în cap. Ai două săptămâni să te gândeşti la un plan de bătaie. Nu vreau, nu mă interesează etc. Nu reprezintă răspunsuri şi, în consecinţă, nu le admit. Te avertizez că vei avea de furcă cu mine şi ştii cât de nesuferită pot fi. Sau, în fine, ai o idee. N-ai văzut tot.”

„???“

„Într-adevăr, nu am fost suficient de clară. Ce mi-ai spus aseară cu excesele pe care le faci nu e pe gustul meu. Nici nu trebuie să fie, îmi vei spune tu, dar nu conta pe mine să te încurajez în direcţia asta. Dimpotrivă. Mi se pare absurd să ai ritmul de viaţă pe care mi l-ai descris şi să te aştepţi ca totul să fie în regulă. Nu e. Riscurile există, iar tu vei face bine să te gândeşti mai serios. Poţi să critici cât vrei aventurile mele la capitolul sănătate. Mai am poveşti. Unele de groază, altele minunate. Dar toate la timpul lor şi vei vedea că sunt, înainte de toate, o cerebrală cu un instinct de conservare alert.“

„Poate că nu am fost eu clar şi ai înţeles tu greşit. Noaptea, eu trăiesc: inventez maşinării, îmi văd prietenii… Ce ai de condamnat?”

„Sigur, mai rămâne să îmi spui că e normal să nu mănânci toată ziua, mâncarea fiind în mod natural înlocuită de cafea şi nervi, să mănânci numai la miezul nopţii, să dormi doar două-trei ore pe noapte, să ajungi la greutatea asta, fără să fii supravegheat de un doctor. Nu te critic şi scuză-mă dacă mă amestec în ceea ce nu mă priveşte, dar te joci cu sănătatea ta şi nu pot nici în ruptul capului să fiu de acord. Mi-ai zis că părerea mea contează, ştiu, şi nu am pretenţia că poate fi decisivă, dar prefer să te ştiu sănătos. Clar?”

„Janis Joplin – douăzeci şi şapte, Jim Morrison – douăzeci şi şapte, Kurt Cobain – douăzeci şi şapte, Jimi Hendrix – douăzeci şi şapte, şi lista poate continua. Dar ştii cât de intens au trăit ei? Vrei să ajung la o sută de ani, să trag linie şi să constat că n-am făcut nimic, doar am muncit?”

„Exagerezi şi ştii foarte bine.”

„Mai vedem. Masa a fost bună. Tu m-ai certat tot timpul.”

„Ai dreptate, aş fi putut găsi un moment mai potrivit… Îmi pare rău. Dar trebuia să îţi spun. Te las în pace cu subiectul ăsta, dar să nu crezi că o să-mi iasă din cap.”

Dora îşi petrecu restul zilei în întâlniri cu clienţii, fără nici cea mai mică posibilitate de a comunica cu el. Ajunse acasă târziu, la capătul puterilor, şi jumătatea de oră de somn pe care vru să şi-o acorde se transformă în douăsprezece ore de somn fără vise.

Temă de gândire

Zilele trecură cu repeziciune şi numărătoarea inversă începu. Dora încercă să îşi anticipeze absenţa de la birou, pregătind dosarele ce trebuiau închise înainte de vacanţă. Francesco devenise şi mai irascibil decât de obicei, cerându-i mai multe detalii decât ar fi avut nevoie vreodată. Ideea că mâna lui dreaptă avea să lipsească timp de zece zile i se părea inimaginabilă, în ciuda eforturilor ei de a-l calma. Ultima lui găselniţă, istoricul unui client pe ultimii cinci ani, îi luase Dorei ore de căutare în documentele arhivate. Era pe punctul de a termina, când un fişier îi atrase atenţia. *Scrisoare de intenţie.* Îl recunoscu, ezită câteva clipe, apoi îl deschise. Îl scrisese într-o cameră de hotel, în noaptea în care împlinise treizeci şi cinci de ani.

„Subsemnata, Dora, posesoare a multiple diplome şi a cincisprezece ani de experienţă profesională 24/7, vă rog să binevoiţi a-mi lua în consideraţie candidatura pentru o viaţă mai bună.

Am treizeci şi cinci de ani, arăt mai bine ca la douăzeci, am o carieră strălucită, un salariu de invidiat, locuiesc într-unul dintre cele mai *chic* cartiere din Zürich, am un bărbat frumos, cu o cultură impresionantă, şi o fetiţă frumoasă ca din reviste care vorbeşte patru limbi şi nimic din toate acestea nu sunt rezultatul unei moşteniri de familie. În cazul meu, aşchia a sărit departe de trunchi.

Paradoxal, nu am cu ce să îmi plătesc nici măcar o cafea, oraşul în care trăiesc de câţiva ani îmi este aproape necunoscut, sunt o femeie singură pe care, în afara stilistului care m-a coafat pentru un eveniment profesional, nu pune mâna niciun bărbat, al meu fiind ori absent, ori prea ocupat să risipească banii pe care îi produc eu muncind zi şi noapte, sunt o mamă care îşi pune copilul în faţa desenelor animate în lipsa oricărui alt mijloc capital de a-l îmblânzi şi mai vreau să îl fac şi pe al doilea, mă simt ca un impostor în munca pe care, deşi nu multă lume pare să o remarce, o fac doar pentru a plăti facturile.

Cu toate acestea, anul acesta am hotărât să fiu fericită.

Vă mulţumesc pentru atenţia acordată acestei candidaturi şi rămân la dispoziţia dumneavoastră pentru o eventuală întâlnire."

Dora reciti rândurile pe care, într-o răbufnire iraţională de revoltă împotriva sorţii, le scrisese retoric puterilor supreme şi le lăsase în păstrare calculatorului.

Câţiva ani se scurseseră de la acea noapte, iar adevărul o izbi fără milă. Aceea chiar era viaţa ei. Acea viaţă despre care Călin nu ştia nimic şi pe care, înainte de a-l revedea, trebuia să i-o dezvăluie. Călin avea dreptul să ştie cine se ascunde în spatele personajului virtual, înainte de a hotărî dacă vrea să o vadă sau nu. Confesiunile lui fuseseră semnalul că deznodământul se apropia, trebuia să dea şi ea cărţile pe faţă. Voia să îl pregătească pentru ceea ce avea să îi spună, dar nu ştia cum să facă. Improviză:

„Nu ţi se pare că ne-am cam moleşit? Porneşte ostilităţile.”

„Ostilităţi? Nu am nimic cu tine. Putem găsi un subiect captivant.”

„Te sfătuiesc să propui tu ceva, altfel iar te scot la masă!”

„Nu ies la masă cu nimeni! Am ieşit cu cineva şi am primit linguri peste urechi. Îmi ajung pentru mult timp. Subiect: frica de real.”

Dora privi neîncrezătoare mesajul. Făcuse calcule şi scenarii, imaginase probabilităţi, încercând să găsească cea mai bună cale pentru a-i spune adevărul, iar Călin, din trei mutări, o pusese în şah. Voise să se întâmple, dar, pusă la zid, începu să îşi piardă curajul. El nu ştia la ce se expune. Încercă să câştige timp:

„Ţinând cont de palmaresul meu, poate ar trebui să devin consultant în viaţă echilibrată. Tu vei fi al doilea cobai!”

„Cobai? Eu, pentru tine? La ce poftă ai câteodată să mă strângi de gât, cu siguranţă voi muri tânăr. Cine e celălalt cobai şi în ce stare se află? Mouse şi colivie…”

„Cobaiul numărul 1, o adevărată poveste de succes: eu! De ce să mori tânăr? Dacă îţi dai sufletul, eu cu ce mă mai distrez? Iar te iei de mine cu mouse-ul şi colivia. Până acum am ţinut cât se poate de bine separate realitatea şi joaca pe internet. Teren minat…“

Călin citi mesajul Dorei şi rămase pe gânduri. Evitase pe cât posibil să analizeze ce i se întâmplă, lăsând lucrurile să curgă de la sine. Câteva pahare în plus şi un subconştient îndărătnic îl făcuseră să o numească insula lui de canabis. Fusese o scăpare, dar una cu tâlc. Jocul lor devenise periculos. O ştia, în ciuda refuzului de a privi adevărul. Strânse din dinţi recitind mesajul ei. Îl tachinase de multe ori, făcându-l să se simtă ca un simplu interlocutor virtual, poate doar unul dintre mulţii cu care făcea aceleaşi glume. Îşi dădea seama că îl doare. Ar fi vrut să pună capăt conversaţiei, dar îşi reprimă impulsul. Nevoia confirmării era mult mai puternică.

„Explică-mi, te rog, ce ai vrut să spui cu *am ţinut cât se poate de bine separate realitatea şi joaca pe internet.*“

„Ţi-am mai spus. Avem fiecare o viaţă reală, cu familia, şi o viaţă paralelă, sau fictivă, cum am numit-o eu, în care nu există timp, există doar ce vrem noi. Nu e nimic complicat, e chiar foarte simplu: fiecare cu viaţa lui, dar o parte de distracţie ilicită e comună.”

Călin se întunecă. Felul cinic şi detaşat al Dorei de a spune lucrurilor pe nume îl bloca. Poate că ea chiar îl vedea doar ca pe o distracţie virtuală. Orgoliul lui primise o lovitură dură. Pentru a salva ce mai era de salvat, încercă să iasă din scenă:

„E clar. Plec în Elveţia pe 15. Uraganul are liber.”

„E o glumă!”

„Nu e.“

„Eşti obligat să accepţi data lor?”

Călin începu să zâmbească satisfăcut. Reacţia ei nu era aceea a unei persoane căreia nu îi pasă. Poate se înşelase. Se agăţă de colacul de salvare pe care Dora i-l aruncase şi o întoarse:

„Nu e bătut în cuie. Mai aştept confirmări."

„Nu se poate să schimbăm ţările! Abia mă obişnuiesc cu ideea că trebuie să ies de după mouse şi îmi faci glume din astea? Unde rămăsesem deci înainte de a veni tu cu idei inovatoare?"

Călin răsuflă uşurat. Criza fusese temporar evitată, iar el nu fusese nevoit să se expună mai mult decât necesar. Îi răspunse:

„Cobai, bătălie, poveste de succes."

Dora scrise îndelung, lovind tastele ca şi cum ar fi fost vinovate, greşind, ştergând, luând-o de la capăt. Nu exista un mod perfect de a-i rezuma situaţia şi nu exista un mod de a evita să o facă. Trebuia doar să nu se gândească prea mult, să lase impulsul să numească lucrurile în locul ei. Trimise mesajul, uitând să mai respire.

„Oricum, dacă ies de după mouse, oricare ar fi ţara, mai devreme sau mai târziu, unele lucruri tot le vei afla.

Am stat mulţi ani în Anglia. Înainte de a o părăsi, aveam o situaţie privilegiată: îmi reconstruisem viaţa, atinsesem o viteză de croazieră confortabilă, din care aş fi putut să nu mai ies niciodată. În locul confortului şi siguranţei, însă, am ales, ca de obicei, aventura şi riscul. O oportunitate de neratat în Elveţia m-a făcut să reiau drumul expatrierii. Dar lucrurile au evoluat într-un mod complet neaşteptat. Viaţa mea profesională a mers ca o săgeată în sus, invers proporţional cu viaţa personală, un dezastru fără limite. Dacă nu aş fi avut-o pe Eva, bilanţul elveţian ar fi fost *eşec total.*

Acum câteva luni am hotărât că e sub demnitatea mea să mă complac în această situaţie. Am luat două decizii radicale şi unilaterale:

1. Să mai am un copil. Poate părea cinic, dar nu se poate lămuri un subiect atât de delicat în două fraze.

2. Să mă întorc la Londra pentru a rezolva lucrurile, oricare ar fi rezultatul final.

Mă cunoşti suficient pentru a şti că, dacă am luat o decizie, fac totul pentru a o duce la capăt. Astăzi, cele două sunt pe punctul de a deveni realitate: sunt însărcinată şi, peste câteva luni, mă întorc la Londra. Acum înţelegi de ce realitatea mea e complicată şi de ce am ţinut separate realitatea şi… ficţiunea. Nu am vrut ca una să o contamineze pe cealaltă."

Dora tremura incontrolabil, întrebându-se în ce scenariu catastrofal mai intrase şi de această dată. Nu putea anticipa reacţia lui Călin. Risca să-l piardă. Dar nu putea face nimic. Povestea vieţii ei nu era ceva ce putea fi schimbat.

Patruzeci şi cinci de minute lichefiate se scurseră lent, picătură cu picătură, secătuind-o de puteri. Se uită pe fereastră, încercă să citească mail-urile lui Francesco pentru a-şi distrage atenţia, ieşi pe terasă, zadarnic. Emoţia era prea puternică, iar aşteptarea, chinuitoare. Când numele lui Călin se afişă în sfârşit pe ecran, îşi ţinu respiraţia. Răsuflă apoi adânc, pentru a-şi face curaj.

„Mă bucur mult pentru tine! Faptul că ai hotărât să mai faci un copil e de admirat. E extraordinar că nu te complaci în categoria carieriştilor care nu au timp de copii! Încă o dată, mii de felicitări!”

Citi uimită, recunoscătoare, fericită. Îi răspunse emoţionată:

„Mulţumesc mult!”

Telefonul sună şi Dora răspunse mecanic, cu ochii încă pe ecran.

— Ai scăpat cu viaţă, frumuseţe fatală?

Dora înflori auzindu-l pe Alex.

— Heeei! Ce face cel mai minunat bărbat de la capătul planetei?

— Voiam să ştiu ce isprăvi ai mai făcut!

— Offff… multe… Nici nu ştiu cu ce să încep…

— Spune-mi deja ce se întâmplă. Cine e fericitul?

— De unde ştii tu că e vorba despre un fericit? izbucni ea în râs.

— Spune tot, nu ierta nimic! Dacă omiţi ceva, mă prind!

— Bine, bine, spun tot. Dar versiunea scurtă, altfel stăm până mâine.

— Pentru început, mă mulţumesc şi cu versiunea scurtă. Să auzim.

— Lucrurile stau cam aşa: de câteva săptămâni sau, mai bine zis, de câteva luni… Dora făcu o pauză, dându-şi seama de ceea ce spusese. Nici nu realizase că se făcuseră deja câteva luni. Am început să vorbesc cu cel pe care l-am părăsit acum mulţi ani, când am plecat în Anglia.

— Te-ai întâlnit din nou cu el?

— Nu, dar urmează să fac asta. Plec în ţară.

— Te duci pentru el.

— Nuuuu!! Era deja programat!

— Te cred! Când ţi-ai luat biletele?

— Acum o lună, răspunse ea ruşinată.

— Bun, deci o să ieşi cu el.

— Nu e ceea ce crezi!

— A, da? Şi atunci de ce eşti îndrăgostită până peste urechi?

— Nu ai de unde să ştii că sunt îndrăgostită până peste urechi şi oricum nu se poate întâmpla nimic! Sunt căsătorită şi însărcinată pe deasupra. El e căsătorit, are copii, nu se poate întâmpla nimic!

— Dacă nu vrei să recunoşti, nu mă deranjează. Dar să ştii că celei mici i-ar face bine… spuse el râzând, luând-o peste picior.

— Hei, hei, hei! Despre ce vorbeşti? Sunt lucruri pe care nici măcar eu nu le-aş face!

— Sigur, mai vorbim când te întorci. Abia aştept amănunte picante!

— Lasă tu amănuntele picante, nu vor fi! Spune-mi mai bine altceva. Părerea ta e capitală pentru mine. În plus, eşti bărbat, ai o logică diferită. Doar că e puţin delicat…

— Ia să vedem ce idei ţi-au mai venit în căpşorul acela drăgălaş.

— La ceva vreme după ce ai plecat, ai luat foarte mult în greutate. Erai frumos tare şi aşa, dar nu erai tu. M-a surprins când te-am văzut.

— Mda… Ştii că am trecut printr-o perioadă dificilă…

— Ştiu… Acum eşti bine?

— Acum sunt foarte bine. Dar despre mine, vorbim data viitoare. Nu mai pot sta mult, trebuie să intru în şedinţă.

— Facem o pauză de ţigară, după?

— Pe acoperiş sau la subsol?

— Ha-ha-ha, ce vremuri! Mi-e atât de dor de vremurile alea!

— Pe atunci, nu făceai din astea…

— Nici acum nu fac nimic! Şi nu mai râde, că nu e de râs!

— Nu râd, sunt doar neserios! Ce părere trebuia să-mi dau?

— A, da. Nu prea ştiu cum să-ţi spun, dar iubitul meu imaginar a luat cam mult în greutate. Pe vremuri, era frumos ca un zeu. Mi-e teamă să mă gândesc cum arată acum. Nu prea îmi pasă că s-a îngrăşat, dar voiam să te întreb cum ai făcut tu să revii la greutatea normală. Aş vrea să îl ajut, dar nu ştiu cum. Unei fete aş şti ce să-i spun. La bărbaţi, nu ştiu cum funcţionează.

— Frumuseţe fatală, dragostea rezolvă tot. Iubeşte-l şi vei vedea că Făt-Frumos va redeveni el însuşi. Nu-ţi bate tu capul cu asta, ai încredere în el.

— Crezi tu că pot avea încredere în el?

— Îl cunoşti. Dar la cum te aud, sunt convins că va fi bine.

— Îmi promiţi?

— Eu am încredere în tine, deci, da!

— Tot mi-e dor de tine!

— Şi mie! Aştept poveştile picante.

— Năstruşnic mai eşti! Te îmbrăţişez cu dor!

Închise telefonul şi începu să danseze de fericire prin birou. ÎI adora pe Alex. O citea ca pe o carte deschisă, îi spunea toate adevărurile în faţă şi avea o încredere nemărginită în el. Prietenia lor rezistase în faţa anilor şi a distanţei fără a se degrada câtuşi de puţin. De câte ori avea un sfat important de cerut, era primul la care se gândea. Nu era decât parţial de acord cu ce îi spusese de data asta, dar ştia că, în general, Alex avea dreptate.

Îşi strânse lucrurile şi, obosită de emoţiile zilei, plecă spre casă. Pe drum, reciti mesajul lui Călin şi zâmbi fericită. Nu voia să îşi imagineze cum ar fi fost ca el să dispară dintr-odată din viaţa ei. Ştia în adâncul sufletului că amândoi simţeau ceva unul pentru celălalt, că nu mai era un joc inocent, că depăşiseră o limită ce nu le mai permitea să dea înapoi. Dar îi fusese frică de şocul pe care Călin l-ar fi putut avea în faţa dezvăluirilor ei. Reacţia lui o făcuse să fie şi mai îndrăgostită. Nu o respinsese. O apropiase şi mai mult.

Emoţiile o epuizaseră într-atât încât se prăbuşi imediat ce ajunse acasă. Închise telefonul pentru a nu mai fi tentată să-l verifice, dar dimineaţă fu primul reflex pe care îl avu. Citi mesajul lui Călin şi izbucni în râs.

„Cât de tare te-ai distrat când, pe baza unui simplu «J» trimis de tine, am bătut eu câmpii o zi întreagă cu Jane şi Tarzan?“

„Unde-i capcana?”

„Nu e nicio capcană. Puteai să spui că J nu are legătură cu Jane…“

„Nu mi-am imaginat că nu ştii! Şi oricum mi-a plăcut.“

„Am aflat şi eu semnificaţia, dar eram deja printre liane…”

Dora zâmbi amuzată de evocarea aventurilor lor în junglă. Apoi, o idee începu să o frământe. Prin mărturisirile pe care şi le făcuseră, Călin îşi dezvăluise personajul, ea, pe al ei. Dar din puzzle mai lipsea o piesă: ce se întâmpla între ei. Plecarea în vacanţă era prevăzută peste douăzeci şi patru de ore. Era ultima şansă de a afla înainte de a se vedea faţă în faţă.

„Omule-surpriză, dacă tot vorbim de semnificaţii, propun să trecem la nivelul superior. Temă de gândire: douăsprezece săptămâni, douăzeci-patruzeci şi şase de mesaje/zi, trei-cincisprezece ore/zi.“

Călin se simţi pus la zid. Ştia la ce se referă Dora, dar nu avea un răspuns. Sau avea, dar nu unul confortabil. Adevărul pe care îl întrezărea era cu mult prea destabilizant. Rămase evaziv:

„Sâmbăta trecută, am stat singur toată ziua. Paisprezece ore. Eu, cu mine. Din păcate, nu am ajuns la nicio concluzie viabilă.”

„Care a fost raţionamentul?”

„Am încercat să îmi explic *de ce pierd vremea pe e-mail.* Fac tot posibilul să fiu un tată şi un soţ bun. Vreau, mă străduiesc şi îmi iese de cele mai multe ori. Merită. Ei bine, apar discuţiile cu tine. Eu, care sunt cât se poate de real, realist şi concret…”

Dora citi sugrumată de emoţie. Era atât de aproape de adevăr, încât se temu – pentru a câta oară? — că el avea să dispară din nou. Încercă să îl încurajeze:

„Mi-am pus aceeaşi întrebare: tu, care eşti ancorat în realitate, de ce te afli de atâta vreme suspendat într-o non-realitate/ pseudo-ficţiune?!”

„Poate am făcut eu nişte interpretări greşite. De la simple urări de zi de naştere, situaţia se transformă în drogul zilnic, cu răscoliri de trecut şi trimiteri în prezent. Să fi fost stadiul de joacă depăşit?”

Francesco intră în momentul acela în birou, iar Dora nu apucă să citească sfârşitul mesajului. Când termină de discutat cu furia dezlănţuită, poza cu trandafiri sosită între timp îi deturnă atenţia de la cel mai onest răspuns pe care Călin reuşise să îl dea până atunci.

Îi răspunse topită de plăcere:

„Ofrandă acceptată cu zâmbete maliţioase!”

„Vezi? Nu poţi fi rea cu mine!”

„Să fi îmblânzit bestia?”

„Azi, canabis şi atât.”

„Ştii că e interzis şi că dă dependenţă, da?”

„Am văzut doar la TV.“

„Continuă în ritmul acesta şi vei vedea cât e de adevărat.”

„Un fum doriţi?”

„Doar unul?”

„Ştii că e interzis şi că dă dependenţă, da?”

Oricât nu voia niciunul dintre ei să recunoască, dublul sens al vorbelor lor începea să se ancoreze în realitate. Dora răspunse:

„Bine ai venit în lumea mea! Simte-te ca acasă!”

„Doar ce am sosit. Hărmălaie mare, dar se rezolvă.”

„Pe tărâmul meu sau în realitatea ta?“

„La mine. 80% rezolvat.”

„Deci eşti în lumea mea sau a ta?”

„Şi, şi.“

„Hotărăşte-te!“

„Cum aş putea să rămân omul-surpriză dacă sunt previzibil?”

„Pendulând între două lumi, rişti să nu mai ştii care e a ta. Ce te faci dacă rămâi prins într-una şi nu te mai poţi întoarce?”

„Risc!”

Se jucau amândoi cu latura premonitoare a cuvintelor. Erau gata să şi-o asume, insensibili la preţul de plătit. Momentul adevărului se apropia cu paşi repezi.

PARTEA A II-A

LUNILE DE MIERE

Nisip şi scoici

Sâmbătă dimineaţă, Dora se trezi târziu. Se întinse leneşă, întredeschise ochii şi soarele puternic îi aşternu un zâmbet larg pe faţă. Era în sfârşit în ţară şi perspectiva unei săptămâni întregi în compania prietenilor şi a familiei ei o încânta. Posibilitatea de a-l vedea pe Călin o făcea să freamăte de nerăbdare, dar lui îi dăduse ca primă opţiune de contact abia luni.

Trase de timp încercând să se dezmeticească şi îşi bău cafeaua la soare, în pijama. Îşi lăsă gândurile să zburde şi făcu lista lucrurilor după care tânjise şi pe care avea de gând să le facă. Erau atât de multe, încât nu ştia cu care să înceapă. Când telefonul sună şi numele lui Călin se afişă pe ecran, îşi simţi stomacul strâns şi pulsul i-o luă razna. Se retrase pe balcon pentru a răspunde, sugrumată de emoţie.

— Bună dimineaţa!

Îi recunoscu vocea caldă şi veselă, deşi nu îşi vorbiseră ani de zile. Încercă să îşi stăpânească tremurul şi răspunse la rândul ei:

— Bună dimineaţa! Ce faci?

Inflexiunile vocii se unduiră într-un alint care o luă pe ea însăşi prin surprindere. Era felul în care îi vorbise numai lui în trecut. I se întâmpla în timp real, fără niciun control.

— Bine. Voiam să ştiu ce program ai astăzi.

Dora tuşi încet pentru a-şi regla respiraţia.

— Încă nu m-am hotărât. Dar cred că pot să fac ce vreau, spuse ea râzând nervos. În vacanţa asta mă ocup numai să-mi văd prietenii, aşa că nu-mi rămâne decât să mă organizez.

— Mă numeri şi pe mine printre prieteni?

— Noi nu suntem prieteni! Dar tu ai prioritate, chicoti ea.

— Ce faci după-amiază?

— Nu ştiu. Mă întâlnesc cu tine?

— Dacă nu te deranjez…

— Nu mă deranjezi. Unde mergem?

— Mă gândeam să mergem la mare…

— La mare?!

Dacă până atunci tremurase cu telefonul în mână, în momentul acela Dora avu nevoie să se sprijine de perete pentru a rămâne în picioare. Cum avea să motiveze o absenţă atât de îndelungată? Mintea începu să-i fugă înnebunită de la o idee la alta. Trei ore dus, încă trei întors, stat acolo. Însemna să se întoarcă foarte târziu.

— Dacă nu vrei, înţeleg… adăugă Călin, simţindu-i ezitarea.

— La cât ne întâlnim? îi răspunse ea, aruncându-se cu capul înainte. Nu ştia cum avea să o scoată la capăt, dar nu putea refuza.

— Îmi spui la cât vrei să te iau.

Dora făcu rapid un calcul mintal: duşul şi machiajul îi luau măcar trei sferturi de oră, încă o oră pentru a hotărî cum să se îmbrace… Avea cel puţin cincisprezece ţinute pregătite, valiza gemea de pantofi, rochii şi accesorii, alegerea urma să fie dificilă.

— Dă-mi două ore.

— În regulă, vin la două.

— Te aştept!

Închise telefonul, respiră profund de câteva ori pentru a-şi reveni şi se pregăti să dea ochii cu George. Îi era teamă. Era prima dată când îi ascundea ceva. Momentul trecu însă fără nicio complicaţie. Soţul ei nu avea timp de ea şi nu îl interesa în mod deosebit cu ce se ocupă. Eva era la bunici, astfel că Dora putu să se dedice în exclusivitate pregătirilor pentru întâlnirea vieţii ei. Scoase toate lucrurile din valiză, combină pantaloni şi bluze, alese o rochie, o aruncă cât colo, reveni la pantofii cu toc, îi respinse, oftă, se gândi, se răzgândi şi, într-un târziu, se opri asupra unei ţinute estivale, potrivite pentru malul mării: pantaloni albi de bumbac, pantofi fără toc, o bluză amplă, roz, care o punea în valoare şi îi disimula burtica. Machiaj discret, parfumul pe care îl cumpărase la întoarcerea din Suedia. Simţea cum arderile i se intensifică odată cu apropierea momentului, îşi impuse să nu se gândească la cele 122 de kilograme, nici la faptul că Făt-Frumos risca să semene într-adevăr cu Zmeul. Nu îşi dorea decât să fie cu el.

Când ajunse la locul întâlnirii, maşina era deja parcată. Călin o văzu şi ieşi încet. Dora îl privi pe furiş, intimidată de prezenţa lui în carne şi oase. Realiză că, în loc de Zmeul obez, la întâlnire se prezentase Călin al ei, în persoană. Mai împlinit, dar la fel de frumos ca în amintirile ei. Îi deschisese portiera şi, înainte de a o lăsa să intre, scoase din maşină un trandafir alb. Dora abia se mai ţinea pe picioare de emoţie, zâmbind fericită. I se părea atât de romantic! Se întinse să îl sărute pe obraz, dar se încurcară, înclinându-se amândoi în aceeaşi parte. Râseră stingheriţi şi Dora se mai ridică o dată pe vârfuri pentru a-i depune pe obraz un sărut de mulţumire.

Erau stângaci amândoi şi nu ştiau cum să se poarte. Dora se gândi cu nelinişte că urmau să petreacă trei ore în maşină. Cu ce aveau să îşi umple timpul? În ciuda complicităţii pe e-mail, niciunul nu era vorbăreţ, iar spaţiul închis avea cu siguranţă să complice lucrurile. Drept dovadă, banalităţile de început se epuizară repede şi monotonia autostrăzii nu îi ajută cu nimic. Personajele jucăuşe din spatele ecranului nu erau aceleaşi cu cele din maşină.

Ea îl privea din când în când cu coada ochiului şi îl vedea din ce în ce mai încruntat. Când Călin puse semnalizarea la dreapta şi ieşiră de pe autostradă, Dora îl întrebă nedumerită:

— S-a întâmplat ceva?

— Maşina… Nu mi-a făcut niciodată figuri de astea.

— Când îţi spuneam că sunt toxică, nu mă credeai… spuse Dora, încercând să-i descreţească fruntea. Constată doar că el nu râde şi e sincer preocupat de starea maşinii. *Bărbaţii şi maşinile lor*... îşi spuse ea zeflemitoare. Nu îi putea înţelege. Pentru ea, condusul era o artă pe care o cultiva. A conduce bine era o virtute inaccesibilă majorităţii. Ea pătrunsese secretele acestei virtuţi. Dar ceea ce era în interiorul bolidului nu o interesase niciodată.

— Ce are? întrebă ea după o vreme.

— Nu ştiu şi nu am ce-mi trebuie ca să verific.

— Nu crezi că e mai bine să ne întoarcem?

— Nu, e în regulă. Văd eu mâine.

— Eşti sigur că nu ne lasă pe drum? Nu ar fi o idee bună să ne prindă noaptea pe autostradă…

— Nu se va întâmpla nimic. Iar dacă se întâmplă, rezolvăm. Unde mergem?

— Nu am nicio preferinţă. Mergem unde vrei tu, îi spuse ea, convinsă că se va bucura.

— Eşti sigură? S-ar putea să nu îţi placă unde vreau eu…

— Înainte!

Acceleraţia bruscă, însoţită de un chiot, fu felul lui Călin de a-şi arăta aprecierea faţă de propunerea Dorei. Alergă ca vântul şi ca gândul şi, ajunşi la destinaţie, Dorei nu îi veni să creadă că ceea ce o înconjoară este adevărat. De la finanţiştii elveţieni pretenţioşi pe care îi avea de obicei în jur, trecuse fără tranziţie la o mare de oameni dezbrăcaţi, în papuci, cu plete. Aerul iodat îi gâdilă nările şi atmosfera lipsită de griji îi aprinse doruri de libertate. Cum de stătuse atâta timp închisă între patru pereţi? Privea cu curiozitate masa de oameni. Aveau cu siguranţă şi ei problemele lor, dar i se păreau mult mai autentici decât peisajul cu care era obişnuită. Aglomeraţie peste tot, maşinile parcate unele peste altele, muzică venind din toate direcţiile; se simţea, în sfârşit, în vacanţă.

Călin reuşi să găsească un loc de parcare lângă plajă şi coborâră. Dora se simţi ridicolă cu ţinuta ei de promenadă maritimă, caraghioasă cu poşeta ei scumpă şi pantofii de piele. Măcar de-ar fi fost din pânză! Părea o snoabă eşuată într-o lume hippy.

Supărată de alegerea vestimentară nesăbuită, îşi suflecă pantalonii, îşi lăsă pantofii în maşină şi, înarmată cu poşeta ei ridicolă, dar indispensabilă, se simţi pregătită de mare. Zâmbetul îi revenise şi, în ciuda celor şase luni de sarcină, îi venea să alerge.

— Ce zici, facem o baie? întrebă Călin, poznaş.

— Doar nu crezi că aş pleca de aici fără să mă bălăcesc! Bineînţeles! Hai să ne luăm întâi costume de baie! spuse ea, întorcându-se cu faţa spre mare. Respiră cu fiecare bronhie aerul sărat şi, cu un zâmbet larg, o porni în direcţia magazinelor. Să sperăm că îmi voi găsi costum! La ce proporţii am acum, nici nu ştiu ce mărime îmi trebuie.

— Nu se poate să nu găsim. Şi repede! Urăsc shopping-ul!

Dora începu să râdă. Dacă ar fi ştiut Călin cât îi lua ei să îşi cumpere aşa ceva… Dar norocul îi surâse ca niciodată: într-un butic în care nu ar fi intrat niciodată în timp normal, Dora găsi un costum care îi venea, în ciuda noului relief al corpului ei. Grotescul bulinelor albe pe fond negru deveni neglijabil în faţa alegerii reduse pe care o avea la dispoziţie. Urma să fie din nou ridicolă şi atât. Călin îşi găsise dintr-o privire slipul de baie şi aştepta cu nerăbdare ca ea să termine de probat. Dora ieşi victorioasă din cabină.

— Îl iau pe acesta, îi spuse vânzătorului, şi am mai avea nevoie de două prosoape mari de plajă. Şi de un şal! O să-mi fie frig când o să ies din apă, spuse ea, întorcându-se spre Călin. El aprobă din cap şi se apropie pentru a plăti.

— Scuză-mă, plătesc eu, interveni Dora.

— Dar…

— Niciun dar. Lucrurile astea fac parte din fantezia mea. La cum te ştiu, tu puteai să te bălăceşti şi dezbrăcat. E doar un capriciu de-al meu. Nu trebuie să mi-l suporţi.

Făcu un semn autoritar vânzătorului, dându-i de înţeles că hotărârea îi aparţine şi că ar fi cazul să o asculte. Călin nu păru să aprecieze acest comportament, dar Dora, obişnuită să plătească tot, sau mai precis, să nu i se ofere niciodată nimic, nu îşi imagină o secundă că lui Călin i-ar fi putut face plăcere să o facă. Îi mulţumi vânzătorului şi ieşi în pas de dans, cu Călin pe urmele ei.

Ajunşi aproape de plajă, drumul devenea oarecum anevoios. Călin îi întinse mâna pentru a o ajuta să treacă. Îi dădu mâna la rândul ei şi, depăşind obstacolul, încercă să şi-o retragă. Călin însă o ţinea în continuare, uitând parcă să îi mai dea drumul.

Dora zâmbi întâi pe sub mustăţi, apoi din ce în ce mai larg, uitându-se când spre el, pe furiş, când în jur, să vadă dacă remarcase cineva.

Se întrebă candid cum de continuă să se învârtă pământul ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Întregul univers complotase, îşi transformase densitatea, accelerase timpul şi micşorase spaţiul, apropiind lumile lor contradictorii, făcându-le să se apropie, deschizând breşa forţei atracţiei. Dora avea senzaţia că intrase într-o altă dimensiune. Ceea ce experimenta nu putea fi viaţa ei. Era prea frumos, prea intens, prea ireal.

Mâna puternică a lui Călin o acoperea aproape în întregime pe a ei, într-o strângere protectoare, fermă, ghidând-o fără ezitare. O ţinea ca şi cum acolo i-ar fi fost locul dintotdeauna, ca şi cum nu aveau să se mai desprindă niciodată, cu naturaleţea gestului repetat de milioane de ori. Şi totuşi, nu era decât prima atingere după aproape douăzeci de ani. Ştia că ceea ce se întâmplă între ei nu reprezintă nici măcar o frântură la scala universului, dar, pentru ea, era universul însuşi. Plutea fericită şi ar fi vrut ca timpul să se oprească.

Desprinderea mâinilor şi vocea lui Călin o readuseră la realitate.

— Eu, primul în apă!

— Aşa crezi tu! Noi suntem două! Avem prioritate!

Îşi aruncară hainele în grabă şi porniră, din nou de mână, spre apă. Călin pretindea că o protejează, Dora pretindea că are nevoie de ajutor. Îşi zâmbeau fericiţi ca doi copii puşi pe şotii, începură să înoate şi să se hârjonească în apă, se stropiră, se luară la întrecere, pretextul mării absolvindu-i de orele de tăcere apăsătoare din maşină. Îşi lăsau frâu liber emoţiilor.

Dora se avântă fericită spre larg şi se uită în urmă, să vadă dacă el o urmează.

— Hai în larg! îi strigă peste umăr.

— Nu te aventura! Eşti sigură că poţi înota? Copilul e OK?

— Cred că îi place bălăceala! Iar eu sunt într-o formă de zile mari. Ţie ţi-e frică?

— Nu îmi place adâncimea.

— De ce?! Dora nu putea înţelege. Ei nu îi fusese frică niciodată.

— Prefer să ştiu că am pământul sub picioare.

— Dar sunt cu tine, nu ai de ce să-ţi fie frică! Dacă nu vrei, mă duc singură…

— Ai grijă!

Dar Dora nu îl mai auzi. Se răsfăţa în braţele mării, într-o regăsire aşteptată ani de zile. Străpungea valurile cu mişcări sigure, aluneca pe dedesubt, le mângâia revenind la mişcări molcome şi, într-un târziu, se răsuci pentru a se întoarce la mal. La el.

Era mai mult decât sperase vreodată.

Ieşi din apă zgribulită, se şterse cu prosopul şi se înfăşură în şalul pe care se felicită că îl cumpărase. Se gândi preţ de o secundă la machiajul probabil curs pe faţă, dar momentul era prea minunat pentru a-l ruina cu astfel de detalii. Întunericul se lăsase şi plaja se golise. Trecuse atâta vreme de când nu mai privise cerul, noaptea. Era departe de beton şi de grijile ei, alături de singura persoană pe lume pe care şi-o dorea în clipa aceea alături. Îi lipsea însă ceva: ar fi vrut să fie în braţele lui. Dar Călin îşi făcea de lucru în nisip, privind în orice parte, numai spre ea, nu. Era fâstâcit şi nu mai îndrăznea nici măcar să o ia de mână. Dorei îi era frig şi chiar ar fi vrut să se apropie de el. Dar, sub aerele ei sigure, era de fapt timidă.

Admirară peisajul, îşi povestiră o parte din anii în care nu se văzuseră, dar apropierea îi tulbura pe amândoi şi niciunul nu îndrăznea să facă vreun pas. Răcoarea serii şi costumele de baie ude începură să le dea frisoane. Cel puţin asta pretinseră amândoi, emoţiile neputând fi dezvăluite.

— Poate ar fi bine să mergem. E târziu, avem drum lung şi a început să mă ia frigul, şopti ea, cu regret.

— Mergem, îi răspunse el cu un aer resemnat.

— Costumele şi prosoapele le duc lângă barul acela. Poate vor folosi cuiva. Nu vrem să lăsăm urme, spuse Dora chicotind.

După ce se schimbară, Dora se ocupă cu grijă de mărturia delictului lor. La întoarcere, îl găsi pe Călin sprijinit de maşină, cu capul în mâini.

— Eşti bine? îl întrebă ea cu voce îngrijorată.

— Mă doare capul. Nu e nimic.

— Vrei să conduc eu?

— Nu, stai liniştită, îmi trece.

Felul în care i-o spusese nu fusese convingător. Se vedea că e abătut şi durerea de cap nu părea a fi singura responsabilă de această stare. Dora nu avu curajul să meargă mai departe cu presupunerile. Nu ştia în ce stare este ea însăşi. Cu o zi înainte era în birou, printre lucrurile care îi constituiau realitatea. Douăzeci şi patru de ore mai târziu, se găsea pe plajă, lângă bărbatul la care visase ani de zile. Era atât de aproape şi totuşi atât de departe, refugiat în gândurile lui. El nu spunea nimic, ea nu îndrăznea să îl abordeze. El pretindea că e concentrat pe trafic, ea pretindea că e obosită. Dar vâltoarea de sentimente îi clocotea în suflet, nodul din gât o împiedica să respire şi închise ochii pentru a-şi stăvili lacrimile. Călin dădu drumul la muzică şi kilometrii începură să se scurgă lent, ca într-o clepsidră, pe fundalul melodiilor lui, melodiilor lor.

Noaptea adâncă şi şoseaua pustie făcură ca tăcerea să fie din ce în ce mai plină de cuvinte nerostite.

— Îmi pare rău că te-am plictisit…

Vocea lui Călin destrămase tăcerea, dar Dora nu se simţea în stare să susţină o conversaţie. Îi era teamă că, dacă va rosti ceva, avea să izbucnească în plâns. Îi venea să plângă acea zi minunată, tot ce însemnase el în viaţa ei, zădărnicia regăsirii, apropierea şi depărtarea dintre ei, lipsa lor de curaj.

— Nu m-am plictisit, sunt doar obosită.

Şopti cuvintele mai mult decât le spuse şi îşi lăsă scaunul pe spate pentru a fugi de orice dialog. Era vulnerabilă. Poate că el nu simţea toate acestea şi, arătându-i furtuna din sufletul ei, l-ar fi făcut să fugă… Îşi mângâie discret trandafirul, singurul martor al fericirii ei.

Se făcuse unu când ajunseră. Dorei îi era deja dor de ziua care se terminase şi pusese cu grijă fiecare mic detaliu în sertarul amintirilor preţioase. Avea să-l deschidă din când în când, cu precauţie, pentru a nu pierde nimic. Pe Călin nu ştia dacă avea să-l revadă. Pe drumul de întoarcere, îl surprinsese de câteva ori privind-o întrebător, cu o umbră de durere în ochi. Dar nu spusese nimic.

Înainte de a coborî din maşină, Dora ezită. Îşi privi trandafirul, îl privi pe Călin, se întoarse cu totul spre el şi îl luă în braţe.

— Mulţumesc! îi şopti la ureche, într-o îmbrăţişare disperată.

Călin o strânse în braţe şi îşi strecură faţa în părul ei. O respiră câteva clipe, încercă să spună ceva, renunţă, oftă încet, fără a-şi slăbi însă strânsoarea. Rămaseră nemişcaţi, agăţaţi unul de altul ca în ziua în care se despărţiseră. Dora nu mai putu suporta durerea din piept. Se desprinse încet, îl privi adânc în ochi, sugrumată de emoţie, îi zâmbi şi plecă.

Hohotele de plâns ieşiră fără să fie invitate, la o secundă după ce închise portiera. Până la uşa blocului, ceea ce mai supravieţuise din machiaj i se întinse pe faţă, dâre negre ca întunericul din sufletul ei. Rămase sprijinită de uşă, pradă emoţiilor, apoi instinctul de conservare o rechemă la ordine, trăgând-o la suprafaţă.

Povestea cu Călin era o ficţiune. George era realitatea ei. Nu se putea prezenta astfel acasă. Era dificil să explice sosirea exagerat de târzie. Faţa răvăşită nu avea cum să fie explicată.

Cu inima bătându-i ca un pui speriat, vârî cheia în uşă şi deschise precaut. Aprinse lumina din bucătărie şi inspectă cu atenţie locurile. Niciun zgomot, nicio mişcare, nicio formă modelând cearşaful. Era salvată! Îşi aruncă hainele la repezeală şi intră în duş.

Lăsă apa să curgă mult, pierdută în imaginile care i se perindau prin faţa ochilor închişi. Deschise ochii când simţi ceva alunecându-i pe spate şi începu să râdă. Alge şi firişoare de nisip înaintau încet către scurgere. Avusese noroc. Cum ar fi putut explica urme de nisip şi de alge pe cearşafuri?

Se refugie în pat şi se lăsă pradă somnului, epuizată de emoţii. Pe George nu îl auzi întorcându-se. În mintea şi în sufletul ei, nu era loc decât pentru Călin.

Maşina timpului

Dimineaţa se trezi târziu, obosită şi îngândurată. Pe jumătate adormită, se mai scufundă o dată în senzaţiile încă palpabile ale acelei îmbrăţişări pline de cuvinte nerostite şi de întrebări fără răspuns. Simţise că şi el era pradă sentimentelor provocate de această regăsire, dar poate că nu era decât dorinţa ei. Pe măsură ce îşi regăsea luciditatea, imaginile cu ei doi în maşină, paralizaţi de tăcerea apăsătoare, o readuseră la realitate. Ce şanse erau ca şi el să simtă acelaşi lucru? Şi, până la urmă, la ce bun? În afară de confirmarea că nu era singura care visase ani întregi la această poveste imposibilă, nu îşi mai dorea nimic. Nimic nu era posibil. Îl avusese lângă ea şi fusese minunat, mai minunat decât îşi imaginase vreodată. Era iremediabil îndrăgostită, nu îşi dorea decât să retrăiască la nesfârşit senzaţiile zilei precedente, dar nu putea pretinde nimic. Erau în continuare căsătoriţi, fiecare cu altcineva, iar lucrul acesta nu putea fi schimbat. Îşi dădu seama că, dacă se lăsa copleşită de gânduri, risca să îşi strice săptămâna de vacanţă pe care şi-o luase… pentru el. Trebuia să se mobilizeze.

Se duse să facă cumpărături, pentru a păcăli timpul, îşi făcu programare la coafor să se facă frumoasă, dar nu mai simţea niciun entuziasm. Pentru ce? Lumea îşi pierdea tot farmecul fără el.

— Bună dimineaţa!

Dora răspunse la telefon din reflex, crezând că este mama ei.

— Călin… Bună dimineaţa!

— Deranjez?

— Nu, nu deranjezi deloc. Credeam că e mama şi am fost surprinsă. Ai ajuns bine aseară?

— Bine, răspunse el, scurt. Tu?

— Fără nicio problemă, răspunse ea zâmbind.

— Ce faci după-amiază?

— Cu siguranţă nu merg la mare! Ar trebui să mă întâlnesc cu nişte prieteni. La ce te-ai gândit?

— La nimic în mod deosebit. Improvizăm. Ce zici?

— Improvizăm!

Dacă ar ti putut sări în sus de bucurie prin telefon, ar fi făcut-o. Dar se păstră pentru momentul în care avea să-l vadă. Urma să-l vadă!

Efervescenţa alegerii printre zecile de ţinute reîncepu. Măcar îşi putea justifica numărul indecent de haine cu care încărcase avionul.

Ora întâlnirii sosi şi Dora era la fel de emoţionată ca în prima zi. Se urcă în maşină şi porniră fără nicio direcţie. Bătură oraşul în lung şi-n lat, în căutarea unui loc în care niciunul nu risca să fie recunoscut.

— Ce vrei să facem? Ne dăm cu autobuzul cu etaj? întrebă Călin râzând. Sau ne urcăm pe Arcul de Triumf?

— Facem ce vrei tu, doar să evităm complicaţiile. Aseară am avut noroc, dar nu aş vrea să explic ce caut pe străzi cu un… prieten. Iar statul în trafic nu mi se pare interesant. Hai să ne gândim.

— Mergem în campus? întrebă el şiret.

— Campus să fie!

Dora zâmbise, dar alegerea i se părea sensibilă. Era cu siguranţă singurul loc în care nu riscau nimic, dar, în acelaşi timp, era scena autentică a poveştii lor.

Într-adevăr, fiecare element de decor era fidel la post: căminul, discoteca, terasele pe care merseseră împreună. Ambianţa exuberantă rămăsese intactă şi sentimentul că aveau din nou douăzeci de ani puse încetul cu încetul stăpânire pe ei. Constatară că maşinile parcate lângă cămin nu mai erau Dacia 1300, că supermarketurile luaseră locul buticurilor de pe vremea lor, dar scena era încărcată de detalii care îi propulsară, ca o maşină a timpului, în trecut.

— Ce vrei să bei?

— Cred că îmi iau o Cola. Tu?

— Limonadă.

— E o idee la care nu mă gândisem. Limonadă şi pentru mine!

— Câte petreceri am tras noi aici, spuse Călin zâmbind, cu o privire ce dădea impresia că are în faţa ochilor scenele pe care le evoca.

Dora îl privi cu o curiozitate amestecată cu jind. Viaţa ei de studentă nu semănase cu a lui. Între cursuri, examene şi serviciu, ea nu avusese timp să meargă la petreceri, să se ducă cu colegii la mare, să profite de cei mai frumoşi ani fără griji. Se comportase întotdeauna ca un adult grăbit să îşi asume responsabilităţi.

— Mda, unii munceau, alţii petreceau. Ca şi azi, de altfel… spuse ea uşor ironică. Doamne, cât munceam pe vremea aceea! Şi pe vremea aceea… Oare eu nu am făcut decât să muncesc?! se întrebă uimită de constatarea propriului ei algoritm.

— Iar eu veneam să te iau de la serviciu…

Dora uitase cu desăvârşire, iar amintirile îi apărură în faţa ochilor dintr-odată. Îngropase cu minuţie orice amănunt dinaintea plecării. Îşi ştersese memoria pentru a se proteja.

— Aşa e… Ştii, de ani de zile nu m-am mai gândit la lucrurile astea. Îmi pare rău de felul în care m-am purtat atunci cu tine, spuse ea fără să-l privească.

— Nu are de ce să îţi pară rău. Trebuia să îţi urmezi drumul.

Călin încetase să mai zâmbească. Privirea lui trăda alte scene pe care le retrăia evocându-le, iar expresia lui era tristă.

— Ştiu că asta îmi doream atunci şi probabil, pusă din nou în aceeaşi situaţie, aş face aceeaşi alegere, dar mă gândesc că… Dacă am reuşit să răzbesc într-o lume ostilă, în care a trebuit să încep totul de la zero, poate aş fi reuşit şi în ţara mea.

— Trecutul nu îl poţi schimba, iar ţara ta nu ţi-ar fi oferit aceleaşi posibilităţi.

— Ce spui? Am atâţia prieteni care au făcut lucruri frumoase rămânând în ţară. Poate că ar fi trebuit să încerc… Studenţia mi-a lăsat un gust amar. Mă săturasem de gândaci şi de mizerie şi de lipsuri. Nu am uitat niciodată de unde am plecat. Cred că şi de asta sunt atât de atipică pentru locul în care trăiesc. Am tendinţe spre snobism, dar sunt prea marcată de primii douăzeci de ani trăiţi aici pentru a mă schimba la patruzeci. Ştii care e cea mai tristă amintire a mea din facultate?

Călin se schimbă la faţă şi o privi iscoditor. Nu ştia unde voia să ajungă şi se temea că discuţia riscă să intre pe un teren alunecos.

— Eram în sesiune. Nu mai ţin minte în ce an. Nu mai aveam bani deloc şi trebuia să pregătesc cel mai greu examen. Am scotocit peste tot, prin toate buzunarele de la pantaloni, fuste şi geci, am strâns bănuţ cu bănuţ şi am reuşit să încropesc o sumă frumuşică, destul cât să-mi cumpăr o ţigară şi un pliculeţ de cafea. De mâncare nu mai aveam, dar nu mă interesa. Visam doar la momentul când aveam să îmi savurez ţigara, sorbind din cafea. M-am dus la chioşc, mi le-am luat, m-am întors în cameră, m-am instalat ca un paşă, într-un adevărat ceremonial, şi am tras măsuţa lângă pat, pregătindu-mă de învăţat. Mi-am luat cursurile, am deschis prima pagină şi, deschizând-o, am lovit din greşeală cu foile paharul de plastic cu cafea, care s-a răsturnat peste ţigară… Am rămas şi fără cafea, şi fără ţigară… Am plâns de ciudă şi de frustrare gândindu-mă că viaţa chiar nu e dreaptă! Am fost atât de deprimată în seara aceea… Făcu o pauză şi adăugă: între timp, mi-am revenit…

Zâmbi nostalgic. Îşi aminti că, după ce Călin o părăsise, trecuse luni de zile prin faţa căminului lui, în speranţa de a-l zări. Nu se întâmplase nici măcar o dată.

După ce plecase din ţară, ori de câte ori se întorsese, îşi făcuse cu sfinţenie pelerinajul în campus. Nimeni nu ştia. Nu era ceva cu care să se mândrească.

— Ce mai ştii despre Violeta şi Ştefan? întrebă ea.

— Sunt bine, s-au căsătorit, au un copil.

— Şi Tudor cu Ana?

— La fel. Ei au doi copii. Toţi cei pe care îi ştiai au rămas în cuplu…

Ceea ce nu spunea Călin era că ei erau singurii care nu îşi continuaseră drumul împreună. Dar Dora înţelesese.

— Îmi pare rău… Chiar nu am putut face altfel…

— Ştiu. Te-am înţeles. Ştii că te-am susţinut în decizia ta.

— A fost mai complicat de-atât. Şi cred că am plătit pentru decizia pe care am luat-o. Sau încă mai plătesc… Vocea i se stinse. Simţea că oboseala şi emoţiile o ajung din urmă. Aseară am ajuns foarte târziu şi ora e deja înaintată, spuse ea după un moment de tăcere. Cred că ar fi mai bine să mergem.

Fugea de subiect. Nu era pregătită. Nici el nu era. Atinseseră cu vârful degetului ceea ce îi durea pe amândoi, dar nu aveau curajul să continue. Însemna să intre într-un trecut de care se ascunseseră prea multă vreme.

Călin nu dormi în noaptea aceea. Se retrase în atelier pentru a-şi linge rănile redeschise. Amintirile dăduseră năvală şi oricât încercă să se concentreze pe ce

făcea, totul se transformase într-un ecran gigantic pe care se derulau imagini cenzurate. Oriunde întorcea capul, nu o vedea decât pe ea. Dora râzând satisfăcută de isprava ei după ce îi luase maşina fără ca el să ştie. Dora tremurând în braţele lui, înainte de examen, cu cruciuliţa lui, în mână. Dora plonjând în lac îmbrăcată, hotărâtă să înoate chiar dacă nu avea costum de baie. Dora dansând în noapte, printre copaci. Dora privindu-l în ochi, înainte de a-l părăsi. Dora… Simţea cum cade în gol şi nu are de ce să se agaţe. Când soarele apăru pe cer, luă telefonul şi îi scrise:

„Trebuie să stăm de vorbă."

Dora abia aţipise când clinchetul familiar o făcu să mijească ochii. Se uită la ceas, crezând că a dormit până târziu, dar văzu că este foarte devreme. Citi mesajul lui Călin şi se îngrijoră:

„S-a întâmplat ceva?"

„Nu s-a întâmplat nimic. Sunt cam dat peste cap."

Nici ea nu dormise toată noaptea. Navigase în trecut, punând totul sub semnul întrebării. Îi răspunse:

„Nu eşti singurul. Îmi spui dacă vorbim acum sau când ne vedem."

„Când ne vedem. Te anunţ când plec de la serviciu. Nu ştiu ce senzaţie ai tu, dar la mine în cap e o bătălie groaznică. Ce am căutat noi doi în campus?"

Dora nu avea nevoie să se gândească. Măcar la această întrebare avea un răspuns precis:

„Un cadru care să ne ajute să vorbim. Erau prea multe lucruri nespuse, de aceea eram tensionaţi amândoi. Parte din răspuns… Completeaz-o tu pe cealaltă."

„E complicat."

„Cu cuvintele tale…"

„Gândeşte-te! Ce şanse am fi avut?"

Dora îi scrise cu ochii înecaţi în lacrimi. De câte ori îşi pusese şi ea aceeaşi întrebare…

„Întrebare mai simplă nu ai găsit?"

„De unde te iau?"

„Încă nu ştiu. Trebuie să mă întâlnesc cu mama, să stăm de vorbă. Ar fi cazul… Oficial, e a treia oară în trei zile…"

„Pe unde umbli, fata mea?"

Călin făcea haz de necaz. Măcar avea să o vadă.

Dora îşi făcu de lucru toată ziua, în aşteptarea celei de-a treia întâlniri. Ieşi cu mama şi îi povesti toate câte se întâmplaseră în ultimele luni.

Mama o mustră pentru nesăbuinţa cu care se comportă, dar o înţelegea. Ştia cât de mult îl iubise pe Călin şi nu o condamna. Ştia şi ce viaţă duce. Stătuseră sub acelaşi acoperiş. În ciuda problemelor ei de sănătate, îi propusese Dorei să o ajute cu cea mică. Suferise şi ea răbufnirile furiei lui George. Se simţise jignită când acesta îi ţinea cont la mâncare sau când reproşa oricui voia să îl asculte că numai el

face totul în casă. Se simţise călcată în picioare ori de câte ori George se răstise la ea şi îi vorbise urât. Suferise mult în casa lor şi voise să plece de nenumărate ori.

Rămăsese pentru Dora. Ea muncea, ea se ocupa de fetiţă în fiecare noapte, ea îi asculta lui George poveştile fără cap şi coadă. Îşi dorise ca Dora să fie fericită şi suferea văzându-şi fiica atât de frământată. Se bucurase că Dora găsise curajul de a mai avea un copil în aceste condiţii. Îi era teamă pentru ea şi o durea faptul că dragostea ei pentru Călin, deşi adevărată, nu putea duce nicăieri. George era de temut şi o ştia. Dora părea însă inconştientă de pericolul la care se expune. Fiecare frază îl avea pe Călin ca subiect şi, în afară de copii, niciun alt subiect nu o mai interesa. Mama o sfătui să fie atentă şi să se gândească bine la ce face, iar Dora promise să o asculte.

— Unde mergem? întrebă Călin, repetând întrebarea devenită în scurt timp ritual.

— Are rost să ne mai batem capul?

Călin o privi lung, apoi demară în trombă, privind drept în faţă. Merseră tot în campus. Schimbară terasa, dar în acel colţ de lume, nimic nu era neutru. Fiecare terasă îşi avea povestea ei, a lor. Avuseseră prea puţin timp în ultima lor perioadă împreună pentru a construi amintiri comune. Dar la fiecare pas, un alt detaliu ieşea la iveală, reconstituind trecutul.

— Deci? întrebă Călin, aşezându-se la masă.

— Deci? îi răspunse Dora provocatoare, cu toate că înţelesese.

— Ce vrei să comanzi?

Dora zâmbi. Era convinsă că nu acesta era sensul iniţial al întrebării lui, dar intră în joc.

— În seara asta vreau puţină bere. O gură mică nu face rău la nimeni. Tu poţi continua cu limonadă. Nu mă supăr.

— Ţi-e foame?

Dorei îi venea să urle. Nu îi era nici foame, nici sete, se simţea doar ca un animal dus la abator, pe coridorul morţii. Voia adevărul. Voia să ştie dacă el o iubise cu adevărat, dacă suferise când ea plecase, dacă o mai iubea…

— Nu, mulţumesc. Milka a reuşit să îmi potolească foamea… *Nu şi căderea în gol*! ar fi vrut să îi spună. Dar nu ştia cum să înceapă, de unde, cu ce, iar el nu o ajuta cu nimic. Ezită să treacă direct la subiect. Era curajoasă, dar războiul nervilor o epuiza.

— Eşti bine? o întrebă Călin.

— Nu, nu sunt bine. Cred că e normal, nu? Se uită fix la el, dar Călin îşi feri privirea. Era el însuşi măcinat de gânduri şi vizibil în dificultate.

— M-ai întrebat azi dimineaţă ce şanse am fi avut… continuă ea.

Călin îşi coborî ochii asupra mâinilor.

— Tu ce răspuns ai da? întrebă ea.

Călin ezită. Vru să spună ceva şi se răzgândi.

— E complicat, spuse, parcă dându-şi ultima suflare. Ai făcut ce trebuia să faci… Te-ai fi ratat cu mine.

— Cum adică m-aş fi ratat?!

— Pentru că tu voiai mai mult, iar eu nu eram decât un om simplu.

— De ce nu ai încercat niciodată să mă reţii?

— Pentru că aveai dreptul la mai mult. Nu te puteam împiedica să îţi realizezi visul. Te duceai la mai bine…

Momente lungi de tăcere punctau fiecare schimb de replici. Priviri furtive, ochi lucind.

— Visul… Coşmarul, vrei să zici! spuse Dora cu voce îndurerată. N-am să uit niciodată ziua în care ai luat o foaie şi un creion şi ai *încercat* să îmi faci alegerea mai uşoară. Dar nici atunci nu te-ai bătut…

— Am încercat să îţi fac alegerea mai uşoară?!

— Nu îţi aminteşti? Cred că încă mai am hârtia aceea pe undeva. Am ascuns-o atât de bine, încât nici eu nu mai ştiu unde e.

— Chiar nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Eram la tine în cameră. Era cu câteva săptămâni înainte de plecarea mea definitivă. Te măcina plecarea mea, ca şi pe mine, de altfel. Ai tras o linie pe mijlocul foii şi într-o parte ai pus Călin, într-o parte, George. Mi-ai cerut să-ţi spun care sunt avantajele şi dezavantajele, aşa cum îmi vedeam viaţa cu unul şi cu altul. Le scriai pe măsură ce eu, cu o sinceritate relativă, le enunţam. Nu ai încercat nicio clipă să mă influenţezi, iar eu eram prea orgolioasă pentru a-ţi spune ce aveam cu adevărat pe suflet.

— Cum te puteam influenţa? Voiam să îţi fie bine. Eu nu îţi puteam da ce îţi doreai.

— Dar nu mi-ai spus nici măcar ce gândeai tu despre alegerea mea, nu ai încercat nicio clipă să îmi dai un alt punct de vedere asupra felului meu de a vedea lucrurile. M-ai lăsat pur şi simplu să plec. Nici măcar nu mi-ai dat de înţeles că ai fi vrut să rămân!

— Cum să nu vreau să rămâi?!

Cuvintele ieşite ca o răbufnire de revoltă îi surprinseră pe amândoi. El, atât de blând şi cumpătat de obicei, ridicase vocea. Dora nu îl văzuse niciodată atât de înverşunat.

— Şi dacă voiai să rămân, de ce nu mi-ai spus? îi răspunse ea pe un ton de reproş mai puternic decât prevăzuse.

Tensiunea creştea şi, deşi nu era nicio declaraţie explicită, ştiau amândoi că îşi plâng şansa pierdută, irosită din lipsă de curaj. Curaj de a spune ce simt şi ce îşi doresc. În clipa aceea, ca şi atunci, jucau acelaşi joc al subînţelesurilor, fără a îndrăzni să pună sentimentele în cuvinte. Se dusese totul pe râpă pentru că nu îşi vorbiseră şi reproduceau cu fidelitate, douăzeci de ani mai târziu, acelaşi model.

— M-ai lăsat să mă duc la mai bine, zici… Tu ai idee cât de greu mi-a fost? Mi-am petrecut zilele şi nopţile muncind, am plecat de la zero şi am făcut foamea

printre străini, am fost umilită şi desconsiderată. Nu mă cunoştea nimeni, nu mă aprecia nimeni, a trebuit să o iau de la capăt ca şi când viaţa mea dinainte nu existase. Şi am ajuns unde am ajuns, distrugându-mi sănătatea şi luând *hotărâri unilaterale.* Şi am ajuns să îmi doresc ca soţul meu să aibă o amantă numai pentru a mă lăsa pe mine în pace, să-mi văd de viaţa mea. Şi nu îl puteam lăsa pe străzi, pentru că eu l-am smuls din ţara lui. M-am dus într-adevăr la mai bine…

Dora nu mai vorbea cu Călin. Îşi vărsa amarul împotriva sorţii, împotriva ei însăşi. Era prima dată când spunea cu voce tare lucruri pe care nu voise niciodată să le admită. Spunea mai mult decât voia, mai mult decât ar fi trebuit, mai mult decât putea el înţelege, luându-l prin surprindere, antrenându-l într-o luptă care nu era a lui.

— Ce să caute unul ca mine cu o fată ca tine? Tu ai zis că nu avem nimic în comun. Pe ce puteam construi? Suntem 99% diferiţi… spuse Călin când ea se opri pentru a-şi trage sufletul.

Însă Dora continuă ca şi cum nu l-ar fi auzit:

— Şi în plus, te trag şi pe tine în povestea asta… Făcu o pauză, apoi adăugă: Cred că vreau acasă…

Dora abia îşi mai stăpânea lacrimile. El nu o putea ajuta. Mai bine să plece. Să fugă. Fugise întotdeauna. De el…

Călin o lăsă la câteva străzi de bloc, pentru a evita incidente neplăcute. Nu o atinsese, nu mai spusese aproape nimic tot drumul şi se despărţiseră într-un suspens care nu ştiau unde îi va duce.

Ajunsese aproape de scară când văzu maşina lui Călin ajungând-o din urmă. Un val de fericire o cuprinse dintr-odată. Se întorcea.

De această dată avea să îi plângă în braţe, să îi spună tot ce avea pe suflet… Dar maşina trecu pe lângă ea fără a se opri.

Dora plânse zgomotos jumătate de noapte, până la întoarcerea lui George, şi mut, în pernă, cealaltă jumătate. Dormi printre picături sărate, hăituită de un miliard de gânduri.

Pizza Margherita

Ca în fiecare dimineaţă, e-mail-ul de la Călin o trezi din somnul fragil. Nu flori, nu *bună dimineaţa,* doar un banc.

„Amuzant. Păcat că nu-mi arde de glume", îi răspunse ea.

„Probleme? Te pot ajuta cu ceva?"

„Nu ştiu. Poţi?"

„Spune despre ce e vorba!"

„Nu am ideile foarte clare. Şi mai e şi *complicat."*

„Apreciez citatele… Spune-mi!"

„Dintre nenumăratele idei neclare de la patru dimineaţa: eşti prea integru şi corect pentru a intra în povestea asta complicată. M-am văzut prin ochii tăi, aşa cinică şi detaşată cum am devenit, considerând aproape normale lucruri care nu sunt aşa. Doar că eu mă confrunt cu această situaţie de nişte ani, iar tu, doar de câteva zile. Te-am şocat şi nu era intenţia.

Am găsit acel 1% care lipsea la apel din răspunsul la întrebarea ta de aseară şi nu mi-a priit. Ani întregi nu am avut îndoieli că am făcut alegerea bună. Am înţeles ce mi-a zdruncinat certitudinea şi iar nu mi-a făcut bine. Nu continui, pericol de supradoză. Îmi pare rău…"

„Încerci să te găseşti vinovată şi nu e adevărat. E totul foarte complicat. Mi-aş fi dorit să găsesc pe cineva cu care să merg de la început până la sfârşit."

Dora citi mesajul de mai multe ori, dar, deşi intuia sensul vorbelor lui, nu îndrăznea să spere. L-ar fi vrut mai explicit, dar nu avea curajul să i-o ceară.

„Mă declar momentan depăşită de situaţie. Mă voi dedica unor activităţi total superficiale, care să îmi redea senzaţia de normalitate. Vedem dacă funcţionează."

„Nu funcţionează!"

„De unde ştii? E adevărat că shopping-ul nu a dat chiar niciun rezultat. M-am plictisit rapid şi am lăsat-o baltă. Milka a funcţionat un sfert bun de oră. Dar îţi dai seama câtă ciocolată ar trebui să mănânc pentru un efect de lungă durată? Mai încerc schimbarea de look… Vedem ce iese. Sugestii?"

„Unghii verzi?"

„Verzi? Ce idee! Total look roz: de la păr la unghii. Ce părere ai?"

„Contează părerea mea?"

„Nu e determinantă, dar da!"

„FĂRĂ ROZ!!!"

„Pentru tine, se rezolvă. Va fi… albastru!"

„La cât ne vedem?"

„Pentru că mai vrei să mă vezi?!"

„Eu, fâstâcit: vrei să te întâlneşti cu mine?"

„Eu, fâstâcită: oricând!”

Dora îşi puse rochia albastră, cumpărată pentru una dintre întâlnirile pe care sperase să le aibă cu el. Acoperise urmele adânci ale nopţii cu multe straturi de fond de ten şi un machiaj natural. În ciuda celor şase luni de sarcină, alese o pereche de pantofi cu toc şi o centură fină, asortată, ce se închidea lejer sub abdomen, lăsându-l să se ghicească. Un aer radios îi completa opera de artă. Era mai puternică decât emoţiile ei.

Urcându-se în maşină, îl găsi pe Călin vesel, contrastând cu aerul sobru pe care îl avusese de când ajunsese ea în ţară. Clopoţelul de alarmă sună imediat. Se uită mai bine la el şi spuse:

— Nu cumva ai băut?

— Eh, o bere ca băieţii, răspunse Călin râzând.

— La ora asta?!

— Ca să-mi fac curaj!

Dora începu să râdă.

— Atât de tare te-am speriat aseară?

— Nu. De dimineaţă! Trebuia să mă pregătesc şi eu cumva.

Râseră amândoi şi Dora adăugă:

— Dar parcă nu te urcai niciodată băut la volan!

— O bere nu se pune. Deci? Ca de obicei? întrebă el.

— Dacă-i bal, bal să fie!

Şi se îndreptară drept spre campus. Era prima oară când Dora îl vedea atât de bine dispus. Nu conta că era efectul berii, îi plăcea să îl vadă astfel, veselia lui era molipsitoare.

Ajunşi pe terasă, Călin continuă să sporovăiască. Bancuri peste bancuri, anecdote de la serviciu, era Călin din vremea facultăţii când, cu prietenii, o ţinea tot într-o distracţie. Dora îl asculta râzând cu poftă. Îşi dădea seama că nu mai râsese de foarte multă vreme şi se minună de efectul pe care Călin îl are asupra ei.

— Ştii ce aş vrea să fac în momentul acesta? întrebă Călin.

— Nu. Ce? întrebă Dora, luată pe nepregătite, în verva poveştii ei.

— Să te sărut.

În clipa următoare, Călin se apropie încet de ea şi îşi lipi buzele de ale ei. Rămase un lung moment încercând-o, cu simţurile ascuţite, în aşteptarea răspunsului ei. O recunoscu în fremătarea molatică a buzelor surprinse răspunzând firesc sărutului său cu o mişcare involuntară, condusă de reflexe uitate de o eternitate. Călin îşi strecură mâna prin părul ei, trăgând-o uşor mai aproape.

— Hm! Hm!

Chelnerul aşteptase la distanţă câteva minute, dar cum clienţii lui nu păreau hotărâţi să se concentreze pe comandă, hotărî să îi întrerupă. Călin şi Dora întoarseră spre intrus priviri rătăcite pe tărâmuri voluptuoase.

— Mă scuzaţi că vă deranjez, v-aş putea lua comanda?

Era ca şi cum le-ar fi cerut să pornească motoarele unei nave spaţiale. Sau le-ar fi vorbit în japoneză. Erau mahmuri, ameţiţi de momentul din care fuseseră smulşi. Zâmbiră pierduţi amândoi, uitându-se unul la altul, şi luară meniul. Călin citi cu voce tare primul rând, Dora repetă după el, cu un zâmbet de beatitudine:

— Pizza Margherita.

Ar fi putut spune *munte*. Sau orice altceva. Pentru ei, ar fi rezonat la fel. Cuvintele îşi pierduseră sensul. Pluteau.

Nu se dezmeticiră nici în momentul următor, când Călin o luă în braţe, ţinând-o strâns lipită de el. Erau în lumea lor, o lume de a cărei existenţă nici nu ştiau, care se lumina încetul cu încetul, revelându-se. Reluară increduli sărutul întrerupt câteva clipe, de această dată cu şi mai multă cutezanţă şi abandon, într-un joc al explorării şăgalnice, cu retrageri înşelătoare şi asalturi reîncepute la nesfârşit.

Chelnerul, vizibil agasat de cuplul de adolescenţi întârziaţi, puse pizza cu zgomot pe masă, pentru a le atrage atenţia.

Treziţi din nou din visul lor, Dora şi Călin începură să râdă spăşiţi, cerându-şi scuze faţă de chelner. Se uitau când la pizza, când unul la altul, zâmbind fericiţi, incapabili să rostească o vorbă. Dora luă furculiţa, se jucă puţin cu ea, privind-o cu atenţie, şi o puse la loc. Cum să mănânce într-un astfel de moment? Se hrănea deja cu dragoste…

— De ce nu m-ai sărutat în prima seară, la mare? reuşi ea să îngaime, cu acelaşi zâmbet împrăştiat pe faţă.

— Nu am avut curaj.

— Ştii câţi ani am tânjit după sărutul acesta?

— La fel de mulţi ca mine?

— Nu ştiu câţi au fost la tine…

Un oftat spontan, din străfundul sufletului, fu răspunsul lui Călin. Dora se lipi de el şi începu să-l mângâie.

— M-am gândit la tine în toţi anii aceştia, spuse încet. O costa mult mărturisirea. Şi oricât am încercat, nu am reuşit să te uit. Când m-ai sunat să-mi spui că te căsătoreşti m-a durut. Ştiu, nu era drept. Eu plecasem. Nu puteam pretinde nimic. Dar m-a durut… Când m-ai sunat să-mi spui că vii să mă vezi, m-ai dat peste cap. Şi a trebuit din nou să mă zbat ca să nu mă mai gândesc.

Călin o trase înapoi în braţe şi restul serii se scurse în ritmul confesiunilor ei şi al săruturilor ce compensau suferinţa trecută.

Călin ascultă, fără să spună nimic, atent la fiecare detaliu, dar fără să intervină. Dora îşi descărcă sufletul prea plin şi amândoi gustară regăsirea ca pe un regal neaşteptat al vieţii.

În drum spre maşină, se ţinură de mână ca doi adolescenţi îndrăgostiţi, oprindu-se să se sărute la fiecare pas. Şi apoi în maşină. Şi din nou, aşteptând la semaforul roşu. Nu se săturaseră nici când momentul despărţirii sosi. Doar perspectiva zilelor următoare îi consola şi, dezlipindu-se cu greu şi cu întoarceri repetate, reuşiră să plece fiecare în drumul lui. Dar din acel moment, aveau să fie împreună tot timpul.

Ultimele trei zile înaintea plecării Dorei le petrecură împreună. Călin o lua cu el peste tot şi, oriunde mergea, o ţinea de mână. Dorei îi era teamă că cineva i-ar fi putut vedea, dar nu i-ar fi dat drumul pentru nimic în lume. Trăia o săptămână de vis şi încerca să îşi alunge din minte toate gândurile îngrijorătoare. Nu vorbeau mult, dar se sărutau ori de câte ori puteau, îşi căutau mâinile în permanenţă şi fiecare despărţire era un supliciu. Bătură parcurile şi terasele, profitând de puţinul timp pe care îl aveau împreună. Făcură planuri pentru săptămâna următoare, când Călin urma să plece în Elveţia. Momentele de tăcere se împleteau cu cele în care îşi povesteau vrute şi nevrute, evitând subiectele sensibile.

Dora îi spusese doar atât:

— Să ştii că eu sunt cea uşor de împăcat. Eu nu am drepturi.

Călin o privi adânc în ochi.

— Ţi le-ai câştigat, spuse el, pecetluindu-şi afirmaţia cu un sărut.

Îşi asumau, fără să şi-o spună deschis, simptomele săptămânii oarbe. Ceea ce trăiau era atât de neaşteptat, atât de minunat, încât realizară că realitatea depăşeşte de departe imaginaţia. Nu ar fi îndrăznit niciodată să viseze atât de mult. Erau îndrăgostiţi până în vârful urechilor în care auzeau, în surdină, un refren: „Che serà, serà. Whatever will be, will be…“

Tărâmul de vis

Plecară în aceeaşi zi spre Elveţia. Ea, cu avionul, el, cu maşina. În afara celor două ore de zbor în care fusese obligată să îl închidă, Dora ţinu telefonul lipit de ea. Nu voia să rateze niciun mesaj. Călin îi scria la intervale regulate. Dora prefera să îl ştie atent la trafic, deşi inima îi tresărea ori de câte ori beculeţul roşu se aprindea. Când el îi dădu semnalul că ajunsese la hotel, se refugie în cameră, pentru a putea savura în linişte mesajele.

„Am vrut să te trezesc, dar nu aveai semnal. Ai dormit bine?“

„Ca un copil. Tu cum eşti?”

„În aşteptare. Ştii că mâine ne vedem?”

„Stau rău cu răbdarea.”

„Mai ştiu pe cineva… Dar măcar s-a mai apropiat vremea.”

„S-a făcut mâine?”

„Tot nu…”

Dora se învârtise toată ziua prin birou ca un leu în cuşcă. Timpul se scurgea cu încetinitorul şi avea impresia că cele douăzeci şi patru de ore care o despărţeau de el nu aveau să treacă niciodată. I se părea ciudat să îl vadă în lumea ei. Nici în fanteziile cele mai îndrăzneţe nu şi-ar fi imaginat aşa ceva. Fremăta la ideea că, pentru câteva ore, avea să respire şi el realitatea ei, avea să facă parte din ea. I-ar fi plăcut să îi arate locurile pe care le îndrăgea, să se fotografieze ca toţi acei turişti fericiţi şi apoi să descopere împreună minunăţiile Elveţiei. Din păcate, nu aveau decât două seri la dispoziţie, şi acelea furate în contul unor evenimente la care ar fi trebuit să participe.

O durea că trebuie să mintă. Dar când se gândea la felul în care soţul ei o hărţuia pe ea, singura persoană care îi fusese alături întotdeauna, îşi dădea seama că era ceva şi mai inacceptabil.

Nu era adepta poruncii *ochi pentru ochi, dinte pentru dinte*, însă considera că două seri furate nu erau decât o despăgubire infimă a suferinţei pe care o purtase ani de zile. Tânjea după un moment de fericire pură. Viaţa îi dăduse o a doua şansă pentru care era în stare să îşi asume toate riscurile din lume. Era prima dată când, după atâta vreme, simţea că trăieşte cu intensitate şi dăruire totală. Dragostea îi deschisese ochii şi îi arătase că în viaţă există mult mai mult decât serviciul şi reproşurile infinite.

Mesajul de la Călin o trezi din gândurile negre.

„Nu fugim în lume de mâine?“

„La ce te-ai gândit?”

„Doar la tine!“

„În cazul acesta, fugim de azi!“

Hotărârea Dorei era luată. A doua seară avea să rămână cu el.

Fie ce-o fi!

„S-a făcut mâine!” îi scrise Călin, la capătul celor douăzeci şi patru de ore.

„Eu tot nu cred până nu văd.”

„Tu tot nu ai încredere în mine…”

„Am, dar timpul trece prea greu sau prea repede când nu trebuie.”

Când Călin îi scrise că se află la ieşirea din firmă, Dora se avântă într-un suflet. Nu mai suporta să stea fără el. Nu se văzuseră trei zile, dar aşteptarea fusese interminabilă. Avea în continuare senzaţia că trăieşte un vis şi, auzindu-l pronunţând nume de locuri atât de familiare ei, continua să se minuneze că el chiar era lângă ea, într-o altă ţară decât a lui. Prinsă cu totul în mrejele regăsirii, Dorei îi era greu să se concentreze şi greşiră drumul. Nu voise să rămână în oraş, o cunoştea prea multă lume, astfel că preferase să îl ducă la lacul Konstanz. Făcuse rezervare la cel mai renumit restaurant din zonă şi fusese o adevărată acrobaţie să obţină o masă cu vedere spre lac. Dar când era vorba de Călin, Dora făcea minuni.

Căldura oraşului fusese înlocuită de răcoarea binefăcătoare a naturii. Lacul imens, oglindind în profunzimi cerul albastru, era înconjurat de coline acoperite abundent de verdeaţă, ce se transformau, în fundal, în munţi cu vârfuri albe. La capătul pontonului, statuia Imperia domina portul, învârtindu-se la intervale regulate. Semeaţă, în ţinuta ei sumară, curtezana ţinea trufaşă în palme victimele seducţiei ei: un papă şi un prinţ. Ambarcaţiuni albe lăsau dâre spumoase pe suprafaţa liniştită a apei, sfâşiind liniştea cu sirenele lor, la intrarea în port.

Faţă în faţă, Dora şi Călin stăteau pierduţi, într-o îmbrăţişare în care timpul îşi pierduse sensul. El, cu ochii coborâţi şi o expresie tristă pe faţă, ea, cu ochii îndreptaţi spre lumină, increduli în faţa miracolului regăsirii şi a zădărniciei sale. El, într-un gest protector, imobil, ca şi cum orice mişcare bruscă ar fi putut sparge clipa în cioburi. Ea, agăţată de el, într-o speranţă iraţională că ar putea opri scurgerea timpului. O statuie mută, urlându-şi revolta împotriva nedreptăţii destinului, într-un cadru indiferent la drama lor.

— Asta înseamnă că până la Crăciun nu o să te mai văd? şopti ea.

Îi răspunseră doar un oftat şi o strângere în braţe şi mai puternică.

— O să încerc să-mi fac un drum în toamnă…, răspunse Călin.

Rămaseră mult timp îmbrăţişaţi. Doar câteva săruturi scăldate în lumina apusului dădeau viaţă statuii în care se transformaseră.

Într-un târziu, Călin tresări ca trezit din somn.

— Poate ar fi mai bine să mergem.

Dora îşi îndreptă alene privirea spre ceas.

— Am întârziat deja la restaurant. Să-i sun să spun că venim?

— De ce vrei să mergem acolo? Aş prefera să găsim ceva aici.

Dora zâmbi. Zâmbi pentru că locul în care urmau să meargă îşi pierduse cu totul importanţa atâta timp cât era cu el.

Restaurantul micuţ şi fără pretenţii pe care îl găsiră pe malul lacului îi primi într-o atmosfera autentică, plină de ospitalitate şi prospeţime. Cinară la lumina lumânărilor, în aer liber, petrecând o seară plăcută.

— Ştii cât de ireal mi se pare să fiu aici, cu tine? Până la urmă, mi-ai dejucat încercările de a te duce la restaurantul meu pretenţios.

— Îţi pare rău?

— Să-mi pară rău? Cu tine aş merge oriunde!

— Nu-mi spune, că te fur în seara asta.

— Nu face promisiuni pe care nu le poţi ţine! Vrei să pună Interpolul pe mine? spuse Dora râzând. Ne-ar strica seara. Ce-ai zice să ne plimbăm pe faleză?

— Cu tine, merg oriunde! spuse Călin făcându-i cu ochiul.

Noapte senină, cer înstelat, muzică venind de la terasele din apropiere, ambarcaţiuni luminate, zone de umbră şi ei doi, de mână, savurând momentul. Înaintau câţiva paşi, se sărutau îndelung, mai înaintau câţiva şi o luau de la capăt. La următoarea oprire, Călin se dădu un pas în spate, se înclină uşor şi, întinzând mâna, o întrebă ceremonios:

— Dansaţi?

Sedusă cu totul de gestul romantic, Dora îi întinse mâna la rândul ei, îşi lăsă poşeta să alunece uşor jos şi începu să îl urmeze în unduiri lente. Nu putea oricum face mai mult, abdomenul rotunjit punând o mică distanţă între ei, care îi făcu să râdă cu tandreţe. Dansau într-un ritm auzit doar de ei, în acordurile sentimentelor profunde care îi uneau.

Telefonul Dorei începu să sune, dar mintea ei refuză să se desprindă din visul pe care îl trăia. Soneria se opri, pentru a reîncepe câteva secunde mai târziu. La a treia sonerie, Dora se aplecă pentru a se uita la ecran şi îl puse pe silenţios. George nu avea dreptul să îi smulgă şi puţina fericire pe care viaţa i-o pusese în cale. Reveni în braţele lui Călin, continuând legănarea de unde o lăsase.

Trecătorii priveau încântaţi scena romantică din mijlocul aleii şi cei doi îndrăgostiţi se treziră actori pe o scenă improvizată. Râseră amuzaţi de spectacolul pe care îl provocaseră fără să vrea şi se retraseră pe o bancă ascunsă în penumbra copacilor. Din publicul lor nu mai rămaseră decât câteva lebede care se apropiaseră de mal.

Braţe amestecate, buze alunecând pe obraz, pe gât, urcând apoi spre gura ce îşi aştepta nerăbdătoare rândul, coborând pe umărul acoperit temporar, într-un joc al descoperirilor delicioase. Atingeri caste, frisoane delicioase, râsete complice şi dragostea învăluindu-i într-o tandreţe pe care nu o cunoscuseră niciodată. Noaptea se adâncea, iar jocul începu să îi deruteze pe amândoi. Între dorinţă şi obstacole, îşi traseră sufletul cu părere de rău şi, zâmbind neputincioşi, se îndreptară spre parcare ţinându-se de mână, ca doi copii cuminţi. Orbecăiră până găsiră intrarea în parcare şi, ajunşi în maşină, se sărutară îndelung, consolare pentru momentul despărţirii care se apropia cu paşi repezi. Era miezul nopţii şi Cenuşăreasa trebuia să dispară.

Călin porni cu regret maşina, înaintă până la ieşire şi opri. Îşi pironiră amândoi privirea neîncrezătoare pe grilajul închis al parcării. Cum de nu se gândiseră că parcarea se închidea la miezul nopţii?

Dora intră în panică. Cum să explice că nu se întorsese toată noaptea acasă? Şi cum să-şi petreacă noaptea într-o parcare? Călin se dădu jos din maşină şi, din câteva mişcări, descoperi butonul care deschidea grilajul.

— Am găsit! strigă el vesel. Vino să ţii apăsat, ca să scot maşina.

— Şi eu cum fac să ies dacă grilajul se deschide numai când apeşi pe buton? întrebă Dora, bucuroasă că maşina putea fi scoasă, panicată în continuare că avea să rămână prizonieră în locul ei.

— Vezi ce înseamnă să chiuleşti la şcoala vieţii? spuse Călin, râzând de teama ei copilărească. Luă un chibrit din maşină, îl rupse şi îl înfipse în buton pentru a-l bloca în poziţia deschis. Dora îl privi cu admiraţie şi recunoştinţă pentru atâta ingeniozitate şi sări în maşină, dornică de a ieşi din ceea ce riscase să fie noua ei închisoare.

Până la Zürich, îl mângâie uşor pe Călin ca să nu-l tulbure în timp ce conducea. Din când în când se ţineau de mână, cântând melodiile pe care le recunoşteau la radio. Ajunseră în faţa blocului, dar Dora nu putea să creadă cât de aproape se găsea Călin de ceea ce era viaţa ei. Aruncă din reflex o privire spre geamuri, dar ştia că la ora aceea storurile erau trase. Nu era conştientă de pericolul la care se expunea şi nu îi păsa.

După interminabile încercări de a pleca, încheiate de fiecare dată cu noi valuri de săruturi pasionale, ieşi din maşină. O înconjură pentru a trece strada, se mai uită o dată la geamurile închise şi, vrând să îl mai sărute o dată pe Călin, îşi vârî capul prin fereastra portierei. Îi dădu un ultim sărut de noapte bună pe buze şi se îndemnă să plece. Ameţită de moment, de senzaţii şi de sentimente, vru să se îndepărteze şi, trăgându-se înapoi, dădu cu capul de partea de sus a portierei. Izbucniră amândoi în hohote de râs, amuzându-se de ridicolul situaţiei şi de întorsăturile neaşteptate ale vieţii lor.

— Fugi, e târziu, încercă să o încurajeze Călin, fără convingere.

— Mă duc… spuse ea, înaintând nehotărâtă. Îi mai trimise o bezea pe care el o prinse din zbor şi intră în bloc. Abia intrase în casa adormită, când beculeţul roşu îi semnală că cineva se gândeşte la ea.

„Te sărut la semaforul roşu! Îmi place mult de tine!“

„Doar atât? Eu mă înnebunesc după tine!”

Lacul munţilor albastru

Noaptea fusese plină de vise cu Călin şi dimineaţa o găsi pe Dora obosită, dar fericită. Fericirea îi fu însă de scurtă durată. Privirea ameninţătoare a lui George, servită pe post de bună dimineaţa, îi dădu fiori.

— De ce nu mi-ai răspuns aseară la telefon? se răsti George la ea.

Era obişnuită cu tonul lui agresiv şi cu reproşurile lui permanente. După scena dansului pe alee, Dora îşi verificase mobilul. Avea şaptesprezece apeluri pierdute şi un mesaj în care o întreba la ce oră vine. Dora nu ieşea niciodată, nu se vedea cu nimeni, rareori participa la câte un eveniment organizat de firmă, unde prezenţa ei era obligatorie. Chiar şi în aceste ocazii, George o hărţuia cu telefoane, cerându-i să se întoarcă mai repede. Nu avea niciodată un motiv întemeiat. Avea doar nevoie de un ţap ispăşitor pentru cel mai mic neajuns din viaţa lui. Dora îl anunţase dinainte de plecare că avea să se întoarcă în jur de ora unu şi îi răspunsese la mesaj, confirmându-i exact acelaşi lucru. Dar George nu avea pace până nu îi distrugea şi cel mai mic moment de linişte. Hotărî să îl ignore şi se ocupă imperturbabilă de Eva.

— Îţi amintesc că în seara aceasta sunt la o recepţie, îi spuse pregătindu-se de plecare. Ţi-o spun şi ţi-o repet: nu mă mai suna dacă nu ai nimic de spus. Tot în jur de douăsprezece-unu se va termina, deci e inutil să mă baţi la cap cu aceleaşi întrebări. Şi răbdarea mea are o limită.

— Să le ceri să îţi plătească orele suplimentare! Ce sunt eu, bonă? Numai eu trebuie să mă ocup de Eva?

Oricât încercase să îl ignore, cuvintele lui îi treziră toate frustrările acumulate în ultimii ani. În plus, nu avea decât douăzeci şi patru de ore de fericire. Nu i le putea ruina şi pe acestea.

— În primul rând, îţi amintesc că plătesc o bonă internă tocmai ca să nu te mai aud plângându-te de eforturile supraomeneşti pe care trebuie să le faci pentru că eşti tată! În al doilea rând, îţi atrag atenţia că orele suplimentare pe care le fac îţi permit ţie să stai cât e ziua de lungă într-o casă prin care te poţi plimba cu bicicleta, fără să ridici un deget! De câte ori am participat anul acesta la evenimentele la care sunt obligată să mă duc, prin rolul pe care îl am în companie? De două ori! Ai idee la câte evenimente am lipsit tocmai ca să nu te mai aud aruncându-mi toate reproşurile astea? Câteva zeci! Fii mulţumit că încă nu au dat postul meu altcuiva, dornic să şi-l asume fără să găsească de fiecare dată scuze reale sau imaginare ca să nu participe la recepţii!

Dora era excedată. Avariţia lui josnică o scotea din minţi. Suportase prea mulţi ani presiunile pe care le făcea asupra ei pentru a cere măriri de salariu, pentru a câştiga cât mai mult, punând-o în situaţii dificile şi delicate. Nu mai suporta. Se

răzvrătise. Minţise cu o seară înainte şi minţea din nou în acea dimineaţă. Dar fiecare meschinărie a lui George îi dădea curaj, împingând-o să meargă mai departe. Ura lui necontenită o adusese pe marginea prăpastiei. Iar prăpastia îi rezervase surpriza vieţii ei.

— Nu ştii decât să profiţi de mine şi de bunătatea mea! Găina cu ouă de aur îţi urează şi ţie bună dimineaţa şi să ai o zi frumoasă!

Dora luă fetiţa şi plecă. Nu stătu să asculte răspunsul logoreic pe care George începuse să-l reverse în urma ei. Îl auzi vociferând chiar şi după ce închise uşa. Continua să comenteze inconştienţa ei, tot ce face el pentru familie, nerecunoştinţa ei şi restul se pierdu în depărtare. Eva începuse să povestească în vervă proiectul de deghizare pe care îl pregăteau la grădiniţă şi Dora se lăsă purtată de poveştile ei stâlcite şi întortocheate, cu un zâmbet înduioşat. În toată nebuloasa care era familia ei, fetiţa aceea găsea forţa să râdă şi să viseze, să se entuziasmeze pentru lucruri mari şi mici. Câtă dreptate avea! Dora se gândi că dacă adulţii ar învăţa mai des de la copii, lumea ar fi cu siguranţă mai bună. Hotărî să îi urmeze exemplul.

O duse la grădiniţă ţopăind tot drumul, făcând piruete, sărind peste borduri şi, la intrarea în clasă, se pupară ca eschimoşii. Plecă de la grădiniţă veselă, hotărâtă să îşi păstreze fiecare fărâmă de fericire şi să-şi cultive sufletul de copil. Dar ca model luă copilul din *Singur acasă.* Problemele pe care le avea de rezolvat înainte de întâlnirea vieţii ei necesitau isteţime şi iscusinţă.

Punctul de plecare în mica ei escapadă cu Călin era situat la cincizeci de kilometri de oraş. Nu putea lua maşina ca să ajungă acolo. Nu o lua niciodată când participa la un eveniment; asta ar fi putut atrage curiozitatea bolnavă a lui George. Îl şi vedea verificând numărul de kilometri pe care îi făcuse, cerându-i socoteală. Cerberului nu îi scăpa niciodată nimic. Dar pentru a lua un taxi, avea nevoie de bani şi orice cheltuială îi era verificată în amănunt. Trebuia să găsească un subterfugiu pentru a dejuca sistemul de supraveghere. Se gândi că cel mai simplu era să îşi folosească bugetul vestimentar la care îşi câştigase dreptul de când era însărcinată. Cu banii aceia putea face ce voia. Sau, mai precis, de banii aceia îşi putea cumpăra orice haină. Dacă îi scotea de la bancomat, George îi cerea să îi justifice.

Dora se gândi la povestea „Ursul păcălit de vulpe“ pe care i-o citise Evei cu câteva seri înainte şi hotărî să-i joace o festă soţului ei. Îşi luă poşeta şi plecă grăbită spre primul centru comercial. Cumpără cât mai multe articole dintre cele mai ieftine, pentru a-l face pe George să creadă că şi-a cheltuit toţi banii, apoi puse restul la păstrare. Trebuia să plătească şi camera de hotel. Nu-l putea lăsa pe Călin să plătească pentru a-i satisface ei capriciile.

Încântată de isprava ei, trecu pe acasă să lase cheile de la maşină şi să îl asigure pe George că o parcase regulamentar. Era încă una dintre miile de manii pe care Dora nu i le mai suporta. Se jucă cu Eva în timp ce bona pregătea de mâncare, apoi, când fetiţa trecu la masă, Dora luă taxiul.

Era obosită de alergătură şi emoţii. Apucase să se schimbe, nu se machiase. Îi dădu şoferului indicaţiile necesare şi îşi scoase trusa de machiaj pentru a-şi pune

masca de ceremonie. Şoferul pălăvrăgea ca o moară stricată, povestindu-şi viaţa în detalii, gesticulând ca un adevărat italian ce era şi, întorcându-şi faţa spre Dora ca s-o convingă că are dreptate, rămase uimit. Îşi aruncă o privire la drum pentru a se asigura că nu e niciun pericol şi se întoarse din nou cu totul, pentru a o privi mai bine:

— Cât de schimbată sunteţi! Parcă nu sunteţi aceeaşi persoană care s-a urcat în maşină! spuse el uimit de rezultatul machiajului.

Ceea ce nu ştia era că machiajul nu făcuse totul. Metamorfoza se produsese pe măsură ce Dora se liniştise şi începuse să intre în a doua sa viaţă, cea cu Călin. Machiajul avea cu siguranţă rolul lui, zâmbetul, în schimb, nu era decât oglindirea a ceea ce simţea gândindu-se la el.

Taxiul intră pe aleea pietruită a hotelului, o fostă reşedinţă aristocratică înconjurată de grădini. Maşina opri în faţa scărilor pe care prinţul ei coborî s-o întâmpine. Dora se simţea ca într-o poveste. Decorul o făcea să viseze cu ochii deschişi şi, când ajunse în braţele lui, simţi că soarta îi surâde larg. Călin o luă de mână şi se îndreptară spre intrarea hotelului.

— Iau ceva din cameră şi după aceea mergem, spuse el.

— Să ştii că nu am fost niciodată la Lago Maggiore.

— Eşti sigură că vrei să mergem atât de departe?

— Sigură! Am auzit că e foarte frumos. Alter ego-ul meu, Dora, i-a făcut atâta reclamă, încât mi-am zis că acum e cea mai potrivită ocazie pentru a-l descoperi. Am rezervat o cameră la hotel. Pe internet arăta bine, să vedem cum e în realitate. Nu ştiu la ce să mă aştept…

— Chiar contează cum arată? o întrebă Călin privind-o mustrător.

— Da! Contează pentru mine! Ştii că îmi plac lucrurile frumoase. Nu are legătură cu luxul. E o chestiune de gust. Oricum, vedem acolo.

Călin nu insistă. O cunoştea suficient pentru a şti că dacă îi intra o idee în cap, îi era greu să i-o scoată. Se avântară pe autostradă, apoi pe şoselele sinuoase ce duceau spre Lago Maggiore. Călin conducea ca pe circuit, luând virajele strâns, cu viteză, făcând pneurile să scrâşnească. Dora se crispă.

— Ţi-e frică? întrebă el.

— Nu mi-e frică, doar că nu sunt obişnuită să stau în dreapta. Îmi lipsesc frâna, retrovizoarele şi am impresia că intru în parapet!

— Nu ai încredere în mine?

— Ba da! E doar un reflex. Nu mă băga în seamă. O să mă obişnuiesc…

Îi plăcea ideea de a se lăsa condusă de bărbatul de lângă ea. Dar lipsa oricărui control asupra vehiculului o neliniştea, încercă să fie mai discretă în manifestările disconfortului pe care îl simţea, concentrându-se asupra peisajului. Panorama spectaculoasă a lacului înconjurat de munţi îi tăie răsuflarea şi dintr-odată viteza şi absenţa frânei nu mai reprezentară o problemă. Insulele Borromee începuseră să se zărească şi Dora nu aştepta decât momentul în care aveau să coboare din maşină.

— Ce vrei să facem? Ţi-e foame? întrebă Călin când opri motorul.

— Cum să mănânc într-un astfel de moment? spuse Dora entuziasmată că ajunsese la Stresa, regina lacului Maggiore. Nu! Întâi mergem să vedem camera, să mă asigur că e ceea ce vreau, după care mergem să ne plimbăm. Oh, scuză-mă, poate îţi este ţie foame şi eu, în elanul meu, nici nu m-am gândit.

Îl privi spăşită, întinzându-se să îl sărute.

— Mmm, dacă mă mai pupi aşa, s-ar putea să nu-mi mai fie foame de nimic altceva! răspunse Călin, lingându-se pe buze ca după un desert delicios.

— Hei, puţină reţinere, stimabile! Trebuie să şi vizităm locurile! Crezi că am venit aici doar ca să ne pupăm? Vreau să văd tot ce se poate vedea! În colivia mea, nu văd decât pereţi. O dată scap şi eu şi atunci vrei să mă ţii prizonieră? Hai să dăm o fugă la hotel şi după aceea, program de voie!

Ajunseră la hotel, se înregistrară şi urcară în cameră. Dacă pe culoar Dora începuse să aibă dubii serioase, priveliştea pe care i-o oferi uşa deschisă a camerei îi ridică tensiunea. Semăna mai mult a birou decât a cameră de hotel, cu gresie bej-murdar şi mobilă din placaj. Nu aşa îşi imaginase prima noapte cu bărbatul visurilor ei.

Intră în cameră, se învârti de câteva ori nemulţumită, după care ieşi hotărâtă, trăgându-l pe Călin după ea.

— Dacă îmi fac probleme, o să aibă parte de micul meu număr de femeie însărcinată şi isterică.

Glumea, dar camera chiar nu-i plăcuse şi n-ar fi vrut să audă că nu îşi poate recupera banii. Nu îşi putea folosi cardul, George ar fi văzut tot, până la ultimul cent. Ce mai avea la ea nu era suficient pentru a plăti o altă cameră. Şi nu-l putea lăsa pe Călin să plătească. Simplul fapt de a fi cu el o făcea să simtă că ia ceva ce nu îi aparţine. Familia lui nu trebuia să fie afectată de povestea lor.

Recepţionera care făcuse formele de intrare se arătă neplăcut surprinsă de cererea de anulare, dar nu spuse nimic. Fusese mai uşor decât crezuseră. Totul era să găsească o altă cameră, în plin sezon turistic, într-una dintre cele mai râvnite staţiuni. Cât despre vederea pe lac, începuse să devină misiune imposibilă.

— Eşti sigură că nu vrei să rămânem aici? întrebă Călin la ieşirea din hotel, stingherit de aerele războinice ale Dorei.

— Eu în hotelul acesta nu mai stau nici cinci minute! Găsim! Nu se poate. Hai să încercăm la celălalt.

Intrară şi ieşiră imediat, nu mai erau camere disponibile. Dora începea să fie stresată. Nu se putea să rateze singura noapte pe care o petrecea cu Călin! Trebuia să găsească cu orice preţ! *Cu orice preţ… metaforic*! îşi spuse ea. Nu era un detaliu pe care i-l putea împărtăşi şi lui. El nu avea bani de aruncat pe fereastră, ea trebuia să se încadreze în banii lichizi pe care îi avea. Intră hotărâtă în al doilea hotel, dar răspunsul fu acelaşi.

— Nu pot să cred! spuse cu năduf. Ar fi trebuit să mă interesez mai bine, să merg la sigur, nu să bat drumul ca să aflu că nu putem rămâne aici!

— Nimic nu ne împiedică să ne întoarcem la hotelul la care aveam rezervare, spuse Călin împăciuitor.

— Nu înainte de a mai face o ultimă tentativă! Chiar nu-mi place hotelul acela!

— Dar ce importanţă are? E doar pentru o noapte!

— Da, dar e noaptea mea! Dacă nu mă simt bine, n-am făcut nimic. Încercăm în cel de alături. Dacă nu găsim nici aici, vedem ce facem.

Intră în hotel şi se duse direct la recepţie. Călin rămase lângă intrare, plictisit de problemele pe care Dora şi le crea singură. Şi el ar fi vrut să o mulţumească. Dar începea să vadă că nu e uşor. Zâmbi capriciilor ei şi o lasă să îşi facă hatârul.

— Bună seara, suntem puţin disperaţi… Am venit pentru o noapte la Stresa şi nu găsim cazare. Credeţi că ne puteţi ajuta? spuse Dora, mângâindu-şi puiul care începuse să dea din picioare. Călin se apropiase, anticipând răspunsul negativ şi supărarea ei.

— Bună seara! Felicitări viitorilor părinţi! Să fie sănătos şi să crească mare!

Dora zâmbi privindu-l pe furiş pe Călin.

— Ştiţi, o seară avem şi noi şi tocmai acum nu găsim cameră. Am lăsat copiii acasă şi am fugit…

Trase din nou cu ochiul la Călin, dar el nu înţelesese. Tehnic, nu minţea. Copiii fiecăruia erau într-adevăr acasă. Iar dacă acest detaliu o putea îndupleca pe şefa recepţiei să le găsească o cameră, nici nu o deranja ce crede. Pe de altă parte, nu îşi asuma condiţia de femeie căsătorită, pe deasupra şi însărcinată în plus, care se duce la hotel cu un alt bărbat. Trebuia să facă impresie bună pentru a nu da de bănuit.

— Aş mai avea o cameră, dar să ştiţi că e cu două paturi.

— Se pot uni? Dacă tot erau soţ şi soţie sub acoperire, trebuiau să doarmă împreună…

— Sigur. Haideţi să vă arăt.

Dora se întoarse spre Călin:

— De data asta, te cruţ. Poţi să mă aştepţi aici.

— Mulţumesc, doamnă! Câtă mărinimie! spuse Călin recunoscător.

Recepţionera o conduse la etaj, trecând prin coridoarele întortocheate ale fostei vile. Fiecare piatră avea o istorie în acea parte a lumii. Când uşa se deschise, Dora ştiu că aceea era camera ei: draperii grele de catifea, pat cu rezemătoare din fier forjat, fin lucrate, vedere spre lac.

— O iau! îi spuse entuziasmată recepţionerei şi coborî grăbită să-i dea lui Călin vestea cea mare. Ieşi afară să îl caute, nu îl găsi, se întoarse să o roage pe binefăcătoarea ei să o aştepte puţin, pentru că paşaportul lui era indispensabil. Îl sună, nu îi răspunse şi începu să se agite. Îl zări în sfârşit la colţul unei străduţe. Îi făcu semn să vină şi îi sări în braţe anunţându-l că au, în sfârşit, o cameră demnă de acest nume. Se duseră la recepţie şi dădură paşapoartele. Dorei îi venea să intre în pământ de ruşine, aşteptând privirea întrebătoare la neconcordanţa numelor. Lipsa de reacţie a recepţionerei îi aminti însă că în Italia femeile nu poartă niciodată acelaşi nume cu soţii lor. *Evviva l'Italia!*

— Gata? Acum te-ai liniştit? întrebă Călin strângând-o în braţe.

— Da! Asta e chiar frumoasă! Vrei să o vezi?

— Nu o văd oricum dup-aia? întrebă el râzând pragmatic.

— Da, dar…

— Hai să ieşim de aici şi să căutăm un loc unde să mâncăm. Mi s-au lungit urechile de când aştept. În stânga este centrul istoric. E drăguţ. Găsim sigur ceva acolo.

— De când îţi plac ţie locurile istorice?! întrebă Dora surprinsă.

— Eh, din când în când îmi mai place şi mie câte ceva. Să te sărut, de exemplu! Nu îi lăsă timp să protesteze, iar ea nu avusese intenţia să o facă. Redevenise Dora cea alintată, îndrăgostită până peste cap.

Se plimbară pe străduţele pietruite ale centrului vechi până la biserică şi se amestecară în mulţimea de turişti adevăraţi, uitându-se la nimicurile expuse în buticurile atrăgătoare de la parterul caselor în stil seicento. Terminară prin a găsi o masă pe terasă şi se lăsară să cadă pe scaune, obosiţi de atâtea peripeţii.

— În seara asta poţi, în sfârşit, să îţi iei şi tu o bere. Ce mă bucur! Nu mai iei maşina!

— Şi dacă vreau să scap, ce fac? întrebă el.

— Cum să vrei să scapi?! răspunse ea, prefăcându-se jignită.

— Păi, poate mi-ai pus gând rău! Cum pot să ştiu?

— Dacă m-ai săruta, ai şti!

— Bine, treacă de la mine! Şi, apropiindu-se de ea, o luă în braţe cu totul şi o sărută până o simţi zbătându-se. Se opri mirat şi începu să râdă, văzând chelnerul care aştepta răbdător să ia comanda. Ea nu făcuse decât să îl avertizeze că sunt din nou sub observaţie.

— Pizza? Pasta? Bere? Eu? îl întrebă Dora cu un aer serios şi ochii în meniu, prefăcându-se că îi traduce.

— Dacă continui, s-ar putea să nu mai mănânc nimic. Şi când sunt nemâncat, sunt rău!

— Bine, ia-ţi orice, numai să plece domnul cu comanda. Ai lăsat ceva neterminat!

Comandară rapid pentru a scăpa de o grijă şi a putea reveni la ocupaţia lor favorită.

— Am o idee! spuse Dora smulgându-se în plin al cincilea sărut. Scotoci în poşetă şi scoase telefonul. Zâmbiţi, vă rog! Mitralie cu bliţul de câteva ori şi, când văzu că el îşi pierde răbdarea, spuse: Şi una când mă săruţi. Eu dacă nu văd nu cred! Trebuie să am dovada!

Călin îi făcu voia amuzat şi apoi se uitară la fotografii. Dora rămase uimită. Era prima dată când se vedea cu un zâmbet atât de radios şi autentic pe faţă. Era prima poză fericită în foarte mulţi ani. Păreau amândoi foarte tineri şi le stătea bine împreună. Parcă erau făcuţi unul pentru altul. I le trimise pe e-mail lui Călin să le

aibă şi el şi le şterse cu grijă din memoria telefonului. Umbra lui George o urmărea peste tot.

— Cum am putut să cred vreodată că noi ne-am putea plictisi împreună? spuse ea între două înghiţituri, care oricum nu intrau de prea multă fericire.

— Tu ai spus-o, nu eu. Te-ai răzgândit?

— Este adevărat că în viaţa de zi cu zi intervin multe lucruri de rutină, dar să ştii că îmi place să fiu cu tine.

— Mie şi mai mult!

— Nu te cred!

— Vrei să-ţi demonstrez?

— Demonstrează-mi!

În secunda următoare, chipul Dorei era răsturnat în palmele lui şi acoperit de săruturi.

— Joacă, joacă, dar eu cred că nu mai sunt în stare nici să merg drept, râse ea aiurea, îmbătată de senzaţiile pe care Călin i le stârnea ori de câte ori o atingea.

— De la o gură de *Moretti* nu te puteai îmbăta. Eşti obosită? întrebă el, prefăcându-se îngrijorat.

— *Şi* obosită. Dar cred că e efectul *Moretti* de pe buzele tale, îi răspunse, legănându-se alintat în braţele lui. Dacă tot s-a terminat *Moretti* şi am plătit, ce-ai zice dacă am merge în cameră?

— După dumneavoastră, doamnă!

Porniră încet, încercară să vadă dacă pot înainta sărutându-se, se împiedicară, continuară şi ajunseră aproape de hotel într-o euforie totală.

— Cred că va trebui să ne luăm un aer serios intrând în hotel. Nu uita că suntem sub acoperire! Ai mai văzut tu un cuplu care să se poarte ca şi cum a dat în mintea copiilor? Nu e plauzibil. Decenţă! spuse Dora şi intră salutând elegant persoanele de la recepţie. Călin chicotea în spatele ei şi ea abia îşi putu păstra seriozitatea. Îşi luară cheia şi, intraţi în lift, izbucniră în hohote de râs. Se purtau exact ca nişte copii. Dar nu le păsa. Noaptea aceea era a lor şi nimic nu îi putea atinge.

Prima noapte

Intrând în cameră, Dora realiză că nici nu ştia la ce să se aştepte. Nu îşi dorea decât să continue să îl sărute şi să o ţină în braţe, dar era incapabilă să anticipeze ce se va întâmpla. Era de o candoare care o surprindea pe ea însăşi. Nu era naivă, pur şi simplu candidă. *E mai rău?!* se întrebă ea, începând să surâdă propriilor gânduri. Se învârti puţin fâstâcită prin cameră, gândindu-se că este însărcinată, că nu se putea întâmpla nimic şi că probabil aveau doar să doarmă unul în braţele celuilalt. Sau nu? Răspunsul veni mai repede decât se aştepta.

— Ai de gând să stai toată seara în mijlocul camerei? o întrebă Călin râzând. Îşi scosese adidaşii şi se aşezase pe marginea patului.

— Dacă mă săruţi, nu! îi răspunse Dora, alunecându-i în braţe.

El o prinse uşor şi o culcă pe pat.

— Nu e mai confortabil aşa?

— Cu siguranţă mult mai confortabil decât toate băncile din…

Nu termină fraza, gura ei căzu victima unui asalt îndrăzneţ ce îi dădu fiori de plăcere. După gură, următoarea victimă fu urechea stângă şi partea de gât expusă imprudent, pe care Călin le savură cu lăcomie calculată. Dora încercă să se ridice, dar atacatorul fu mai agil decât ea, coborând pe claviculă. Cum putuse trăi atâta vreme fără acele senzaţii? Simţea cum freamătă sub mângâierile lui, cu fiecare milimetru pe care îl atingea. Nu mai era decât un instrument în mâinile lui pricepute, care făceau să rezoneze un sunet nou pe fiecare coardă. O simţea, o ghicea şi când căutarea îi era satisfăcută, pleca în explorarea altor părţi rămase în aşteptare. Dora îi luă capul în palme şi, sărutându-l, îşi cambra uşor umerii, făcându-l să dea înapoi, întins, era o pradă mai uşoară şi putu să îl exploreze la rândul ei fugar, revenind la săruturi năvalnice, ori de câte ori un strat de haine se prăbuşea în dezordine pe podea. Braţele lui puternice, pieptul neted, abdomenul tare… îi contură corpul cu degete alunecânde, recunoscându-l ca şi cum nu l-ar fi părăsit niciodată. Era uimită de propriile ei reacţii, de dorinţa pe care nu o simţise nicicând atât de intens, de corpul ei răspunzând la ordinele atingerii lui, într-o uitare de sine pe care nu ar fi crezut-o posibilă. Ultimul gând lucid o surprinse spunându-şi că adulterul nu era nimic din ce îşi imagina ea şi că, oricât de greşit era ceea ce făcea, acela era singurul loc din lume în care ar fi vrut să se găsească în clipa aceea.

Călin făcea dragoste cu trupul şi cu sufletul ei, sub o ploaie de săruturi necontenite. Dora realiza ca prin vis că era prima dată când făcea dragoste cu adevărat, nemaiştiind să distingă ce era mai puternic între sentimente şi senzaţii.

Topită, maleabilă în braţele lui, îl urma fără ezitare, fascinată de revelaţia momentului. Răspundea instinctiv fiecărei chemări, fără a şti unde o va duce, surprinsă de tandreţea şi delicateţea cu care Călin îi însoţea fiecare pas. Avea o

încredere oarbă în el şi primea fiecare descoperire cu curiozitate crescândă. Abandonă controlul emoţiilor, fără a mai şti unde este el, unde este ea, amestecaţi într-o fuziune copleşitoare. Când Călin o strânse în braţe, lipind-o de el, Dora nu mai ştia pe ce lume e. Ştia doar că nu-şi dorea decât să rămână acolo, la nesfârşit.

— Nu ştiu ce mi-ai făcut, şopti Dora ghemuindu-se la pieptul lui.

— Eu nu ştiu ce mi-ai făcut tu mie, răspunse el sărutând-o.

— Nu am simţit niciodată aşa ceva.

— Poate ne potrivim…

Soarele se ridicase deja din spatele munţilor, zgândărind cu mii de sclipiri apele adormite ale lacului. Cerul de un albastru adânc, fără urmă de nori, se trezise alene în ţipetele ascuţite ale unui pescăruş înfometat. O briză uşoară umflă o clipă perdeaua şi muşcatele din fereastră se înfiorară. Camera era inundată de lumină şi firicele fine de praf dansau în razele care îi gâdilau picioarele.

Prima licărire de conştiinţă o găsi plutind între vis şi realitate, într-o mare nesfârşită de fericire. Zâmbetul i se cuibărise pe faţă înainte de a miji ochii. Trupul lui puternic, lipit de al ei, braţele lui ţinând-o strâns, soarele dimineţii învăluindu-le îmbrăţişarea… Îşi trăise toată viaţa în aşteptarea acelei clipe.

Gustă cu nesaţ sentimentul profund de împlinire, îl inspiră şi îşi ţinu respiraţia de teamă să nu dispară. Rămase nemişcată, contemplând beatitudinea în care se scălda. Ochii râseră înaintea buzelor surprinzând vestigiile nopţii trecute. În cameră domnea o dezordine generală, cu haine, pături şi cearşafuri aruncate peste tot. Prima dovadă că totul era aievea, nu doar o plăsmuire a minţii ei. Cu infinite precauţii pentru a nu-i tulbura somnul, Dora se întoarse uşor. Îl privi lung, încercând să îşi ancoreze în memorie fiecare senzaţie pe care o trăia: dragostea intensă pe care pieptul ei nu mai reuşea să o cuprindă, emoţia în faţa trăsăturilor lui frumoase, dorul nebun de a încremeni timpul. Îşi lipi buzele de ale lui, într-un gest de adorare, şi în clipa următoare simţi cum din dulce prădător se transformă încet în dulce pradă.

— Bună dimineaţa, îi spuse lipindu-şi buzele de urechea lui.

— Bună dimineaţa. Ai dormit bine? întrebă el cu un zâmbet larg.

— Aş mai dormi… spuse ea, întorcându-se ca o pisică şi cuibărindu-se mai bine în braţele lui.

— Şi ce te împiedică?

— Foamea!

— Ţi-aş putea sugera specialitatea zilei…

— Dacă include şi cafea, poţi să îmi sugerezi orice! Chem *room-service*-ul?

— Crezi că se poate servi aşa delicatesă pe un platou?

— Pe terasă!

— În văzul lumii?

— Ce treabă are lumea cu ce mănânc eu la micul dejun? Vreau brioşă şi tartine cu unt. Şi cafea cu lapte. Se pare că dragostea chiar trece prin stomac, spuse Dora râzând şi luă telefonul.

— Cât comanzi tu micul dejun, mă duc să fac un duş.

Dora comandă tot ce îi trecu prin cap, hămesită după atâtea emoţii, şi rămase în faţa ferestrei, contemplând fericită peisajul însorit. Îşi dădu seama că el e în spatele ei doar când simţi că o ia pe neaşteptate în braţe, sărutând-o prin învăluire. Se priviră câteva clipe în ochi, fericiţi ca de un miracol şi, înţelegându-se fără cuvinte, dădură năvală în pat. Chiote de bucurie, gâdilături, săruturi şi micul dejun fu dat uitării până când bătăile insistente şi agasate în uşă îi readuseră la realitate. Călin se fofilă în baie, Dora rămase îmbufnată să deschidă uşa, cu părul în dezordine şi ţinuta sumară.

— Ce-ai zice să mâncăm aici? întrebă Dora ieşind pe terasă.

— Ar putea fi o idee bună… dacă la două camere mai încolo nu ar fi alt cuplu de conaţionali, spuse Călin râzând. Auzise conversaţia şi reperase rapid potenţiala sursă de probleme.

— Retragere în pat!

Dora se instală pe pat, înconjurată de toate bunătăţile pe care şi le dorise, şi începu să se înfrupte cu poftă.

— Ţie nu ţi-e foame?

— Nici nu mai ştiu ce-mi e, răspunse Călin zâmbind pierdut şi îşi trecu o mână pe faţă pentru a se dezmetici.

— Hai, trezirea! Mâncăm şi după aceea trebuie să o luăm la picior. Ştii tu cum e cu Interpolul…

Dora glumea, dar timpul lor se apropia de sfârşit şi o ştiau amândoi. Preferară să facă haz de necaz şi să nu-şi strice ultimele clipe împreună plângându-şi de milă.

Drumul era liber şi ajunseră fără dificultăţi la ora pe care Dora o indicase prin mesaj, în timpul nopţii. Dora cea blondă făcuse un atac de panică şi Dora cea brunetă plecase de la eveniment direct la ea acasă. Scuza era bazată pe un fapt real, întărindu-i credibilitatea.

— Unde vrei să te las?

— Dacă m-aş întoarce într-adevăr de la Dora, aş veni cu taxiul. Dar e cam riscant… în staţia de autobuz, te rog, spuse Dora zâmbind.

— Îmi place mult când zâmbeşti cu ochii…

— Numai ţie îţi zâmbesc aşa.

— Ştii ce dor o să-mi fie de tine?

— La fel de mult cât mie de tine?

— Şi mai mult!

— Mai mult nu există…

Rămaseră lipiţi unul de celălalt, strângându-se tot mai tare în braţe, se sărutară de încă o sută de ori şi, uitându-se în acelaşi timp la ceas, se desprinseră, împotriva oricărei logici. Luptau cu emoţiile care se îmbulzeau, încercând să iasă la suprafaţă.

— Să ai grijă de tine, îi şopti Călin.

— Şi tu. Drum bun!

Nu aveau ce să îşi spună mai mult. Ştiau deja tot ce aveau nevoie, cuvintele nu ar fi adus nimic în plus. Erau iremediabil îndrăgostiţi şi vremurile se anunţau grele. Dar simplul fapt că viaţa le făcuse un astfel de cadou îi ajuta să spere că nu era singurul.

Dora ajunse acasă obosită, cu dureri surde care o făceau să râdă din senin. Era ameţită, dar zâmbetul nu voia să i se şteargă de pe faţă în niciun chip. Prezenţa lui George nu îi tulbură prea mult reveria, starea în care se afla o imunizase la orice privire ameninţătoare, orice cuvânt răutăcios, orice acuzaţie. Dora era fericită şi nimic nu o putea supăra. La dorul de Călin avea să se gândească mai târziu. Începuse deja să îi trimită mesaje la intervale regulate de timp. Prelungi visul rămânând lipită de telefon toată ziua.

Dora aţipise câteva clipe între ultimele mesaje şi începuse deja să alunece în braţele lui. Senzaţii delicioase, în care nu se mai sătura scăldându-se. Era cu el, îl simţea, îl auzea şoptindu-i la ureche. Strânse perna cu putere şi zâmbi în noapte. Gândul că nu se vor mai vedea îşi injectă însă dintr-odată otrava, lăsând-o buimacă de durere. Se chirci o clipă într-un reflex de protecţie şi se agăţă cu repeziciune de imaginea lui Călin, încercă să se refugieze într-o altă îmbrăţişare, într-un alt decor, interzicând gândului să o urmeze. O ajunse şi acolo. Ochii începură să o usture şi câteva lacrimi îi zgâriară răzbunătoare retina. Le împiedică să iasă. Nu aveau dreptul să se arate, nimic nu le justifica existenţa. Trăia ceva minunat, tristeţea nu îşi avea locul. Se întoarse pe partea cealaltă, încercând să pătrundă în visul întrerupt. Dar somnul dispăruse fără urmă şi noaptea o consumă la foc mic.

Dora refuza să se resemneze. Trebuia să găsească o ieşire! Un tunel între cele două ţări era imposibil de săpat, iar gaura neagră, pentru a amăgi timpul, nerealistă. Trebuia să existe o soluţie, simţea că se apropie de ceva, fără a şti precis ce.

Când ideea salvatoare îi străfulgera mintea agitată, fu uimită de ingeniozitatea şi simplitatea ei. Cum de nu se gândise până atunci? În clipa următoare se scufundă într-un somn profund şi neîntrerupt până în zori.

Cu zâmbetul pe buze, Dora îşi începu ziua următoare scriindu-i:

„Te-am visat frumos! Bună dimineaţa, soare!“

„Bună dimineaţa, floarea-soarelui!”

„Ce program ai vineri?”

Aşteptă cu inima strânsă un minut interminabil reacţia.

„Vreau ore întregi cu tine.“

„Nu te grăbi. Tu pleci în delegaţie. Eu doar te aştept la destinaţie.”

Încă un minut şi încă o strângere de inimă.

„Mă organizez!”

„Dacă eşti sigur că nu e prea aventuros pentru tine, primeşti confirmarea zborului pe mail.”

„Să mă ghidezi, nu ştiu cum funcţionează…”

„Contează pe mine!”

Dacă primul răspuns i se păruse lipsit de entuziasm, ultimul o făcu să-i vină inima la loc. Fusese probabil şocul iniţial. Călin nu era obişnuit cu astfel de lucruri şi simplul fapt că acceptase era o mare surpriză pentru Dora. Se adapta în faţa neprevăzutului mai bine decât anticipase ea. Poate se schimbase. Poate fusese dintotdeauna aşa şi îl subestimase ea. Poate că dragostea scotea ce era mai bun în el.

Uşoară ca un fulg, în ciuda nopţii nedormite, o trezi pe fetiţă şi îi propuse o nouă aventura. Eva avea o curiozitate debordantă şi adora escapadele. Protestele lui George nu o impresionară pe Dora nici măcar o secundă.

Ziua se scurse într-o veselie debordantă. Se plimbară cu trenuleţul prin Vestul Sălbatic, făcuseră salturi de pe trambulină până la lună, se dăduseră cu bicicleta lui da Vinci şi imitaseră papagalii din spectacol. Printre picături, Dora îşi luase porţia de fericire şi ziua fusese perfectă. Copil mic şi copil mare adormiră înlănţuite, cu zâmbetul pe buze.

Săptămâna oarbă

Restul week-end-ului nu îi lăsă Dorei nicio clipă pentru a-şi plânge de milă. Sosirea neprevăzută a Laurei, prietena ei rătăcită pe un alt continent, îi provocă o bucurie infinită. Stătură ore în şir de vorbă şi îşi povestiră toate câte le trăiseră de când nu se mai văzuseră, cu doi ani înainte. Douăzeci şi patru de ore de râsete şi de lacrimi, în care fiecare îşi derulă drama, încurajându-se, îmbrăţişându-se. Dorei îi era teamă că o va şoca pe Laura spunându-i povestea ei, dar, ascultând-o, realiză că existau situaţii mult mai complexe decât a ei şi că viaţa este un labirint de decizii şi de situaţii, din care fiecare trebuie să înveţe ceva.

Călin era la celălalt capăt al telefonului şi fiecare mesaj de la el o făcea pe Laura să râdă.

— Eşti conştientă de cum zâmbeşti ori de câte ori îţi scrie?

— Ştii cât de îndrăgostită sunt?

— Se vede, draga mea, se vede! Şi îţi stă minunat! Nu te-am văzut niciodată aşa. Meriţi şi tu un moment de fericire.

— Dar ştii cât de vinovată mă simt faţă de George?

— De sindromul Stockholm ai auzit?

— Da, ştiu ce vrei să zici… Mă gândesc şi eu la asta ori de câte ori încep să-mi fac procese de conştiinţă.

— Dora, trezeşte-te! Dacă aspiri să-ţi trăieşti viaţa în sclavie, eşti liberă să o faci. Dar valorezi mult mai mult! Nu îl lăsa să te distrugă.

— Off… E atât de complicat…

— Nimic nu e simplu pe lumea asta. Vrei să ajungi la bătrâneţe şi să regreţi că nu ai făcut nimic pentru tine?

— Dar copiii…

— Copiii vor creşte mari, vor avea viaţa lor şi tu vei rămâne singură sau cu cerberul tău de soţ, după zeci de ani de suferinţă. Dacă mai rezişti până atunci. Nu aşa te ştiu!

— Sunt lucruri pe care mi le spun zi de zi. Doar că mi-e groază de egoismul meu.

— Egoismul tău?! Dora! Te manipulează! În spatele aerelor lui de bărbat fermecător se ascunde un călău. Ţi se pare că o face cumva din altruism? Îţi spune că te iubeşte şi cum îţi arată iubirea lui? Profitând de tine ani de zile? De generozitatea ta? Urlând la tine? Purtându-se atât de josnic? Dora, tu eşti victima, nu el! La câte mi-ai povestit, oricine ar fi fugit mâncând pământul. Şi mă mir sincer că ai rezistat în toţi aceşti ani. El te-a scos din circuit, împingându-te în afara cuplului vostru. Fiecare cu greşelile lui, dar tu nu îţi poţi asuma totul pentru toată

lumea. Trebuie să îţi vezi de viaţa ta şi de copiii tăi. Şi nu pot să cred că în atâţia ani nu mi-ai spus niciodată nimic şi ai suferit singură.

— Mi-a fost teamă că nu vei înţelege. La tine părea totul perfect!

— Da, părea… Am avut şi eu momentele mele de cumpănă. Acum am ieşit la liman şi sper că vei face şi tu la fel. Îmi promiţi?

— Încerc! Ştii cât mă bucur că te-am văzut? Să nu mai aştepţi doi ani înainte de a te întoarce!

— Nici să vrei nu mai scapi de mine! Plec să iau taurul meu de coarne! spuse Laura urcând la volan. Ai grijă de tine şi de fete! spuse ea, mângâindu-i abdomenul.

— Şi tu! Mulţumesc pentru tot! îi răspunse Dora.

Avea impresia că, împărtăşind-o cu o persoană dragă, povara secretului pe care îl purta era mai uşoară. Laura ştiuse să o asculte, să pună lucrurile într-o perspectivă pe care ea nu avusese curajul să o admită, îi dăduse curaj şi speranţă.

Când, luni dimineaţă, fotografia făcută la Stresa se afişă dintr-odată pe ecranul telefonului, Dora începu să vibreze. Era felul lui Călin de a-i spune bună dimineaţa şi se grăbi să-i răspundă.

„Ai ajuns la birou?"

„De o oră şi tot nu m-am prins ce se întâmplă aici."

„Obosit sau aiurit? Nici eu nu pricep mare lucru pe-aici."

„Nu ne mai văităm. Îi batem pe toţi!"

„Nu se vaită nimeni. E doar cald şi vreau vacanţă! Dar trebuie să mă apuc de treabă. Mâine, adunarea generală a acţionarilor…"

„Ştii că mi-e dor de tine!"

„Crezi că pot pune aşa ceva în prezentare? Vor aprecia?"

„Îţi spuneam ţie, nu lor!"

„Păcat! Am atâtea idei pe această temă! Mult mai multe decât despre bugete şi strategii…"

„Ai putea să mi le spui şi mie?"

„Inflaţie de idei pe această temă! Dificil să mă concentrez la altceva… Nu mă pot împiedica să mă gândesc la nenumăratele lucruri şi descoperiri din ultimele două săptămâni, la toate surprizele mari şi mici pe care le-am avut, la cum m-am simţit, la ce ai zis, la cum ai reacţionat, la unde am fost, la ce am făcut, la ce va fi (nu prea mult şi doar pe termen scurt), la ce mi-a plăcut, la ce nu, la ce mi-ar plăcea etc. etc. etc. Şi sunt în stare să continui aşa ore în şir. Iar când îmi spui că ţi-e dor de mine, mă ia cu frisoane şi nu-mi doresc decât să o luăm de la capăt. Am fost suficient de explicită?"

„Cele două săptămâni au fost foarte concentrate şi încerc să nu încerc să fac vreo ordine. Ceva minunat, extraordinar! Aş lua-o şi eu de la capăt acum. Sau mai bine continuăm de unde am rămas?"

Numărul celui mai important client se afişă dintr-odată pe ecranul telefonului şi, cu părere de rău, Dora trebui să răspundă. Ştia că avea să dureze, dar nu avea de

ales. Câteva minute mai târziu, numele lui Călin, apărut din nou printre expeditorii mesajelor, o făcu să zâmbească fericită, în plină negociere.

„Am fost sedus şi abandonat!”

„1, da! 2, nu! Alintatule! Sunt la telefon…”

După-amiază, Dora trebui să participe la o şedinţă de criză generată de iminenta Adunare Generală a Acţionarilor. Intrase ultima în sala de şedinţe şi singurul loc pe care îl mai găsi era lângă Francesco. Nicio şansă de scăpare, era condamnată să petreacă o jumătate de zi lângă el. Trebuia să îşi activeze filtrul frecvenţelor ascuţite şi să facă abstracţie de vibraţiile negative pe care le împroşca în jurul lui. Îl ştia de mulţi ani, dar descoperirea pe care o făcuse lucrând în direct cu el fusese remarcabilă.

Văzut de departe, Francesco era clişeul italianului seducător prin excelenţă. În acea zi, ca în toate celelalte de altfel, purta un elegant costum Armani, gri metalic. Cămaşa albă, descheiată la primii trei nasturi, scotea la iveală câteva fire de păr, lăsând să se ghicească un piept acoperit abundent. Îşi lăsase părul să crească şi, cu mişcări nervoase, îşi elibera din când în când fruntea de cele câteva bucle rebele, netezindu-le peste cap. Bronzul exagerat pentru sezon, made in Cuba, era rezultatul escapadei recente căreia îi făcuse reclamă ca unei fapte de vitejie. Avea trăsături frumoase şi un succes nebun la femei.

Văzut de aproape, de foarte aproape în timpul şedinţei, detaliile îi deprimau însă tot farmecul. Francesco îşi rodea cu îndârjire unghiile, devenite răni deschise, smulgându-şi pielişele cu dinţii, într-un plescăit ce îi întorcea Dorei stomacul pe dos. Din când în când, îşi scotea picioarele din pantofi şi Dora se minună de spectacolul călcâielor uzate ale şosetelor lui scumpe. Regele relaţiilor publice urla la intervale regulate de timp câte un *Zero!*, expresia favorită pentru a spune colaboratorilor săi cât valorează munca pe care o fac, adăugând filozofic, *Să scrii la sediu!,* ori de câte ori o problemă spinoasă îi era împărtăşită şi nu voia să şi-o asume. Dora râdea pe înfundate, schimbând priviri complice cu colegii. La început, scenele acestea o şocaseră. Apoi, se obişnuise şi nu intervenea decât în cazul în care manifestările lui degenerau.

Orele se scurgeau lent şi gândurile Dorei fugeau inevitabil spre Călin. Se minuna de viaţa pe care o duceau: fiecare cu realitatea lui de zi cu zi, trăind aproape lipiţi unul de altul, prin mesaje. În ciuda distanţei, îşi dădea seama că sentimentele erau la fel de puternice. La sfârşitul şedinţei, se grăbi să îşi ia oxigenul vital:

„Când mă iei în braţe?”

„Tot timpul!”

„Corect! Ai dreptul să îţi pui o dorinţă pe care ţi-o voi îndeplini.”

„Interesant… Nu uit!”

„Nu e nevoie să uiţi, e suficient să alegi. Recompensă în xoxo!“

„Ce sunt alea xoxo?“

Dora râse şi îi răspunse:

„Hugs and kisses. Englezoaică, ce vrei…”

„Vezi că *mă obişnuiesc repede cu lucrurile care îmi plac.“*

„Micile plăceri nu trebuie neglijate. Niciodată.“

„Abandonat!”

„Crezi că te-am abandonat vreo clipă?”

„Îmi lipseşti. Eram doar trist. Nu are importanţă!”

„Şi eu, dar nu voiam să te întristez!”

„Te întrebam dacă dansezi!”

„Sunt deja în braţele tale!”

„Dansez cu tine! Toată noaptea.”

„Pune-ţi dorinţa şi dormi. Şşşşşt… se îndeplineşte.

Dora îşi petrecu toată ziua următoare în şedinţă. Business-ul nu era la nivelul de performanţă aşteptat, presiunea era apăsătoare şi nemulţumirea acţionarilor nu era de neglijat. Călin îi scrisese, dar ea răspunsese printre picături. Nu îşi putea folosi telefonul în astfel de momente. Gândul, în schimb, îi zbura tot timpul la el şi pierdea întregi pasaje din discuţie. Terminară târziu, dar la ora la care putuse răspunde ea, Călin nu mai era conectat. Aşteptă ore în şir, sperând că lucra şi el şi că îi va scrie, dar spre miezul nopţii îşi dădu seama că nu mai avea nicio şansă. Îi era dor de el şi realiza cât de greu îi era să trăiască lipită de telefon. Devenise dependentă şi durerea care îi dădea târcoale o îndemna să fugă, să se protejeze. Dar nu putea abandona. Totul era suficient de nedrept pentru a comite şi ea o nedreptate mai mare. Trebuia să reziste. Avea să reziste…

Se trezi târziu, la fel de obosită ca în seara precedentă, dar îşi făcu curaj gândindu-se că, după o şedinţă de asemenea anvergură, ritmul avea să fie mai lejer.

Avea de recuperat întârzierea acumulată din cauza pregătirilor anevoioase ale şedinţei şi a conversaţiilor intense cu Călin. Mesajul lui o bucură, făcând-o să zâmbească:

„Aş avea nişte… Cum era? xoxo! Te interesează?”

„Văd că înveţi repede! Dacă sunt foarte multe, da. Am dus lipsă!”

„La birou, ai rezervă făcută. Pentru acum, tocmai am trimis!”

„Primite! Mult mai bine… Tu eşti bine?”

„În mare, da.”

„Pare a fi o variaţiune pe aceeaşi temă a deja consacratului „mm”. Şi în linii mici?”

„Mm.”

„Vrei să îţi pui Bestia-n cap încă trei luni de-acum încolo?”

„Nu are nicio legătură Bestia. N-am primit nici xoxo, ale mele sunt primite doar dacă sunt multe şi aşa mai departe…“

„Ştii că mi-aş petrece tot timpul făcând doar asta!”

„Ştii că îmi place de tine?”

„Cred că da, dar încă nu m-am obişnuit cu ideea. Sau n-am vrut.”

„Sunt înţelegător dacă nu te-ai obişnuit cu ideea. Sau n-ai vrut?!”

„Puţin din amândouă. Când pe femeia raţională din mine o apucă analizele, răspunsul este da, ştiu. Mi-o arăţi în nenumărate feluri şi îmi place la nebunie! Doar că tot femeia raţională trage semnalul de alarmă pentru că pierde teren, devine dependentă şi nu mai are voie să folosească singura armă care funcţionează în astfel de împrejurări. Imaginează-ţi zgomotul infernal din filmele lui Spielberg, când lumea e invadată de extratereştri sau cine ştie ce catastrofă mai ameninţă planeta. Lumini roşii intermitente, sirene… Îţi dai seama ce e în capul meu? Ştiu că nu e răspunsul pe care l-ai fi vrut. Dar încerc să rămân raţională într-o situaţie care e exact opusul."

„Dacă analizăm problema, ne împuşcăm."

„Analizez numai când am timp de analizat. Ocupă-mă cu altceva şi îmi va trece cheful de aruncat în cap! Ieri-seară am putut scrie teorii întregi pe această temă…"

„Am stat şi eu de vorbă cu mine aseară, dar am abandonat. Prea le-am gândit în detaliu pe toate."

„Poate vreodată mă vei lua şi pe mine în calcul şi vei vorbi despre asta. Mă priveşte. Nu e nicio urgenţă. Atâta timp cât, după discuţii cu tine însuţi, îmi spui că îţi place de mine, e în regulă."

„Eşti în calcul şi vom vorbi. Fii sigură!"

Dora trebui să se desprindă în grabă şi fără tranziţie de tărâmul ei de vis. Tărâmul de vise urâte o înghiţea din nou. Mărul discordiei era la fel de absurd ca de obicei: punga de gunoi.

Ar fi putut fi vremea de afară sau programul TV, dar de această dată George făcuse o fixaţie pe punga de gunoi. Cum îndrăznise ea să o arunce când nu era plină? O schimbase chiar el, dimineaţă. Dora nu reuşea niciodată să anticipeze motivul exploziei lui şi, o dată în plus, îl privi fără să înţeleagă care este problema.

Dar problema lui George era simplă: ea făcea risipă şi îşi bătea joc de munca lui… Dora îi explică, cu tot calmul de care se simţea în stare, că fructele nu făcuseră faţă căldurii şi, pentru a evita fermentarea, le aruncase cu totul la tomberon. Avea impresia că devine complet nebună, trebuind să dea astfel de explicaţii. Era o pungă de gunoi, pentru numele lui Dumnezeu!

Jonglând între cearta absurdă cu George şi nevoia de a o proteja pe Eva, Dora avea impresia că se dedublează. Îi zâmbea cu blândeţe copilei, pentru a o linişti, şi arunca flăcări, privindu-i tatăl. Îi şoptea cu tandreţe fetiţei că trebuie să meargă la culcare şi, întorcându-se, îi ordona printre dinţi lui George să nu mai urle. Dar când George îşi începea tirada nu se mai putea discuta cu el, indiferent de prezenţa copilului. George începu să urle şi mai tare, reproşându-i că e risipitoare şi că nu-i pasă de eforturile lui. Îi aruncă în faţă că totul era din vina ei. Scena dură douăzeci de minute, crescând în intensitate. Apoi George se calmă şi îşi reveni.

Era ca vremea de vară. Acum e soare, acum e ploaie cu gheaţă, furtună care rupe crengile copacilor, sparge geamuri şi maşini. În clipa următoare apare soarele, însoţit de un curcubeu nevinovat, şi cu un *scuze* pretinde să şteargă urmele potopului. Doar că pe Dora o doborâse. Pentru a câta oară?

Îşi culcă fetiţa cu cântecele de leagăn drăgăstoase pe care i le inventase în primii ani de viaţă şi se refugie să îşi lingă rănile în tărâmul de vis. Pentru ea, George încetă să mai existe în secunda următoare.

Îl visă pe Călin şi, deschizând ochii, văzu că era şi în realitate cu ea. Luminiţa roşie o anunţă că mesajul de dimineaţă sosise.

„Ştii că mâine, la ora asta, va trebui să mă săruţi de-adevăratelea?“

„Abia aştept!”

Dora îşi ştersese din memorie seara precedentă. Folosise formula magică pe care o inventase în copilărie: O *să mă gândesc la asta când o să am timp*! De fiecare dată când ceva o rănea prea tare, refuza să se mai gândească, ocupându-şi mintea cu lucruri plăcute. O pregăti pe Eva, o duse la grădiniţă, după care plecă grăbită spre spital.

În sala de aşteptare, se aşternu pe scris.

„Sunt criminali elveţienii! Mi-au dat să beau o substanţă dezgustător de dulce şi, timp de două ore, nu am voie să fac nimic! Nici să beau apă, nici să lucrez pe calculator…”

„Eşti bine? La doctor?”

„Doar nişte analize. Crezi că aşa te anunţam dacă aveam ceva?”

„Aruncai spitalul în aer şi vedeam la ştiri?!”

„Nu m-aş fi gândit, dar e o idee! Totuşi… ce părere ai despre mine! Va trebui să ţi-o îmbunătăţesc! Cum să te las să afli la ştiri?! Te invitam să participi la război!”

„Şi atunci cine se uită la ştiri în filmul ăsta? Bonnie & Clyde?”

„Da, Clyde! După ispravă, fugim în Mexic şi urmărim ştirile din camera noastră cu vedere la Marea Caraibilor!”

„Ei spărgeau bănci. Făceau bani. Noi cu ce fugim? Cu comprese şi garouri? Bem spirt? Păstrează totuşi ceva comprese şi spirt, s-ar putea să avem nevoie… Ce spun analizele?”

„După a treia operaţiune de luat sânge, mi-au dat drumul. Rezultatele, săptămâna viitoare. Pregătit pentru ziua aventuroasă de mâine? Ştii că poţi să anulezi în orice moment, da?”

„Nu-ţi face griji. Vii să te adorm în braţe?”

„Credeam că n-o să-mi mai propui!”

O lume dispărută

Dora se trezi cu noaptea-n cap pentru a se pregăti. Avionul ateriza la 7,15, dar ea nu putea pleca de acasă înainte de 7 fără a trezi suspiciuni. Era nerăbdătoare să se arunce în braţele lui, înspăimântată de riscurile la care se expune, într-un amestec de sentimente contradictorii. Făcu slalom printre maşini scandalizând elveţienii şi, cu inima strânsă şi în scrâşnet de pneuri, opri în faţa intrării aeroportului. Porni avariile şi sări din maşină. În cel mai rău caz, avea să motiveze o urgenţă legată de sarcină, începu să se învârtă prin mulţime, căutându-l din priviri. Călin nu răspunsese la telefon şi Dora începu să intre în panică. Grupul de conaţionali trecu pe lângă ea, masiv la început, apoi câte doi-trei, dar niciunul nu era el. Nu mai rămăsese nimeni şi ştia că aeroportul avea să-i refuze orice informaţie. Rămase descumpănită în mijlocul holului. Luă telefonul şi îl mai sună o dată.

— Unde eşti?

— Întoarce capul!

Dora se întoarse şi dădu cu ochii de pieptul lui. Era acolo. Îi sări în braţe şi, în ciuda faptului că oricine ar fi putut s-o recunoască, îl sărută demonstrativ. Străbătuse mii de kilometri doar pentru a fi câteva ore cu ea.

— Bine ai venit! îi spuse între două îmbrăţişări exuberante.

— Bine te-am găsit! Mi-am făcut griji. Credeam că nu mă mai vrei…

— Cum aş putea să nu te mai vreau?! Îmi pare rău că am întârziat. De ce nu mi-ai răspuns la telefon? Ţi-aş fi spus…

— Nu găsea semnalul. A trebuit să îl reglez manual.

— Mi-a fost teamă că am ajuns prea târziu. Am trecut prin flăcările iadului.

— Şi unde credeai că mă duc? întrebă el râzând. Gata, sunt aici. Ce facem, stăm la aeroport?

— Ai dreptate, ar fi bine să mergem la maşină. Am lăsat-o în mijlocul drumului şi, dacă mi-o ridică poliţia, nu avem cum să ajungem acolo.

— Acolo, unde?

— Surpriză!

— Ce ai mai pus la cale şi de data asta?

— Ceva special! Mă gândisem să mergem la lac, dar acolo am fost deja. Mi-am tot bătut capul şi până la urmă am găsit ceva, dar nu prea ştiu dacă o să-ţi placă.

— De ce îţi faci atâtea probleme de fiecare dată?

— Fiindcă pentru mine e important ca puţinul timp pe care îl petrecem împreună să fie de calitate. Ştii că sunt complicată, răspunse Dora râzând.

— Iar tu ştii că pentru mine nu contează unde sunt, atâta timp cât sunt cu tine, spuse Călin, sărutând-o pe braţul drept.

— Nu continua, că mă opresc aici… Şi e păcat de locul pe care l-am găsit. Chiar merită!

— Am făcut eu ceva? Dacă nu îţi place, nu mai fac nimic!

— Ba îmi place! Tocmai asta e problema! Şi mi-e din ce în ce mai greu să mă concentrez la condus…

Dora avea din nou *acel* zâmbet pe faţă. Prezenţa lui, chiar dacă o intimida în continuare, o umplea de fericire. I se părea copilăroasă această timiditate ce se manifesta ca la comandă, ori de câte ori Călin era în preajma ei, dar povestea lor fulgerătoare era încă proaspătă pentru ea. Timpul pe care îl petrecuseră împreună fusese limitat şi discuţiile pe e-mail, chiar dacă întreţineau o dorinţă profundă şi permanentă, nu puteau înlocui intimitatea prezenţei fizice. Cu un zâmbet topit, întinse mâna spre el şi el i-o acoperi în totalitate cu palma lui.

Vorbiră despre detaliile escapadei, dar păstrară subiectele care îi frământau pentru un moment mai potrivit confidenţelor. Regăsirea, apropierea, contactul fizic îi tulburau pe amândoi, înlocuind progresiv cuvintele. Călin alunecase în gânduri, iar ea îl surprindea din când în când cu coada ochiului, privind-o.

Ieşiră de pe autostradă şi, urmând panourile, ajunseră la o clădire imensă, amplasată în mijlocul pustietăţii. Dora începea să aibă emoţii. Dacă se înşelase? Poarta se deschise şi opri maşina în faţa recepţiei. Un geam fumuriu se ridică şi auziră întrebarea prin microfon:

— Bună ziua şi bine aţi venit! Ce rezervare aveţi?

— Bună ziua. Atlantida, vă rog, răspunse Dora, fără a coborî. Parcă suntem la McDrive, chicoti spre Călin.

— Ce nebunie mai e şi asta?! întrebă el uşor neliniştit de necunoscutul spre care se îndrepta.

— O să vezi! jubilă ea.

— Poftiţi cheile. Panoul luminos vă va indică drumul până la suita dumneavoastră.

— Vă mulţumesc! spuse ea pornind în direcţia săgeţii roşii.

Dora zâmbi misterios şi intră în parcarea ale cărei uşi se deschiseră şi se închiseră automat în urma lor. Părea un buncăr adâncit în întuneric. Două beculeţe indicau ieşirea.

Călin nu avea nici cea mai vagă idee la ce să se aştepte, iar Dora îi urmărea cu atenţie reacţia, nerăbdătoare să-i citească surpriza pe chip.

— Am ajuns! Ne sărutăm toată ziua în maşină sau mergem să descoperim lumi dispărute? întrebă ea şireată.

Un sărut pasional şi, câteva clipe mai târziu, coborâră din maşină. Dora descuie uşa şi intrară în anticamera suitei care îi aştepta. Surpriza îi lăsă fără glas pe amândoi.

La doi metri în faţa lor, coloane din blocuri masive de piatră străjuiau intrarea în ceea ce părea a fi un templu săpat în inima muntelui. Lumini ascunse în soclul coloanelor lăsau să se ghicească înălţimea plafonului şi frontispiciul pe care era

sculptat în piatră *Atlantida.* În dreapta, scobită în stâncă, văzură o piscină cu trepte ce coborau domol în apa verde, transparentă. O firidă lăsa să se strecoare căderea de apă cristalină ce regăsea suprafaţa apei într-o împreunare spumoasă. În spatele coloanelor se întrezărea un alcov. Peretele din stânga era separat printr-un geam gros de lumea subacvatică ce se revela în faţa ochilor lor uimiţi. Corali, muşchi de mare, balonaşe de aer urcând din profunzimi, peşti coloraţi furişându-se printre alge.

În partea opusă, un pat imens din lemn masiv, cu finisaje naturale, încastrat în stâncă. Întunericul era străbătut pe alocuri de o lumină violetă ce după puţin deveni verde, apoi bleumarin, în degradeuri ce creau o ambianţă feerică. O muzică discretă, venită de undeva, din adâncuri, începu să îi înconjoare. Rămaseră câteva clipe în contemplarea acelui loc rupt de lume, alunecând încet în magia sa.

Dora se lipi de el. Călin o strânse puternic în braţe şi începu să o sărute cu infinită tandreţe.

— Ştii cât de dor mi-a fost de tine? îi spuse privind-o lung.

— Nu ştiu. Ştiu doar că m-am topit de dorul tău.

— Poate suntem egali… îi şopti el, continuând să o sărute molatic.

Cu fiecare sărut, intensitatea devenea mai puternică, trezind în el furtuna de sentimente zăgăzuită prea multă vreme, ca şi cum timpul se terminase şi doar în clipa aceea o putea slobozi cu totul.

O strânse în braţe, voind să şi-o însuşească, să îi între în sânge, să o poarte în el. O căuta printre amintirile trecutului ce se suprapuneau cu prezentul, fără nicio speranţă de viitor. Se agăţa de ea cu disperarea condamnatului pe viaţă. La viaţă. Pierdut între dorinţă şi neputinţă, posedat de nevoia imperioasă de a o şti a lui, ştiind că nu este, într-o intimitate ce îl lăsa să întrezărească paradisul inaccesibil.

Nu făcea dragoste cu ea. O iubea din toate puterile şi se simţea strivit de încărcătura enormă pe care acest sentiment i-o punea pe umeri, strivit de ceea ce însemna. Îi sorbea mirosul dulce, trezind sufletul de copil în el. Îi primea îmbrăţişările scufundându-se în braţele ei calde şi pline de dragoste nespusă, făcându-l să se simtă bărbat. Îi mângâia rotunjimile, înduioşat de miracolul ce se producea în ea, dorindu-şi să îi aparţină în totalitate. Ar fi vrut să o consume până la ultima picătură. Toate rănile provocate de plecarea ei se redeschiseseră şi nu putea să o piardă încă o dată, să rămână din nou pradă singurătăţii ucigătoare. O căutase obsesiv în trupurile femeilor pe care le avusese, dar care rămăseseră doar alte trupuri. O avea acum şi nu o putea lăsa să plece. Nu se mai simţea în stare să supravieţuiască încă o dată despărţirii.

Gânduri confuze i se amestecau în minte. Misterul Dorei faţă de simplitatea vieţii lui de zi cu zi, magia locului în care se aflau faţă de monotonia dormitorului matrimonial, sentimentele explozive pentru ea, faţă de afecţiunea amestecată cu recunoştinţă. Pielea ei înfiorată sub răsuflarea lui, felul în care gemea uşor, profund, mişcările ei voluptoase, întoarcerile ei, căutându-l. O voia din nou şi din nou, hrănindu-se fără a-i fi foame, fără să se sature, într-o bulimie a dragostei

dezlănţuite. Senzualitate pură ce îi umplea venele într-un puls haotic, ameţindu-l de adrenalină. Simţea că nu mai stăpâneşte nimic, că se învârte totul cu el, că îşi pierde minţile. Scoase un strigăt şi se lăsă să cadă, sfârşit de atâta intensitate.

Câteva clipe în alcov nu se mai auziră decât apa clipocind şi răsuflările lor pe fundalul muzicii venite din străfunduri. Îmbrăţişaţi, înmărmuriţi, temători că orice mişcare ar putea rupe magia. Se întorceau încet-încet de departe, într-o realitate ce le părea tot contrariul. Cuvintele erau inutile. Nu aveau nevoie de ele pentru a înţelege ce se întâmplă în sufletul celuilalt. Dora îi depuse o sărutare caldă pe buze. Apoi se ridică, luându-i capul în braţe şi mângâindu-l îndelung, până simţi că respiraţia lui devine regulată. Aţipise. Continuă să îl mângâie încet, scăldându-se în fericirea de a-l avea numai pentru ea.

Beculeţul roşu al telefonului clipea cu insistenţă. Dora zâmbi gândindu-se că mesajele în aşteptare nu puteau fi de la el. Călin alunecase într-un somn profund şi liniştit. Îi puse uşor capul pe pernă şi se strecură jos din pat.

Verifică telefonul şi zecile de mesaje care sosiseră de dimineaţă. Francesco era dezlănţuit şi încercase să o sune de mai multe ori, George sunase şi el. Nu putea trece atât de brusc la realitatea vieţii de zi cu zi. Se duse la duş şi rămase o vreme sub jetul cald de apă. Apoi luă halatul pufos, de un alb imaculat, ce o aştepta pe etajera de lemn şi, deschizând uşa, nimeri direct în braţele lui Călin. Trezit de lipsa ei, îi urmase paşii.

— Faci duş fără mine? întrebă el prefăcându-se supărat.

— Dormeai atât de frumos! Nu voiam să te trezesc, spuse ea alintat.

— Cum să mă laşi să dorm? Şi aşa avem prea puţin timp împreună! Mai faci un duş cu mine?

— Nu, du-te tu. Trebuie să rezolv două-trei urgenţe. Dar îţi promit că după aceea ne bălăcim în piscină! Nu te supăra pe mine…

— Nu mă supăr. Dar să nu dispari…

— Nici dacă ai vrea! spuse ea sărutându-l. Te aştept pe marginea piscinei.

Fără niciun interes pentru subiectele de serviciu, răspunse e-mail-urilor lui Francesco şi îi scrise lui George că e în şedinţă. Se ridică de pe marginea piscinei pentru a pune telefonul la loc, dar drumul îi fu barat de cealaltă siluetă în halat alb, pufos. Călin o luă în braţe şi îi spuse încet:

— Uită-te acolo.

Dora întoarse intrigată privirea în direcţia indicată. Imaginea o surprinse şi ridul de expresie de pe fruntea năpădită de gânduri îi dispăru ca prin minune: un bărbat tânăr, înalt, frumos, îmbrăcat în halat alb, ţinea protector, lipită de el, o femeie tânără, frumoasă, strălucitoare, cu surâsul fericit.

— Ne stă bine împreună, îi şopti el la ureche.

Dora studie în tăcere imaginea, savurându-i detaliile. Erau frumoşi. Se completau într-o armonie desăvârşită, părând făcuţi unul pe măsura celuilalt. Erau tineri. O clipă, nu mai ştiu dacă se uita la reflexia din oglindă sau la o poză din

trecut. Jocul de lumini îi înşela ochiul şi sufletul. Erau îndrăgostiţi. Ceva nedefinit plutea în privirea şi în îmbrăţişarea lor. Aveau toată viaţă înainte…

Dora se răsuci în braţele lui, se ridică pe vârfuri şi, agăţându-se de gâtul lui, începu să îl sărute.

Călin îi prinse uşor ceafa în palma stângă şi îi strânse talia cu mâna dreaptă. Îşi înclină uşor bustul spre ea şi, fără a pierde contactul cu buzele ei, cu o uşoară legănare a bazinului, îi făcu piciorul drept să alunece suplu într-un pas în spate. O balansare lentă în partea opusă şi piciorul ei stâng răspunse la impulsul sensibil, urmându-i pasul alunecat, într-o coregrafie de tangou improvizată. Când Dora ajunse la prima treaptă a piscinei, Călin pivotă ţinând-o lipită de el, luându-i locul, cu spatele la piscină. Coborî uşor treapta, făcând-o să îl urmeze cu o presiune uşoară asupra mijlocului. Încă o treaptă şi atingerea apei îi făcu să zâmbească printre sărutări. Buzele lui Călin se dezlipiră de ale ei, atingându-i în fugă obrazul, abătându-se un timp pe gât, înaintând apoi spre umăr. Când halatul începu să opună rezistenţă, buzele lui îl împinseră uşor, însoţindu-i alunecarea cu un sărut pentru fiecare bucăţică de piele dezgolită. Dora protestă timid, fără a avea puterea să-l oprească. *Nu trebuie să te ascunzi de mine,* îl auzi şoptindu-i ca prin vis, continuând să o sărute, în timp ce îi îndepărta halatul cu totul. Dora se abandonă alinturilor lui, urmându-l ca o umbră, scufundându-se din ce în ce mai adânc în apa ce îi deposedă de propria lor greutate. Dans ritual al ademenirii, apropiindu-i din ce în ce mai mult, unindu-i în undele sale, acoperindu-le îmbrăţişările. Valuri domoale stârnite de dansul lor prelungiră unda emoţiilor pe care le trăiau la unison. Cercuri concentrice în jurul lor, ei, centrul universului.

Pierduseră noţiunea timpului când începură să realizeze că visul nu putea continua la nesfârşit. Ieşiră din piscină ţinându-se de mână şi se ascunseră în cearşafuri pentru a se încălzi. Rămaseră o vreme tăcuţi, respirându-şi dragostea, ţinându-se strâns în braţe.

— Nu mi-am înşelat soţia niciodată, spuse Călin cu voce pierdută.

— Nici eu soţul…

Călin o privi lung.

— Pentru tine aş fi băgat mâna în foc, spuse el. Îţi pare rău?

— Ceea ce trăiesc cu tine e minunat. Nu îmi pare rău de nimic.

— Aş vrea să avem mai mult timp împreună…

Dora oftă şi se întoarse cu faţa în sus, privind stâncile.

— E prea puternic, prea greu de suportat, prea complicat, cu prea multe implicaţii… Se opri o clipă, ghicindu-i neliniştea. Ezită, trase aer în piept şi continuă. Dar am ales în fiecare zi să merg mai departe pentru că, oricât de nefericită m-ar face situaţia, tu mă faci foarte fericită.

— Noi avem o convenţie de sinceritate.

— Ştiu. Şi nimic nu s-a schimbat. Ceea ce ţi-am spus la lac rămâne valabil. Decât deloc, măcar puţin…

Călin o trase spre el şi începu să o mângâie.

— Îmi dai voie să îţi mângâi burtica? întrebă el delicat.

Dora ridică privirea spre el şi, uitându-se în ochii lui, îi luă mâna şi o lipi de abdomenul ei, ţinându-şi mâna peste a lui.

În clipa următoare, pe care ea o ghicise deja, mâinile lor tresăriră într-o zvâcnire repetată de mai multe ori. Dora începu să râdă fericită. Chipul lui Călin se lumină dintr-odată, atins până în adâncul sufletului de senzaţia pe care ea i-o dăruise. Îi mângâie uşor burta ce răspunse la fiecare atingere, apoi o luă cu totul în braţe şi o ţinu prizonieră, luptându-se cu lacrimile care îi inundaseră ochii. Era bărbat. Nu putea plânge! Dar simţea că emoţiile îl dau peste cap, că îi vine să dea cu piciorul la tot ce construise până atunci, că nimic nu mai era la locul lui, că îşi pierdea reperele!

Dora îi simţi tulburarea profundă şi începu să-l legene uşor, ca pe un copil. Îl sărută de nenumărate ori pentru a-l consola, pentru a-şi face ea însăşi provizii. Nu ştia ce avea să se aleagă de ei, dar îl iubea mai mult ca niciodată.

Încercă să se adune şi îi spuse încet la ureche:

— Începem să ne pregătim?

Ziua trecuse într-o clipită, despărţirea fusese un amestec de sărutări sărate de lacrimi. Ale ei. El îşi anunţase deviza: *Capul sus!*

„Mi-e dor de tine! Rău!“, îi scrise Călin la aterizare.

„Şi mie…“

Turbulenţe în al nouălea cer

Când Dora ajunse luni dimineaţă la birou, asistenta o întâmpină îngrijorată:

— Vineri, când ai lipsit, Francesco a avut iar una dintre ieşirile lui caracteristice…

— Ştiu, am văzut câte ceva pe e-mail, spuse Dora zâmbind amintirilor de vineri. Dar nu văd unde este noutatea.

— Noutatea este că a schimbat agenda şi pleci iar în delegaţie.

Danielle încerca să o pregătească. Ştia că Dora avea deja o deplasare în ziua următoare, una în plus avea să o supere cu siguranţă. Ştia şi că are un copil mic, în plus, era însărcinată şi bănuia că nici soţului ei nu îi plăcea să o ştie plecată.

— Când? întrebă Dora cu un zâmbet din ce în ce mai larg.

— Peste trei săptămâni, răspunse asistenta, mirată de reacţia ei.

— Bine, blochează-mi, te rog, agenda. Mulţumesc, Danielle!

Asistenta ieşi din birou, iar Dora începu să danseze de fericire. Perspectiva unei noi zile cu Călin începea să se contureze în mintea ei. Se grăbi să îi scrie, dar el i-o luase deja înainte.

„Eşti bine?“

„Veselă şi alintată! Ai fost la Roma?“

„Nu. Tu, azi?“

„La începutul lunii viitoare. Vacanţă la Roma?”

„Ne ducem de râpă cu stil?”

„Încercăm? Nu ştiu când voi mai putea fugi cu tine, pe urmă…”

„Să văd ce am de făcut, de schimbat.”

Dora rămase îndelung pe gânduri, apoi încercă să se ocupe de nenumăratele dosare care îi umpluseră biroul, pentru a nu lăsa umbra de tristeţe să se propage. Îi era dor de el, iar răspunsul ezitant la propunerea pe care i-o făcuse o luase prin surprindere. Nu reacţionase ca prima dată, dar se gândi că e poate doar o impresie. Era frământată şi simţea că emoţiile îi ard din nou fiecare fărâmă de energie. Constatarea că începe să tremure o făcu să realizeze că nu mâncase şi îşi aminti că, oricare ar fi fost situaţia, avea nevoie de forţele ei. Îndreptându-se spre restaurant, se întrebă dacă el mâncase:

„Tu ai de gând să mănânci azi sau aştepţi cheful de diseară?”

„Am mâncat deja. Fără chef!“

„Fără chef?! Ai păţit ceva?“

„Vineri seară, vin şi trabucuri. Sâmbătă, club, whisky, narghilea, trabuc. Duminică, terasă, bere. În seara asta, mai vedem. Dacă ai fi tu aici, fii sigură că nu umblam aşa, aiurea…”

Dora simţi că nu îşi mai poate stăvili lacrimile, dar nu era locul potrivit pentru a le lăsa să iasă la iveală. Trebuia să îi dea lui forţă pentru a putea rezista ea însăşi. Încercă să rămână calmă şi îi scrise:

„Eşti bine?"

„Eee… mi-e dor de tine, îmi lipseşti, aş vrea să fii aici…"

„Chiar vrei să mă machiez pentru a treia oară pe ziua de azi? Mi-am ocupat mintea cu probleme de serviciu. M-am gândit să dau *cancel* (reflex) şi mi-am amintit că nu am cum. Nu fac decât să mă gândesc la tine, am impresia că trăiesc suspendată între parantezele întâlnirilor noastre şi că e un mare gol între. Şi nu îmi dă mâna să mă gândesc mai departe. Dar rămân ferm convinsă că mai bine puţin decât deloc şi prefer să mă topesc de dorul tău decât să nu am nici puţinul ăsta."

Citind-o, Călin era uimit de fiecare dată. Dora avea acea capacitate, care lui îi lipsea, de a transpune în cuvinte ceea ce simţea, ceea ce simţeau. Nu o putea lăsa să se scufunde în tristeţe. O dorea veselă şi fericită. Îşi reprimă propria durere, încurajând-o:

„Noi am vorbit ceva înainte să plec. Îţi aduci aminte?"

„Depinde la ce te referi."

„Stăm drepţi şi ţinem capul sus!"

„Bineînţeles! Să ştii că mi-a plăcut întotdeauna teatrul… O dată am făcut un stagiu de improvizaţie. N-am fost rea deloc, începutul a fost mai greu, mă simţeam ridicolă. Apoi am intrat în joc, lăsând la o parte prejudecăţile şi timiditatea. Bună experienţă! Putem să pretindem că totul e OK. Dar, dacă nu cu tine vorbesc despre lucrurile astea, cu cine ai vrea să o fac? Nu-ţi face griji, pot să îmi controlez perfect comportamentul. O voi face de-acum încolo."

„Vreau să vorbeşti cu mine orice. Dar nu se poate să fii tristă! E prea frumos ce se întâmplă ca să fim deprimaţi. Tot timpul cu tine!"

Dora îşi petrecu seara în întregime cu Eva. Cântecul celor trei muşchetari răsună în toată casa, cu intonaţie şi râsete dezlănţuite. Filmul îl văzuseră de cel puţin un milion de ori, dar nu se săturau niciodată. Era desenul animat preferat al Evei, însă Dora îşi mărturisea ruşinată că şi ei îi place, emoţionată de povestea de dragoste şi de cântecele ei. Îşi culcă fetiţa şi ignoră răutăţile cu care George îi plătea cu anticipaţie dezertarea de a doua zi, când trebuia să plece în delegaţie. Se retrase în cameră pentru a nu-l mai vedea şi visă la Călin. Întâi cu ochii deschişi, apoi în braţele lui Morfeu.

Dimineaţă luă trenul devreme şi, între două dosare pe care le studie cu atenţie relativă, îi scrise lui Călin.

„Vii cu mine la Geneva?"

„Bineînţeles!"

„Azi nu voi putea răspunde la e-mail-uri. Negociere serioasă…"

„Avantajul meu e că sunt invizibil şi fac ce vreau în jurul tău!"

„Şi eu care credeam că am frisoane de la aerul condiţionat."

„Crezi că aerul condiţionat te sărută pe ceafă?"

Dora frisonă, surâse şi răspunse:

„Confirm că are aproape acelaşi efect şi la distanţă…”

„Îţi pup degetul mic de la mâna stângă şi concentrează-te! Se pare că îţi cam place să te joci cu focul… Ne ducem de râpă sigur şi curând!”

„Nuanţă: îmi place să mă joc cu focul, dar prefer să mă joc cu tine. Ce să fac dacă acesta e efectul pe care îl ai asupra mea?! Ne ducem de râpă oricum. Mai contează?”

În ciuda gândurilor tulburi, Dora intră în negociere. Clienţii, cinci japonezi, o supuseră unui interogatoriu amănunţit, care îi solicită toate cunoştinţele, toată experienţa şi toată diplomaţia. Engleza lor aproximativă o obligă să facă eforturi de concentrare şi să repete de mai multe ori acelaşi lucru. La prânz, reuşi să evadeze câteva minute pe terasa hotelului pentru a admira peisajul şi a-i scrie câteva rânduri lui Călin.

„Cadru de vis. Clienţi de coşmar. Xoxo!“

Dora se întoarse cu regret la japonezi şi, după încă trei ore de discuţii încordate, semnară contractul. Simţea că o lasă şi puterile şi moralul. Ar fi vrut atât de mult să fie şi Călin cu ea. Imaginea lacului nu făcea decât să îi amintească de Stresa şi să îşi dea seama de trista lipsă de perspectivă a poveştii lor. Se îndreptă obosită spre cameră, dar un afiş îi atrase atenţia. Conducerea hotelului le oferea distinşilor oaspeţi o seară muzicală diferită. Între tristeţea singurătăţii într-o cameră de hotel cu vederea pe lac şi o conferinţă interesantă şi neaşteptată, Dora alese a doua opţiune. O oră mai târziu, ceda farmecului faimosului muzicolog.

Cu vocea sa gravă şi dulcele accent al Romei lui natale, Alessandro di Profio îşi plimbă publicul prin universul muzicii. Artă a ordinii şi dezordinii sunetelor, artă metafizică prin excelenţă, muzica se revela în toată splendoarea existenţei sale. De la rituri păgâne la ritmuri de rock, Alessandro îi făcu să călătorească prin secole de istorie, poposind în ottocento asupra geniului lui Verdi, asupra puterii sale melodice şi a profunzimii legendare. Alessandro îşi termină turul de forţă purtându-i în Egiptul faraonilor, vorbindu-le despre dramatica poveste de dragoste dintre Aida şi Radames, ce sfârşesc prin a muri pe altarul dragostei lor. Dora se lăsă transportată de preludiul viorilor ce, în sufletul ei, cântau tema Aidei într-un tempo lent, timid, aerian. Aplaudă emoţionată sfârşitul prezentării şi se grăbi să îi scrie lui Călin:

„Ştii cât îmi lipseşti?”

„În braţe! Repede!”

„Strâns! Altfel nu-mi trece. Şi nici aşa nu-i sigur…“

„Strâns! Sigur vom reuşi! Te ţin în braţe şi te răsfăţ. Dacă ne gândim atât de mult unul la altul e ceva. Ceva-ul ăsta mă dă peste cap. Decât să cad în gol, prefer să cred că vom reuşi.”

„Nu vei cădea în gol. Atâta timp cât suntem convinşi că asta simţim şi asta vrem, vom găsi o ieşire din situaţia asta complicată. Avem nevoie doar de timp şi răbdare. Dacă tu crezi în mine, fii sigur că va fi bine!“

„Te sărut şi te ţin în braţe! Atât.”

Dorei îi dădură lacrimile. Ştia ce înseamnă, dar sfidă realitatea:

„Ai văzut? Prima ieşire din situaţia aceasta complicată: ne obişnuim cu ideea că şi la distanţă putem face ceea ce ne-ar plăcea să facem în realitate. Intensitatea e aproape aceeaşi!"

„În gând sau în realitate, nu mai contează. Eşti tot timpul cu mine!"

„Te mângâi ca să fugă gândurile şi să dormi liniştit!"

Călin nu mai răspunse.

Dora era distrusă. Era conştientă că povestea lor e imposibilă şi că ceea ce aveau era deja nesperat de mult. Dar mesajele lui îi confirmau temerile. În spiritul ei de luptătoare, înfrângerea nu exista. Călin însă nu era un luptător. Considera bătălia pierdută dinainte şi nu avea nici măcar să încerce. Îl simţea disperat, pierdut, derutat, paralizat de groaza imposibilului. Ea ar fi fost în stare să mute munţii pentru el. El nu avea curajul să meargă mai departe nici cu gândul. Dora nu putea şi nu voia să îl schimbe. Îl iubea aşa cum era. Ştia că dacă el nu promite nimic este tocmai pentru că nu e în stare să ţină o astfel de promisiune. În miezul nopţii frământate, încercă să îl liniştească. Dar pe cine voia să convingă?

„PS: cu cât evităm să spunem lucrurilor pe nume, cu atât riscăm confuzii. În afara dorinţei fireşti de a fi cu tine, nu am niciun fel de aşteptări sau pretenţii de orice natură. Nu uita: eu sunt cea uşor de împăcat. N-am drepturi şi nu le pretind. Fii liniştit!"

De dimineaţă deschise ochii cu greu, trezită de intrarea mesajului. Întinse mâna spre noptieră, se întoarse pe spate şi citi. Simţi fericirea de a şti că se gândeşte la ea, dar lacrimile îi înceţoşară privirea.

„Bună dimineaţa, prinţesa mea!"

„Bună dimineaţa."

„Am flori pentru tine, dar, după delirul meu de aseară, mă simt ridicol."

Dora rămase o clipă pe gânduri, acele gânduri care nu îi dădeau pace, dar îşi ordonă să redevină rezonabilă şi raţională.

„Simte-te ridicol pentru că ai fugit şi m-ai lăsat singură. Cu delirul nu am nimic. Ţinând cont de circumstanţe, mi se pare normal."

„Îmi cer scuze pentru ieşirea mea. Telefonul a dormit în portbagaj."

„E ca şi cum mi-ai spune că eu am dormit în portbagaj! Ieşirea de aseară o găsesc destul de sănătoasă. Nu e normal nici să ne prefacem că trăim sub un clopot de sticlă. Nu-ţi cere scuze. Ţi-am mai zis că intuiesc o parte din gândurile tale… Starea în care erai aseară mi-era destul de clară, în nebuloasa ei."

„În geanta laptopului, mai exact. Consider-o ca pe o vizită în *spam.* Bineînţeles că de dimineaţă primul lucru a fost scoaterea din *spam.*"

Dora citi mesajul şi simţi pericolul. Ea îl clasa în *spam* când era supărată pe el sau când, la început, încercase să se rupă definitiv. Răspunse ezitantă:

„Nu prea ştiu cum să o iau..."

„Am fost rătăcit rău. Sunt sigur că nu va fi singura ieşire de felul acesta. Atâta timp cât mi-e dor de tine şi nu găsesc rezolvare, o iau pe arătură."

„E un risc pe care mi-l asum. Cum avem însă o convenţie de sinceritate în vigoare, propun să înscriem şi faptul că dacă, la un moment dat, unul dintre noi vrea să se retragă pentru că e prea *complicat,* o poate face."

„Nu înţeleg ce fel de rezolvare ar fi asta, dar e în regulă."

„Consideră că e o clauză făcută să te protejeze. Nu ştiu dacă ar fi o rezolvare, dar, dacă îţi e mai uşor aşa, să ştii că e posibil, fără consecinţe. Cu mine sau fără mine, e mai important să te ştiu bine."

Dora lua trenul de întoarcere la Zürich, tristă şi hotărâtă să profite de cele trei ore pentru a recupera noaptea nedormită. Trecu pe la birou pentru a rezolva câteva urgenţe, apoi se grăbi să ajungă acasă pentru a-şi petrece restul după-amiezei cu Eva.

Abia o culcase, când Călin reîncepu să îi scrie. O făcuse şi în restul zilei, dar urgenţele pe care le avusese de rezolvat îi lăsaseră mai puţin timp decât de obicei. Primul lui mesaj nu o linişti însă.

„Fumăm o ţigară?"

„Când ne vedem, da. Până atunci, nu! Ne luaserăm amândoi angajamentul. Unde ţi-e voinţa cu care te-ai lăudat?"

„Pierdem vremea cu prostii. Ai putea să mă iei în braţe!"

„Ţi-a trecut pofta de fumat?"

„Telepatie. Am cedat…"

Dora simţi că ceva se rupe în ea. Călin încălca o promisiune. Nu era grav. Era simbolic. Încercă să nu îi arate cât de mult o afectează:

„Ai o bilă neagră! Dar nu pot spune că nu înţeleg…"

„E bună! Din bile negre se fac mărgele!"

„Îţi pierzi credibilitatea. (Savurează şi pentru mine!)"

„Fără greşeli, devin mai mult ca perfect."

„Eşti mai mult ca perfect pentru mine."

„Aş vrea să fii lângă mine."

„Ştiu că vrei să fim împreună, cel puţin pe cât îmi doresc eu. Dar în noaptea asta nu vreau să eşuez nici în geantă, nici în *spam.* Nu mai pot de dorul tău, dar am hotărât să-mi asum complet situaţia. Puţin *versus* deloc. Sunt deja norocoasă!"

„Eşti prinţesa mea. Asta e foarte clar. Mi-e dor de tine. E sigur. Eşti tot timpul cu mine. La fel de sigur. Te ţin în braţe toată noaptea."

„Tărâm alunecos. E sigur. În fiecare seară, sistemul de auto-apărare cedează în jur de aceeaşi oră. Dorul de tine, o constantă. Vreau să fiu cu tine, tot timpul, orice aş face."

„Nu cedează! E sigur!"

Dar Dora nu dormi şi nu visă. Crâmpeiele de note false adunate în suflet îşi începură simfonia infernală, asurzitoare. Intrase în poveste cu conştiinţa faptului că erau foarte diferiţi. Dar cu fiecare zi ce trecea, îşi amintea din ce în ce mai puţin diferenţele, lăsându-se orbită de farmecul lui, de plăcerea infinită de a fi lipită de el. Ajunsese să idealizeze totul şi să îşi facă iluzii, deşi luptase din răsputeri pentru a-şi

păstra luciditatea. Aluneca fără vrere şi fiecare detaliu care îi atrăgea atenţia asupra erorii o destabiliza. În seara în care o sărutase prima dată, ea îi spusese tot ce avea pe suflet. El nu spusese nimic. Ea alesese să creadă că e doar emoţia. Dar emoţia aceasta se prelungea la infinit şi simţea că el îi interzicea accesul la gândurile şi trăirile lui. Durerea îi picura în suflet cu fiecare strigăt de dor pe care şi-l lansau unul altuia, fără a face nimic pentru a rupe barierele.

Se simţea încătuşată în inerţia de fiecare zi, în monotonia plângerilor retorice devenite ritual. Mesajele se transformaseră în oxigenul lor, dar ea nu-şi putea imagina un viitor construit doar din vid şi eternă aşteptare. Încercase să compenseze acolo unde el era dezarmat, inventând pretexte pentru a apropia lumile lor contradictorii. Dar îl vedea depăşit, debusolat, trăgându-se speriat înapoi.

Era dezamăgită şi frustrată. Ştia că oboseala contribuie la starea ei ca o lentilă ce îngroaşă gratuit fiecare detaliu, făcându-l să pară mai grav decât în realitate, falsificându-i percepţia şi împingând-o spre extreme. Încercase să o evite, dar seară de seară se culca târziu pentru a mai sta puţin cu el, pentru a-şi lua doza de fericire, într-o dependenţă superioară voinţei ei. Simţea profund că e îndrăgostit, o ghicea în fiecare gest şi în fiecare cuvânt pe care i-l oferea. Dar Dora crezuse că învăţase să aştepte, să aprecieze fiecare lucru la timpul său. Se descoperea însă posesivă, exigentă, revendicativă. Spusese că ea este cea uşor de împăcat, dar nu reuşea să accepte refuzul lui de a veni. Nu fără o explicaţie. Pentru că, mai presus de toate, nu putea înţelege cum dragostea lui nu era suficientă pentru a-i hrăni curajul şi a-l ridica la înălţimea pe care o pretindea ea.

Vârtej de gânduri îmbulzindu-se, variaţiuni pe aceeaşi temă, iar primele raze ale soarelui o surprinseră suferind şi instabilă. Ca şi cum ar fi simţit starea în care se găsea, Călin îşi făcu apariţia discret, cu o glumă menită să îi readucă surâsul.

Îi răspunse tristă, avertizându-l:

„Bună intuiţia de a te apropia făcându-mă să râd, dar azi nu sunt o companie recomandabilă. Pentru a evita incidente inutile, prefer să păstrez distanţa. Nu-ţi face griji, îmi voi reveni.”

Ziua trecu într-un clocot continuu pe care Dora reuşi cu greu să îl împiedice să dea pe dinafară, în faţa străinilor care o înconjurau. Se obligase să se concentreze asupra discuţiilor, dar gândurile o invadaseră cu perfidie, fără niciun control, iar lacrimile îi veneau în ochi în ciuda publicului. O durea că îl îndepărtase pe Călin şi îi era dor de el. Îi scrise, dar se răzgândi. Nu trimise mesajul. Îi era teamă că o sursă suplimentară de emoţii ar fi putut zădărnici eforturile ei de a rămâne, cel puţin în aparenţă, calmă. Măcar îl avertizase.

Mesajul lui de noapte bună, fără niciun alt cuvânt, îi aminti că fuga ei îl făcuse nefericit. Nu putea să-l ştie trist. Se mai liniştise şi hotărî să îi vorbească:

„Eşti bine?“

„Aşa şi-aşa.“

„S-a întâmplat ceva sau te-am molipsit eu?“

„Nu. Da.“

„Ştii că m-am ţinut departe tocmai ca să nu te molipsesc, nu?“

„Decizie unilaterală. Probabil ai vrut să faci bine.“

„Am trecut de la o stare la alta azi. Ar fi trebuit să îţi explic, dar…“

Călin citi mesajul strângând inconştient din dinţi. Ziua fusese un amestec de dor, de mânie şi de neputinţă, de întrebări fără răspuns. Nu mai avea mintea limpede şi nu voia să alunece din nou în disperare. Avea nevoie de Dora ca de aer, dar apropierea de ea îl dădea total peste cap. Trebuia să se îndepărteze pentru a-şi regăsi echilibrul.

„Pornisem de la noapte bună. Sperăm la o zi mai bună.”

„Temă de gândire: tu cenzurezi anumite subiecte de conversaţie. Eu cenzurez conversaţia. Consecinţe?”

„Ne înţelegem perfect!”

„Eu chiar am nevoie să vorbesc cu tine. Şi încă nu simt că pot.”

„Când vrei să vorbeşti cu mine, sunt aici. Tot timpul cu tine!”

Dora reuşi doar să citească ultimul lui mesaj, nu să şi răspundă, prăbuşindu-se epuizată într-un somn profund, fără vise.

Dimineaţa se trezi buimacă, trezită de alarmă. Pierduse noţiunea timpului. Îşi aminti discuţia din seara precedentă şi începu să se ruşineze de comportamentul ei. După o noapte de odihnă, lucrurile nu i se mai păreau atât de grave. Trebuiau doar discutate. Şi trebuia să îl împace. Nici ei nu i-ar fi plăcut să fie abandonată o zi întreagă. Îi scrise cu un zâmbet spăşit pe buze:

„Se anunţă o zi frumoasă! Bună dimineaţa!”

„Bună dimineaţa!”

„Azi ţi s-au înecat ţie corăbiile?

„Nu. Aştept doar să văd în ce stare eşti.”

„Îmi pare rău pentru ieri. Mi-o luase radarul razna. Azi sunt bine. De la 1 la 5, cât eşti de supărat pe mine?”

„Eu nu fac clasificări. Am o prinţesă cam sucită uneori, dar asta e. Sunt doar nedormit.”

„Dacă nu mă expediai la culcare, acest motiv nu ar fi existat.”

„Azi, doar flori!”

„Tema zilei: în afară de a fi o prinţesă în eternă aşteptare de xoxo, sunt şi o fiinţă care gândeşte. Uneori asta *nu are importanţă* – citat din clasici în viaţă –, dar de multe ori e o greşeală să o ignori.”

Călin citi mesajul fără a înţelege. Nu era prima dată când ea făcea astfel de insinuări, iar el nu ştia la ce se referă. Îi răspunse:

„Subiectele serioase le poţi aborda cu mine oricând. Eu nu pot ghici ce ai în cap.”

„Când spuneam că am nevoie să vorbesc cu tine nu era pentru că nu mă pot exprima eu, ci pentru că nu te simt deschis…“

„Mă gândesc. Poate ţi-e frică de tine însăţi să abordezi anumite subiecte. Dacă sunt eu de vină, spune-mi şi mă voi strădui să răspund.”

„Nu caut vinovaţi. E vorba de modul nostru de a comunica. Avem circumstanţe atenuante: timpul este puţin sau deloc. Dar ne-am descurcat să îl folosim şi pe acela fâstâcindu-ne sau sărutându-ne în loc să spunem ce avem în minte. Şi nu vorbim niciodată la telefon! Sau foarte rar şi iar ne fâstâcim pentru că, de fapt, am avea atâtea lucruri să spunem. Dar timpul e scurt, contextul ciudat şi e greu. Cercul vicios.

„Nu înţeleg ce vrei să discutăm. Sunt sigur că aseară ai fi vrut să stăm de vorbă, dar modul tău de abordare a fost haotic şi total confuz."

Dora privi mirată ecranul. Călin chiar nu înţelegea despre ce vorbea ea. Ştia că sunt diferiţi, dar i se părea că ceea ce tocmai îi spusese fusese clar. Şi totuşi, nu se făcea înţeleasă. Şi-o aminti pe Laura spunându-i că bărbaţii au o gândire prea simplă, femeile, prea complexă. Dora se împotrivise generalizării, dar în clipa aceea, în faţa ecranului, începu să se întrebe dacă nu se înşelase.

„Este că nu ştii unde vreau să ajung?"

„Tu ştii?"

„Bineînţeles! Dar am avantajul (sau ghinionul?) de a fi în capul meu. Vorbeam de dialog, nu de monolog…"

„Distanţa ne omoară. Explică-mi!"

Dora nu ştia cum poate fi mai concretă de atât, dar încercă.

„Fii indulgent cu mine, stau prost cu sinteza. Sunt mai multe lucruri care mi-au dat radarul peste cap. M-am pierdut în contemplarea dezolării unei relaţii la distanţă, cu monotonia insuportabilă a bocelilor de fiecare seară, pe aceeaşi temă, ca unică perspectivă. Inclusiv de viitor. Pentru că habar nu am când ne mai vedem şi pentru că singura posibilitate pe care o aveam pe termen scurt, la Roma, e deja ratată, fără să ştiu măcar din ce motiv. Pentru că noi nu vorbim de lucrurile astea şi, în general, nu vorbim!

Ieri dimineaţă m-am trezit prea obosită pentru a menţine controlul. Decât să mă apuce plânsul în faţa unor străini, am preferat să îmi umplu capul cu probleme de serviciu. Nu a funcţionat, dar am evitat dezastrul. Ţie oricum nu-ţi plac astfel de derapaje. M-am gândit că, dacă nu vorbesc cu tine toată ziua, vei fi trist, dar când mi-am luat inima-n dinţi şi m-am hotărât să o fac, m-ai trimis la culcare."

„Sunt într-adevăr o mulţime de lucruri de discutat."

„Ai intenţia să le discuţi cu mine?"

„Ce ai spus corespunde zilei de ieri. Cu scuza unei zile de muncă încărcate, te-ai ascuns, fără să spui nimic. Nu e corect! E probabil ca *bocelile* (ce urât!) de seară să devină anoste."

„Norocul meu că nu mi se întâmplă chiar în fiecare seară, dar e adevărat că, de la o oră încolo, parcă mi-e şi mai dor de tine!"

„Trimisul la culcare, faptul că nu vorbim sunt greşeli pe care mi le asum. Alunecarea în idealizarea semi-justificată apare de la fuga de realitate a mea şi a ta, combinată cu trecutul din care ne amintim doar lucrurile bune."

Dora se revoltă.

„Nu pot fi de acord! La mine vine exclusiv din ceea ce am descoperit în ultimul timp despre tine. De data asta, nu cred că fug de realitate. Am făcut o dată efortul să ies din colivie, nu sunt tentată să mă întorc. Faptul că deocamdată nu avansez cu nimic nu înseamnă că fug de realitate, ci că am alte priorităţi, îmi asum realitatea exact aşa cum este. Culmea e că ne-am inversat rolurile…"

„Vast subiect de discuţie…"

„Nu crezi că şi tu ar trebui să îmi spui ce e în mintea ta?"

Călin oftă. Dora mânuia cuvintele cu îndemânare. El nu putea răspunde pe măsură. Nu putea formula o idee care nu îi era clară lui însuşi. Nu ştia cum să o facă să înţeleagă. Găsi adevărul ca singurul mod de a o lăsa să îi privească în suflet:

„Mi-e îngrozitor de dor de tine. Într-o situaţie atât de complicată, mintea mea nu poate fi decât o nebuloasă, un amestec de idei pro şi contra."

„Şi mie! De asta mă comport ca o electrocardiogramă care a luat-o razna… Ce te-a marcat în ce ţi-am zis azi?"

„Nu înţeleg cum poţi numi *bocealã* faptul că vreau să fii cu mine, să fim împreună, să vorbim vrute şi nevrute. Crezi că e drept?"

„Era autoironie!! Uită cuvântul. Era împotriva mea însămi. Eram supărată că nu sunt suficient de puternică pentru a-mi ţine în frâu emoţiile! Dacă fac aşa la câteva zile după ce te-am văzut, cum mă voi comporta peste o săptămână… o lună… Deviza e *capul sus,* dar seara mi-e greu să o respect, pentru că atunci aş avea cel mai mult nevoie de tine!"

„E atât de complicat! Dar dacă nu vorbeşti cu mine, nu spunem ce avem în gând, e doar o himeră în care fiecare vine cu aportul lui imaginar. Nu suntem noi!"

Dora cedă nervos. Avea impresia că vorbeşte în gol. Înţelegea ce spune, nu înţelegea ce vrea să spună. Ea aştepta explicaţii, dialog, dar, paradoxal, nu găsea niciun răspuns în răspunsurile lui. Îi rămăsese o singură întrebare, care însă era vitală.

„De ce nu vii la Roma? Nu poţi pleca de acasă? De la serviciu? Din cauza banilor? Nu vrei? Am nevoie să ştiu ca să mă pot împăca cu ideea."

„Mi-e frică! Risc să o iau razna. Sistem de valori dat peste cap."

„Nu înţeleg ce s-ar putea schimba dacă ne mai vedem o dată!"

„Multe pentru mine. Nu ştiu cum interpretezi tu."

„Interpretarea mea e că sentimentele noastre unul pentru altul sunt evidente. Că a ne vedea o dată în plus nu ar schimba în niciun fel radical situaţia obiectivă în care suntem. Mai cred, contrar aparenţelor iniţiale, că situaţia ta e mai complexă decât a mea, de unde teama ta de a o lua razna. Încerc să rezum mareea de gânduri…"

„Noaptea e un sfetnic bun. Mă retrag, cu gândul la tine."

Oricând, oriunde

Dora continuă să nu înţeleagă şi să nu accepte faptul că el refuzase să vină. Merse însă înainte, încercând să facă faţă pornirilor războinice şi dorului. Trăia cu senzaţia că, în afară de Eva, de copilul pe care îl purta în pântece şi de Călin, totul în jurul ei devenise un decor. Nu o mai interesa nimic altceva. Se juca cu Eva, îi vorbea puiului ei din pântece şi se hrănea cu mesajele lui Călin, într-o realitate paralelă permanentă. Urma de luciditate care îi rămăsese o avertiza că se poartă că o adolescentă. Îşi dădea seama că povestea lor era la fel de banală ca atâtea alte poveşti de dragoste, dar acela era universul din care ea îşi trăgea seva, cu codurile şi limbajul lor. În ciuda suferinţei şi a frustrărilor, zâmbea fericită la fiecare semn din partea lui, ruşinându-se de copilăria comportamentului lor, în acea săptămână oarbă perpetuă.

Contempla timpul trecând pe aripile imaginaţiei lor debordante, în călătorii pe tărâmuri îndepărtate, într-o lume în care exista doar ce îşi doreau ei. Coborau din când în când pe pământ, împărtăşindu-şi o mică parte din problemele reale cu care se confruntau, susţinându-se reciproc în momentele grele, îşi povesteau poznele copiilor, problemele de serviciu, ieşirile cu prietenii, chiar dacă nu mai gustau aceeaşi plăcere ca înainte, în lipsa celuilalt. Evitau amândoi, cu pudoare, tot ceea ce ar fi riscat să pună în lumină bariera implacabilă ce îi despărţea. O ştiau acolo, dar magia regăsirii o eclipsa.

Dora era din ce în ce mai conştientă că aveau tot ce e mai frumos într-o relaţie: dorinţa continuă, visele şi complicitatea. Rutina de zi cu zi nu era o capcană posibilă. Absenţa ei era un blestem şi un dar. Între ciondăneli de îndrăgostiţi şi îmbrăţişări închipuite, viaţa lor era plină şi descopereau un mod de funcţionare pe care nu l-ar fi ghicit niciodată. Dora mulţumea cerului în fiecare zi pentru puţinul pe care îl primise şi care pentru ea valora enorm.

Când sosi ziua plecării la Roma, speranţa renăscuse.

„Gata de aventuri romane? Luăm zborul de 10. Ajungem în jur de prânz şi apoi, plimbăreală. Abia mâine intru în negocieri."

„Ne întâlnim la aeroport. Până ajungi tu, termin şi eu cu treaba. Te pup pe gât!"

„Vezi că se uită urât taximetristul!"

„El nu contează! Tu cum te uiţi?"

„La tine, zâmbind cu gura până la urechi. La el, fioroasă!"

„Mai trimit nişte xoxo ameţite!"

„Va crede lumea că sunt plecată cu sorcova, la cât zâmbesc la telefon! Hai să ne ascundem în librărie. Aici oamenii se uită la cărţi, nu la noi. Oricum trebuie să cumpărăm un ghid."

„Ceilalţi din jur nu contează! Vorbeşti de carte sau hartă, nu?"

„Amândouă. Dar vezi că era să pierzi avionul!”

„M-am liniştit.

„Ha-ha-ha… Ştiai că se poate face turul Romei cu bicicleta?”

„Cu bicicleta ar fi mai bine data viitoare.”

Data viitoare... Dora simţi o strângere de inimă, dar se strădui să nu îi dea atenţie. Nu putea hotărî ea că promisiunea lui era deşartă. Viaţa îi oferise deja suficiente surprize încât să mai calculeze probabilităţile viitorului. Nu avea niciun control asupra lui. Trebuia să se lase în voia sorţii. Poate că surprizele aveau să îi înşele temerile. Găsi mai potrivit să îl tenteze.

„Ai gustat vreodată *tartufo al cioccolato*? E specialitate locală. Şi biscuiţi cu alune? Nu are nimic dacă ne îndopăm o dată cu dulciuri!”

„Nu mai mănânc dulciuri.”

„Cu o îngheţată şi doi biscuiţi, nu se întâmplă absolut nimic. Şi nu-mi mai vorbi mie de dulciuri. În curând voi intra în categoria *rostogol.* Şi de fapt, ce-a fost povestea cu 120 de kilograme? Ai râs de mine…”

„Categoria *rostogol* e pentru o minune. Am încercat să te sperii.”

„N-ai reuşit. Ghinion! Data viitoare când încerci să mă sperii, străduieşte-te mai mult. Ai dreptate cu minunea. Dar luna trecută tot s-a luat doctorul de mine şi probabil că la sfârşitul săptămânii o va face din nou. În lipsă de altceva, un *tartufo al cioccolato* tot îmi iau!“

„Printre biscuiţi şi ciocolate, nu primesc şi eu nişte xoxo?“

„Cât de multe?“

„Câte monumente sunt în Roma?“

„Multe, multe, multe, multe…”

„Ei bine, cam aşa sunt aşteptările mele!“

„În avion? Nu mai bine aşteptăm să fim într-un loc turistic?”

„Ăştia m-au zăpăcit de cap, tu mă amâni… Ce zi, dom’le, ce zi!”

„Eu te amân? Nici vorbă! Sunt doar ocupată. Citesc legendele legate de Bocca della Verità. Va fi unul dintre obiectivele zilei şi abia aştept să distrug mitul! Ai curaj? (închid telefonul. Decolăm!)”

Dora visase dintotdeauna să ajungă la Bocca della Verità. Era fascinată de legendele ce circulau în jurul acestei măşti, reprezentând faţa unui bărbat ale cărui trăsături sunt săpate în marmură. Una dintre legende povesteşte că Iulian Apostatul, ultimul împărat păgân, înşelase o femeie şi fusese nevoit să îşi jure buna-credinţă cu mâna pe mască. Se spune că diavolul a ieşit prin gura măştii şi, prinzându-l de mână, i-a promis salvarea sufletului şi munţi de bogăţii în schimbul reînvierii cultelor păgâne.

Legenda pe care o prefera însă Dora era cea a bărbatului care a vrut să pună la încercare fidelitatea soţiei sale. În faţa mulţimii, el i-a cerut să-şi pună mâna în Gura Adevărului şi să îi spună dacă i-a fost credincioasă sau nu. În momentul în care femeia şi-a îndreptat mâna către mască, un bărbat din mulţime a sărit asupra ei, sărutând-o şi îmbrăţişând-o. Toată lumea a crezut că omul este nebun, aşa că a fost

îndepărtat şi lăsat să plece. Când spiritele s-au liniştit, femeia a introdus mâna în Gura Adevărului şi a spus că, în afară de soţul ei şi de acel nebun, niciun bărbat nu o atinsese vreodată. Ea spusese adevărul. Nebunul era, în realitate, amantul ei.

Dora se gândi la ironia sorţii ei: în atâţia ani, nu îşi înşelase niciodată soţul, dar ajungea la Bocca della Verità chiar în momentul în care i se întâmpla.

„Bine ai venit la Roma! scrise ea coborând din avion. Eşti bine?"

„Abia acum ai ajuns? Mă disperă unii…"

„Am avut întârziere. Curaj! Ia-o încet şi nu te enerva, nu-mi place când eşti morocănos. Fac galerie."

„Gata! Ameţit, dar cu treaba făcută."

„Test reuşit la Bocca della Verità! Uraaa!"

„Te îndoiai?"

„Depindea de adevăr! Acum trebuie să mergem să aruncăm un bănuţ în fântâna Trevi. Tu nu eşti prea obosit?"

„Acum merg la socri… S-a dus elanul meu."

„Moralul sus! Când îţi pierzi elanul, faci abstracţie. Eşti cu mine la Roma şi mă săruţi în capul scărilor din Piaţa Spania! Şi ne luăm la întrecere, să vedem cine nimereşte cu bănuţul fântâna! Şi ne târguim dacă să ne lăsăm pradă tentaţiilor culinare. Şi ne cumpărăm coifuri de gladiatori de la Colosseum…"

„Cu tine, tot timpul!"

Dora îi simţi aerul posomorât, în ciuda încercărilor ei de a-l înveseli, dar nu se dădu bătută:

„Un zâmbet până la urechi! Altfel, *niente* xoxo!"

„Râd tot timpul când sunt cu tine. Ai un zâmbet molipsitor!"

„Şi încă o rafală de xoxo hai-hui, de pe străduţe întortocheate!"

„Aici, încă o rafală de ploaie. Sunt sechestrat în maşină."

„Sechestrat cu mine! Nu e ploaia! E apa care curge în fântâna Trevi. Suntem în plină scenă a sărutului. *La dolce vita* al lui Fellini."

„Fellini mi-a băgat apă în garaj? Îl strâng de gât!"

„Întoarce-te cu spatele şi aruncă un bănuţ. Repede!"

„Am aruncat, dar sunt ud până la piele. Merg să mă schimb."

„Ha! Ha! Dorinţa mi s-a îndeplinit! Funcţionează!"

„E pe bune! Te pup plouat!"

„Ce deziluzie… Măcar pentru o clipă am crezut că e atât de uşor. Mă reprofilez pe peştişorul de aur."

„E la mine. Ce dai?"

„Ce vrei?"

„Mângâieri romane, câte poţi!"

„Mângâieri de vestală dezlănţuită!"

„Ce e vestala?"

„Preoteasă în templu. Nu foarte cuminte, când dezlănţuită… Şi cu peştişorul cum rămâne?"

„Tot la mine. Eu sau el?”

„Tu, oricare ar fi întrebarea!”

„E în apă. A fugit. Cu toate acele mângâieri romane cum rămâne?”

„Subestimezi vestala. Dar toate mângâierile astea sunt pentru tine. Şi s-au adunat ceva în 3000 de ani. Faci faţă?”

„Cu tine? Încă 5000! Începem?”

„Tartufo al cioccolato şi mângâieri de la tine, vor trece repede cei 5000 de ani…”

„Nu e rău! Dacă trec, inventăm altceva.”

„Te-ai plictisi dacă ai fi aici?”

„Cu tine, nu! Şi nici tu. Ce e acolo, nu are importanţă.”

„Inutil să-ţi spun că mi-ar plăcea. Ştii deja. Ne întoarcem la hotel?”

„Ne întoarcem. Greu de recunoscut, dar şi Zmeul are limite.”

„Dormi la mine în braţe?”

„Pui întrebări cu răspuns evident.”

La întoarcerea de la Roma, Dora observă schimbări majore în comportamentul Mariei, bona Evei.

Le intuia de ceva vreme, dar întoarcerea după o scurtă absenţă îi confirmă bănuielile. O urmări cu discreţie la distanţă, fără a o întreba nimic, lăsând-o să se deschidă, în cazul în care ar fi simţit nevoia. Recunoştea simptomele ca şi când ar fi avut în faţa ochilor o oglindă. Maria era îndrăgostită. Cădea pe gânduri, visătoare, era şi mai veselă decât de obicei, iar în momentele în care nu era cu fetiţa, stătea cu ochii aţintiţi pe telefon sau pe calculator. Când bona îi ceru permisiunea de a pleca în week-end, Dora se bucură. Ambianţa din casa lor era apăsătoare şi îi era teamă că lipsa prietenilor şi a familiei ar fi putut-o face să se deprime. Nu îşi permitea să o piardă.

Primindu-i cu zâmbetul pe buze primele confesiuni, Dora se miră sincer că, orbită de propria-i poveste, Maria nu îi remarcase reacţiile. Dora nu putea să-i împărtăşească, la rândul ei, secretul, dar se simţea solidară cu ea şi o înţelegea mai bine decât şi-ar fi putut închipui. George protesta de fiecare dată când bona voia să plece câteva zile, tratând-o ca pe o sclavă ce îşi ia libertăţi nepermise. Dora aplana de fiecare dată conflictul, protejând-o, permiţându-i mai mult decât ar fi făcut-o un angajator obişnuit. Era pentru o cauză bună. Dacă Maria era fericită, Eva beneficia de şi mai multă grijă şi atenţie, evitând riscul de a vedea defilând alte bone, cum se întâmplase deja în trecut.

Dorei îi plăcea rolul de protectoare a iubirii şi, ori de câte ori se ivea ocazia, făcea tot posibilul ca aceasta să iasă la lumină. Dragostea îi călăuzise întotdeauna paşii şi, chiar dacă nu o înţelesese întotdeauna, o preţuia ca parte vitală a vieţii ei. Era farul care îi lumina drumul, fără de care nu putea gusta în totalitate frumuseţea vieţii. O descoperise în multiplele ei forme şi culori, întâi copil fiind, apoi femeie, culminând cu explozia dragostei de mamă. Era o romantică incurabilă, ce se hrănea cu aviditate din acest sentiment nobil. În ultimii ani, singura ei sursă fusese Eva, cu

care împărtăşea o dragoste fuzională. Dar, pe lângă statutul ei de mamă, Dora era o femeie ce avea nevoie de acel tip de dragoste pe care, înaintea apariţiei lui Călin, îl căutase cu dispera e în surogate de proastă calitate. Viaţa ei în colivia în care o închisese George se rezuma la casă şi serviciu. Dora ajunsese să îşi cumpere până şi cărţile din supermarket, singurul loc public în care paznicul închisorii îi permitea să se arate.

Ştia că într-o zi avea să evadeze din acest univers strâmt şi meschin, dar, în aşteptarea eliberării, îşi potolea setea de sentimente cu romane şi filme de serie B. Puţinele ore pe care le putea fura, le petrecea evadând în poveşti în care dragostea avea dreptul la viaţă sau măcar încerca să şi-l câştige.

Ca o cămilă ce traversează deşertul, luptându-se cu soarele ucigător, sperând să vadă o oază în spatele fiecărei dune amăgitoare, Dora sorbea cu aviditatea puţinele visuri accesibile ei, consumându-le cu parcimonie, pentru a rezista până la capătul deşertului. Apoi îngerul ei se arătase, deschizându-i orizonturi inimaginabile, copleşind-o cu mai multă dragoste decât credea că este în stare să dea şi să primească.

„Câte xoxo primesc pentru serenada de seară?" îi scrise Călin în miezul nopţii. Vorbiseră aproape toată ziua, dar o mai voia puţin lângă el.

„1001. Mă transform în Şeherezada şi ţi le povestesc."

„Cum începe?"

„Începe cu o mână care te mângâie şi te apropie de buzele mele. Şi doar obrazul meu te atinge, şi îţi simt răsuflarea, şi… Şeherezada nu termină niciodată o poveste…"

„Mă tulburi! Nu pare poveste deloc. Sau îmi doresc eu prea mult să fie realitate?"

„Şi te iau cu mine în jurul lumii. Nicio destinaţie anume. Ne oprim acolo unde ne-o fi mai bine. Te voi săruta pe tot mapamondul şi îmi voi completa colecţia de xoxo ca să nu-ţi vină vreodată ideea să faci ca sultanul…"

„În Rusia, Peru, China, Australia, şi, neapărat, în Madagascar!"

„În Peru, pe lama, cu fes pe cap. În China, pe Marele Zid. În Australia, pe placa de surf. În Rusia, pe o sanie trasă de cai. În Madagascar, neapărat pe lângă baobab. Dar te-ai gândit bine? N-o să te plictiseşti?"

„Cu tine, nu."

„Răspuns corect! Premiu în xoxo incontrolabile şi inconfundabile!"

Dora profitase de câteva zile de linişte la birou, vacanţa lui Francesco fiind un dar pentru întreaga echipă. Dar Francesco se întorsese şi, speriat de plecarea ei iminentă în concediu de maternitate, încetase să mai ţină cont de cele opt luni de sarcină. O solicita zi şi noapte, smulgându-i orice fărâmă de energie şi orice informaţie. Dora trebuia să se împartă între pregătirea succesorului ei şi exigenţele de nesatisfăcut ale şefului, într-un vârtej ameţitor de şedinţe, raportări şi negocieri. Francesco îi ceruse nu numai să închidă toate dosarele în curs, dar să anticipeze şi lunile următoare.

Prezenţa lui Edward, alesul lui Francesco pentru a o înlocui, era pe cât de plăcută, pe atât de apăsătoare. Nu putea face lucrurile în acelaşi ritm ca înainte, fiind obligată să explice tot. Dar mai ales, nu mai putea vorbi cu Călin la fel de mult ca înainte. În plus, ideea că peste câteva zile urma să rămână acasă, sub observaţia cerberului şi fără scuza mesajelor infinite de la Francesco, o destabiliza. Nu ştia cum avea să facă.

Dar măcar o dată în viaţa lui, George reuşi să îi facă Dorei o bucurie. Vestea pe care i-o dădu la telefon o făcu să sară în sus de bucurie. Se grăbi să îi spună lui Călin, dar, în verva noutăţii surprinzătoare pentru ea însăşi, se exprimă haotic, uitând să spună esenţialul:

„Informaţie de ultimă oră. O presiune şi, dacă nu vrei să discutăm, e în regulă. În ultima săptămână a lunii viitoare voi fi *home alone*!*"*

„O presiune şi, dacă nu vrei să discutăm, e în regulă. Ultima săptămână a lunii viitoare voi fi home alone. Nu am înţeles nimic! Dar te pup!"

„Luna viitoare voi fi singură acasă! Am putea mânca pe malul lacului. Sau la mare. Sau la munte. Eu, cel puţin, nu voi avea nevoie de acoperire."

„OK!"

Dora uitase să mai respire între mesaje şi mâinile îi tremurau pe telefon. Realiză că până în ultima clipă îi fusese teamă că el avea să refuze din nou şi se temu că răspunsul nu era decât un ecou al dorinţei ei. Între oboseală, stres şi emoţii, nu mai avea încredere în propria-i judecată. Pentru a se asigura că nu greşeşte şi, mai ales, că nu îşi face speranţe false, verifică.

„OK pentru care parte?"

„Invitaţia la masă pe malul mării!"

„Sar în sus de bucurie acum sau aştept sfârşitul şedinţei?"

„În limbaj neconvenţional: dă-i dracu'! Să-ţi spun un secret aflat de curând? N-o să ai statuie!"

„Şi îmi spulberi atât de brutal speranţele?! Câtă cruzime! Dar tot cred că mi-e dor de tine. Se mai întâmplă. E grav?"

„Probabil incurabil. Recomand ţinut în braţe la timp şi sub supraveghere!"

„Mă las pe mâinile tale. Nu vindecă, dar ajută…"

Săptămâna 38

Dora îşi petrecu primele zile din concediul de maternitate în pat. Era epuizată şi plătea pentru abnegaţia faţă de companie. Se simţea vinovată faţă de minunea ei mică, pentru energia pe care i-o luase. Fusese întotdeauna un soldat disciplinat, recunoscător pentru falsa stabilitate care îi era acordată în schimbul serviciilor ei, respectând ordinele, chiar dacă nu le executa fără a crede în ele. Ani la rând se supusese unei rutine dure, dând mai mult decât i se cerea, agăţându-se cu frică de singura sursă de venituri a familiei sale. Ducea lumea pe umeri şi nu îndrăznea să se abată de la drumul cel drept, în lipsă de alternative. Fantezia ultimelor luni o îndatorase şi mai mult. Muncise mai puţin decât înainte, renunţând, pentru Călin, la singurul lucru care îi dădea încredere în ea însăşi, rezultatele. Le avusese şi în acel răstimp, dar nu erau decât fructul unor acrobaţii periculoase.

După ce dormi câteva zile, îşi reveni şi se întoarse la ceea ce ştia să facă mai bine: să ţeasă planuri de viitor. Făcu cumpărături pentru a pregăti trusoul micii prinţese, apoi începu să caute un loc în care să petreacă o zi în braţele lui Călin. Visă ore în şir, făcând scenarii şi ipoteze. Intrase în luna a noua şi timpul aventurilor se terminase. O zi întreagă pe drumuri risca să fie epuizantă pentru ea şi pentru mica prinţesă. Voia să îi ofere lui Călin o experienţă de neuitat şi hotărî să îl ducă la munte, să îi facă botezul de parapantă la care visa. Nu putea zbura cu el, dar măcar putea fi acolo, împărtăşindu-i trăirile. Pregăti totul în detaliu şi abia aştepta ziua în care avea să îi dezvăluie secretul.

Când spitalul o sună pentru a-i fixa data ultimului control, intră în panică. Coincidea cu ziua în care venea el, dându-i peste cap toate planurile. Experienţa ei de neuitat fusese înghiţită de neant şi, în disperare de cauză, o sună pe Dora pentru a-şi plânge amarul.

— De ce te dai de ceasul morţii? o întrebă râzând Dora cea blondă.

— Cum să nu mă dau? Nu ne-am văzut de aproape două luni, vine doar pentru câteva ore şi nici de acelea nu putem profita, pentru că eu trebuie să merg la spital!

— Şi care-i problema? Crezi că se va supăra?

— Nu, nu cred, nu e genul. Dar nu ştiu ce vom face atâtea ore înainte şi după spital, care e la mijloc. Nu ne putem duce nicăieri, iar în oraş nu avem unde merge. Eu nu mai rezist ore în şir pe drumuri…

— De atâta lucru eşti tu disperată? La soluţii nu te-ai gândit?

— Ba da! Numai asta fac de când m-au sunat de la spital…

— Se pare că ce se spune despre femeile însărcinate e adevărat.

— Ce se spune despre femeile însărcinate?

— Că nu îşi mai folosesc corespunzător capul!

— Ştiu şi sunt de acord, dar asta nu îmi rezolvă problema…

— La mine nu te-ai gândit?

— La tine?!

— Ca soluţie!

— Ce vrei să zici?

— Ce-ai făcut cu prietena mea?

— Hei, îmi explici şi mie despre ce vorbeşti? Ai văzut că neuronii mei sunt în grevă…

— Draga mea, nu te mai agita! Îţi dau cheile de la apartamentul meu şi faceţi ce vreţi. Eu sunt la serviciu, nu mă deranjează cu nimic.

— Ai face tu asta pentru mine?!

— Aş face mai mult de atât! Nu eşti tu cea mai bună prietenă a mea?

— Ştii ce mult te iubesc?

— Ştiu! Şi mi-ai demonstrat-o de atâtea ori, încât gestul meu nu este decât o mică parte din recunoştinţa pe care ţi-o port.

— Îmi salvezi viaţa! Rămân datoare!

— Ba nu eşti datoare decât să fii în formă şi nepoţica mea la fel!

Dora respiră uşurată. Soluţia era într-adevăr mult mai simplă decât crezuse ea, problema se rezolvase de la sine.

Zilele următoare trecură pentru Dora ca prin vis, iar în noaptea care precedă marea întâlnire, nu dormi de emoţie. Nu se văzuseră de mai mult de două luni şi nu ştia cum vor reacţiona. Luna a noua de sarcină o transformase şi, chiar dacă toată lumea o admira, Dora era conştientă de noile forme ale corpului ei. Îşi răscolise ore în şir garderoba în căutarea ţinutei perfecte şi, după nenumărate compoziţii, îşi încheie căutările, declarându-se satisfăcută. Negrul o prindea bine şi îi alungea silueta, punându-i în valoare rotunjimea pântecelui: pantofi de un negru mat, cu tocuri ameţitoare, pantaloni negri drepţi, cu talie joasă, pulover negru de bumbac, pe gât, lejer mulat, conturând elegant rotunjimea abdomenului. Pe deasupra, o jachetă albă de stofă moale, scurtă, evazată, cu mâneci trei sferturi. Liniile clasice erau completate de accesoriile inconturnabile: ochelari de soare şi mănuşi, inevitabil, negre. O singură pată de culoare, poşeta, desăvârşea imaginea din oglindă. Grace Kelly a timpurilor moderne porni nerăbdătoare spre aeroport.

Pregătirile îi luaseră mai mult timp decât prevăzuse şi ajunse din nou în întârziere. Intră iar cu viteză în perimetrul aeroportului, fu pe punctul de a rata intrarea în parcare, tăie faţa unei maşini pentru a se strecura cât mai aproape de uşa aeroportului, şocându-i din nou pe elveţieni cu comportamentul ei inacceptabil.

Începu să înainteze grăbită prin mulţime şi îl văzu. Părea atât de tânăr în ţinuta lui sportivă! Dora se îndreptă spre el, scoţându-şi ochelarii şi făcându-i semn. Îi urmări expresia feţei, temându-se de privirea pe care avea să o pună asupra ei.

El îi zâmbi larg şi o strânse în braţe. Se îndepărtă puţin, îi privi burtica şi, sărutând-o, îi spuse:

— Mi-a fost dor de voi!

— Şi nouă, susură Dora topită. După câteva clipe, se desprinse uşor şi îşi ridică privirea spre el. Iar rămânem în aeroport?

— Dacă nu întârziem la spital… spuse el luând-o de mână.

— Stai liniştit, avem timp. La spital mergem abia la două. Ţi-e foame?

— Nu, am mâncat ceva în avion.

— Bine, atunci mergem direct în apartament.

— Ce apartament? Iar ai pus ceva la cale?

Dora râse, gândindu-se la surprizele eşuate pe care i le pregătise.

— Nimic. De data aceasta, va fi mai puţin *glamour*. Povestea cu spitalul mi-a stricat toate planurile.

— Dacă îţi place să te complici!

— Nu mă înţelegi! Nimeni nu mă înţelege! răspunse ea, într-un gest teatral, izbucnind apoi în râs. Nu, de data aceasta mergem la Dora. Ne-a lăsat apartamentul ca să avem un adăpost şi să nu batem străzile. S-a gândit că nu vei vrea să vizitezi monumente şi nici să-ţi petreci ziua prin cârciumi, cum ai obiceiul…

— Mă mai tachinezi mult?

— Da! Până îţi vine ideea măreaţă să mă săruţi! Te crezi la şomaj?

— Hotărăşte-te! Data trecută, când te-am sărutat la volan, ai protestat. Acum îmi spui contrariul…

— Capricii de femeie însărcinată! Am voie! Şi alintată pe deasupra!

— Bine, alintato, ochii la trafic!

Apartamentul era situat pe malul vestic al lacului Zürich. Dora nu fusese decât rar acolo şi nu cunoştea prea bine cartierul. De obicei, prietena ei venea să o viziteze, cerberul fiind prea bănuitor pentru a o lăsa pe ea să iasă.

Chiar dacă pe Călin nu îl interesa să viziteze locurile, Dora îşi făcu plăcerea de a străbate centrul oraşului în compania lui, ducându-l de-a lungul Limmatului, arătându-i puţin din centrul vechi cu casele sale medievale şi catedrala Grossmünster. Apoi traversă fluviul pentru a trece în partea comercială, cartierul în care se găseau sediile celor mai importante companii din oraş. Intră pe Bahnhofstrasse, una dintre cele mai scumpe străzi din lume, numai pentru a-l necăji pe Călin, dezgustat de concentrarea de buticuri de lux pe metrul pătrat.

Pe Dora o amuza să se joace de-a ghidul şi să vadă grimasele dubitative ale lui Călin. Dar acest tur era mai important pentru ea decât ar fi avut vreodată curajul să îi mărturisească.

Locurile acelea familiare ei se impregnau de prezenţa lui, devenind locurile *lor*. Era doar o iluzie, dar nu ar fi renunţat la ea pentru nimic în lume.

— Eu am venit să stau cu tine, nu să fac shopping, spuse Călin.

— Stai liniştit, nu ne-am abătut prea mult din drum. Acum ieşim din centrul oraşului şi ajungem repede la apartament. Ai scăpat de atâtea ori de monumente, încât nu puteam rata ocazia să te torturez puţin.

Călin o privi dojenitor, iar la primul semafor, Dora opri cu anticipaţie pentru a-l săruta în semn de împăcare. Câteva minute mai târziu, GPS-ul le indică destinaţia.

— Am ajuns. Ai văzut? Nu ne-a luat mult. Trebuia să facem turul de onoare! Data trecută, nu am avut timp. Doar nu era să îţi arăt doar spitalul, spuse ea trăgându-l de mână.

Intrară într-o clădire cu scări de lemn şi lift îngust, din fier forjat. Dora o avertizase că încuietoarea era făcută împotriva hoţilor inexistenţi şi că descuiatul uşii avea să le dea de furcă. Uşa dublă, din lemn masiv, data de la construcţia blocului la sfârşitul secolului al XIX-lea, o operă de artă pe cât de frumoasă, pe atât de capricioasă. Apartamentul mic, cochet, avea parchet din lemn masiv şi şemineu, iar fereastra cu storuri de lemn dădea spre curtea interioară, unde flori colorate împodobeau pervazele.

Bucătăria făcea parte din livingul căptuşit cu canapele. La capătul unui culoar îngust, găsiră dormitorul, într-o atmosferă intimă şi plăcută. Îşi făcură cuib într-una dintre canapelele din living, dar, constatând că e prea tare, hotărâră, înţelegându-se din priviri, să dea năvală în cameră. Învălmăşeală generală, chiote şi gâdilături degenerară într-o ploaie de sărutări aşteptate cu disperare. Toate poveştile de noapte şi de zi, sărutările inventate, brevetate, explicite sau furate îşi găsiră exemplificarea într-un joc năvalnic al seducţiei. Se opreau din când în când, se priveau dându-şi târcoale, apropiindu-se şi îndepărtându-se, doar pentru a se regăsi cu şi mai mare nerăbdare. Gândurile dispăruseră, gustau doar fericirea de a fi împreună, refuzând să se gândească la timpul limitat.

— Te lauzi că mă săruţi mai mult ca mine, dar astăzi sunt cu mult, mult mai alintată decât de obicei şi cred că o să câştig! şopti ea, atingându-i cu buzele, din întâmplare, urechea.

— Nu ştiam că e concurs de săruturi, dar încă nu mi-am spus ultimul cuvânt! răspunse el, atacându-i ceafa, acolo unde ştia că e punctul ei vulnerabil, iar ea nu mai avu nicio şansă de scăpare.

Dora scânci, făcând cu greu faţă frisoanelor. Îşi strânse umărul, încercând să-şi păstreze controlul în faţa deliciosului asalt, îşi înclină capul în partea cealaltă, încercând să se ferească de atacul frontal, se întoarse spre el şi, după o clipă de nesiguranţă, se refugiară unul în braţele celuilalt, uitând de tot. Se lăsară să alunece în tandreţea pură care îi unea, privindu-se în ochi. Complicitate desăvârşită, zâmbete copleşite de fericire şi incredulitate.

— Ştii cât de bine mi-e cu tine? spuse el încet, strângând-o în braţe.

— Şi mie… Dar să nu spui la nimeni! E secret!

— Atunci să nu spui la nimeni nici cât îmi place de tine!

— Ce-mi dai? Ţine cont că îmi vine să o strig în gura mare!

— Nenumărate xoxo, e bine?

— Mmm… m-ar putea ţine ocupată o vreme…

— Vorbind de vreme, nu suntem în întârziere?

— Of… încă nu, dar va trebui să ne mobilizăm.

— Nu are nimic dacă înainte de control…?

Dora îl privi încurcată. Îşi pusese şi ea aceeaşi întrebare, dar nu avea nici cea mai vagă idee. Apoi izbucni în râs:

— Şi ce o să se întâmple? În cel mai rău caz, te prezint la spital drept tatăl copilului! La distanţă de câteva luni, chiar ai fi putut fi tu! spuse ea amuzată. Văzându-l însă că se crispează, adăugă: Nu te încrunta! Nu am spus nimic grav! Ţinând cont de faptul că tatăl nu se ştie unde este… Era la curent că trebuie să mă duc la ultimul control, dar, cum nu a fost la celelalte, de ce ar fi venit la acesta?! spuse ea, cu o urmă de amărăciune în glas. Îi văzu privirea gravă şi, mângâindu-l, se grăbi să îşi îndrepte stângăcia. Scuză-mă că te-am întristat, n-am vrut! Te superi că trebuie să mergi cu mine la spital?

Călin o privi dojenitor.

— Cum m-aş putea supăra?!

— Nu ştiu, mi s-a părut. Gata cu posomoreala! Ne aşteaptă doctorul!

Călin o ţinu tot timpul de mână în drum spre spital. Ajunseră la maternitate şi Dora zâmbea privind celelalte cupluri care aşteptau. I se părea amuzant că şi ei arătau ca ceilalţi, chiar dacă nu era adevărat. I-ar fi plăcut atât de mult, dar era oricum minunat să îl aibă lângă ea într-un astfel de moment. Se aşezară cuminţi, aşteptându-şi rândul.

— Mi se pare atât de ciudat că eşti aici, cu mine…

— De ce să ţi se pară ciudat? Ai fi preferat să nu fiu?

— Mă bucur foarte tare, dimpotrivă! Doar că totul mi se pare ciudat. După atâţia ani, să fim din nou împreună, să fii cu mine în locuri în care nu te-aş fi putut imagina vreodată. E minunat! Mulţumesc!

— Nu ai de ce să îmi mulţumeşti. E normal!

Dora zâmbi fericită.

— Normal? Numai când aud cuvântul acesta, aplicat nouă, şi îmi vine să râd. Simplul fapt că discutăm ca doi oameni normali mi se pare ireal. Noi, înainte, nu vorbeam niciodată. Apoi, am vorbit mult, dar numai pe e-mail…

— Dacă vrei, nu mai vorbim deloc! spuse el luând-o de după umeri.

— Îmi lipseşti atât de mult în fiecare zi şi să ratez momentul la care te am numai pentru mine?!

— Nu crezi că doamna aceea ţi se adresează ţie?

Dora întoarse privirea către asistenta care se agita în uşa cabinetului şi se ridică de pe scaun.

— *Papa kommt nicht*? întrebă asistenta.

Dora începu să râdă.

— Cred că ar fi mai bine să intru totuşi singură. Nu aş vrea să dau explicaţii în cazul în care azi sau mâine mă prezint la maternitate cu al doilea tată…

— Te aştept aici, spuse Călin, jenat de situaţie.

Dora intră în cabinet, trimiţându-i un sărut în zbor. Câteva întrebări şi o ecografie mai târziu o informară că bebeluşul din burtă este foarte bine, dar nu are

nicio intenţie de a-şi face apariţia. Mai avea de aşteptat. Când ieşi, Călin răsări imediat în faţa ei, asaltând-o cu întrebări.

— Cum e copilul? Tu cum eşti? Ce ţi-a zis? Când naşti?

— Ia-mă încet. Suntem bine amândouă. Ea, atât de bine, încât nici nu se gândeşte să iasă. Dacă depăşesc termenul, o să-mi declanşeze naşterea. Deocamdată, suntem în grafic.

Călin se opri în mijlocul drumului şi, privind-o drept în ochi, o întrebă cu un aer grav:

— Îmi promiţi că o să ai grijă de tine?

— Mă cunoşti!

— Tocmai de aceea! adăugă el zâmbind.

— Ştii că o să fiu bine, nu ai de ce să îţi faci griji. Hai să mergem.

Se întoarseră în apartament, dar ştiau că nu mai aveau decât o oră înainte de a pleca la aeroport. Se străduiau din răsputeri să nu se lase doborâţi de tristeţe şi să profite de ceea ce le mai rămăsese.

— Ţinând cont de faptul că nu am mâncat, propun să mă laşi pe mine la pizzeria de la colţ cât cauţi tu loc de parcare, propuse Dora. Profităm cât mai mult de cele şaizeci de minute rămase.

Ajunsă în pizzerie, Dora comandă pizza Margherita pentru conotaţia sentimentală pe care o căpătase şi pentru a se asigura că iubitul ei nu avea să rămână nemâncat până noaptea, târziu. Îl văzu pe Călin trecând cu maşina prin faţa geamului, semn că nu găsise loc. Era probabil nervos. Îl cunoştea atât de bine. Îi şi vedea expresia nemulţumită a feţei şi îl rugă pe chelner să facă tot ce poate pentru a-i aduce comanda mai repede. Se aşezase, obosită, şi aştepta nerăbdătoare să se poată întoarce la el. Când chelnerul veni cu cutiile de pizza, se ridică şi, luându-le, salută de plecare.

— Gata pauza? Vă întoarceţi la muncă? întrebă chelnerul jovial, vrând să facă conversaţie.

Dora îl privi întâi neîncrezătoare, apoi îi răspunse râzând.

— Credeţi că, la proporţiile pe care le am, mă mai primeşte cineva la serviciu?

Chelnerul se uită lung la ea, fără să înţeleagă, după care îşi coborî ochii spre burtica mascată de ţinuta neagră.

— Îmi cer scuze! Nu am observat. V-am văzut doar din faţă şi chiar nu se vede că sunteţi atât de înaintată în sarcină. Arătaţi foarte bine!

— Şi totuşi, sunt în luna a noua! spuse Dora mândră şi fericită, mângâindu-şi odorul. Chelnerul se înmuie cu totul şi începu să îi spună poveşti cu nepoţei. Dora se scuză cu delicateţe, spunându-i că e aşteptată şi, în ciuda pantofilor cu tocuri de zece centimetri, pe care până şi chelnerul îi remarcase, zbură până la Călin.

— Scuză-mă că am întârziat atât! M-a ţinut chelnerul de vorbă.

— Oricum nu mai avem decât trei sferturi de oră, o anunţă el trist.

— Nu are nimic. Mergem sus, mâncăm, şi după aceea plecăm liniştiţi la aeroport.

Dar sus, nu mai mâncară nimic. Iminenţa despărţirii îi aruncă din nou unul în braţele celuilalt, disperaţi în faţa necunoscutului care îi aştepta. Începuseră să se obişnuiască cu despărţirile, dar asta nu le făcea cu nimic mai uşoare. Cele trei sferturi de oră se scurseră cu viteza luminii şi curând trebuiră să se desprindă din îmbrăţişare.

Abia porniseră când GPS-ul încetă să mai funcţioneze.

— Trebuie să fie un contact aiurea. Dacă forţezi puţin, ar trebui să meargă, îi spuse lui Călin, care încerca în van să resusciteze ecranul negru.

— Nu merge…

— Tu nu ai GPS pe telefon?

— Am, dar nu îmi merge internetul.

— Mda… Nici al meu. Iar eu nu cunosc deloc partea asta a oraşului. Nu ar trebui să fie complicat. Suntem pe partea de vest a lacului şi ar trebui să o luăm spre nord. Dar în ce direcţie o fi lacul?

Cerul se înnorase şi Dora nu reuşea să se orienteze. Când veniseră, fusese atentă la Călin, în niciun caz la indicaţiile stradale.

— Am putea întreba pe cineva.

Călin încerca în continuare să meşterească la cablul GPS-ului, fără niciun rezultat. Dora începu să intre în panică. Gândul că el ar putea pierde avionul din cauza ei o dărâma. Implicaţiile puteau fi dramatice. Nu îşi luase nici măcar marja de siguranţă. Când trebuia să ia avionul, pleca întotdeauna cu mult timp înainte. De această dată, pentru a petrece câteva minute în plus cu el, redusese marja la minimum şi orice minut pierdut îi putea costa. Nu îi spuse nimic lui Călin pentru a nu-l îngrijora inutil şi încercă cu disperare să găsească repere. Merse înainte sperând că erau pe direcţia bună şi, când zări primul panou indicator, îşi dădu seama că intuiţia ei funcţionase. Erau în mare întârziere, dar putea compensa cu viteza, în momentul acela, exorbitantele amenzi elveţiene nu o mai interesau. Nici chiar explicaţiile pe care ar fi trebuit să i le dea lui George. Trebuia să ajungă la aeroport. Conduse prudentă, dar repede, sfidând orice radar. Era crispată şi îşi făcea procese de conştiinţă, inclusiv pentru că îşi stricaseră plăcerea pentru un detaliu. Călin nu spunea nimic, doar o ţinu de mână, încordat, până la aeroport.

— Ce părere ai de pilotul de curse? întrebă ea oprind motorul.

— Merită fiecare xoxo! spuse el sărutând-o.

— Am ajuns în întârziere de dimineaţă, te-am târât prin spitale, era să te fac să ratezi şi avionul… Ce prinţesă ţi-ai ales şi tu! În plus, te-am ţinut nemâncat toată ziua. Mai avem zece minute. Un picnic înainte de plecare?

— Picnic să fie! Chiar mi s-a făcut foame!

Ultimele minute le petrecură mâncând pizza Margherita, mozoliţi ca doi copii, înveseliţi de momentul inedit pe care îl petreceau în maşină, după emoţiile drumului. Câteva îmbucături mai târziu, se văzură nevoiţi să accepte cruda realitate şi Dora îl însoţi până în holul aeroportului. De acolo, el trebuia să o ia la fugă, iar ea

nu se mai simţea în stare. Oboseala şi disperarea o ajunseseră din urmă, iar lacrimile începură să-i curgă pe faţă.

— Credeam că va fi mai uşor de data asta, spuse ea lipindu-se de el.

Călin o strânse la piept, apoi îi ridică bărbia, privind-o în ochi.

— Prinţesă, nu ne lăsăm doborâţi de atâta lucru. O spuse, dar vocea îi tremura şi o strânse şi mai tare în braţe. Să ai grijă de tine şi de ea!

Pe drumul de întoarcere, Dora plânse în hohote. Nu înţelegea de ce, de ce el, de ce acum…

Naşterea unei stele

În dimineaţa următoare, Dora deschise ochii devreme, dar, cu riscul de a avea din nou probleme cu George, hotărî să rămână în pat. Prefera să se scalde în senzaţiile zilei precedente decât să se gândească la perspectiva lunilor de aşteptare care se profilau la orizont. Îi scrise lui Călin şi se lăsă să alunece din nou în vise.

Când soarele o trezi definitiv, încercă să îşi facă curaj pentru a înfrunta viaţa. Îl auzea pe George răstindu-se la bonă şi îşi spuse că este momentul să intervină. Ajunsă în sufragerie, înţelese într-o clipă ce se întâmplă. Eva voia să se joace cu tatăl ei, George îi reproşa bonei că nu se ocupă de copil. Maria încerca în zadar să îi explice că Eva nu vrea să stea decât cu el, tatăl voia linişte.

— Puiul meu, ce ai zice dacă am merge la piscină? îi propuse Dora.

Cele trei fete, plus una nenăscută, evadară temporar din colivia lor de aur pentru a huzuri în apă. Înotară o vreme în piscina mare, iar când Eva ceru să se joace cu ceilalţi copii în piscina mică, Dora se întoarse la iubirea ei.

„Ce culoare vrei să fie undiţa ta?“

Dora izbucni în râs.

„Mergem la pescuit? Orice culoare îţi place ţie!“

„Nu chiar acum, dar să fiu pregătit! La teatru ai fost cu mine?“

„Nu cred, de ce? De la pescuit, mergem la teatru? J“

„Treceam pe lângă Nottara. M-am gândit că ţi-ar plăcea.”

„La câte avem de făcut, ne-ar trebui un an de vacanţă. An sabatic?”

„Dacă fugi cu mine, avem termen un an?“

„Perioadă de probă!“

„Totul sau nimic!”

Dora încercase tot timpul să îşi ţină imaginaţia în frâu, să nu îşi facă iluzii că între ei era posibilă o relaţie adevărată, dar răspunsul lui o luă prin surprindere şi speranţa se născu tară voia ei. I se părea periculos să se joace cu cuvintele, aşa că îl lăsă pe el să aleagă. Alegerea ei era deja făcută.

„Ce ai vrea să fie?“

„Totul.”

Dora nu putea crede, cum nu se putea împiedica să simtă valul de fericire inundând-o la ideea că el chiar ar fi putut s-o aleagă pe ea. Dar nu voia să se amăgească singură şi verifică:

„Şi cum vezi tu acest *tot*?”

„Doar planuri de distracţie, relaxare, xoxo şi, mai nou, pescuit. Tu?”

Dora îşi înghiţi lacrimile şi speranţa. Intuiţia ei fusese corectă. Călin nu visa la o adevărată viaţă în doi. Călin doar visa.

Luni dimineaţă, Dora se simţi complet pierdută. Ritmul se schimbase. O dusese pe Eva la grădiniţă, apoi rătăcise singură pe malul Limmatului. Nu mai avea urgenţe, acasă nu mai voia să se ducă pentru a vedea doar faţa nemulţumită a lui George, prietena ei era la serviciu, până şi Călin era prins în şedinţe. Nu mai avea niciun reper şi nu ştia ce să facă.

Tresări auzind alarma telefonului şi, verificând, îşi dădu seama că trebuie să ajungă la consultaţie. Mesajul pe care i-l trimise Călin în clipa următoare o făcu să zburde de fericire.

„Ai ajuns la spital?"

„Încă nu. În cinci minute. Tu stai afară şi fumează o ţigară."

„S-o crezi tu!"

„Intri cu mine?"

„Păi, ce facem aici? Eşti de capul tău? Ce zice doctorul?"

„Eşti mai nerăbdător decât mine! Când intru în cabinet, îl pun pe speaker, să ai informaţia de la sursă. E bine?"

„De acord."

„Am intrat. Traducere simultană sau consecutivă?"

„Îmi spui cum eşti. Să nu stabiliţi pentru mâine! Sunt plecat."

Dora începu să râdă şi, după interogatoriul doctorului, îi scrise pe sub masă.

„Bine amândouă, ea, perfect pregătită, dar tot fără intenţii. Aşteptăm până la capăt şi, dacă nu se hotărăşte ea, se naşte în săptămâna 41… Rezonabil, aş zice. Mai întreb ceva?"

„E OK."

„Mulţumim pentru aprobare şi susţinere!"

Pe drumul de întoarcere, Dora se gândi că pe George nici nu îl interesase că ea trebuie să meargă la control. Ajunse acasă, se ocupă de Eva, dar nu se simţea bine. Îi venea să plângă şi nu ştia de ce. Îi era dor, însă dor îi era tot timpul. Se simţea obosită, deşi nu făcuse mai nimic toată ziua. I se înecaseră toate corăbiile şi avea impresia că nu mai ştie în ce direcţie merge. Nu avea un motiv imediat şi nu reuşi să îşi ridice moralul în niciun fel. Culcă fetiţa şi se refugie în pat. Încercă să doarmă, dar somnul nu se apropia de ea. Lacrimile, în schimb, hotărâseră să facă o ieşire în forţă. Îi trimise un mesaj scurt lui Călin pentru a-l linişti, dar hotărî să nu vorbească cu el. Se temea că riscă să derapeze din nou.

„În seara asta nu sunt suficient de în formă ca să mă joc, dar o să-mi iau revanşa. Cu gândul la tine!"

„Mi-e dor de tine!"

Se zvârcoli până la miezul nopţii şi aţipi chinuită de gânduri. Mai dormi o oră şi se trezi din nou. Îşi schimbă poziţia, aţipi iar. O jumătate de oră mai târziu, deschise ochii şi începu să râdă în întuneric. Se ridică din pat, se duse la duş, se îmbrăcă, apoi deschise uşa Mariei şi îi spuse încetişor:

— Maria, scuză-mă că te trezesc. Poţi să ai grijă de Eva cât lipsesc?

Buimacă de somn, Maria se sculă în capul oaselor, speriată.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu! În orice caz, nimic rău. Trebuie să mă duc la spital.

— Vine prinţesa mică?

— Da, tocmai şi-a anunţat sosirea, spuse Dora fericită.

— Tu eşti bine? Te pot ajuta cu ceva? Ai nevoie de ceva? Ce pot să fac? Te duci singură?

— Linişteşte-te! Sunt foarte bine. Mă duc să îl trezesc pe George. Până se îmbracă el, îmi verific bagajul. Tu culcă-te, dar, dacă se trezeşte Eva, să ştii că nu mă pot duce la ea. Îi spui că vin repede.

— Sigur… ce mă bucur!

— Şi eu! Abia aştept să o ţin în braţe!

— Dar nu te doare?

— Nu prea tare. Contracţiile abia au început. Dar nu uita că ştiu cum e. Gata, fugi la nani, Eva o să aibă nevoie de tine mâine.

— Naştere uşoară! Abia vă aştept!

Dora ezitase dacă să conducă sau nu. Când i se rupsese apa cu Eva, fusese atât de fericită, încât se urcase în maşină şi se dusese ţintă la maternitate. Doctorul o aştepta la intrare şi, când o văzuse la volan, rămăsese fără grai. Aşa ceva nu mai pomenise. De această dată însă, îl lăsă pe George să conducă.

La spital, ceru să fie condusă în camera ei, scoţând dosarul cu analize pe care le făcuse cu două zile înainte.

— Ne pare rău! Din păcate, în noaptea aceasta, maternitatea e plină. Va trebui să vă orientăm spre un alt spital.

— Cred că nu ne-am înţeles. Am făcut rezervarea, am făcut toate analizele aici şi dumneavoastră îmi spuneţi să mă duc la un alt spital?! E o glumă!

— Vă înţeleg, dar nu mai avem niciun pat disponibil şi sunt deja două femei în travaliu… pe hol.

Între contracţii şi frustrare, Dora văzu roşu în faţa ochilor. Furia urca în ea, stimulată de durerea din ce în ce mai ascuţită. Le spuse exact ce părere avea, într-o avalanşă de cuvinte ce îi scrijeleau şi ei urechile, oprindu-se doar când un nou val de contracţii îi tăia răsuflarea. Îşi trase sufletul şi adăugă:

— Dumneavoastră chiar vreţi să mă vedeţi născând pe stradă?

— Doamnă, dacă ne spuneţi ce spital preferaţi, vă punem la dispoziţie o ambulanţă.

— Desigur… Singura mea problemă era transportul… Vă mulţumesc! Cred că precizia elveţiană e doar un concept de marketing! lansă ea, încovoindu-se sub pumnalul ce îi străpunse pântecele. În cazul în care nu aţi observat, stau să nasc.

— Vă înţeleg supărarea, dar nu avem cum să vă ajutăm altfel. Cu naşterea, nu vă îngrijoraţi. Dilataţia e mică, travaliul va mai dura câteva ore…

— Vă mulţumesc pentru consolare! Puteţi chema ambulanţa.

George încercase să o calmeze, dar îl respinse. Fusese absent sau nociv toată sarcina, nu voia nici să îl vadă. Ambulanţa se prezentă cu promptitudine, iar George îi propuse să o însoţească.

— Mai bine du-te acasă. Ai auzit ce a spus medicul. Travaliul va mai dura câteva ore. Eva va avea nevoie de tine când se trezeşte. Îţi dau un semn să vii când se apropie momentul.

Asistenta o ajută să se întindă pe targa din ambulanţă, îi puse centura, apoi coborî şi se instală în faţă, lângă şofer, lăsând-o singură, cu gândurile şi durerile ei.

O jumătate de oră mai târziu, Dora era în sfârşit în sala de travaliu. Plutea în lumea ei, strângând pumnii şi dinţii, când contracţiile deveneau violente, lăsându-se să viseze, când treceau. Privea înduioşată inimioara ce pulsa pe ecran şi graficul activităţii seismice a corpului ei, ce ieşea pe kilometri de hârtie din monitor. Doctorul deschise brusc uşa şi intră în cameră, însoţit de un şir de persoane.

— Să vedem ce avem aici… spuse doctorul şi scană dosarul cu ochii, fără a-i arunca Dorei vreo privire.

— Bună ziua! spuse ea, pentru a-i semnala că nu este doar un dosar, ci o persoană.

Doctorul nu reacţionă în niciun fel, continuând să citească cu voce tare parametrii de pe monitor, pentru publicul său de studenţi.

— Dilataţia este aproape zero şi durează de opt ore. Asta ce înseamnă?

— Dacă ajunge la douăsprezece ore fără dilataţie, trebuie să facem cezariană, pentru a evita infectarea şi complicaţiile, spuse un student cu ochelari, vizibil dornic să intre în graţiile profesorului.

— Pe mine avea de gând să mă informeze cineva? întrebă Dora ironică, dar întrebarea sa rămase retorică. Grupul îşi urmase deja liderul spre următoarea cameră, sorbindu-i fiecare cuvânt. Cobaiul rămase dubitativ.

— Aşa se poartă cu toate femeile sau beneficiez eu de un tratament de favoare? întrebă Dora, adresându-se asistentei.

— Nu i-o luaţi în nume de rău. Este lunatic, dar e cel mai bun în meseria sa. Aveţi noroc că aţi nimerit pe tura lui!

Era o veste bună. Singura pe care o avea în realitate. Orele treceau încet, iar Dora actualiză raportul pentru mama, Dora şi Maria, care mai aveau puţin şi năşteau în locul ei. Cu George vorbise de câteva ori, scurt. Era obosit de trezirea la două noaptea şi, în consecinţă, nervos şi stresat. Dora nu voia să se lase influenţată de starea lui de spirit. Eva era surescitată şi insista să vină la spital. Plânse la telefon şi protestă când Dora îi spuse că trebuie să mai aştepte.

— Dar eu vreau să o văd pe Stela! se smiorcăi ea, bătând din picior.

Călin era la întâlnire cu nişte parteneri de afaceri importanţi. Nu putea vorbi, dar îi trimitea câte un mesaj ori de câte ori prindea un moment. Ea îi răspundea, făcând aluzii la întâlnirea mult aşteptată cu steluţa ei, evitând să îi spună că timpul se accelerase. Îl cunoştea prea bine. S-ar fi perpelit ore în şir, aşteptând neputincios o

veste de la ea, şi-ar fi făcut griji şi ar fi fost trist că este departe. Preferă să îl pregătească uşor şi să îi anunţe marele eveniment, în timp real.

„Ceva xoxo pentru Zmeu?“, îi scrise el în clipa în care fu anunţată că intră în operaţie.

„Acum, foarte multe. De două ori mai multe după întâlnirea cu prinţesa mică, peste patruzeci de minute!”

„Gata? Vine? Unde eşti? Eşti bine? E cineva cu tine?”

„Stai liniştit. Sunt de douăsprezece ore la spital, dar nu am vrut să te îngrijorez. Vorbim când ies din operaţie.”

„Mi s-au tăiat picioarele! Ai grijă! Mă ţii la curent!”

Dora zâmbi şi închise telefonul. Îl anunţase pe George că urma să fie operată, dar acesta nu găsise de cuviinţă să vină la timp. Pe ea nu o deranja asta, nu de el avea nevoie.

Se pregăti pentru marea întâlnire şi se lăsă dusă la blocul-operator. Dintr-un motiv pe care nu îl înţelegea, începu să tremure. Trecuse deja prin această experienţă şi, totuşi, îşi pierdu calmul. Nerăbdarea, durerea, oboseala, toate se amestecau în mintea ei, iar anestezia o făcu să vorbească încontinuu, să spună tot ce îi trecea prin minte. Anestezistul îi ţinu companie, râzând de ideile ei haotice, în timp ce doctorul îşi făcea meticulos treaba, fără a-i adresa un cuvânt.

Când Dora auzi primul plânset, uită să mai respire. Abia ieşită la lumina zilei, Stela protestă împotriva mâinilor care o măsurau, o spălau, o înfăşau.

— Pot să o văd? întrebă Dora emoţionată.

În momentul în care asistenta apropie faţă Stelei de cea a Dorei, plânsul se opri brusc. Mama şi fiica se adulmecară, se recunoscură şi o relaţie miraculoasă se născu într-o fracţiune de secundă. Explozie de sentimente, lacrimi de fericire şi conştiinţa profundă că devenise din nou mamă. Nimic în lume nu mai era la fel, minunea se produsese. Dora plutea într-o euforie fără limite, iar la ieşirea din sala de operaţii, primul telefon fu pentru Călin. Sugrumat de emoţie, el abia fu în stare să rostească câteva cuvinte. Cu fetiţa în braţe şi vocea lui la ureche, Dora trăi pentru câteva momente într-o lume ideală.

„Sunteţi bine?“, îi scrise Călin după câteva minute.

„Da. Ai avut un rol important în viaţa ei.”

„Evident! Trebuia totuşi să-mi spui. Aş fi fost mai aproape azi…“

„Mă ţineai de mână şi mă ajutai să respir?”

Călin privi ecranul cu tristeţe. Dora avea dreptate.

„Tu eşti bine? Anestezia? Ce culoare au ochii prinţesei?”

„Da, tocmai ne-au instalat în cameră. Prinţesa are deocamdată ochii închişi la culoare, dar nu ştiu dacă rămân aşa. Mâine trimitem poze. Şi dacă ne sufli aşa în coarne, o să semene şi mai mult.”

„Suflu! Fetele seamănă cu taţii în general.”

„Rămâne de văzut… E fata mea! Nu o împart! Deşi… va fi întotdeauna, puţin, şi a ta!”

„Chiar îmi doresc să te ţin în braţe! A dracului distanţă…”

„E singurul lucru pe care mi l-aş mai dori în euforia asta. M-ai făcut foarte fericită în ultimele şase luni şi îţi mulţumesc!”

„No one like you. Scorpions.”

„No one like you. Me.“

PARTEA A III-A

ZILE NEGRE, NOPŢI ALBE

Zilele regăsirii

Când avionul atinse solul, Dora îşi simţi pulsul luând-o razna. Încercă să-şi umple plămânii cu aer, dar emoţia o sugruma. Miile de kilometri care îi despărţeau se dizolvaseră în răcoarea însorită de toamnă. Respira, în sfârşit, acelaşi aer ca el. Ideea de a-l putea strânge în braţe o ameţea de fericire şi, în acelaşi timp, o intimida. Nu îl văzuse de trei luni, trei luni în care visase la el în fiecare clipă, în care corpul ei se transformase, în care trăirile contradictorii atinseseră paroxismul. Călin îi spusese că îi aşteptau vremuri mai bune, soarta se organizase pentru a le îndeplini visul imposibil.

Dorei i se părea absurd să se ocupe de cazare şi de bagaje, când iubirea vieţii ei o aştepta, dar îşi îndeplini responsabilităţile cu promisiunea recompensei visate. Nu ştia cum să facă pentru a evada câteva minute, dar răspunsul salvator veni mai repede decât se aşteptase. Mara şi Cosmin erau nerăbdători să îşi vadă verişoara, iar Teo o rugase să o lase pe Eva la ei. Mintea Dorei începu să lucreze febril întrezărind oportunitatea.

Zbură la întâlnire. O aşteptase atât de mult, încât inima voia să îi spargă pieptul de nerăbdare. Ajunse cu câteva minute înaintea lui şi privi cu atenţie fiecare maşină ce se apropia, îşi dorea să fie el, îi era teamă că putea fi cineva cunoscut, se întreba cum aveau să se comporte după atâta timp, gândurile i se învârteau haotic în minte. Când îl văzu sosind, încercă să rămână dreaptă pe picioarele ce nu mai ascultau, râzând de emoţia ei adolescentină.

Călin o strânse puternic la piept, apoi îşi coborî ochii asupra minunii adormite în landou. Se aplecă încet asupra ei şi rămase într-o contemplare emoţionată. Luă cu un deget uriaş mâna minusculă, o mângâie delicat şi depuse pe ea un sărut înduioşat, înainte de a o acoperi la loc cu pătura pufoasă. Privirea îngândurată îi fugi câteva clipe de la chipul angelic, în gol, apoi şi-o întoarse pentru a-i scruta din nou trăsăturile. Semăna cu Dora. Nostalgia îi umplu sufletul. Îi era dor de clipele în care îşi ţinuse propriii copii în braţe ca pe nişte fulgi, îl durea timpul care trece. Îşi amintea de mişcările acestei creaturi adormite, în coconul matern. O vedea pentru prima oară şi realiza că dragostea nepermisă pentru ea şi mama ei îi frânge inima.

Dora îi simţi tulburarea şi îl atinse uşor. Călin o privi cu ochi strălucitori. Se ridică, o sărută îndelung şi apoi, fără să spună nimic, începu să împingă căruciorul. Dora îl studia cu curiozitate. Nu se purta ca un tată. Se purta ca tatăl copilului ei.

Într-un joc naiv, privi oamenii din jur pentru a vedea dacă cineva suspectează impostura. Dar în afara câtorva zâmbete complice, de trecători înduioşaţi de somnul liniştit al stelei ei, nu surprinse nimic. Oraşul vuind departe, în spatele copacilor din parc, mâna ei mică pe mâna lui de uriaş, paşii agale în urma căruciorului, toate le

dădeau senzaţia de breşă în timp. În clipa aceea, erau doar o familie ce se plimba pe aleile acoperite de frunze.

— Mi-a fost dor de tine, îi spuse el, oprindu-se în mijlocul aleii şi îmbrăţişând-o. Dora aşteptase replica lui ca pe un ritual. Cu ea începea fiecare întâlnire a lor.

— Nici nu îmi vine să cred că sunt aici. Cu tine. Cu ea şi cu tine… spuse ea, zâmbind fericită.

— Cum aţi călătorit?

— Bine, spuse ea, continuând să înainteze. A fost mascota avionului. Am avut o mulţime de peţitori! Pentru o primă călătorie în altitudine, cred că va fi o călătoare în jurul lumii.

— Are cu cine semăna.

— Sigur! Dora tăcu câteva clipe. Tu cum eşti?

— Acum, că eşti aici, bine. Cred că sunt singurul muritor de pe planetă care aştepta uraganul…

— Uraganul Dora… spuse ea, amintindu-şi prima lor întâlnire.

I se părea că se întâmplase demult, că se scursese o viaţă, că fuseseră întotdeauna împreună.

Şi totuşi, o lume şi o viaţă îi despărţeau.

— Tu cum eşti? întrebă el.

— Bine. Pentru prima dată în viaţa mea, îmi trăiesc din plin condiţia de mamă. Eva nu avea încă trei luni când m-am întors la serviciu şi nu am putut profita. Cu Stela, am reuşit să mă organizez mai bine. M-am simţit minunat să pot şi eu, ca alte mame, să mă duc să o iau pe Eva de la grădiniţă, să dau mici petreceri pentru ea şi prietenii ei, să mă ocup de Stela. Nici nu ştiam câte lucruri se pot face cu un copil mic în braţe! O pun în marsupiu şi fac ordine, mai fac câte ceva de mâncare – rar şi fără pricepere, ştii că nu am astfel de talente –, calc…

— Calci? Ştii tu să calci?

— Ce e atât de complicat?!

— Nu ştiu. Eu nu m-am priceput niciodată.

— Ştii să faci altele mult mai complicate. Eu cred că e doar un moft şi nu o faci pentru simplul motiv că are cine să o facă în locul tău… spuse ea cu o urmă de frustrare.

Dora îşi amintea strângerea de inimă pe care o simţise văzându-i lucrurile călcate şi aranjate frumos în valiză, strângerea de inimă pentru grija cu care altcineva se ocupa de el.

— Dacă eu, care nu am nimic dintr-o nevastă, sunt în stare să fac aşa ceva, înseamnă că se poate! continuă ea, lăsându-şi frustrarea să răbufnească voalat. Oricum, între a mă ocupa de treburile casei şi a citi o carte, o voi alege întotdeauna pe a doua. Eu nu sunt o nevastă! spuse ea revendicativ. Ştiu să le fac pe toate, dar nu îmi place şi nu mă interesează.

Încercase să îşi demonstreze că poate fi o gospodină la fel de bună ca Ioana. Se simţea ca într-o competiţie neloială, în care şansele ei de izbândă erau nule. Voia,

inconştient, ca el să ştie la ce să se aştepte, să fie onestă şi transparentă, să îl pregătească.

— Ce este rău în a fi o nevastă? întrebă el cu o umbră de reproş.

— Nimic. Doar că nu sunt eu… spuse ea cu amărăciune.

Ar fi făcut-o pentru el, dar simţea difuz că nu va avea ocazia.

— De ce te chinuieşte atât de mult ideea asta?

— Nu ştiu… spuse ea fără a-l privi. Nu putea să-i mărturisească.

Călin îi simţea zbuciumul, intuia că ea îi ascunde ce simte, dar era totul suficient de complicat pentru a provoca discuţii pentru care nu erau pregătiţi niciunul, nici altul.

Soarele începuse să coboare spre asfinţit şi îşi îndreptară paşii, fără convingere, spre maşină. De această dată, despărţirea era mai uşoară. Perspectiva săptămânilor pe care le aveau la dispoziţie le dădea curajul să plece fiecare în direcţia lui, ştiind că aveau să se revadă în zilele următoare.

Dar zilele următoare se dovediră a fi diferite de ceea ce aşteptaseră. Dora îşi petrecea timpul ocupându-se de fete. George nu o ajuta, iar ea nu îi cerea ajutorul. Nu mai suporta să îl aibă în preajmă şi fiecare ieşire a lui, motivată de scuze imaginare, o mulţumea şi o frustra în acelaşi timp. Cu cât el se purta mai urât, cu atât ea îşi liniştea conştiinţa încărcată. Dar zilele erau lungi şi ochii îi oscilau între fete şi telefon, în aşteptarea unui semn de la Călin. Ritmul se schimbase. Luni de zile îşi dorise să vorbească cu el la telefon şi, în sfârşit, se întâmpla. Ceea ce nu prevăzuse era că apelul lui de cinci minute în jur de prânz luase progresiv locul duelurilor lor spumoase, presărate pe sute de minute. O înţărcase abrupt, iar ea suferea.

Trei săptămâni mai târziu, Dora se trezi cu un gust amar în gură. Soarele încă nu se arătase, iar fetele dormeau. Era unul dintre rarele momente în care putea să stea, să se gândească.

Îşi pregăti o cafea tare şi se aşeză lângă fereastră. Oraşul era amorţit şi prima zăpadă supravieţuia în lipsă de trafic. Deschise geamul. Aerul rece şi liniştea îi dădură fiori. Se simţea singură şi tristă. Nu aşa îşi imaginase venirea în ţară.

Se văzuseră cu Călin într-o după-amiază, în parc. Seara, la ştiri, se dăduse un reportaj cu îndrăgostiţii ce profitau de ultima zi de toamnă târzie. Scenele erau filmate în locurile prin care se plimbaseră ei. Dorei i se tăiaseră picioarele şi, aşezându-se în faţa televizorului, începuse să vorbească mult, tare şi repede, pentru ca George să nu cumva să îi zărească în vreo imagine.

În altă zi, la semnalul lui Călin, Dora pretinsese din senin că trebuie să iasă câteva minute să îşi cumpere ceva şi, în ciuda riscului la care se expunea, acceptase să îl vadă douăzeci de minute. Atât putea el. Dora profitase de ocazie pentru a-i da cadoul de Moş Nicolae, iar Călin reacţionase ca prima dată. Era ruşinat că nu se gândise să facă acelaşi lucru.

Apoi el îi făcuse semn într-o seară şi, pretextând o ieşire la cumpărături cu Corina, o prietenă dragă pe care nu o văzuse de mult, Dora evadase timp de trei ore.

George se supărase, dar nu reuşise să o facă să îşi schimbe părerea, nu pentru trei ore. Îşi petrecea tot timpul cu fetele, putea şi el să o facă măcar o dată. Jumătate din timp i-l acordase lui Călin, care şi atunci reuşise să ajungă în întârziere, punându-i alibiul în pericol, iar pe ea, într-o situaţie delicată faţă de Corina.

Dora ura să mintă, se dispreţuia că o face, dar ceea ce o durea era constatarea că, în ciuda eforturilor ei de a răspunde cu promptitudine celui mai mic semn din partea lui, oricare ar fi fost pericolul sau dificultatea evadării, Călin nu anticipa niciodată nimic. Se comporta ca şi cum aveau toată viaţa la dispoziţie, plănuind totul exclusiv în funcţie de agenda lui, anunţând-o în ultima clipă că s-ar putea întâlni, fără a pregăti un loc, o idee, ceva precis care să le permită să profite de puţinul timp pe care îl aveau împreună. Îşi pierdeau de fiecare dată timpul în trafic, în căutarea unei destinaţii, în stinghereala ce punea stăpânire pe ei din momentul în care încetau să se sărute. Călin se arăta la fel de tandru ca înainte, la fel de fericit că o vede, dar prezenţa lui aleatorie şi comportamentul lui o derutau. Ea nu îl deranja niciodată, îl lăsa în ritmul lui. Răspundea ori de câte ori o suna sau îi scria, fără a-i cere nimic mai mult. Şi totuşi, îl simţea departe.

Călin îi spusese că are probleme la serviciu, dar Dora nu putea concepe că acest motiv îi poate afecta atât de mult.

Se uită la ceas. Era abia 7. Luă telefonul şi îi scrise.

„Cafeaua de după-amiază nu e obligatorie, dar e călduros recomandată. O jumătate de oră e de ajuns pentru ce am de zis. Fără timp de transport, pot veni eu spre tine.“

„La 5.“

Dora ştia că se pune din nou în pericol, nu ştia cum avea să se descurce, dar certurile cu George deveniseră oricum parte integrantă din ritualul zilei. Doar că, de această dată, soţul ei fu mai acerb decât de obicei şi ea plecă mai târziu decât prevăzuse.

„Risc de întârziere. 5,15“, îi scrise ea lui Călin.

„Te pup aşteptând ora 5,14!“

Răspunsul o surprinse plăcut, în ciuda gândurilor negre cu care se ducea la această întâlnire pe care o ceruse, ca niciodată, ea.

„O să fie greu, dar motivaţia e mare.“

Călin încerca să ţină ritmul cerinţelor de la serviciu, deşi modul în care era tratat nu mai corespundea de mult aspiraţiilor lui. Gândul că Dora este acolo, aproape, îl măcina. Îi era teamă de ce reprezenta ea pentru el, îi era teamă de sine însuşi şi de dorinţa din ce în ce mai arzătoare de a fi cu ea. Încercase să îşi păstreze sângele rece şi reuşise, dar mesajul ei de dimineaţă îi dăduse fiori. O cunoştea. Simţea pericolul. Dora nu îi cerea niciodată nimic, iar cuvintele ei erau alarmante. O văzu urcând încordată în maşină şi, în ciuda sărutului, îşi dădu seama că nu e bine. Conduse în tăcere până la un restaurant ferit de lume şi se aşezară la masă. Rămase tăcut, în aşteptarea sentinţei.

Dora începu direct.

— Noi doi ştim perfect că nu vom fi niciodată împreună, îi spuse ea privindu-l drept în ochi. Timpul pe care îl avem e mai mult decât am fi sperat vreodată. E tot ce avem şi nu ştiu dacă ne vom mai întâlni vreodată cu el. Dacă şi acest timp îl irosim, atunci nu are rost să continuăm.

— De ce spui asta? întrebă el trist.

— Pentru că îmi imaginam că va fi altfel. Noi nu ne permitem luxul improvizaţiei şi am impresia că doar asta facem. Tu ai libertate, te poţi organiza cum vrei. Eu, nu. Şi totuşi, de câte ori îmi faci semn, mă dau peste cap ca să te văd. Doar că se întâmplă rar şi la voia întâmplării.

— Nu e intenţionat…

— Probabil că nu. Dar asta se întâmplă. Credeam că, venind mai aproape de tine, ne vom vedea mai mult.

— De ce spui că nu vom fi niciodată împreună?

— Ce aş putea spune altceva?

— Ştii… înainte de a te regăsi pe tine, credeam că am o căsnicie în regulă… spuse el, ascunzându-şi privirea. Am stat şi am întors-o pe toate părţile… Dar nu pot divorţa. Dacă i-aş lăsa, s-ar alege praful de copiii mei…

— Eu nu ţi-am cerut nici să îţi laşi copiii, nici să divorţezi, îi spuse ea tristă. Nu îmi asum responsabilitatea să stric o familie. Dar, dincolo de asta, a divorţa nu înseamnă să divorţezi de copii. Doi părinţi, chiar şi divorţaţi, pot continua să se ocupe de copiii lor. Dar ştiu că pentru tine aşa ceva nu există. Ai o viziune învechită asupra subiectului. O respect, dar nu pot fi de acord. Şi oricum, nu despre asta e vorba. E vorba despre noi şi despre timpul pe care îl petrecem împreună. Dacă tu vrei să continuăm în ritmul acesta, eu nu cred că merită sacrificiul.

— Îmi pare rău dacă ai avut impresia că nu vreau să ne vedem…

— Nu am avut impresia că nu vrei să ne vedem, ci doar că nu ai făcut niciun efort pentru asta. Iar eu nu pot să înţeleg.

— Dacă îţi promit că o să mă organizez mai bine, mă ierţi?

— Nu am de ce să te iert, nu sunt supărată pe tine. Sunt supărată pe viaţă şi pe absurditatea ei!

— Îţi pare rău? întrebă Călin privind-o adânc în ochi.

— Nicio clipă. Şi dacă ar fi să o iau de la capăt, aş proceda la fel!

— Nu te-ai plictisit să îţi pierzi vremea cu un pierde-vară?

— Nu m-aş putea plictisi niciodată cu tine! Chiar dacă ne purtăm ca nişte puştani, răspunse ea mai relaxată.

— Vrei să fii prietena mea? întrebă el mustăcind.

— Prietena ta?! Îţi amintesc că tu nu poţi avea… *prietenă.*

— Iubita mea, atunci?

— Iubita ta sunt deja! Dora stătu o clipă pe gânduri, apoi adăugă: Asta ar însemna că tu eşti iubitul meu…

— Te iei tot timpul după mine, o dojeni el.

— Numai când îmi place ideea!

— Ştii că mi-aş pierde tot timpul cu tine?

— Continuă aşa şi nu mai ajungi acasă… spuse Dora, care uitase deja toate supărările. Atenţia lui era tot ce îşi dorea.

Se despărţiră după nenumărate sărutări şi, în noaptea aceea, Dora dormi pentru prima dată de când ajunsese în ţară. Stela o trezise, ca de obicei, la intervale regulate, dar oboseala nu mai reprezenta nimic în faţa fericirii de a şti că este iubita lui.

Mesajul de dimineaţă o scoase din toropeala caldă.

„Am rămas cu xoxo pe stoc! Ce putem face? Bună dimineaţa!”

„Am adormit sărutându-te?! Nu văd altă soluţie decât să continui!”

„Înţeleg de data asta!”

„Ce vrei să insinuezi?”

„Vezi tu!”

Dora privi telefonul, într-o dispoziţie ironică. Ea nu aştepta decât să vadă, dar nu era sigură că avea să se întâmple. Îşi spuse însă că discuţiile din seara precedentă fuseseră suficiente şi că nu avea decât să îi lase şansa de a-i demonstra.

Noapte de vis

Dora hotărâse să ia lucrurile în mână. I se părea absurd ca din cauza lipsei lui de organizare să irosească timpul atât de preţios. Simţea că numărătoarea inversă a plecării începe şi refuza să se dădea bătută. Se frământă câteva zile, supărată pe frigul şi zloata de afară care îi goneau acasă, obosită de pretextele pe care trebuia să le găsească pentru a evada câteva minute, stresată că cineva ar putea-o vedea cu el, pe stradă sau la restaurant. Trebuia să găsească o soluţie şi ştia că nu de la Călin avea să vină. El se găsea complet dezarmat în faţa unei situaţii care îl depăşea. Dar Dora era o mină inepuizabilă de idei şi în cele din urmă îşi luă inima în dinţi. Îi scrise Laurei:

„Unde se pot adăposti, în acest oraş, doi puştani îndrăgostiţi, cărora le îngheaţă şi sufletul de frig, bântuind străzile?”

„La mine! Îţi trimit cheile prin DHL. Voi veni şi eu în ţară peste câteva săptămâni, dar până atunci apartamentul e al vostru.”

„Cum îţi voi putea mulţumi vreodată?”

„Fiind fericită!”

Dora sări în sus de bucurie. Zilele negre intrau în sac, iar buna ei dispoziţie debordă, trăgând în vârtejul ei nu numai fetele, ci şi pe George, derutat de veselia ei neaşteptată. Îi mai rămâneau doar câteva mici detalii de aranjat: disponibilitatea lui Călin, propria ei evadare de sub observaţia permanentă a cerberului… Dar nimic nu i se părea imposibil. Era suficient să se gândească la sentimentul pe care îl avea în braţele lui pentru a se mobiliza împotriva munţilor şi a sorţii.

Când în sfârşit putu să se refugieze în pat, îi trimise un mesaj lui Călin şi, ştiind că el nu are cum să îl vadă la acea oră târzie din noapte, începu să viseze cu ochii deschişi.

Răspunsul lui prompt o luă prin surprindere.

„xoxo pentru cea mai descurcăreaţă!”

„Crezi că fac faţă?”

„Poate că nu.”

„1:0. Te-am păcălit. Fac! Ba mai şi cer!”

„Ieşi la o ţigară?”

„Din păcate, mi-am terminat porţia pe ziua de azi.”

„Abandon? Eram la colţ…”

Dora intră în panică. Era miezul nopţii. Era în pijama. Cum să iasă aşa, pe nepusă masă? Fetele adormiseră, George era la televizor. Stătu în cumpănă câteva clipe, dar nimic nu o putea împiedica să zboare în braţele iubitului ei.

„Cinci minute!”

„Întorc.”

Ca un drogat care are nevoie de doza sa, Dora sări din pat, îşi trase blugii şi un pulover şi se duse să înfrunte pericolul.

— Am adormit-o pe Stela, mă duc să fumez o ţigară.

— La ora asta?!

— Cred că ziua a fost suficient de încărcată pentru a avea dreptul la o ţigară. După aceea mă culc. Şi aşa noaptea riscă să fie albă dacă o mai doare burtica… îi spuse ea lui George. Vin repede.

Ieşi tremurând de propria ei îndrăzneală şi se repezi pe scări.

„Cobor."

„Ajung…"

„Grăbeşte-te cât poţi! Voi fi dată dispărută!"

„Parcare, stânga."

Lipindu-se de zidul blocului pentru a fi sigură că George nu o vede dacă se uită pe fereastră, Dora se furişă până la scara blocului de alături. Avea impresia că e o adolescentă fugită de acasă, care riscă să fie prinsă de părinţi. Doar că ea nu făcuse lucrul acesta niciodată copilă fiind, iar de această dată pericolul şi implicaţiile erau mult mai mari. Adrenalina îi urca în vene, dar în momentul în care ajunse în braţele lui, nu mai ţinu cont de nimic. Frica, riscul, implicaţiile se topiră în sărutul intens şi nesperat. În afară de copiii ei, nimic nu o putea umple mai mult de fericire.

— Ştii cât mă bucur că ai venit? îi spuse ea, toată numai un zâmbet.

— Mie îmi spui?

— Ce cauţi pe străzi la ora asta? Ai fugit de acasă?

— Am avut o cină oficială şi nu puteam rata ocazia.

— Nici eu! spuse ea chicotind.

— Nu e prea riscant pentru tine?

— Este! Şi ce dacă? Nu puteam rata…

Fraza ei rămase suspendată în aer, acoperită de un alt val de săruturi. Dora tremura de emoţie, de frică, de bucurie.

— Nu aş vrea să îţi creez probleme, spuse Călin.

— Va trebui să plec… Dar mi-e atât de bine cu tine!

— Şi mie… şopti el, scufundându-şi faţa în părul ei. S-ar putea să nu-ţi mai dau drumul.

— Aş vrea eu… răspunse ea pierdută.

— Mâine seară poţi ieşi?

— Nu ştiu, vedem, fac tot posibilul. Trebuie să fug…

— Ştiu… spuse el fără a slăbi strânsoarea.

— Ştii că sunt tot timpul cu tine, da?

Dora se ridică pe vârfuri pentru a-l săruta în semn de răspuns şi o luă la fugă. Continua să tremure, dar era fericită. Îşi luase drogul şi viaţa era frumoasă. Se opri în faţa uşii, stătu câteva clipe pentru a-şi trage sufletul, apoi intră în casă. Trecu pe lângă George fără să-l privească, lansându-i doar un *noapte bună* menit să îi semnaleze că nu are nicio intenţie să discute cu el. Se dezbrăcă şi se lăsă să alunece

în pat. Încă simţea buzele lui Călin pe buzele ei şi fluturii din stomac îşi luară zborul.

„Să mă mai scoţi la o ţigară!”

„Întorc?”

„Mâine, la aceeaşi oră!”

Dora îşi petrecu toată ziua următoare punând la cale planuri de evadare. Cumpărăturile de Crăciun îi oferiră pretextul pe un platou şi, când Călin o anunţă că a plecat de la birou, sări în primul taxi. Restaurantul era aproape gol. Ambianţa desuetă cu muzică italiană din anii ’70 şi decoraţiunile de un gust îndoielnic îi dădeau un aer trist. Călin era obosit şi stresat de situaţia de la serviciu, Dora, obosită de atâtea nopţi albe şi stresată de riscurile pe care şi le asuma de fiecare dată când îl vedea. Se aşezară la masă, dar dialogul se dovedi dificil.

— Ce fac fetele? întrebă Călin.

— Bine. Eva profită de vacanţa prelungită. Nu ştiu cum va reacţiona la întoarcerea la grădiniţă, dar mă bucur că poate sta puţin mai mult în ţară, să mai vorbească şi ea româneşte. Stela profită oricum, spuse ea zâmbind.

— Eva vorbeşte bine?

— Le mai stâlceşte pe ici, pe colo, dar, pentru un copil crescut în străinătate, vorbeşte onorabil. Detectez un mic accent şi mai face câteva dezacorduri, dar stăm bine. Ai tăi cum sunt?

— Bine. Se pregătesc de serbare. Sper să reuşesc să mă duc.

— Sunt sigură că vei reuşi.

— Da… Aş vrea să stau mai mult cu ei, dar… Seara nu prea ajung înainte de zece şi îi găsesc dormind.

Dora îl privi lung. Pentru ea nu avea niciodată timp, dar descoperea că el ajunge în fiecare seară târziu acasă. Seara dinainte fusese o excepţie. În rarele seri în care se văzuseră, Călin îi acordase maximum o oră şi apoi fugise acasă. Constatarea o indispuse dintr-odată, făcând-o să se întrebe, pe nepusă masă, ce caută ea acolo. Frustrarea îi urcă într-o clipită întâi în gât, apoi în ochi, luând-o pe nepregătite.

Luă o gură de apă pentru a-şi împiedica lacrimile să se arate. Trebuia să îşi regăsească controlul. Se gândi că oboseala nu o ajuta deloc. Nu putea să reacţioneze atât de brusc la un detaliu atât de neimportant.

— De ce nu îţi schimbi serviciul? Poate ai avea mai mult timp, spuse ea, pentru a nu-l lăsa să-i vadă contrarietatea.

— M-am gândit şi la asta. Dar nu ştiu… În week-end ce mai reuşesc şi eu să mă joc cu ei. Şi atunci, mi se urcă în cap. Dar eu sunt personajul pozitiv. Ioana e responsabilă cu regulile, spuse el încântat.

Dora simţi că se îneacă din nou. Ştia prea bine că el nu îi aparţine, dar de ce trebuia să îi răsucească cuţitul în rană? Sau de ce era ea atât de sensibilă? Refuza să accepte o realitate care exista oricum, independent de dorinţele ei. Călin continua să vorbească, dar Dora se pierdu în gânduri, ascultându-l relativ, încercând să pareze fiecare cuvânt care o rănea prin adevărul său.

— Eşti bine? o întrebă Călin.

— Da. Cred că sunt puţin obosită. Oricum nu mai pot sta mult. Am spus că lipsesc maximum două ore.

— Vrei să mergem?

— Ţinând cont de oră şi de trafic, cred că ar fi mai bine.

Călin o cunoştea. În afara cauzelor ce puteau provoca schimbările ei bruşte de atitudine, o citea ca pe o carte deschisă. Îi cunoştea acea privire. Se uita prin el, fără a-l vedea, pierdută undeva, departe, fără a spune ce e cu ea. Ar fi vrut să ştie ce o frământă, dar timpul era prea scurt. Se mulţumi să o conducă la maşină şi acolo îi dădu cadoul de Crăciun.

— Scuză-mă că nu e ambalat. Am avut doar cinci minute de la intrarea în librărie până la ieşire, spuse el stângaci.

Dora luă cărţile şi se forţă să surâdă, mulţumindu-i. Iubea cărţile şi simplul fapt că el îi oferea ceva ce ei îi plăcea dovedea că se gândise. Dar ştia că Ioanei şi băieţilor le cumpărase cadouri gândite şi alese cu grijă de două luni. Pentru ea, găsise doar cinci minute. Îşi reprimă cu greu răbufnirea.

— Şi eu aveam un cadou pentru tine. Din păcate, nu a fost livrat la timp… spuse ea simulând părerea de rău. Dar în clipa aceea nu îi părea rău. I se părea că nu merită, că se zbate degeaba. Că se îmbată cu apă rece, că îşi face iluzii într-o realitate care nu are nimic de-a face cu visurile ei.

Într-adevăr, cadoul lui sofisticat venea de departe şi nu ajunsese la timp. Pregătise un alt cadou, poate chiar mai valoros, dar pe acesta hotărâse însă să nu i-l dea. Nu avea niciun rost.

Îl iubea, dar se simţea singură în acea dragoste. Se simţea redusă la xoxo, iar rolul nu îi era suficient. Ea visa la iubiri măreţe, el era înfipt cu picioarele pe pământ, într-o realitate strict personală, din care ea nu făcea parte. Era doar o construcţie auxiliară care, din când în când, îi intersecta realitatea.

Se întoarse acasă suferind şi, în zilele următoare, îi răspunse exact cum făcea el. Aleatoriu. Nu putea să nu răspundă deloc, avea prea multă nevoie de el, dar încerca să ia distanţă. Ea nu îl putea obliga nici să se schimbe, nici să fie mai prezent dacă el nu îşi dorea asta. Se gândise să ducă fetiţele la munte şi, după câteva ezitări, legate de distanţa care avea, din nou, să o despartă de el, hotărî că era cel mai bun lucru pe care îl putea face. Fetiţele ei erau mai importante decât orice dragoste. Îl iubea pe Călin, dar nu se putea lăsa zdrobită de o relaţie zadarnică. Trebuia să încerce să dozeze, să ia cât putea el să îi dea şi să se mulţumească cu atât. Mai mult nu putea pretinde.

În disperare de cauză, se avântă în febra pregătirilor de plecare, activitate ce avea să îi ocupe mintea. Când Călin îi scrise, ezită.

„xoxo de dat şi de primit mai aveţi?“

Îi era atât de dor, încât ar fi fost în stare să alerge până la el. Dar nu voia să îi arate starea în care o adusese şi preferă să joace jocul. Doar atât avea: un joc.

„O noapte şi-o zi. De dat. Capacitate de primire – dublu.“

„OK! Când începem?”

„Ce întrebare! Ca şi cum nu am stat suficient fără! Acum.“

„Nu e o diferenţă între xoxo reale şi xoxo tastate?”

„Şi dacă este, ce pot să fac?“, scrise ea tristă.

„xoxo tastate se anunţă. Cele reale, nu. Ăsta e farmecul lor.”

Dora se opri, însă rămase în mână cu mănuşile pe care voia să i le cumpere Evei. Citi mesajul şi simţi că valul de lacrimi riscă din nou să se reverse. Îi răspunse încercând să vadă prin ceaţa lacrimilor:

„De ce am senzaţia că sunt la Zürich?”

„Pentru că distanţa devine aceeaşi dacă nu ne mobilizăm. Ce faci mâine?”

Dora privi ironic ecranul. Ea aştepta de o lună ca el să se mobilizeze!

„Nu cred că pot. Valabil pentru următoarele zece zile.”

„Cum adică zece zile?!”

„După *Neveste disperate,* urmează să joc rolul principal în *Soţia perfectă.* În direct, timp de zece zile.”

„Înţeleg.”

Dar Călin nu înţelegea nimic. Cum putea el înţelege supliciul care era viaţa ei alături de George, meschinăriile mici şi mari cărora ea trebuia să le facă faţă? Cum putea el înţelege supliciul aşteptării unui mesaj care să o facă să zâmbească, în mijlocul nebuloasei care era viaţa ei?

„Nu cred că înţelegi. Nu ai cum.“

„Fetele sunt OK?“

„Da, de ce?“

„Era oarecum alarmant ce ai zis. Altfel, OK, zece zile.”

„Nu era alarmant, doar cinic. Dar noi nu vorbim de lucrurile astea, aşa că *nu are importanţă*.“

„Deci, ce faci mâine?”

„În afară de a juca rolul de mamă şi soţie perfectă? Plec la munte.”

„Cum spui tu!”

Dora îl simţi trist şi hotărî să facă imposibilul. Dacă el nu făcea eforturi, nu însemna că ea trebuia să răspundă la fel. Nu ar fi fost ea.

„M-aş putea descurca câteva minute. La 10?”

„10 e bine. Somn uşor!”

„Te sărut de noapte bună!”

„Sigur?”

„Când spun ceva, de obicei e adevărat. Sigur!”

„M-am liniştit! Te sărut toată noaptea!”

Dora adormi mai liniştită, iar ritualul de dimineaţă se desfăşură în râsete şi gângureli. Se îmbrăcă frumos, începu să se machieze şi se uită la ceas. Mai avea un sfert de oră până la întâlnire şi era mai puţin stresată decât de obicei. Avea câteva probleme de rezolvat înainte de plecare, putea ieşi liniştită din casă.

Auzi telefonul vibrând şi îşi dădu seama că este în întârziere. Călin deja ajunsese, probabil. Luă telefonul cu o mână, continuând să se machieze cu cealaltă.

„Nu vin. Am musafiri.”

Dora rămase nemişcată, cu periuţa rimelului suspendată în aer. Se privi în oglindă, pentru a vedea cum arată o păpuşă aruncată la gunoi.

Ziua cu fluturi

Străbătu sutele de kilometri cu mâinile încleştate pe volan, ochii lipiţi de şosea, gândurile învălmăşite. Într-un duel sufocant, inima îşi striga dorul, mintea îi reproşa incoerenţa şi absurditatea. Dar nici inima, nici mintea nu puteau concepe înfrângerea. Dora nu înţelegea ce se întâmplă, ce i se întâmplă, ce li se întâmplă. Nu putea renunţa, dar nu putea continua. Realiza că atunci când era cu el, uita restul lumii, iar când se îndepărta, totul se surpa ca un castel de nisip. Lipită de el, era iremediabil îndrăgostită. Departe, nu mai vedea decât diferenţele dintre ei şi motivele pentru care nu trebuia să continue această poveste zadarnică.

Se întrebă dacă îl iubeşte cu adevărat. Poate nu era decât influenţată de romantismul acelui joc de-a Romeo şi Julieta. Poate nu era decât victima propriei ei nevoi de afecţiune. Poate aceasta era singura explicaţie ce o făcuse să eşueze în braţele lui. Se gândi la tot ce îi plăcea şi ce nu îi plăcea la el şi simţea că, atunci când este cu el, oculta total partea negativă, exacerbând-o dintr-odată când magnetismul prezenţei lui dispărea. Se întrebă de ce nu îi dă drumul, de ce nu îl lasă să plece. Era teama de singurătate sau le era sortit să se întoarcă, de fiecare dată, unul la altul?

Se zbuciumă zile în şir, zile în care el îi trimise rar mesaje, făcându-i mai mult rău prin prezenţa incertă. Dar ultimele trei zile fără veşti distruseră orice urmă de orgoliu în sufletul ei. Îngrijorarea luă încet locul mândriei. Nu stătuse niciodată atât de mult fără să îi scrie. Oricât de umilită se simţea, trebuia măcar să verifice că nu i se întâmplase nimic.

Pe drumul de întoarcere, îi scrise:

„Ştiu că nu ţi se poate întâmpla nimic rău, dar ai bătut un nou record. Eşti bine?“

„Sunt bine. Recordul e al tău!“

„Al meu?!”

„Eu răspund.”

Dora citi uimită mesajul şi răspunse grăbită:

„A rămas vreun mesaj de-al tău fără răspuns?”

În momentul acela, mai multe mesaje intrară în telefonul Dorei. Ştia că în mica staţiune montană nu avea semnal, dar îşi verificase cu sfinţenie mesajele de mai multe ori pe zi şi nu primise nimic. Nu îi venea să creadă. Avea impresia că intrase în zona crepusculară. Se ruşină de gândurile războinice care puseseră stăpânire pe ea în ultimele zile şi, pentru a-i semnala pe ocolite că s-a întors, îi scrise un mesaj spăşit.

„Ai nevoie de ceva de la supermarket?”

„O floare.”

„O floarea-soarelui e bine? Altceva nu au…“

„Pentru tine e.“

Dora surâse neîncrezătoare şi scrise plină de speranţă:

„Îmi dai întâlnire?”

„Da. Ajung în şapte minute.”

Dora începu să gândească cu febrilitate. Trebuia să găsească o scuză pentru a ieşi din magazin. Se gândi la ce ar reprezenta o urgenţă capitală pentru George şi ideea care îi veni i se păru sclipitoare. Banii erau dumnezeul lui. Avea să îl prindă în propria lui capcană. O împingea de fiecare dată să îşi negocieze salariul cu înverşunare, să se ducă la interviuri cu alte companii pentru a se vinde cât mai scump pe piaţă, orice mijloc îi era permis pentru a o determina să câştige mai mult. El nu făcea decât să profite de banii ei. Măcar o dată, urma să aibă şi ea un avantaj. Dora se prefăcu că vorbeşte la telefon şi că nu aude.

— E o firmă de recrutare, îi spuse ea lui George. Ies să vorbesc cu ei. Vedem cât plătesc, îi spuse cu un surâs şiret.

George afişă un zâmbet satisfăcut şi dădu din cap în semn de aprobare, continuându-şi cumpărăturile costisitoare. Cum ajunse afară, Dora trimise repede un mesaj:

„Unde eşti?”

„Uită-te în dreapta.”

Dora întoarse capul şi îl văzu. Se duse în fugă la el şi când ajunse în braţele lui, uită toate gândurile negre pe care le ţesuse timp de zece zile.

— De ce nu mi-ai răspuns? întrebă el între două sărutări.

— Nu am primit mesajele… răspunse ea ruşinată.

— Şi dacă ai văzut că nu scriu, de ce nu mi-ai scris tu?

— Am crezut că nu vrei să vorbeşti cu mine…

— Of, câte idei poţi să ai în căpşorul ăsta complicat, spuse el, sărutând-o pe creştet. Eşti bine?

— Acum, da.

— Poţi să te eliberezi mâine după-amiază?

— Toată după-amiaza?

— Da, răspunse el zâmbind.

— Ăăă… Nu ştiu… Fac tot posibilul… Chiar?

— Chiar! spuse el, izbucnind în râs.

— Bine, văd eu cum fac.

— Ştii cât de dor mi-a fost de tine?

— Nu ştiu. Dar dacă spui tu…

— Să fii sigură!

După încă o sărutare, Dora o luă la fugă înapoi. Nu lipsise decât câteva minute, dar se uitase în permanenţă în toate direcţiile, de teamă că George ar putea veni după ea. Însă cu tot stresul, remarcase o dată în plus cât de bine îi stătea lui Călin cu roşu şi cât de frumos îl găsea. Era din nou îndrăgostită până peste cap şi acest

montagnes russes o destabiliza. Încercă să se liniştească înainte de a i se alătura lui George.

— Ceva care să merite? întrebă acesta interesat.

— Firma e interesantă, jobul, nu. Plătit bine, dar nu.

— Nu ar trebui să te mai gândeşti? Poate ar trebui să încerci. O spun pentru tine…

— Mă mai gândesc, spuse ea, simţind cum George adulmeca parfumul banilor. Stratagema ei funcţionase. Dintr-odată, ideea i se păru de o perfidie ce atingea perfecţiunea. Da, poate ai dreptate. Le confirm că mă duc la întâlnire. Mâine după-amiază! adăugă ea satisfăcută. I-o plătea cu aceeaşi monedă. Nu avea să fie victima lui la nesfârşit.

Când Călin sună la uşa apartamentului Laurei a doua zi, Dora alergă într-un suflet să îi deschidă. Vru să i se arunce în braţe, dar se opri la timp, înainte de a răsturna cutia cu prăjituri pe care el o ţinea în mână. Începu să râdă:

— Frişcă sau ciocolată? întrebă ea parola.

— Amândouă!

— Răspuns corect! Poţi intra!

— Pentru că, fără prăjituri, nu m-ai fi lăsat să intru?

— Fără prăjituri, nu ai mai fi avut timp să pui atâtea întrebări, spuse ea strecurându-i-se în braţe.

Călin se aplecă să o sărute, împingând-o uşor înapoi. Continuă să o sărute în timp ce, cu o mână, puse prăjiturile pe consola din hol, apoi o ridică în braţe şi o trecu pragul camerei ca pe o mireasă. O depuse în picioare pe pat, privind-o de jos în sus, ca şi cum ar fi văzut-o pentru prima oară. Dora se lăsă învăluită de privirea lui, în care se citea tot ce simţea pentru ea, apoi i se scurse în braţe, trăgându-l după ea. Îi mângâie buzele cu buzele ei, savurându-le încet, smulgând timpului răgazul de a le degusta, fără a se grăbi, fără a număra clipele, ca şi cum eternitatea îi aparţinea.

Călin încercă să îi prindă buzele, să le oprească jocul provocator, să pună stăpânire pe ele, dar Dora îl opri cu un zâmbet liniştitor, trăgându-se uşor înapoi. Îl avea numai pentru ea şi voia să se bucure de fiecare mişcare şi fiecare respiraţie. Călin opuse rezistenţă, dar Dora se retrase spre colţul gurii, ştergându-i alene obrazul. Barba lui nerasă de câteva zile îi gâdilă buzele, făcând-o să frisoneze. O clipă de neatenţie şi atacul lui deveni imparabil. Dora începu să râdă sub ploaia de săruturi cu care Călin o acoperea, ţinându-şi pe alocuri răsuflarea, împiedicând cuvintele să iasă în ultima clipă. Şi-ar fi strigat dragostea în gura mare, dar cuvintele nerostite i se păreau de prisos în faţa vibraţiei intense pe care o trăiau privindu-se în ochi. Avea impresia că lumea începe şi se termină cu el, că fericirea îi poartă numele, că echilibrul universului ţinea de acea clipă unică, perfectă.

— Îmi place foarte mult de tine, şopti el ghemuindu-se în braţele ei.

Dora zâmbi. Călin nu îi spusese că o iubeşte, dar ghicise că era felul lui de a i-o mărturisi.

— Şi mie. Mult, mult…

— Ne-am cam obişnui unul cu altul. Nu e bine…

Dora îl strânse în braţe, fără să spună nimic. O umbră de tristeţe i se strecurase în suflet. Nu voia să se gândească la ce îi aştepta, nu voia să aterizeze atât de abrupt în realitatea rece şi calculată care îi aruncase în două lumi diferite, şicanându-i cu această regăsire înşelătoare. Nu îi înţelegea rostul.

— Nu-mi place că pleci… continuă Călin încet. Iar o să fie ca atunci, când am rămas al nimănui… Ce mi-ai făcut tu mie atunci…

— Nu te mai gândi la asta. Acum e diferit.

— Trebuia să fie altfel…

Dora abia îşi stăpânea lacrimile, dar, simţindu-l atât de vulnerabil în braţele ei, îşi strânse toate puterile şi începu să zâmbească, privindu-l cu intensitate. Voia să îi dea forţa şi curajul de a merge înainte. Nu aveau de unde şti ce le rezervă soarta. Nu îşi imaginaseră că într-o zi aveau să fie din nou împreună, deci posibilităţile viitorului erau nenumărate.

— Ce e cu privirea asta îndrăgostibilă? întrebă Călin descreţindu-şi încet-încet fruntea.

Dora nu voia să pronunţe cuvintele pe care el nu le spusese. Nu voia să îl bruscheze sau să i-o ia înainte, să îl sperie. Ştia că vor veni, savura preludiul.

— Azi am voie orice. La ziua de mâine nu vreau să mă gândesc.

— M-am obişnuit cu tine aici. Eu sunt obişnuit să faci parte din viaţa mea.

— Ştii că, orice aş face, o parte din mine e tot timpul cu tine. Nu are aceeaşi savoare la distanţă, dar am avut noroc de mai multe provizii decât puteam spera.

— Spune un număr de la 1 la 52.

— De ce? întrebă ea mirată.

— Alege, îţi spun dup-aia.

— 32. Ce este?

— Aceea este săptămâna pe care o vom petrece împreună.

— De ce nu mi-ai zis? întrebă ea ca un copil răsfăţat. Aş fi ales 8 sau 9, în orice caz ceva mai aproape… Ce fac eu până atunci??

— Tu trebuie să îţi găseşti echilibrul în viaţa de fiecare zi.

Dora zâmbi ironic. El nu ştia nimic despre viaţa ei de fiecare zi.

— Bine, voi cânta mai mult la pian.

— De când cânţi tu la pian?

— Dintotdeauna, spuse ea, gândindu-se la câte nu ştia Călin.

— Ce părere ai de nişte tiramisu? întrebă Călin.

— Mmm…

— De ce te *mâmâi*! începu el să râdă.

— Ştii ce înseamnă *tirami su*?

— Nu vorbesc japoneză!

— Nici eu! E italiană. Mot à mot, înseamnă, *trage-mă în sus*.

— Pe masă sau pe pat?

— Ăăăă… spuse Dora încurcată.

— Hei, Ploieştiul, la ce te-ai gândit? Prăjiturile! Le vrei la masă sau în pat?

Dora izbucni în râs.

— În pat! Aşa, ca să te scandalizez prin lipsa mea de civilizaţie! Te-am şocat?

— Nu m-ai şocat. Mi-a plăcut! spuse el făcându-i cu ochiul.

— Vrei să renunţ la pretenţiile de civilizaţie?

— Vreau să fii tu!

Dora continuă să râdă, privindu-l nesigură pe sub gene. Ezită puţin apoi spuse:

— Ştii care era cadoul pe care voiam să ţi-l fac de Crăciun?

— Nu. Care?

— Voiam să îţi spun de ce îmi place de tine…

Călin se opri din aranjatul prăjiturilor, întorcându-şi privirea spre ea. Dora îşi drese glasul pentru a-şi stăpâni tremurul vocii.

— Am stat şi m-am gândit. Există motive raţionale şi motive iraţionale. Cu care vrei să încep?

— Cele raţionale nu mă interesează. Să le auzim pe cele iraţionale.

— E complet… iraţional, spuse ea, izbucnind într-un râs nervos, sugrumată de emoţia mărturisirii. Călin zâmbi, dar era vizibil emoţionat şi el. E iraţional ceea ce simt când sunt cu tine… făcu o pauză pentru a-şi face curaj, apoi continuă: şi e greu de formulat fără a cădea în clişee. Ştii cum e când un stol de fluturi îşi ia zborul? Ei bine, asta simt eu când sunt cu tine. De fapt, nu. E suficient să mă gândesc la tine, nu contează distanţa, şi se declanşează instantaneu. Nu pot controla nimic. Asta simt… îi spuse ea zâmbind cu ochii.

Călin o privi pierdut, oftă profund, apoi o trase spre el, ţinând-o strâns.

— Chiar fluturi?

— Chiar… îi spuse ea, stând lipită de el.

În drum spre casă, Dora se minună de uşurinţa cu care îi făcuse acele mărturisiri lui Călin. Nu crezuse că va fi atât de simplu. Se gândi că nici dacă el ar fi vorbit în momentul acela, ea nu ar fi înţeles mai bine ce simte el. Avusese senzaţia că este conectată cu sângele lui, zbătându-i-se înnebunit în tot corpul, între fericirea confirmării şi teama semnificaţiei. Dar Dora îşi surprinse un gând furtiv, care o miră. Reacţia lui îi dădea un sentiment de siguranţă. O uimi fragilitatea lui în faţa forţei ei şi îşi dădu seama că suferinţa ei era probabil nesemnificativă faţă de a lui.

„Noapte bună, *my love*!*“,* îi scrise Călin în clipa următoare.

„Noapte bună, iubirea mea!“

„Închide ochii. Ai să simţi că te mângâi.”

„Braţe, xoxo, tiramisu…“

Noapte la castel

Întoarcerea la Zürich, după câteva săptămâni de absenţă, le rezervă Dorei şi familiei ei o surpriză de proporţii. Când ieşiră din lift, se opriră cu toţii ca şi cum s-ar fi izbit de un zid. Mirosul puternic de hoit îi năuci pe toţi.

— Ce e mirosul ăsta? întrebă George.

— Sper că nu de la noi vine… spuse ea.

George descuie uşa, dar când o deschise, se trase înapoi ca în faţa unei explozii.

— Ce s-a întâmplat aici? întrebă el, furios. Înaintă, dar se trase încă o dată înapoi. Aerul din apartament era irespirabil. Îşi puse fularul pe gură şi pe nas şi intră în apartament, în timp ce Dora rămase cu fetiţele pe hol. Cred că a sărit siguranţa, strigă el. Nu e curent şi s-a stricat tot ce era în congelator. Puteţi intra, am deschis geamurile.

Dora intră în bucătărie şi rămasă uimită. Între miros, mucegai şi musculiţe, spectacolul era de proporţii.

— Mă duc să văd dacă în celelalte camere este curent, spuse ea, dar, încercând să aprindă luminile, constată că nu aveau electricitate nicăieri. Ai numărul de la deranjamente? îl întrebă ea pe George.

— Nu, uită-te pe internet.

— Pe care internet? Nu mai am baterii nici la telefon, nici la calculator… îi răspunse ea neputincioasă.

— Ce facem?

— Nu ştiu. Hai întâi să schimbăm fetiţele, să le dăm să mănânce şi după aceea vedem noi ce facem.

— Dar dacă nu avem curent, nu avem cum să încălzim mâncarea…

— Mă gândeam la laptele Stelei, că oricum nu mai este nimic comestibil. Dar într-adevăr, nu avem nici pe acesta cum să îl încălzim. Mă duc să le schimb.

— Sigur! Nu e nici apă caldă! răbufni George dintr-odată, aruncând cârpa cu care încercase să îndepărteze mucegaiul. Şi centrala e… electrică! Am verificat siguranţele şi nu vine de acolo.

— Ai plătit factura înainte de a pleca?

— Da! răspunse el nervos.

— Bine, hai să nu ne enervăm. Suntem toţi obosiţi de pe drum. Vom găsi o soluţie. Cred că ar trebui să ducem fetiţele undeva, să mănânce, apoi vedem ce facem.

— Adică să aruncăm bani şi pe restaurant?

— Dacă ai altă idee, te ascult! Fetiţele trebuie să mănânce oricum şi chiar dacă luăm ceva de la supermarket, nu putem găti. Dacă vrei, comandăm acasă, dar cu mirosul ăsta, aş prefera să ieşim până se mai aeriseşte.

— Păi, tu nu ştii decât să cheltuieşti banii!

— Da, ai dreptate. Totul e din vina mea!

Dora nu îl mai asculta. Ştia că din momentul în care izbucnea, nu se mai putea înţelege cu el. Prioritatea ei erau fetiţele, cu urletele lui sau fără.

La restaurant, îşi puse telefonul la încărcat şi sună la deranjamente. Răspunsul pe care îl primi o făcu să tremure de frustrare:

— În lipsa plăţii ultimei facturi, contractul dumneavoastră a fost reziliat. Pentru a fi racordaţi din nou la reţeaua electrică, va trebui să faceţi o cerere, să achitaţi factura restantă şi o taxă suplimentară. Situaţia se va regla în maximum patru zile.

— Patru zile?! strigă Dora în telefon. Nu v-am spus că am doi copii mici? Nu am nici cu ce să încălzesc mâncarea!

— Acesta este regulamentul. Trebuia să plătiţi factura, îi spuse operatoarea rece.

— Vă mulţumesc pentru colaborare. Vă rog să mi-l daţi la telefon pe şeful dumneavoastră, spuse Dora ameninţătoare.

— Îmi pare rău, dar este ocupat în momentul acesta.

Dora se stăpâni cu greu.

— V-am spus că vreau să vorbesc cu şeful dumneavoastră, nu v-am întrebat dacă este ocupat sau nu, replică ea, încercând să îşi controleze nervii încordaţi.

— V-am spus că nu se poate…

— Bine. Reformulez: în care dintre ziarele de mare tiraj doriţi să apăreţi mâine dimineaţă, dumneavoastră şi firma de la care o să fiţi concediată?

— Aşteptaţi, vă rog… şi muzica împăciuitoare de la capătul firului o făcu pe Dora să spumege câteva minute.

— Bună ziua, am înţeles care este situaţia. Din păcate, nu putem face nimic, îi spuse dintr-odată o voce de bărbat.

— Bună ziua. Am înţeles că este vorba de o factură neachitată. Dar e o factură de o sută de franci şi e prima dată când se întâmplă. Soţul meu mi-a confirmat că a plătit-o. Poate a fost doar o eroare informatică şi dumneavoastră, în loc să ne contactaţi, reziliaţi contractul?! Puteam fi în spital!

— Nu sunteţi în spital, aşa că…

— Nu, nu sunt în spital, dar am doi copii mici care riscă să moară de foame şi de frig în secolul XXI!

— Dacă li se întâmplă ceva copiilor, puteţi contacta pompierii.

Dorei nu îi venea să creadă. Trânti telefonul şi rămase cu privirea pironită asupra lui George. Situaţia era absurdă, dar vinovatul el era. Îl suporta ca pe un trântor de ani de zile, nu avea nimic altceva de făcut decât să plătească facturile şi nici măcar asta nu îl făcuse. Îi venea să plângă de disperare, dar trebuia să găsească o soluţie.

— Fetelor, în seara asta vom trăi o aventură senzaţională. Voi ştiţi ce e acela un castel medieval?

Stela o privea gângurind, Eva sări în sus de bucurie.

— Eu ştiu! Am văzut în cărţile cu prinţese. Are şi pod cu lanţuri!

— Bravo, draga mea dragă! Ai ghicit. În seara aceasta, vom transforma apartamentul în castel medieval!

După ce făcură cumpărăturile, se întoarseră acasă, iar Dora împodobi toată casa cu lumânări. Avu grijă ca fetele să nu aibă acces la ele şi, scotocind prin şifoniere, găsi rochia de prinţesă a Evei. Pe Stela o îmbrăcă în rochia de botez şi, sunând dintr-o trâmbiţă imaginară, le spuse:

— Prinţesele mele, bine aţi venit la castel!

Atmosfera magică le cuceri pe fete care, printre umbre şi lumini, se jucară, ascultară poveşti şi adormiră pe tărâmuri de vis. Când Dora se lăsă să cadă în pat, simţi deodată oboseala doborând-o. Se gândi la Călin şi la distanţa care o despărţea din nou de el, dar amintirea după-amiezei petrecute în braţele lui o făcu să alunece într-un somn profund, visând şi ea la tărâmul ei de vis.

„Trezire cu xoxo pe gât. Bună dimineaţa!”

Dora nici nu realizase că se făcuse deja dimineaţă, mesajul lui Călin o găsise încă visând.

„De unde ai ştiut că încă mai sunt în pat? xoxo alintate!”

„Magie!”

„Ştii că mi-e dor de tine?”

„Te ţin în braţe şi te pup mult! Cum aţi ajuns?”

„Cu peripeţii. Probleme cu compania de electricitate. N-am plătit factura şi ne-au aruncat în Evul Mediu. Aseară am avut lumânări în toată casa.”

„Şi compania de electricitate ce zicea?”

„Merlin a prezis că se va face lumină în următoarele patru zile.”

„Şi ai de gând să stai aşa patru zile?”

„A trecut deja o zi. După Evul Mediu, Renaşterea! Soare = lumină. Piratez priza blocului ca să-mi încarc bateria la telefon şi să le pot explica mai pe înţelesul lor cum stau lucrurile.”

„Mai bine te-ai duce să le explici în faţă.”

„Mai bine plătesc, ca să pot să fac asta…“

Câteva ore mai târziu, Dora se întoarse victorioasă acasă, încă douăzeci şi patru de ore în castelul medieval şi se puteau întoarce la o viaţă normală. George încercă să o convingă că plătise factura şi că probabil nu fusese luată în consideraţie, Dora îl ignoră, având dovada clară că el nu o făcuse niciodată. Se ocupă de fete şi, după ce le culcă, se refugie pe balcon pentru a savura o ţigară şi a-şi aduna gândurile.

Stătea în întuneric, privind vârful incandescent al ţigării, visând la ţigara de la miezul nopţii cu Călin. O mişcare nedefinită îi atrase atenţia şi, ridicând privirea, văzu că peste drum vecinii se căzneau să descuie uşa. Nu îi cunoştea, dar îi compătimea. Nu i-ar fi plăcut să se găsească în faţa uşii fără cheie. Vecinii încercară uşa, ferestrele, dar fără succes. Dora îi urmări pierzându-se în umbra din spatele casei. Încercară să intre prin garaj, dar după puţin timp, se întoarseră din nou la uşa din faţă. Probabil că nu avuseseră mai mult noroc.

Când Dora îi privi mai atent, constată că *vecinii* aveau amândoi mănuşi albe şi fesuri negre. Detaliul o puse pe gânduri. Începu să râdă singură. Era imposibil. Cartierul era foarte select, strada complet luminată, trecători întârziaţi treceau din când în când prin faţa casei. Continuă să îi privească cu atenţie şi îi văzu scotocind într-o pungă, din care scoaseră un obiect pe care ea nu îl putu identifica de la început, deşi felinarul se afla chiar în faţa casei. Dintr-odată, revelaţia o lăsă perplexă: obiectul pe care îl scoseseră vecinii era o rangă, cu care încercau să forţeze uşa. Dora realiză că asistă în direct la o spargere.

Îi privi îndelung, incredulă. Uitându-se mai bine, îşi dădu seama că, în afara celor doi bărbaţi, un al treilea stătea la pândă, pe stradă. Era prima dată când vedea aşa ceva în toţi anii în care locuise la Zürich, unul dintre cele mai sigure oraşe din lume. Când era la restaurant, nu avea niciodată probleme să îşi lase poşeta nesupravegheată şi, în afară de câteva furturi de biciclete, auzise rar de astfel de incidente. Mai rămase puţin în observaţie pentru a se asigura că nu greşeşte şi, în cele din urmă, hotărî să sune la poliţie. Intră încet în casă, luă telefonul şi caută numărul de la poliţie. Nu îl folosise niciodată şi îşi dădea seama că nici nu îl ştia. Minute în şir, telefonul sună în gol, iar fapta ei curajoasă fu pe punctul de a eşua. Din când în când îşi arunca ochii pe fereastră pentru a supraveghea mişcările hoţilor, dar aceştia îşi continuau liniştiţi treaba. Când un ofiţer de poliţie îi răspunse, în sfârşit, spuse dintr-o suflare ce se întâmplă, atât de repede încât ofiţerul nu înţelese nimic.

— Ştiu că este un lucru neobişnuit pentru Zürich, dar chiar cred că se dă o spargere.

— Vă trimit imediat un echipaj. Vă rog să rămâneţi pe fir şi să ne daţi toate detaliile…

Dora rămase în aşteptare câteva minute, apoi o altă voce îi puse întrebările de rutină. Ea dădu toate informaţiile şi spuse:

— Să ştiţi că hoţii continuă şi în momentul în care vorbim.

— Echipajul se îndreaptă în momentul acesta spre dumneavoastră.

Dora rămase în aşteptare, privind cum hoţii forţau uşa, nestingheriţi.

— Văd maşina poliţiei la capătul străzii. Spuneţi-le să se oprească la mijloc, spuse ea în receptor. Ofiţerul transmise, dar maşina poliţiei trecu prin faţa ei, fără să se oprească. Spuneţi-le să întoarcă! Al treilea bărbat a fugit deja! Ceilalţi doi încearcă să fugă…

— Le transmit!

Dora văzu maşina poliţiei trecând din nou prin faţa ei, fără a se opri. Spectacolul i se părea halucinant. Glumele cu poliţişti începeau să capete o aplicaţie practică în mintea ei.

— Spuneţi-le să se întoarcă! Le-am dat numărul, v-am descris casa, ce este atât de greu? explodă Dora exasperată.

Ofiţerul transmise din nou, dar Dora văzu cu frustrare că cei doi hoţi o luaseră deja la fugă. Primul reuşi să sară gardul şi să se ascundă, al doilea îşi prinse piciorul

în gard şi nu reuşi să îl treacă la timp. Se sui pe garaj şi se lipi de acoperişul acestuia, într-un con de umbră.

— Spuneţi-le să se grăbească. Au pierdut deja doi, al treilea e încă în curte!

Până parcară poliţiştii maşina, se uitară în jur şi ghiciră în sfârşit numărul indicat de Dora, cel de-al treilea hoţ sări în curtea vecină şi se făcu nevăzut. Se vedea clar că în acel oraş, poliţiştii nu erau obişnuiţi cu astfel de incidente.

— Mai sunteţi la telefon? auzi ea în receptor.

— Sunt! Dar nu mai serveşte la nimic! Au fugit toţi! Nu înţeleg de ce au mai venit colegii dumneavoastră!

— Vă mai putem contacta în caz de nevoie?

— Nu văd de ce aţi mai avea nevoie de mine, dar, da, desigur.

— Vă mulţumim pentru colaborare.

— Pentru nimic… răspunse Dora ironică.

Închise telefonul şi continuă să privească dezamăgită echipajul de poliţie care, sărind gardul, se apropie de uşa casei. Dora îşi spuse că probabil aveau să creadă că ea doar inventase povestea, dar în momentul următor îl văzu pe unul dintre poliţişti ridicând de pe jos ranga şi punga pe care o văzuse deja. Măcar aveau dovada că Dora fusese cu adevărat martoră la scena pe care o descrisese.

Adevăraţii vecini apărură câteva minute mai târziu şi, după câteva discuţii, spectacolul se termină.

Când Dora cea blondă o anunţă a doua zi că trece să îi dea un mărţişor, Dora cea brunetă sări în sus de bucurie. Reîncepuse serviciul şi nu apucaseră să se vadă de când se întorsese. Aveau atâtea lucruri să îşi povestească! Întoarse spatele nemulţumirii lui George şi se pregăti să o întâmpine.

— Abia te aşteptam, îi spuse ea îmbrăţişând-o. Cum eşti?

— Of… stresată!

— Povesteşte!

— Nu! Povesteşte tu întâi. Ce face Bucurel?

Dora începu să râdă. Era porecla pe care i-o dăduse lui Călin.

— Cred că face bine. Nu prea ştiu… Nu prea îmi spune.

— Cum a fost?

— Ciudat. Ne-am văzut, dar nu atât cât mi-aş fi imaginat. Şi nu are nicio logică… Când e cu mine sau când îmi scrie, e minunat. Dar când dispare cu desăvârşire, mă dă cu totul peste cap. Nici nu mai ştiu dacă îl iubesc sau dacă nu e decât o invenţie a mea, menită să mă scoată din nebunia ce constituie viaţa mea. Săptămâna trecută, într-o dimineaţă, m-am trezit întoarsă pe dos din cauza lui şi am realizat că ceva nu mai e în regulă. Povestea asta trebuia să mă facă fericită, nu frustrată tot timpul. Şi mai e ceva. Îmi dau seama că uneori George are dreptate, sunt departe, nu aud, nu înţeleg, nu sunt coerentă. Cred că sunt şi foarte obosită, pentru că îmi dau seama, recitind mesajele lui, că era simplu de înţeles ce mi-a spus, dar că nu mi s-au legat sinapsele… Stai un pic… Tocmai mi-a scris, spuse ea, începând să zâmbească dintr-odată.

„Bună dimineaţa de Mărţişor!”

„Bună dimineaţa, soare! Ai răsărit?”

„Din mare! (De fapt am aprins becul.)”

Dora începu să îi răspundă, dar nu termină, auzindu-şi prietena:

— Tu îl iubeşti mult pe băiatul asta!

— Crezi? spuse ea ridicând ochii din telefon.

— Nu cred. Sunt sigură!

— Of… sunt zile în care nici eu nu mai ştiu. Ştiu doar că mi-e dor de el în continuu, că e suficient să mă gândesc la el ca să încep să zâmbesc, asta, evident, când nu sunt prea tristă că nu mi-a scris şi mă pleoştesc de tot, ca la primul lui mesaj să înfloresc din nou şi tot aşa…

— Decretez că eşti în săptămâna oarbă!

— Nu ţi se pare absurd să fiu în săptămâna oarbă de un an? Cât poate să dureze aşa ceva??

— Nu ştiu. La mine nu durează decât de câteva săptămâni. Sunt în perioadă de probă… Ştii, mă gândesc să mă duc după el.

— Cum adică să te duci după el? Nu abia a fost el la tine?

— Nu în vacanţă! Să mă mut acolo.

— Vrei să pleci în Brazilia?!

— Mă bate gândul…

— Aţi vorbit despre asta? Eşti sigură?

— Nu sunt sigură de nimic, dar am avut o discuţie cu el pe tema asta.

— Tu îţi dai seama că nu ştii mai nimic despre el? Şi São Paulo nu e chiar cea mai exotică destinaţie de pe planetă. Măcar dacă era Rio…

— Dacă e să îmi ascult mintea, bineînţeles că nu aş face-o. Dar cu inima e o altă poveste. Am avut un schimb de e-mail-uri în care îmi explica teoria lui pe tema asta. Ar trebui, de fapt, să înţelegi. Şi tu funcţionezi la fel…

— Mda… încerc să fiu cât se poate de raţională şi cerebrală, dar mă port ca o gâscă îndrăgostită! Penibil!

— Cred că mi-am găsit un job acolo.

— Poftim?! Ţi-ai găsit deja un job?!

— Da, e o ofertă tot la mine în firmă. M-aş putea transfera.

— Şi mă laşi singură?!

— Niciodată! Sau doar acum, spuse Dora cea blondă sărind ca arsă. Trebuie să fug! Am uitat că mă duc să o iau pe mama de la aeroport şi sunt în întârziere!! Trecusem pentru că era în drum.

— Rămâi datoare! Fugi! Mă ţii la curent!

Dora rămase pe gânduri, apoi îşi luă telefonul.

„Subiectul dezbaterii din seara aceasta: trebuie să alegi cu mintea sau cu inima?”

Călin citi mesajul, adulmecă capcana şi răspunse prudent:

„Profesional, cu mintea.”

„Nu sunt de acord cu răspunsul tău.”

„Adevărurile sunt crude.”

Dora se minună de răspunsul lui. Îi plăcea să se joace cu sensurile duble ale cuvintelor, dar nu se aştepta ca el să reacţioneze atât de prompt. Se întrebă dacă nu este din nou pe punctul de a face o interpretare greşită şi îl provocă:

„Şi care adevăruri sunt crude?”

„Am reuşit să termin! xoxo învingătoare!”

Dora se îmbufnă văzându-i fandarea lipsită de eleganţă:

„xoxo ipocrite!”

„Revenind: care sunt datele problemei? Mă pui să aleg în necunoştinţă de cauză.”

„Maartje e la São Paulo. Dora şi-a găsit un job acolo. Dar ar trebui să lase job, casă pentru…?”

„Iubi. Câţi ani are? Câţi copii? Ceas biologic? Mintea analizează şi… fuge după iubi.”

„E îndrăgostită lulea! (Inima) Lasă un job stabil pentru a pleca într-o ţară pe care nu o cunoaşte. Pentru un iubi care ar putea să nu fie atât de minunat pe cât pare. (Mintea) Dilemă.”

„Nu cumva eşti puţin subiectivă?”

„Aş fi dacă aş da sfaturi. Nu dau. Decizia nu îmi aparţine. Dezbaterea a pornit de la mail-ul lui Maartje în care vorbeşte despre alegerea cu inima *versus* cu mintea. Dar ai fost mai îndrăzneţ decât mă aşteptam. Mai provocator decât te ştiam. (A se consemna faptul că, în afară de *gluma* iniţială, nu am scos nici măcar o gheruţă.)

„Noapte bună, iubita mea! Cu tine! Acum, în braţe!”

„Să nu-mi dai drumul toată noaptea!”

Ziua fericirii, noaptea adevărului

În ziua următoare, Călin dispăru de pe radar cu desăvârşire. Dora aşteptă în zadar ore în şir, încercând toată panoplia de emoţii, trecând de la o stare, la alta. Tristeţea puse încetul cu încetul stăpânire pe ea ca şi când soarele intrase în hibernare. Tristeţea se transformă apoi în frustrare. Apoi în supărare. Nu înţelegea de ce, când voia, Călin putea fi atât de minunat şi de ce, dintr-odată, dispărea fără urmă. O chinuia de luni de zile ideea că ceea ce se întâmplă între ei nu era bine, o dureau minciuna şi înşelăciunile, valorile răsturnate, şi simţea că le pierde justificarea. Îi spusese Dorei celei blonde cât de minunat era să se joace de-a v-aţi ascunselea cu Călin, dar se săturase să nu poată spune lucrurilor pe nume, să nu împărtăşească nimic. Se săturase să fie redusă la xoxo, iar el doar cu asta se ocupa. Avea din ce în ce mai rar chef de glumă, dându-i Dorei impresia că joacă tenis la perete.

A doua zi nu aduse nicio veste. Dora începu să se simtă uitată, folosită, umilită, iar dorinţa de răzbunare îşi făcu loc în sufletul ei. Călin îi spusese că îşi câştigase drepturile, dar minţise. Nu câştigase nimic. Câştigase dreptul de a-l aştepta la nesfârşit. Orele treceau, iar bulgărele de zăpadă al gândurilor continua să ia proporţii. Dora era furioasă pe el, furioasă pe ea însăşi. Se gândea la fidelitatea stupidă pe care i-o oferise, imaginându-şi-l în rolul lui de soţ perfect care îşi îmbrăţişa soţia cu afecţiune, când ea nu îl mai lăsase pe George să o atingă nici măcar cu un deget. Cu cât se gândea mai mult, cu atât îl găsea pe Călin demodat, cu problemele lui afective şi incapacitatea de a le exprima, vărsându-şi amarul şi frustrările în interminabilele beri cu prietenii, o bandă de rataţi fugind de nevestele lor, fantasmând la femeia care să îi facă să se simtă în viaţă, paralizaţi la ideea de a-şi concretiza visul.

A treia zi, Dora alunecă în disperare, începând să se roage să nu i se fi întâmplat nimic, gata să accepte orice scuză, sperând până în pânzele albe că avea să se arate. Îl ştia slab, dar era atât de tandru, îl ştia amputat emoţional, dar o purta atât de departe, îi ura slăbiciunile, dar îl iubea atât de mult!

Dora sfârşi prin a-şi abandona orgoliul ca pe o cârjă devenită inutilă. Îi trimise un e-mail. După două ore fără răspuns, îi trimise un mesaj pe telefon. După alte două ore, cu sufletul la gură, îl sună. Niciun răspuns. Realiza că în ciuda aversiunii ei faţă de mediocritate şi simplitate, o dată în viaţa ei nu îşi dorea decât o relaţie simplă, normală. Tot ceea ce nu aveau ei.

Când Călin o sună, în sfârşit, Dorei i se tăiară picioarele. Răspunse, dar nu putu vorbi mult. Se ducea să o ia pe Eva de la grădiniţă, nu voia să îşi pedepsească fetiţa pentru că ea suferă dintr-o dragoste imaginară. Dar cinci minute îi fură suficiente lui Călin pentru a o face să înţeleagă că totul venea de la o neînţelegere infantilă.

Nu era prima dată. Ea nu primise un mesaj şi, în lipsa răspunsului, el crezuse că ea nu vrea să mai vorbească cu el. Abia terminaseră de vorbit la telefon, că el îi scrise.

„Doar trei xoxo!“

„Fiecare cu ce poate. Bune şi alea. Eu doar te pup. Nu număr. “

„Ai câştigat şi de data asta.”

Dora privi mesajul mirată.

„Când (şi mai ales ce?!) am mai câştigat, ca să fie şi de data asta?”

„La căpoşenie, săptămâna asta.”

„Ba am pierdut cu brio şi m-am lăsat păgubaşă după trei zile!”

„Ambiţii!”

„0“

„xoxo!”

„Te repeţi!”

„Îmi pare rău. Nu mai fac.”

„Faci tu altele mai rele. Pe asta poţi s-o faci!”

„Care rele?“

Dora îşi dădea seama că el nu era conştient de cum se purta, dar felul lui lunatic de a fi o durea. Nu îndrăznea să îi spună deschis. În rarele dăţi când încercase, el îi răspunsese, ca unei soţii cicălitoare, că îi scoate ochii. Expresia îi repugna Dorei. Cu atât mai puţin se simţea pregătită să îi atragă atenţia. Dar dacă ea nu reuşea să îi spună, nu îl putea acuza că nu ştie. Îi răspunse paşnic:

„Dacă nu am făcut reclamaţii până acum înseamnă că nu e atât de grav. Nu sunt timidă de felul meu.”

„Deci nu fac rele! Doar mă repet.“

„Ba, din punctul meu de vedere, faci. Dar atâta timp cât nu sunt eu în stare să le semnalez, nu am de ce să mă supăr.“

„Spune-le pe nume! Care?”

„Nu mai sunt în modul războinic şi mi se pare mai puţin grav. Ar trebui să mă prinzi într-un moment în care mă afectează.”

„Adevărul nu trebuie să supere pe nimeni, indiferent de *mod*! Sper să fie reale, nu interpretări.”

„La cum mă/te ştiu, riscă să fie interpretări…”

„Să încercăm, totuşi! Fără supărare. Aştept!”

Dora îşi luă inima-n dinţi şi încercă să îi explice:

„Nu ai nicio vină, sunt eu întortocheată. Uneori, am impresia că îmi scrii doar când nu ai altceva mai important de făcut. Dacă ai, nu o faci. Sau doar când eşti singur. Dacă aş face şi eu la fel, am fi probabil la 10% din conversaţia noastră obişnuită.”

Călin era uimit. Nu s-ar fi aşteptat niciodată la o astfel de acuzaţie. I se părea nedreaptă, nejustificată şi nu înţelegea cum de Dora ajunsese la o astfel de concluzie. Îi răspunse nervos:

„Avem de discutat!”

„Deci să discutăm!”

„Cum poţi spune că *doar când nu am altceva de făcut*?”

„Am spus altceva *important.* Îmi cântăresc cuvintele. Dacă aveam impresia că e doar *altceva,* nici nu aveam această conversaţie.”

„Ştii că nu am e-mail pe telefon şi niciun telefon la care să pot vorbi nestânjenit. Încearcă să fii mai clară! Tu vrei să spui ceva, eu înţeleg altceva.”

„Te las să intri în emisie când vrei, pentru a nu fi acaparatoare. Dar nu mă pot împiedica să mă simt ca un hobby, când dispari cu desăvârşire.”

„Hobby? E grav. Nu mi-aş fi închipuit.”

„Hobby. Ce îţi sugeram zilele trecute: *disponibil când ai timp, chef etc.* Îţi respect perfect responsabilităţile şi priorităţile. Fac parte din ce eşti şi din ce-mi place la tine. Nu vreau să te schimb/i.“

Călin îşi dădea seama că mintea Dorei ţesea atâtea ipoteze doar din cauza distanţei. Ea nu ştia că el o purta tot timpul cu el, iar el nu se simţea în stare să îi explice în cuvinte. Ar fi vrut să o strângă în braţe şi să îi aline toate neliniştile, dar nu putea decât să scrie:

„Cred că ar trebui să ne vedem faţă în faţă pentru astfel de discuţii.”

„Mâine la o cafea? Iartă-mi ironia.”

„Ai de ales între somn şi să fii alergată! Ce preferi?”

„Alergată! La somn, nu prea am noroc.”

„XOXO REPETATE!”

„Asta da diversiune şi neutralizare a adversarului. Îi cunoşti slăbiciunile şi ataci direct. Dar nu ai reuşit să-mi distragi atenţia!”

Călin se uită îngrijorat la ceas. Rămăsese în oraş târziu, pentru a mai sta puţin cu ea, dar ora era înaintată şi nu avea de ales. Trebuia să se întoarcă la viaţa lui reală.

„Adversarul neutralizat nu e interesant. Eu doar mă duc la nani.”

„Ştii bine că nu ai neutralizat pe nimeni, şi, în plus, ai deschis cutia Pandorei. Te pup ca şi cum ne-am vedea mâine la o cafea!”

„Noapte bună! (Chiar dacă e ilegal.)”

Când a doua zi văzu pe Facebook că toată lumea face urări de Ziua Internaţională a Fericirii, Dora se gândi că este o glumă, în momentul în care primi invitaţia la o conferinţă pe aceeaşi temă, din partea unui partener de afaceri, ajunse la concluzia că nu e. Verifică pe internet şi constată cu stupoare că acea zi chiar exista în calendar. Pentru ea, fericirea purta trei nume: Eva, Stela şi Călin. Îşi sărută fetele şi îi scrise lui Călin:

„La mulţi ani de Ziua Internaţională a Fericirii!!”

„La mulţi ani!”

„Spune repede un lucru care te face fericit. Sau mai multe.”

„Familia, modelismul, pescuitul etc.“

Dora citi răspunsul şi simţi cum pământul îi fuge de sub picioare. Reciti cu ochi înceţoşaţi, căută eroarea, dar cuvintele îi rămaseră înfipte în creier, scurgându-i-se

în inimă. Un gol imens i se aşternu în suflet, arborând steagul zilei internaţionale a nefericirii.

Încercă să ia replica lui Călin ca pe o stângăcie, dar ştia că Freud nu ar fi fost de acord cu ea. Era un act ratat. Scăparea lui revela adevărul în toată splendoarea lui dureroasă. Ea nu reprezenta decât *etc.* În viaţa lui şi se întrebă de ce continua să mizeze fiecare gram de fericire pe el. Căuta răspunsuri în direcţia greşită. Îşi dădea seama că el nu este de vină, că totul se petrece în mintea ei uzată de nefericirea cronică pe care o acumulase. Se agăţa de el ca un naufragiat în plin ocean al deznădejdii, dar el nu o putea salva.

Respiră adânc, încercând să-şi regăsească sângele rece. Nu avea rost să îi arate ravagiile pe care le făcuse cu doar cinci cuvinte.

„Cu asta ar trebui să te ocupi azi."

„Acum explică-mi tu mie cât de fericită te face negocierea de azi!"

Dora uitase de negocierea în care intrase de câteva ore, absorbită de gânduri. Trebuia să se concentreze şi îşi canaliză toată energia explozivă în ceea ce mai rămăsese din negociere.

Revenirea ei îi luă partenerii de afaceri prin surprindere şi obţinu câştig de cauză pe toate capetele de acuzare.

„Tocmai (i-) am terminat! Ţigara de după mă va face cu siguranţă foarte fericită!"

„Am plecat! Te pup!"

„Eşti ciudat!"

Dora îşi dădea seama că trăieşte numai în fantezia ei şi în amintirea momentelor petrecute cu Călin. Realiza că se găsea fizic la birou sau acasă, dar în faţa ochilor ei defilau doar imagini cu el, gândurile zburându-i inevitabil în jurul aceloraşi subiecte, numele lui răsărindu-i în minte la fel de regulat ca respiraţia. Călin era drogul ei, un surogat de fericire pe care el nu i-o putea da cu adevărat. Încerca să îşi spună că reacţia ei era normală după atâţia ani de nefericire, dar întrezărea cercul vicios în care aluneca şi preţul pe care îl avea de plătit. Se îmbăta cu tot ce avea o legătură cu el, apoi suferea că el nu reacţionează la fel. Era conştientă de pasiunea extremă pe care o trăia. Dar nu ştia cum să o trăiască altfel.

O idee nouă i se insinuă în minte. Poate Călin nu trăia decât criza vârstei de patruzeci de ani, iar ea fusese persoana potrivită la momentul potrivit pentru a-i confirma interogaţiile profunde. Ei doi erau atât de diferiţi, încât relaţia lor nu putea decât să îi confirme lui Călin potrivirea cu Ioana. Peste ani, avea probabil să îşi amintească de ea ca de o fantezie, fericit că făcuse alegerea cea bună, rămânând în singurul loc care era al lui. Lângă soţia lui.

Dar în timp ce Călin îşi apăra cu dinţii şi cu ghearele relaţia cu Ioana, Dora se desprindea de tot ce însemna George. Trecea pe lângă el fără să îl vadă, nu mai nutrea niciun interes pentru ceea ce avea să îi spună, nu suporta să îi vorbească mai mult de cinci minute şi în acele cinci minute nu reuşea să se concentreze pe ce îi spune. George o sufoca, urmărind-o ca o umbră prin toată casa. Îi reproşa absenţa,

declarându-se îngrijorat de starea ei. Pentru că o iubea. George îi reproşa că este lunatică, ea îi răspundea că nu o mai interesează, rănindu-l chiar şi când nu ar fi vrut. Începuse să se poarte cu el aşa cum se purta Călin cu ea, făcând un transfer inconştient. Şi, chiar dacă avea toate motivele să o facă, lucrul acesta o întrista. Nu se mai recunoştea. Nu mai rămăsese nimic din Dora cea adevărată.

Ziua Internaţională a Fericirii îi lăsase un gust amar, iar când Călin îi scrise în ziua următoare, nu se grăbi să răspundă, lăsând orele să se scurgă între doua mesaje. Obosise.

„Cum eşti?“

„Bine. De ce?!“

„Pari schimbată.”

„Par… anormală?”

„Cel puţin cu mine, da.“

„Adică?”

„Tu, fără xoxo, eu, ciudat…”

„Pot să te pup dacă vrei. Nu te pot face mai puţin ciudat.”

„Credeam că îţi e frică să nu te molipseşti de ciudăţenie.”

Dora oftă şi îi răspunse:

„Ţi-am mai spus că îmi este frică de puţine lucruri şi sunt destul de clare în mintea mea. Ciudăţenia nu face parte dintre ele. Dar cum de te-ai făcut atât de guraliv? Vorbind de ciudăţenie.”

„Felul meu ciudat…”

„Dacă ai şti în câte moduri diferite pot interpreta ce ai spus… Simplific: al meu sau al tău? Cu timpul, *ciudat* a căpătat noi conotaţii.”

„Doar al meu.”

„Până la urmă, tot îţi voi face cadou un cleşte! E ironie sau consideri (şi tu) că te porţi ciudat?”

„Ironieee!”

„Foarte amuzant! Ei bine, am o veste proastă pentru tine, dar ştiu că vei face faţă: chiar eşti ciudat! Sau nu te înţeleg eu. Se poate.”

„Asta e!“

„Te rog să te gândeşti bine şi să îmi spui dacă tu ştii de ce continuăm. Răspunzi când vrei tu.”

Dora se minuna de reacţiile pe care le avea faţă de Călin. Când dispărea, era gata să îi spună că totul s-a terminat. Când apărea, uita până şi motivul pentru care este supărată, regăsindu-şi instantaneu pofta de viaţă. Apoi el o abandona din nou în plină conversaţie, fără să îi explice nimic. Tindea să creadă că el nu o face cu intenţie, dar impactul asupra ei era de fiecare dată acelaşi. Nu mai rezista la semnalele contradictorii pe care le primea, nu mai ştia să le interpreteze, pierzându-se în considerente lipsite de logică şi utilitate. Avea senzaţia că este un hamster ce aleargă în rotiţa lui, fără a înţelege unde şi de ce, fără a ajunge niciodată nicăieri.

Minutele se târau, iar Dora tânjea după un răspuns. Îi era teamă de acest răspuns, dar îl aştepta cu înfrigurare. Îşi verifica obsesiv telefonul, anticipând că ecranul nu avea nimic nou să îi spună. Îşi pierduse pofta de mâncare şi ameţelile erau din ce în ce mai frecvente. Noaptea trecu în chinuri, dimineaţa o găsi cu cearcăne şi cu confirmarea că el nu făcea decât să ia distanţă.

Încercă să dea un nume senzaţiilor pe care le trăia. Războiul rece. Al nervilor. Al orgoliului. Întrebarea pe care i-o pusese nu era grea. Călin ar fi trebuit să cunoască răspunsul. Dora îşi făcea analizele din cinci în cinci minute, aducând versiuni de răspuns diferite de la oră la oră, ţesând teorii şi zădărnicindu-le pe rând, perpelindu-se, urând timpul şi distanţa. Seara îi aduse freamătul de fericire arătându-i numele lui afişat printre destinatari, apoi zvâcnetul durerii, citindu-l:

„Nu ştiu. Aşa vreau."

Dora simţi palpabil că totul este greşit şi, în ciuda dorinţei, refuză să îi scrie. După două ore, Călin îi scrise din nou.

„xoxo!"

Privi îndurerată mesajul şi se hotărî să îi răspundă.

„Mă bucur că aşa vrei. Mi se pare trist că nu ştii de ce. Mi-ai dat semnale contradictorii în ultimele săptămâni. Am oroare de ridicol."

„Semnale contradictorii? Anume?"

„Am o listă lungă cât o zi de post. Dar sunt prea obosită să ţi-o fac acum. Când voi avea mintea mai limpede, cu siguranţă. Dar ai dreptate, e vina mea că nu ştii ce gândesc."

„E normal să spunem ce gândim, ce vrem."

„Întrebare simplă: tu spui vreodată ce gândeşti şi ce vrei?"

„Des."

„Spune-mi ultima dată când ai făcut-o."

„Acum două zile. Dar vorbeam de tine acum!"

„Câteva cuvinte echivoce, încheiate cu concluzia *ironie,* pentru mine nu înseamnă că mi-ai spus ce gândeşti."

Călin citi nedumerit mesajul.

„Nu ştiu care sunt cuvintele echivoce şi nici ce conotaţie ai dat tu pentru *ironie*."

„Felul meu ciudat, doar al meu, ironie. Am înţeles că doar eu te găsesc ciudat."

„Ideea mea era că te-am iubit al dracului de mult şi nici acum nu sunt departe! Fără suceli şi ironii!"

Dora rămase încremenită. Trecuse un an de când se regăsiseră, iar Călin nu îi spusese niciodată că o iubeşte. I-o dăduse de înţeles în diverse moduri, dar niciodată nu folosise cuvintele de pe lista interzisă. Nu mai înţelegea nimic. Când ea credea că totul s-a terminat, el îi spunea că o iubeşte.

„Şi atunci de ce m-ai abandonat din ce în ce mai des, lăsându-mă să-mi imaginez contrariul şi că sunt singura care simte asta?"

„În general, prin meşteşugul cuvintelor, ai împins discuţia doar către mine. Întotdeauna. Nu sunt tendenţios. E dreptul meu să ştiu!"

„Spune-mi ce vrei să ştii şi îţi voi răspunde.”

„Ce însemn eu pentru tine, acum?”

„Eşti sigur că vrei să ştii?”

„Da!”

„Te iubesc cum nu am iubit pe nimeni niciodată. Mi-ai lipsit în toţi anii aceştia, chiar dacă nu am vrut să o recunosc nici faţă de mine însămi. De când sunt cu tine, sunt numai cu tine. Şi de un an de zile tot cred că îmi va trece, dar nu trece nimic.”

Ziua de treizeci şi opt de ore

Când George o anunţă că trebuie să plece la Londra, Dora îl privi plictisită. Afacerile lui păguboase încetaseră demult să mai fie un subiect de interes pentru ea sau măcar o scuză valabilă. Când George îi ceru să meargă cu el, îl privi bănuitoare. Avea probabil din nou nevoie de banii şi de semnătura ei. Când George adăugă că trebuie să stea acolo o săptămână şi că avea nevoie de ea la începutul şi la sfârşitul săptămânii, Dora începu să fie interesată. O idee i se înfiripă în minte şi, dacă îi reuşea, putea fi o veste bună. Dintr-odată, se arătă dispusă să accepte noua lui stratagemă de a o exploata. Avea şi ea ceva de câştigat. Chiar dacă încercase să ia distanţă faţă de Călin, nu putea rata ocazia de a-l vedea. Abia aştepta să îi spună, dar el i-o luă înainte:

„În serile când mi-e dor tare de tine, ar trebui să mă pupi triplu!"

„Nu ştiu ce mi-ai făcut! Umbli cu vrăji, vrăjitoareo?"

„Dacă mângâiatul la distanţă e vrajă, poate că sunt o vrăjitoare."

„Cu siguranţă e altceva!"

„Poate descoperim peste două săptămâni…"

„La mare?"

„De unde am ştiut că asta vei răspunde?"

„Măcar o baie. Şi xoxo pe plajă (de data asta)."

„Sosire, miercuri. Întoarcere, două posibilităţi: joi sau vineri."

„Vineri! Noapte bună, prinţesă! Triplu!"

„Noapte bună! Tot timpul.

Dora dăduse uitării gafa lui Călin. Nu ştia cât de vrăjitoare era ea, dar vrăjită era cu siguranţă. Visa cu ochii deschişi la el şi la această escapadă nesperată, imaginându-şi cum avea să fie. Petrecu ore în şir în căutarea zborurilor pe trei destinaţii diferite şi, cu riscul de a rata zborul de întoarcere la Londra, validă biletul retur din ţară pentru vineri. Ar fi făcut orice pentru a sta mai mult cu Călin şi perspectiva a două nopţi consecutive în braţele lui fu mai puternică decât orice teamă.

Se gândi la cum aveau să îşi petreacă cele treizeci şi opt de ore. Nu avuseseră niciodată atât de mult timp la dispoziţie şi se panică. Mai mult sau mai puţin voalat, îi reproşase de multe ori lui Călin că între ei totul se reducea la xoxo. În afară de a se săruta la nesfârşit, nu făceau niciodată nimic. Discuţiile erau întotdeauna dificile pentru că adevărul era dureros, planurile de viitor, inexistente, iar ea nu voia decât să trăiască clipa. Hotărî să îi ofere lui Călin o experienţă de neuitat: un maraton de douăzeci şi patru de ore în care să facă ceva ce ea nu făcuse niciodată, el, da. Ceva ce el nu făcuse niciodată, ea, da. Ceva ce nu făcuse niciunul, niciodată. Ceva care să

le placă la amândoi, să le construiască amintiri comune, să îi ajute să se descopere altfel, să împărtăşească lucruri care nu existau în viaţa lor reală.

Dora îşi dorise dintotdeauna să călărească, dar nu avusese niciodată ocazia s-o facă. Călin era obişnuit cu animalele, le cunoştea şi le iubea. I-ar fi plăcut să se vadă într-un alt cadru decât cel al oraşului împânzit de oameni, în ţinutele ei întotdeauna chic, în maşină sau la restaurant. Ar fi fost o ipostază complet inedită, în care nu se văzuse nici măcar ea. Descoperi o mulţime de cluburi de echitaţie, dar unul îi atrase atenţia prin numele lui: Robin Hood. Găsise altele cu mult mai moderne, dar acesta o făcuse să îşi amintească jocurile lor.

Ar fi vrut să poată imortaliza momentul şi ideea prinse contur. Dar un fotograf pe urmele lor risca să strice plăcerea momentului, naturaleţea trăirilor. Rămase totuşi la ideea că o şedinţă foto profesionistă ar fi putut fi o experienţă inedită pentru Călin. Fusese cu siguranţă fotografiat în diverse situaţii, dar nu credea că avusese parte de un profesionist şi cu siguranţă nu cu ea. Anticipa că lui nu avea să îi surâdă ideea, că era prea inhibat pentru un astfel de exerciţiu, dar avea să îl ajute şi rezultatul le putea rămâne amândurora. Episodul trei merita o mână de maestru şi Dora găsi un fotograf al cărui portofoliu o impresionă prin amprenta lipsită de clişee pe care o lăsase pe chipurile surprinse de aparat.

Când ajunse la experienţa pe care nu o trăise niciunul dintre ei, plecă de la dorinţa lui Călin de a merge la mare. Avea o semnificaţie aparte pentru el. Dar Dora nu îşi dorea să fie doar una dintre fetele pe care le sărutase el pe malul mării. Îşi dorea să fie cea care îl sărută pe mare. După nenumărate căutări pe internet, telefoane, e-mail-uri şi faxuri, găsi ceea ce căuta. *Speranţa* era un iaht de şaisprezece metri care îi aştepta în port pentru a le arăta soarele răsărind din mare şi gustul săruturilor sărate pe mare.

Entuziasmată de planul său, îşi spuse că nu se poate întâmpla nimic rău dacă, o dată, îi scrie ea, din proprie iniţiativă. Trecu la fapte:

„Accepţi o provocare?”

„De la tine, oricând!”

„Cu riscul de a te dezamăgi, e o provocare oarecum sportivă. Maraton de douăzeci şi patru de ore, începând din momentul în care ajung. Restul de paisprezece ore, ce vrei tu! Încă te poţi retrage!”

„E normal să spui ce e. Nu jucăm poker.”

„Nu ai încredere în mine?!”

„Ba da! Să auzim!”

„Un maraton! Un amestec de lucruri pe care tu le-ai făcut, eu, nu şi viceversa, de lucruri pe care le-am făcut amândoi sau niciunul.”

„Bine, bine, dar mai exact.”

„E surpriză! Dacă îţi spun, îşi pierde farmecul! Ai putea însă contribui într-un fel: spunându-mi dacă e ceva ce ţi-ar plăcea să facem (în afară de braţe etc., incluse în pachet).”

„Eu sunt simplu. Nu am în cap extravaganţe. Inventăm pe loc.”

„Îţi voi spune cele patru etape, dar întâi să clarificăm un lucru: nu ţi-am cerut nimic extravagant, doar ceva, orice, ce ţi-ar plăcea să facem. Dacă tot nu existăm în realitate şi nu putem face lucruri simple, de ce să nu facem ce ne taie capul în *realitatea* noastră? Majoritatea celor douăzeci şi patru de ore vor fi de inventat pe loc. Doar cadrul e… prestabilit.”

„Ieşit din comun sună mai aproape de ideea mea.“

„Repere: miercuri după-amiază, la pădure, joi dimineaţă, la mare, joi seară, în parc.“

„Contrapropunere: miercuri, pădure, joi, parapantă (nu cred că m-aş da singur) şi ce mai găsim în jur, seara, parc.“

„Pentru mine e bine oricum. Dar renunţi la mare?!“

„Acolo trebuie cel puţin o săptămână! Când?“

„Ca în fizica cuantică: pentru noi (dacă suntem norocoşi), o săptămână reală = treizeci şi opt de ore! Deci parapantă sau mare? Ne vom strădui să fim cât mai norocoşi pentru a le face pe amândouă. Între timp, alege pe care îţi doreşti să o facem întâi.“

„Mă interesez mâine şi încerc un traseu.”

Dora era dezamăgită, mai ales după toate eforturile pe care le făcuse pentru a găsi iahtul. Dar dorinţele lui erau mai importante decât ale ei şi era gata să renunţe la propria ei plăcere, dacă asta îl făcea pe el fericit.

„OK, dar mâine îmi dai detaliile! Păstrez pădurea (două ore) şi parcul (două ore), restul (treizeci şi patru de ore) îţi aparţine.”

„Treizeci şi opt? Nu e rău! Te sărut de noapte!”

„Miercuri, aterizare la 16,30 + vineri, plecare la 07,30 – douăzeci de minute coborâre – patruzeci de minute îmbarcare = treizeci şi opt de ore de sărutări de vis!”

În ziua următoare, Călin nu se arătă, iar Dora începu să aibă din nou îndoieli. Aşteptă răbdătoare un semn şi când, spre miezul nopţii, primi mesajul lui. Răsuflă uşurată.

„Noapte bună, prinţesă!”

„Eşti bine?”

„Bine. Îţi explic altă dată. Te pup!”

„Nu e nevoie să explici nimic! Somn uşor! Te pup!”

„Tot timpul!”

Mesajul lui Călin o puse pe gânduri, dar era fericită că măcar îi scrisese. A doua zi dimineaţă însă, îşi dădu seama că situaţia era cu mult mai complicată decât îşi imaginase ea. Călin o sună.

— Dacă o externează pe mama joi, am încurcat-o, îi spuse el.

— E internată? E bine?

— De miercuri. Dar e spre bine.

— Prioritate, mama ta! Poate că e mai bine să o lăsăm pe altă dată. Mă bucur că e spre bine! Îmi pare rău că m-am luat cu copilăriile mele, când tu aveai probleme serioase…

— De ce atâtea scuze? Rămâne totul în picioare.

— Ţara arde şi baba (eu) se piaptănă…

— Nu îţi face probleme. Te pup!

Zilele care o despărţeau de revederea cu Călin se scurseră fără să-şi dea seama şi, în ciuda stresului enorm, îşi pregăti fericită bagajele pentru aventura ce o aştepta. Împachetă cu grijă fiecare lucru în parte. Un tricou polo, pantaloni negri şi cizme înalte pentru călărie. Ştia că avea să se simtă ridicolă cu pantalonii ei eleganţi, dar ansamblul semăna cu ce văzuse la competiţiile de echitaţie. Tricou marinăresc, pantaloni de bumbac şi tenişi albi, pentru navigaţie. O şapcă şi o geacă asortate îi completau ţinuta pentru croaziera pe mare. O bluză lejeră, în culori pastel şi un pulover viu colorat, asortat, fuseseră alegerea ce avea să înveselească fondul verde al parcului la şedinţa foto. Erau culorile ei şi toate faţetele personalităţii sale: veselă sau războinică, etern îndrăgostită, puternică şi fragilă, frământată. Era imaginea cea mai fidelă pe care putea şi voia să i-o dăruiască lui Călin.

Noapte profundă

Când ajunse în braţele lui, la aeroport, Dora se ruşină de toate îndoielile pe care le avusese. Îi fu de ajuns să îl simtă lângă ea pentru a şti. O iubea.

— De ce ai slăbit aşa? o întrebă el fără a-i da drumul.

Dora ştia că slăbise, dar nu realizase cât era de vizibil. Îl privi mirată. Era prima dată când el îi lucea o astfel de remarcă.

— M-am topit de dor! îi răspunse, zâmbind gânditoare.

— Trebuie să ai grijă de tine…

— Dar am. Dovadă: sunt aici!

Călin surâse şi o luă de mână.

— Unde mergem?

— Prima oprire: Robin Hood, răspunse ea şireată.

— Ce pui la cale?

— Ceva ce tu ai făcut, eu, nu!

— Şi ai de gând să îmi spui şi mie sau doar mă ţii pe jar?

— Vei vedea peste exact douăzeci şi cinci de minute. Mai mult de atât nu ar trebui să ne ia, după estimările mele. Tot înainte!

Clubul de echitaţie nu arăta atât de frumos pe cât părea în poze, dar Dora nu voia să îşi strice plăcerea cu gusturile ei pretenţioase. Noroiul lăsat de ploile ultimelor săptămâni, pereţii dărăpănaţi ai grajdurilor şi mirosul autentic nu îi puteau strica plăcerea de a trăi o nouă experienţă alături de Călin. Responsabilul centrului îi aştepta, aşa cum discutaseră la telefon, şi le arătă camera în care se puteau schimba. Dora era în ţinută de birou, cu pantofi de lac cu tocuri înalte, total nepotriviţi cu mediul în care se găseau. Ajunsă în vestiar, îşi deschise tacticoasă valiza, scoţând una câte una componentele echipamentului ei. Nu începuse să se dezbrace când Călin închise uşa şi o ridică în braţe ca pe un fulg. Fără niciun cuvânt, începu să o sărute cu disperare, tăindu-i răsuflarea. O luase pe nepregătite, aşa stresată cum era de toate surprizele pe care i le rezervase şi pe care nu ştia dacă el avea să le aprecieze. Se lăsă moale în braţele lui şi îi răspunse cu la fel de multă pasiune. Când văzu însă că el uitase cu desăvârşire motivul prezenţei lor acolo, încercă să îi domolească elanul, spunându-i râzând:

— Robin, caii ne aşteaptă. Avem treizeci şi şase de ore pentru restul…

— Bine… Vezi tu dup-aia! răspunse el, prefăcându-se supărat.

Ieşiră în curte ţinându-se de mână şi caii într-adevăr îi aşteptau.

— Acesta este Arthur, doamnă, şi vă va însoţi pe traseul pe care l-am stabilit. Ea este Guinevere, domnule, şi va fi însoţitoarea dumneavoastră.

Călin şi Dora se uitară complice unul la altul.

— Cam jigăriţi caii ăştia. De când nu or mai fi mâncat? şopti Călin.

Pe Dora o amuză replica lui. Într-adevăr, caii nu aveau nici urmă de alură regală. O întrista însă faptul că el, în loc să îi salute efortul, începuse deja să critice. Nu i-o luă în nume de rău, pentru că în fond avea dreptate. Simţi doar o strângere de inimă.

Apropierea de cal îi dădu emoţii. În afară de câini şi pisici, nu se apropiase de animale decât la grădina zoologică. Trăia o senzaţie nouă.

— Relaxaţi-vă, doamnă, îi spuse instructorul. Calul nu trebuie să vă simtă frica.

— Încerc… spuse ea cu un surâs forţat. Se uită pe furiş la Călin şi îl văzu mângâind animalul, cu naturaleţe. Încercă să îşi facă curaj şi să îşi spună că nu are de ce se teme, dar se simţi ca în nopţile în care, copil fiind, o frică iraţională punea stăpânire pe ea, paralizând-o. Se strădui să asculte indicaţiile şi, în ciuda dorinţei de a fugi, urcă în şa cu îndrăzneală. Nu îşi putea controla senzaţiile, dar reuşea să îşi controleze voinţa. La înălţime, se simţi deja mai bine. Ţinând hamul, avea mai mult control asupra animalului. Începu să îi şoptească vorbe dulci, în dorinţa de a-i adormi neliniştea pe care ea i-o transmitea fără să vrea.

Porniră în şir indian spre pădure. Călin rămăsese în spatele pentru a o supraveghea, instructorul deschidea drumul. Noroiul şi drumul accidentat făceau accesul dificil, iar primele senzaţii ale Dorei erau neplăcute. Era încordată, iar calul o zgâlţâia chiar dacă mergeau încet. Ritmul nu se potrivea cu niciuna dintre activităţile cu care era ea obişnuită şi era pe punctul de a declara experienţa un fiasco. Îl privea pe Călin relaxat, ca şi cum s-ar fi născut în şa, şi îl invidie. Ar fi vrut să fie la fel de naturală ca el.

Pe măsură ce înaintară în pădure, stresul care îi apăsa umerii începu să se disipeze. Aerul umed şi răcoros al pădurii, foşnetul copacilor, zgomotul copitelor, prezenţa lui Călin pe urmele ei începură să o transporte într-o dimensiune ieşită din realitate.

Instructorul acceleră ritmul, dându-i din când în când indicaţii. La început ezitantă, apoi din ce în ce mai sigură pe sine, Dora îşi lăsă şoldurile să se mişte înainte şi înapoi, în acelaşi timp cu calul său, găsind mişcarea asemănătoare dansului. Trecură la trap şi, din acel moment, exerciţiul începu să îi placă. O amuza să se aplece pe sub crengi şi să îşi strunească partenerul de aventură pentru a evita gropile, întorcându-se din când în când fericită spre Călin. Până la urmă, ideea nu fusese chiar atât de rea. Dora se relaxă, în sfârşit.

Când se urcară din nou în maşină, Dora era fericită. Călin însă nu apreciase experienţa la fel de mult ca ea.

— Mi-a rupt spatele răpciugă aia! spuse el, morocănos.

— Ei, lasă, o să-ţi treacă. Nu te mai plânge atâta! spuse ea râzând. Spune mai bine încotro mergem. Mare sau munte?

Călin ezită.

— E deja şapte şi până la mare mai facem cel puţin patru ore. Nu mai bine mergem la munte?

Dora îl privi gânditoare. Caii erau răpciugoşi, ideea ei cu echitaţia nu fusese pe gustul lui. Croaziera pe mare era pe punctul de a eşua în egală măsură. Realiza că nu voise să îi dezvăluie planul pentru că ştiuse că el avea să fie reticent. Se dădea înapoi ca un rac de la orice nu cunoştea. Era dezamăgită, toate eforturile ei se duceau pe apa sâmbetei. Dorinţele lui erau însă importante pentru ea.

— De acord. Mergem la munte, spuse ea fără să îl privească. Nu voia să îşi trădeze dezamăgirea. Trimit un mesaj pentru a anula ceea ce prevăzusem la mare.

Dora era jenată faţă de persoana care îi aştepta acolo. Proprietarul iahtului era un bătrân lup-de-mare, care îşi punea ambarcaţiunea la dispoziţie din pura plăcere de a-şi împărtăşi pasiunea cu ceilalţi. Nu se cunoşteau, dar vorbiseră la telefon ca de la tată la fiică. Dora îi povestise planul ei de a face un maraton de douăzeci şi patru de ore cu iubitul ei, iar bătrânul îi dăduse tot felul de sfaturi pentru a face din această experienţă o aventură reuşită. Îi aştepta cu nenumărate bunătăţi, cu undiţe şi poveşti, pe care Dora ar fi adorat să le asculte, dar Călin nu era pregătit. Poate greşise ea, dar faptul era consumat.

— Ai vreo preferinţă de staţiune, de hotel? o întrebă Călin.

— Niciuna, dar ideal ar fi să aibă piscină.

Călin se uită ironic la ea, dar Dora începu să caute pe internet. Nu voia piscină din snobism, cum probabil îşi închipuia el. Voia cu tot dinadinsul să se asigure că, în afară de xoxo, puteau să se ocupe şi cu altceva. În plus, verificând vremea, văzuse că la munte ploua torenţial, iar atmosfera de staţiune-fantomă o indispunea. Trebuia să găsească ceva de făcut.

Abia ajunseseră la hotel când telefonul lui Călin sună.

— Sărut mâna, mamă, îl auzi ea spunând.

Dora se îndepărtă discret pentru a-l lăsa să vorbească liniştit. Îi cunoştea pudoarea apelurilor personale şi nu voia ca el să se simtă stingher în prezenţa ei. Aşteptă răbdătoare să termine, ocupându-se de înregistrare.

— Iese vineri, spuse Călin întorcându-se. Ţi-e foame?

— Nu în mod deosebit. Dar putem oricum chema *room-service*-ul dacă mi se face. Cum e mama ta?

— E bine.

Călin era vizibil preocupat, iar Dora nu vru să insiste. Se instalară în cameră şi, între sărutări şi poveşti, uitară cu desăvârşire de piscină. Îşi arătară poze cu copiii, iar Călin îi povesti anecdote cu ei, în care Ioana era omniprezentă. O durere ascuţită puse stăpânire pe ea şi, pe măsură ce el vorbea, Dora se pierdu într-o tristeţe fără limite.

— Pe tine nu te chinuieşte niciodată ideea că ceea ce facem noi e greşit? întrebă ea dintr-odată.

Călin nu răspunse imediat, atingându-şi instinctiv verigheta.

— Nu. Consider că mi se cuvine… spuse el cu voce joasă.

Dora rămase şocată.

— Cum adică ţi se cuvine?!

— Te-am aşteptat atâţia ani, mi-am dorit atât de mult să se întâmple, încât e ca şi cum aş primi o despăgubire de la viaţa asta nedreaptă.

Dora rămase o vreme pe gânduri.

— Eu mă simt foarte vinovată faţă de George… spuse ea într-un târziu. Tăcu o clipă, apoi îl întrebă: Cum poţi să te întorci la Ioana, să te porţi normal cu ea, după ce ne-am văzut?

— Nu mă întorc niciodată direct acasă. Încerc întâi să îmi revin…

Dorei îi dădură lacrimile. Ea, care nu plângea niciodată în prezenţa altcuiva, reacţiona la orice vibraţie venită din partea lui. Se gândi că el nu numai că îi acordă foarte puţin timp, dar îi mai lua şi din puţinul acela pentru a proteja ceea ce era important pentru el.

— E ceva ce nu se leagă…

— Anume? întrebă el.

— Eu aveam motive să evadez. Tu, din câte am aflat până acum, nu…

— Cum îţi aşterni, aşa dormi…

Dora îl privi năucită. Călin continuă.

— Ştii de câte ori am scos verigheta asta de pe deget? spuse el, încet.

Dora îl privi, fără a răspunde.

— Niciodată. Căsnicia e sfântă pentru mine.

Dora începu să râdă în hohote, pentru a-şi cenzura hohotele de plâns.

— Ce ţi se pare mai grav: să o scoţi sau să faci dragoste cu mine? Vorbind de sacralitate…

— Mi se pare mie sau mă certi pentru că îmi înşel soţia?

Dora avea impresia că ceea ce aude e doar o plăsmuire a minţii ei.

— Nu ţi se pare. Chiar o fac!

Dorei îi veniră de-a valma în minte toate dăţile în care el nu venise sau fugise, toate zilele şi nopţile în care dispăruse fără urmă, lăsând-o singură, în disperarea ei. Nu înţelegea ce voia de la ea. Încercă să îşi stăpânească răbufnirea.

— Aş putea să-ţi fac o demonstraţie de forţă, dar… cred că n-am să-mi bat capul, spuse ea răvăşită de turnura pe care o lua discuţia.

— Prinţesa mea, sunt prea norocos că o femeie atât de frumoasă şi deşteaptă mă iubeşte atât de mult. Nu sunt decât un profitor… spuse Călin ironic.

— Ceea ce, în traducere, ar însemna…? întrebă ea uimită.

— *N-am să-mi bat capul*... Mi s-a părut că faci referire la Ioana.

Dora îl privi confuză.

— O voi pune pe seama faptului că nu mă cunoşti suficient. Ioana, pentru mine, e *off-limits*. În ciuda contextului, o respect. Nu mi-aş permite niciodată să o atac. Ai interpretat greşit. Şi nu e prima dată… spuse ea revoltată.

— E posibil.

— N-am să-mi bat capul, adică nu îmi voi irosi puţina energie care îmi rămâne cu demonstraţii de forţă. Nu avea absolut nicio legătură cu Ioana! A mă acuza că mă iau de ea e jignitor! Pentru a-ţi înlătura orice dubiu, îţi voi spune exact cum mă

raportez eu la existenţa ei! Nu mi-a făcut nimic, nu pot decât să o respect. E soţia perfectă. Mă complexează şi o admir. Dacă ei îi e bine, îţi este şi ţie. Ea are toate drepturile şi i le respect. Intrusa sunt eu. Ea te face fericit. Eu sunt doar *etc.* Concluzie: ar fi în afara oricărui principiu moral al meu să fac ceva împotriva ei! Sper că te-ai lămurit o dată pentru totdeauna! îşi termină ea tirada, cu duşmănie.

— Cred că mergem pe idei diferite în momentul acesta, spuse el copleşit.

— Găseşti? întrebă Dora, ironică la rândul ei.

— Tu, a femeii seduse şi abandonate, eu, a bărbatului speriat de ce i se întâmplă. Nu mi-ai iertat absenţele din ultimele luni…

Dora nu răspunse, încă sugrumată de revoltă. El continuă.

— Ştii că am avut probleme la job, probleme cu mama…

Dora rămase tăcută, înghiţindu-şi lacrimile şi durerea.

— Ştiu că te-am întristat, dar e normal să fim sinceri, spuse el.

— Discuţia m-a întristat, nu tu. Nu ne-am spus nimic nou.

— Amândoi vrem să fim împreună… Dacă analizăm, e al dracului de întortocheat.

— În momente ca acesta, nu mi se mai pare nimic întortocheat. Trecutul nu-l putem schimba, viitorul nu-l putem şti. *Carpe diem.* Trebuie să ne mulţumim cu puţinul pe care îl avem. Mai mult nu se poate. Situaţia e simplă şi clară, sentimentele şi dorinţele o complică.

— Poate nu sunt atât cerebral pe cât te aşteptai…

— Sunt eu cerebrală pentru doi. Tu eşti… cumpătat pentru doi, spuse ea cu amărăciune.

— Vino încoace, o chemă el trăgând-o mai aproape.

Dora nu îl privi. Gustul amar al vorbelor pe care le rostiseră o durea. Călin o strânse puternic în braţe, ea strânse din dinţi pentru a nu plânge. El o sărută, ea se lasă sărutată. El îi mângâie faţa, ea îi privi verigheta. Nu voia decât să se termine.

De dimineaţă se treziră târziu, trişti şi obosiţi. Adormiseră spre zori, îmbrăţişaţi, dar Dora se trezise după o oră şi nu mai putuse dormi până când soarele apăruse pe cer. Călin se împrăştiase în tot patul, dormind somnul celor drepţi, iar Dora îl contemplase ore în şir. Se întreba dacă aşa ar fi viaţa lor împreună: el, liniştit, cu conştiinţa împăcată, ea, ghemuită, frământată, întrebându-se unde greşeşte.

Îşi luară micul dejun în cameră şi, fără grabă, se pregătiră de plecare. Camera trebuia eliberată la prânz. Dora uitase complet de întâlnirea din parc, când fotograful o sună să îi spună că avusese un accident şi nu putea ajunge la ora stabilită. Oricum nu îi mai păsa şi nu îşi mai dorea nici poze, nici nimic. Era obosită. Nu fizic. Simţea o sfârşeală care o moleşea. Călin încercă să o antreneze în veselia lui mai mult sau mai puţin autentică, la care ea se prefăcu că aderă, dar care nu era decât o diversiune pentru amândoi.

— Oare ce să fac mâine dimineaţă? Să mă duc la pescuit? Să nu mă duc? spuse el pentru a destinde atmosfera.

Privirea ironică a Dorei îi spulberă cheful de glume într-o secundă. Îşi luară bagajele şi părăsiră hotelul, fără să fi văzut piscina măcar de departe. Drumul de întoarcere li se păru lung şi tăcerea, apăsătoare. Înainte de a intra în oraş, Călin trase maşina pe un drum lăturalnic. Dora nu avu curajul să îl întrebe de ce, voia să trăiască clipele care le rămâneau, cu speranţa că intuiţia ei era greşită.

— Trebuie să mă schimb, spuse el, oprind motorul.

Ea îl urmări printre lacrimi, fără să spună nimic.

— Eşti bine? întrebă el.

— Da. Sunt obosită, răspunse ea, încercând să zâmbească.

— Te conduc la apartament? întrebă el, grav.

Dora ezită o clipă, apoi, adunându-şi forţele, dădu afirmativ din cap. Trebuia să reziste. Mai exista o şansă minimă ca el să rămână. Câteva minute mai târziu, însă, ultima speranţă se stinse, odată cu replica lui:

— O să-mi fie dor de tine… Ai grijă!

Dora îl sărută şi plecă, fără să se uite înapoi. Alergă până sus, trase uşa după ea şi izbucni în hohote de plâns. Plânse ore în şir, lăsând toată revolta, frustrarea, oboseala, dorul, deznădejdea să iasă prin lacrimile sărate. Un singur gând îi rămăsese agăţat în minte: Călin fugise din nou, fără nicio explicaţie, fără nicio scuză. Plânse până la epuizare, plânse mai mult decât îi permitea propriul orgoliu. Apoi îşi dădu seama că noaptea se lăsase şi hotărî că venise momentul să se oprească. Se târî până la valiză şi, aranjându-şi lucrurile, îşi dădu seama că îi lipseşte eşarfa. Îl avertiză pe Călin:

„Mi-am pierdut eşarfa. Nu cred că a rămas în maşină, dar verifică, pentru a evita orice surpriză.”

„Nu e la mine.“

Răspunsul lui rece o făcu să izbucnească din nou în plâns. Se întreba de ce nu era suficient de puternică pentru a privi adevărul în faţă. Călin o lăsase şi fugise din nou la Ioana. Oricât îl iubea, trebuia să accepte faptul că era lipsit de curaj, de forţă, de curiozitate. Ştia că este mediocru în sentimente şi aspiraţii. Ea îşi dorea o dragoste măreaţă şi nobilă, care să o consume, o dragoste pe care credea că o are şi care poate i se părea minunată tocmai prin neputinţa de a se realiza. El îşi dorea o jucărie cu care să se joace din când în când. O ştergea de praf cu regularitate, ca nu cumva să se învechească, apoi o băga la loc, în cutie.

Dora se urî pentru slăbiciunea ei, pentru banalitatea şi trivialitatea poveştii lor. Ceea ce ei i se părea minunat nu era decât o iluzie. Călin avea o viaţă aproape perfectă: o soţie aşa cum şi-o dorea, doi copii minunaţi, o amantă care nu ocupa loc. Oricât nu îi plăcea să recunoască, ea nu era decât o amantă. Care, în plus, i se cuvenea. Totul i se cuvenea. El era stâlpul familiei. Dacă lipsea era pentru a acoperi nevoile familiei sale. Ziua, muncea, noaptea, trăia. Totul îi era permis şi libertatea, totală. Dar acest mic paradis trebuia protejat şi, în caz de probleme, amanta putea dispărea. Dora se dispreţuia pentru raţiunea cu care o înzestrase cerul şi pentru stupiditatea alegerilor ei. Dar nu ştia cum să sufoce acea dragoste devastatoare.

— Ştiu adevărul! Atunci de ce îl iubesc atât de mult? strigă ea cu voce tare. Ca un ecou, telefonul anunţă sosirea unui nou mesaj.

„Sărutări multe! Poate prea multe…”

Dora îşi petrecu noaptea singură, între patru pereţi, întrebându-se pentru ce sacrifica şi risca totul.

Ziua minunilor

La cinci dimineaţă, cu valiza în mână şi tristeţea în suflet, Dora părăsi apartamentul. Rămase câteva minute în aşteptare în faţa aeroportului. *Oare ce să fac mâine dimineaţă? Să mă duc la pescuit? Să nu mă duc?* îi răsună în minte gluma lui Călin. Aeroportul nu făcuse nicio clipă parte din opţiunile lui. Dora se duse direct la îmbarcare. Se programă să doarmă în avion, pentru a amăgi durerea şi, ajunsă la Zürich, alergă la birou pentru a-şi face prezentarea nepregătită. Termină şi se aruncă din nou în taxi, pentru a lua zborul de Londra. Ajunse la limită şi, în momentul în care urcă în avion, Călin o sună.

Nu voia să vorbească cu el, nu avea ce să îi spună. Sub pretextul iminenţei decolării, îl expedie fără a trebui să dea explicaţii. Zborul fu la fel de agitat ca gândurile ei, dar regăsirea fetiţelor îi aduse alinarea de care avea nevoie. Îşi petrecu ziua următoare cu ele, iar duminică luară toţi patru zborul de întoarcere acasă.

De la plecarea la Londra, Călin nu mai dăduse niciun semn de viaţă, iar Dora era pe punctul de a se prăbuşi. Ajunsă acasă, se avântă într-o curăţenie neaşteptată, iar George începu să o privească suspicios. Dora se comporta astfel numai în caz de stres maxim. La opt, Dora cedă. De trei zile nu mai ştia nimic de el. Îi trimise un mesaj.

„Eşti bine?“

Continuă să frece chiuveta, fără să îşi dea seama că străluceşte.

— Dora, ce e cu tine? o întrebă George.

— Nimic. Cred că sunt stresată. Am o prezentare importantă mâine şi nu mă simt suficient de pregătită.

— Dar ai avut toată săptămâna să o faci. Fetele nu au fost acasă, nu te-a deranjat nimeni. De ce nu ai făcut-o?

Dora nu îi răspunse, pierdută în gânduri. Simţea crampe la stomac şi frica pusese stăpânire pe ea. Dacă i se întâmplase ceva? Verifică telefonul din două în două minute şi a şaizecea oară, respiraţia i se opri.

„Bine! Pescarul amator.”

Citi mesajul şi ieşi pe terasă ca o săgeată. Îşi aprinse o ţigară cu mâini tremurânde, încercând să se calmeze. Se bucura că nu i se întâmplase nimic, tremura de nervi că el nu dăduse niciun semn de viaţă, lăsând-o să îşi imagineze toate ororile pe care mintea ei încercată ajunsese să le debiteze. În timp ce el era mare pescar…

Că nu era şi nu avea să fie niciodată numărul unu în viaţa lui Călin îi era foarte clar. Că pentru el, ea nu era prioritară nici când s-ar fi putut, era un lucru peste care nu mai putea trece cu niciun preţ. Nu mai suporta ca existenţa să îi fie negată în funcţie de starea lui de spirit.

Dacă nu o implica cu nimic în viaţa lui, Dora nu mai era interesată. Dacă întâlnirile lor trebuiau să se rezume la discuţii fără fond şi la tandreţuri controlate, povestea lor devenea o banală poveste de sex. Dacă tot făcea o prostie, riscându-şi căsnicia, trebuia să o facă din motive care să merite. O poveste de sex nu reprezenta un motiv suficient pentru ea. Doar că avea impresia că era singurul lucru care rămăsese din ceea ce credea a fi iubirea vieţii ei. Nu era pregătită pentru o ruptură definitivă, dar avea nevoie să îşi pună ordine în idei.

Călin îi scrise spre seară în ziua următoare, iar Dora primi mesajul cu răceală şi detaşare.

„Bună ziua!"

„Câtă precauţie", îi răspunse ea zeflemitoare.

„E respect!"

„Îmi cer scuze pentru lipsa de politeţe! Bună ziua!"

„Vă rog să îmi daţi situaţia exactă a stocului de xoxo."

„0. Suspendată pe durată nedeterminată."

„Bănuiesc că actualizarea stocului e, de asemenea, suspendată."

„Bănuieşti bine."

„Reacţionezi exact cum mă gândeam."

„Cât de bine mă cunoşti. Dezvoltă, te rog."

„Nu are rost! Ştii."

„Nu ştiu dacă are rost şi nu ştiu la ce te referi."

„Nu am avut destul timp, ca de fiecare dată, din cauza mea…"

„Parţial adevărat, dar e o versiune foarte simplificată. De unde necesitatea unui timp de… reflecţie?"

„Nu mai reflectez la nimic. Ăsta sunt."

Dora văzu negru în faţa ochilor şi din momentul acela decise că finalul partidei era pe punctul de a fi anunţat.

„Îţi respect poziţia. A mea e diferită."

Mesajul ei rămase fără răspuns, confirmare clară a poziţiei lui Călin. Dora aşteptă până la miezul nopţii, apoi închise telefonul. Oricât de mare nevoie avea de el, ştia că avea să-i fie foarte greu fără el. La două dimineaţa îl deschise totuşi şi, văzând că el nu reacţionase nici până la ora aceea, hotărî să închidă la loc telefonul. Nu mai era dispusă să facă compromisuri. Nu îi ceruse să divorţeze şi, în general, nu îi ceruse nimic. El îi vorbise de săptămâna 32, dar nu fusese în stare să îi dea nici treizeci şi opt de ore.

Dora realiza că ea fusese întotdeauna cea care iniţiase întrevederile şi se simţea ca şi cum i-ar fi forţat mâna. Nu avea să se mai întâmple.

Se întrebă ce ar fi făcut-o să sufere mai mult: să nu mai fie împreună sau să fie, dar să sufere din cauza atitudinii lui? Gândindu-se, ajunse la concluzia că prima era de preferat. Ar fi suferit oricum, dar continuând, ar fi ajuns inevitabil în aceeaşi fundătură, însă mult mai umilită. Trebuia să îi dea un semnal puternic, fără de care relaţia lor înceta oricum să existe.

Când îşi deschise telefonul la sfârşitul zilei, văzu că are două mesaje.

„Normal!”, răspunsese el, de dimineaţă, la ultima ei replică.

După o zi întreagă de tăcere din partea ei, Călin înţelesese că Dora ieşise cu desăvârşire din registrul glumei şi că vorbele ei însemnau mai mult decât voise el să recunoască la început. Umorul nu îl mai salvase de această dată şi simţise clar şi sumbru că o pierde.

„Care e versiunea nesimplificată?”, încercă el să reia dialogul.

Dar Dora nu mai răspunse. Nici în seara aceea, nici în ziua următoare, nici în dimineaţa de după. La mijlocul celei de-a treia zi, Dora hotărî că nimic nu mai avea rost, că se chinuiau amândoi inutil, riscând să strice tot ce fusese frumos, tot ce îi purtase atâţia ani unul spre celălalt. Nu îşi mai dorea decât să cauterizeze o rană ce se transforma în cangrenă.

„Atâta timp cât implicarea era aceeaşi de ambele părţi, puteam să îmi justific comportamentul. Nu am pretenţia să te schimbi. Şi nu vreau să stric ce e frumos. Alice în ţara minunilor te sărută mult şi îţi doreşte să fii fericit.“

Trimise mesajul şi se prăbuşi, fără lacrimi, într-o prăpastie fără fund. Nu mai voia să mai ştie de nimic, nici măcar de el. Voia doar să iasă din acel coşmar care o consuma, împiedicând-o să trăiască şi cea mai simplă fericire pe care i-o oferea viaţa. Fără el, totul îşi pierdea strălucirea, iar ea avea datoria să facă alte fiinţe fericite.

Când, trei ore mai târziu, Călin îi scrise, hotărârea Dorei se clătină.

„Îmi lipseşti mult!“

Citi mesajul, dar nu răspunse. După o jumătate de oră, Călin o sună. Dora era fermă în decizia pe care o luase, dar nu îi putea refuza o explicaţie. Încercase întotdeauna să fie corectă în alegerile ei, respectuoasă faţă de ceilalţi, generoasă în gesturile pe care le făcea. Nu îl putea lipsi tocmai pe el de ceea ce era mai de valoare în ea.

„Sunt în şedinţă. Te sun când termin.”

La ieşirea din şedinţă, Dora îl sună, dar Călin nu răspunse. Era o palmă în plus pe care o primea. Ultima.

Călin suferea. Încercase să o uite, să o îndepărteze, să minimalizeze locul pe care îl ocupa în viaţa lui. Dar nimic nu fusese suficient de puternic pentru a reuşi.

Îşi dădea seama cât greşise faţă de ea, dar nu se simţea pregătit să o vadă dispărând din nou. Ştia că nu îi poate da ceea ce îşi doreşte, dar refuza să accepte realitatea, îi scrise a doua zi dimineaţă.

„Bună dimineaţa.”

„Credeam că am fost clară în mesajul de ieri. Dacă ai ceva important de spus, sunt întotdeauna aici. Doar în acest caz.“

„Respectându-ţi decizia unilaterală, te voi deranja doar pentru *ceva important*, dacă va fi cazul. Cine a spus că istoria nu se repetă?”

„Ironia nu serveşte la nimic în cazul de faţă. Am luat o decizie *unilaterală* pentru că nu am găsit o alternativă mai bună la impasul în care am ajuns. Cunoşti

argumentele. Istoria se repetă, dar când nu înveţi nimic din ea… (generic pus la persoana a II-a, fără trimiteri).“

Călin îşi dădea seama că pierde teren, dar nu era gata să se dea bătut. Nu atât de uşor. Nu putea renunţa fără o explicaţie, încercă să o înduplece:

„Ar fi fost bine, totuşi, să discutăm! Să vedem dacă se poate depăşi. Ce simt eu faţă de tine, ştii. E uşor să găseşti ţapi ispăşitori.”

„Presupunerea că ştim ce e în mintea celuilalt se dovedeşte greşită de fiecare dată. Nu cred în ţapii ispăşitori. Dacă aş fi crezut, te-aş fi tras la răspundere. Aşa, doar am hotărât că, dacă nu pot accepta anumite lucruri, nu am decât să le schimb. Dacă rămân într-o situaţie care mă nemulţumeşte, nu am de ce să mă plâng. Nimic nu mă obligă să o accept. Şi nu, nu ştiu ce gândeşti tu despre mine. Interpretăm diferit.”

„Te-am iubit mereu, asta e sigur. O spun fără pretenţii de a îmbunătăţi situaţia de faţă. Poate ne-am îndrăgostit de himere. Cu urări de Alice şi fericire veşnică, nu te înţelegi cu mine. Ori spui ce ai de spus, ori ne ascundem în personaje şi subînţelesuri, fără să ne folosească la nimic!”

Dora oftă. Avea impresia că încercase de atât de multe ori să-l facă să înţeleagă, încât nu mai ştia ce cuvinte să folosească. Ştia că parabolele ei riscau să fie din nou indescifrabile pentru el, dar riscă:

„M-am gândit mult zilele astea şi ar fi prea multe de zis. Nu m-am ascuns într-un personaj, m-am regăsit în el. În funcţie de ce fac, ori sunt prea mare (prea mult, nu faci faţă), ori prea mică (neimportantă, neglijabilă fără consecinţe) şi la un moment dat trebuie să mă trezesc din vis. Nu era fericire veşnică, ci fericire pur şi simplu, din care eu nu fac parte. Implicarea mi se pare disproporţionată, deşi coerentă cu personajele. Eu dau mai mult decât îmi pot permite, tu nu dai nici cât ai putea. Sunt unele lucruri pe care le accept pentru că sunt raţională, altele peste care nu am reuşit să trec, oricât am încercat. Nu cred că m-am îndrăgostit de o himeră, dar tocmai pentru că ştiu ce poţi când vrei, îmi e greu să-mi mai justific prezenţa în *povestea* asta. Nu e vina ta. Ştiu că sunt complicată. Dar ştiu şi că nu am pretenţii absurde. Din moment ce nu mai vine de la sine, m-am gândit că nu are rost să continuăm inutil. Încă o dată, suntem aici pentru că alegem, nu pentru că ne obligă ceva. Poate te-ai îndrăgostit de o himeră."

„Eşti mult mai importantă pentru mine decât crezi! Nu sunt de acord cu decizia ta. Faptul că nu îţi spun toate nimicurile de zi cu zi nu înseamnă că nu eşti cu mine! E greşit!”

„Şi e normal să ajungem într-o situaţie limită, pentru a afla lucrurile acestea? Mai ales când comportamentul e ambiguu sau denotă contrariul! Uneori lucrurile merită spuse pentru simpla lor valoare. Faptul că nu îmi spui nimicurile de zi cu zi nu mai reprezintă de multă vreme o problemă. Are partea sa bună, pe care am învăţat să o apreciez. Altele sunt cele insurmontabile.”

„Nu e normal, dar ţi-am spus că am impresia că vorbim tot timpul de mine. Nu ştiu ce gânduri îţi faci în capul ăla al tău complicat şi nu vreau să par cel care se plânge. Poate mai am de învăţat."

„Dezarmant… E doar o impresie. De fapt vorbim exact de ce e în capul meu şi mă plâng mai mult ca tine. Mai ai sigur de învăţat."

„Ar fi bine ca discuţia asta să o avem faţă în faţă. Cu siguranţă am prinde tot ceea ce vrea celălalt să spună. Exact ce vrea fiecare de la celălalt. Ce înseamnă unul pentru altul."

Dora răspunse, încercând să nu fie atât de răutăcioasă pe cât era tentată:

„Şi presupun că nu eşti ironic…"

„Absolut deloc. Nu e cazul să cauţi sensuri ascunse."

„Eram eu ironică. *Mea culpa.* Ai atins un punct sensibil. Cel cu văzutul faţă în faţă."

„Crezi că mi-a fost uşor să mă despart de tine? Să te las acolo?"

„Nu ştiu. Ştiu doar cât de greu mi-a fost mie să rămân, fără să înţeleg!"

„Cu siguranţă ai interpretat greşit şi a fost greşeala mea că nu am explicat. Era un haos în capul meu."

„Gândeşte-te cum ar fi fost dacă eu îţi spuneam să vii şi, la un moment dat, plecam fără nicio explicaţie, lăsându-te să îţi petreci noaptea gândindu-te la motivele pentru care îţi asumi atâtea riscuri."

„Am greşit! Şi nu recunosc des lucrul acesta."

Dora nu mai răspunse. Călin se uită trist la telefon. Lucrurile luau o întorsătură pe care nu o crezuse atât de violentă. Se frământă toată noaptea, dar somnul nu se apropie de el, iar durerea pe care o simţea îl sfârâma. Îşi amintea cât suferise când Dora ieşise din viaţa lui şi nu reuşea să se mai vadă o dată trecând prin acelaşi infern. Nu îşi putea imagina viaţa fără ea. Nu putea recunoaşte cât de importantă era pentru el, nu o putea lăsa să plece. Exagerase pentru că era speriat, dar ea nu înţelegea. Nu ştiuse să îi spună. Trebuia să o recupereze, fără a se umili. Se zvârcoli toată noaptea în pat, iar spre dimineaţă, se urcă în maşină, gonind pe şosea ca un smintit. Se simţea pus la zid, ros de remuşcări, de sentimentele de vinovăţie şi de disperarea de a o pierde. Se hotărî să facă o nouă tentativă. Îi scrise cu reţinere. Nu ştia cum avea ea să reacţioneze:

„Bună ziua!"

„Bună ziua!"

„Bună ziua! Bună ziua!"

„Îţi arde de glume?"

„Încerc să te înveselesc."

„E şi asta o tactică."

Dora răspunsese cu decalaj mare între mesaje, iar după-amiază Călin căzu într-un somn profund. Se trezi şi îşi dădu seama că dormise trei ore. Dora avea din nou să îşi imagineze că o abandonase. Trebuia să îi explice:

„Scuză-mă, am dormit trei ore în completarea celor două de azi-noapte."

„Să mai dormi!”

„Cât vrei să dorm?”

„Mai mult de două ore pe noapte!”

„Am înţeles! Nu în fiecare noapte mă duc până la mare.”

„Mă bucur că nu îţi neglijezi micile plăceri.”

„Intenţia a fost *timpul de reflecţie*...”

Dora făcu ochii mari citind mesajul.

„Adică ai alergat toată noaptea, ca să reflectezi?!”

„E mai bine decât cu ochii în tavan sau pe internet.”

„Şi ai reuşit?”

„Nu.”

„Te pot ajuta cu ceva?”

„Nu cred. Aşa cum am interpretat eu răspunsurile tale de azi, mi s-a părut că ai făcut-o un pic din politeţe, un pic din curiozitate.”

„Avem imaginaţie bogată amândoi. E adevărat că nu prea ştiam cum să mă poziţionez după discuţia de ieri, care de altfel a fost doar vârful icebergului. Cât despre ajutat, eu cred că aş putea-o face, dacă mi-ai spune care sunt punctele pe care nu reuşeşti să le pui în ordine.”

„Să discutăm restul icebergului. Cu siguranţă mă ajută mai mult în clarificarea ideilor mele faţă de tine.”

Dora nu ştia ce să îi spună. Avea impresia că spusese deja de prea multe ori, că devenea ridicolă cu revendicările ei perpetue pe care el nu le lua niciodată în serios. Şi nu ştia cum să îi explice altfel din mijlocul mareei de gânduri în care se scălda. O uimea însă felul în care Călin întorsese discuţia. Ea era cea care trebuia să dea explicaţii. Încercă, pentru a câta oară, să îi răspundă:

„Trebuie să mă gândesc la un rezumat care îmi va fi cu siguranţă imposibil de elaborat într-un SMS, dar te felicit pentru eleganţa pasei. Învеţi repede!”

„Nu am pasat. De ani buni nu mă mai arunc cu capul înainte şi aici trebuie să văd dacă am făcut bine aruncându-mă.“

„Versiunea cea mai scurtă ar fi următoarea: dacă tu mă iubeşti cu adevărat (punct pe care trebuie să ţi-l clarifici tu, ţie), trebuie să te comporţi în consecinţă şi nu contrariu. Te liniştesc asupra unui punct: divorţul nu este un subiect care să mă intereseze.”

„Familia e sfântă pentru mine! Şi sunt mai mult decât norocos. Poţi scoate asta liniştită din discuţie. Ce facem cu noi e întrebarea?”

Dora simţi cuvintele lui ca pe un pumnal înfipt adânc, direct în piept. Încercă să îşi păstreze calmul spunându-şi că ea bravase atingând subiectul care o durea cel mai mult, dar simţea că pământul îi fuge de sub picioare. Îi răspunse la capătul puterilor:

„Răspunsul e că nu am răspuns. Nu l-am avut când am început şi când toate acestea mi se păreau fantezie pură. Nu l-am avut pe parcurs şi nu îl am nici acum. Singura raţiune de existenţă a acestei relaţii este că ne iubim. Dacă asta nu se (mai)

verifică, alt numitor comun nu avem şi *problema* încetează să se mai pună. Nu există finalitate. Dragostea există pur şi simplu atâta timp cât e hrănită."

„Nu e simplu nici pentru mine. Ai trecut azi de la *dragostea vieţii* la iubiri neîmpărtăşite. Ţine minte ideea. Trebuie să ştiu!"

„Nu înţeleg."

„M-a urmărit tot timpul ideea că ne-am regăsit într-o perioadă în care tu aveai probleme şi eu am fost adoptat ca soluţie de moment."

„FALS! Nu îţi pot da toate argumentele pe care le-am descoperit în lunile astea, bătându-mi capul să înţeleg ce e cu mine. Sunt lucruri care mi-au schimbat istoria personală, impunându-se ca adevăruri. Greu de acceptat, dar sunt adultă. Îţi voi da un singur argument: timp de cel puţin zece ani mi-aş fi putut găsi nenumărate soluţii de moment. E suficient ca răspuns?"

„Ce bună ar fi fost discuţia asta acum câteva zile!"

„Acum câteva zile nu îmi mai doream să mai am în veci discuţii cu tine. Şi încă nu se făcuse joi…"

„Mă retrag fiindcă nu mai ştiu ce spun. Te pup şi alege tu partea patului pe care o vrei."

„Scuză-mă, dar nu sunt alintată la ora asta. Noapte bună!"

Dora nu dormi toată noaptea. Călin îşi scotea, pentru a nu ştiu câta oară, familia la înaintare, ca un scut. Dora acceptase ideea că se căsătorise ocultând faţă de sine însăşi dragostea pe care o simţise întotdeauna pentru Călin. Dar dacă ceea ce spusese Călin era adevărat, că şi el o iubise întotdeauna, însemna că el făcuse acelaşi lucru ca ea. Se căsătorise, iubind o altă femeie. Dar el nu accepta lucrul acesta.

Dora avea impresia că îi minte pe toţi, inclusiv pe ea însăşi. Nu ştia dacă îl iubeşte cu adevărat pe Călin şi se întreba dacă ştiuse vreodată să iubească. Era anesteziată de prea multe gânduri şi senzaţii. Nu dormea, nu mânca şi continua să slăbească, deşi nu mai avea de unde. Ar fi vrut să facă ceea ce făcuse şi în trecut: să fugă, să se ascundă, să refuleze orice o putea atinge.

Dimineaţă, simţi că îi ajunge cuţitul la os şi îi scrise:

„Mai am o întrebare. Te rog să te gândeşti bine şi să încerci să fii cât se poate de sincer cu tine şi cu mine: de ce simţi nevoia să îmi repeţi la infinit cât este de importantă familia pentru tine şi cât de norocos eşti, în condiţiile în care ştii că sunt perfect conştientă de lucrul acesta?"

„Am văzut ce înseamnă divorţul pentru copii. E unul dintre motive. Am o familie extraordinară şi mă bucură enorm acest lucru."

„Nu ai răspuns la întrebare."

„Ba da. Sunt argumente ce au eliminat din start orice ezitare."

„Reformulez. Nu ţi-am cerut niciodată să divorţezi. Mai mult, oricât de ciudat ar suna, pe cât mi-a stat în putinţă, ţinând cont de context, am încercat să fac astfel încât familia ta să nu fie afectată în niciun fel de povestea asta. Nu e rolul meu, dar am un minimum de principii. Întrebarea este: de ce simţi nevoia să mi-o repeţi?"

„Nu simt nevoia să repet. Era în contextul unei discuţii."

„De ce nu ai fost de acord cu decizia mea *unilaterală*?"

„Aşa vreau eu! Nu văd legătura şi nici nu înţeleg raţionamentul tău."

„Şi totuşi legătura există. 1. Îmi spui cât de importantă sunt pentru tine, dar, când e vorba de ce te face fericit, răspunzi fără ezitare: *familia, modelismul, pescuitul etc.* În această ordine. Atunci, de ce aşa vrei? 2. Ţi se pare că îţi atac familia (au fost mai multe episoade şi de fiecare dată nefondat) şi mă ataci violent. Dacă mă vezi ca pe o ameninţare pentru familia ta, de ce aşa vrei? 3. Îmi asum riscuri care frizează inconştienţa doar pentru a petrece puţin timp cu tine şi îţi sună telefonul sau te ajung sentimentele de vinovăţie şi dispari, eventual dându-mi explicaţii diferite în funcţie de moment. Dacă şi puţinul timp de care dispunem ţi-e teamă să îl petreci cu mine, de ce aşa vrei? 4. Poţi pleca în delegaţie, poţi dispărea de acasă la orice oră din zi şi din noapte, dacă de asta ai nevoie, pentru că eşti liber şi poţi face ce vrei, dar nu poţi să te eliberezi pentru a ne vedea, nu poţi răspunde la telefon şi nu poţi răspunde la SMS-uri. Atunci, de ce aşa vrei? Eu nu sunt în competiţie cu nimeni şi nu vreau locul nimănui! Sunt cu tine pentru că aşa ai hotărât tu (şi eu). Nu mă pot scuza în faţa familiei tale că exist şi nu îmi pot pierde respectul pentru mine însămi plecând capul şi făcându-mă nevăzută ori de câte ori nu vrei să-ţi asumi implicaţiile acestei relaţii. Le vrei pe amândouă, dar numai cu partea frumoasă. Am o veste proastă: în pachet intră şi implicaţiile dificile. E normal ca familia să fie prioritară, nu e normal ca eu să nu fiu în niciun moment, nici măcar atunci când s-ar putea. Eşti sigur că aşa vrei?"

Călin citi mesajul de mai multe ori, ros de îndoieli, de vinovăţie, de disperare. Dora avea dreptate.

„Tot ce ai spus are o parte bună de adevăr. Şi nu o spun ca scuză. Ai dreptate! De ce mi se pare că încerci să îţi justifici decizia?"

„Nu justific nimic. Explic lucrurile peste care mi-e greu să trec."

„Egoist! Într-adevăr, îmi place să accept doar partea frumoasă."

„Cred că tocmai ai răspuns la toate dilemele pe care le aveai. Eu, mai mult, nu pot face."

„Înţeleg! Nu te condamn dacă vrei să renunţi. Am greşit şi mi se pare că nu ştiu cum să vin cu scuze şi promisiuni. Vreau să îţi fie bine."

„Hai să facem altfel, ca să nu *se mai repete istoria* şi să fiu tot eu cea ridicolă, cu palmaresul nesfârşit de plecări la activ. Şi eu vreau să îţi fie bine. Nici nu-ţi dai seama cât vreau asta. Îţi propun să te gândeşti la ce vrei/poţi şi, în funcţie de concluzii, să anunţi tu finalul partidei."

„Va fi bine! Şi sunt responsabil când spun asta!"

PARTEA A IV – A

LUMEA SE POATE NĂRUI

Ascultă-ţi inima şi cugetul!

În viaţă, există fraze care rămân săpate adânc în memorie. Pentru Dora, aceasta era compusă din trei cuvinte reci, necruţătoare:

— Vino, că moare…

Fusese felul în care, cu ani în urmă, Teo îi anunţase rezultatul intervenţiei chirurgicale suferite de mama lor. Dora luase primul avion şi, ajunsă la spital, se dusese direct la medicul de gardă.

— Din păcate, va trebui să vă pregătiţi de înmormântare, îi spusese acesta, fără nicio altă introducere şi fără a accepta plicul pe care ea încercase să i-l strecoare, discret, în buzunar.

Dacă brutalitatea cu care Teo îi anunţase vestea o dăduse peste cap, cuvintele lipsite de umanitate ale doctorului o aruncaseră direct în braţele disperării. Toată tăria care o caracteriza se topise, strivind-o ca un tăvălug. Urmară săptămâni de agonie între viaţă şi moarte, dar miracolul se produsese şi, câţiva ani mai târziu, mama era încă în viaţă. Când recidiva se declanşase cu câteva luni înainte, Dora hotărâse să o sfideze. Voia să creadă într-un nou miracol şi preferase să ducă o viaţă normală, în ciuda pericolului iminent.

Telefonul lui Teo o făcu să retrăiască scenele din trecut şi să se urce din nou în primul avion. Alergase într-un suflet la spital, însă vederea mamei o linişti. Dacă nu ar fi cunoscut diagnosticul, Dora ar fi jurat că mama e cât se poate de bine.

— Sunt atât de rău? o întrebă mama râzând, văzând-o.

— Rău? Glumeşti?! Te-am avertizat că îţi fac o surpriză şi iată-mă! spuse ea ca s-o liniştească. M-am gândit că dacă nu o fac acum, cu mutarea la Londra şi cu noua slujbă risc să nu pot veni până în toamnă, aşa că am profitat de câteva zile.

— Fetele unde sunt?

— Puteam eu să vin la buni fără ele? răspunse ea veselă şi mândră de surpriza pe care i-o făcuse mamei. Au program cu verişorii până diseară, iar eu nu sunt invitată! Îţi dai seama?

— Abia aştept să le văd!

— Şi ele abia aşteaptă să te vadă! Vorbim cu doctorul şi zilele astea facem cumva să fugi un pic ca să le vezi. Ele nu au voie înăuntru. Vine şi George peste câteva zile, apoi plecăm cu toţii înapoi.

— Cu el cum merg lucrurile?

— Nu ai vrea să vorbim despre altceva? spuse Dora în glumă, pentru a nu-i arăta mamei cât de mult o afectează întrebarea.

— Dora, ştiu că îţi este greu. Am fost lângă tine şi ştiu…

Asistentele intrară în salon, împingând cu zgomot măsuţa plină de medicamente.

— Doamnă, v-aş ruga să părăsiţi salonul! Trebuie să facem tratamentul şi a început vizita medicală.

— Sigur, nicio problemă. Când m-aş putea întoarce?

— Vă sfătuiesc să treceţi mai pe seară.

— Vă mulţumesc. Mamă, ai nevoie să-ţi aduc ceva?

— Nişte dopuri de pus în urechi! îi şopti mama râzând. Colega mea de salon vorbeşte atât de mult, încât nu o mai suport.

— Să rog asistenta să îi scape nişte somnifer? izbucni Dora în râs.

— Vai, mamă, ce idei ai şi tu!

— Sau să încerc să manevrez o schimbare de salon?

— Şi dacă dau peste una mai vorbăreaţă?

— Ha-ha-ha… Într-adevăr, riscul e mare. Un calmant, să te ţină nervii?

— Ei, nici chiar aşa. De fapt, e simpatică. Doar că vorbeşte prea mult, spuse mama strângând-o în braţe. Să le dai un pupic fetiţelor de la mine!

— Poţi fi sigură!

Dora o sărută şi ieşi din salon veselă şi uşoară. O găsise în formă, pusă pe glume ca în vremurile bune. Speranţa începea să renască.

Călin o aştepta în faţa spitalului. Era prima dată când se vedeau după tentativa ei eşuată de a-l părăsi. Emoţiile ultimelor săptămâni şi distanţa pe care încercase să o menţină pentru a se proteja se topiră într-o clipă în braţele lui.

— Cum e mama ta?

— Totul e relativ, dar binişor. I-a făcut bine să stăm puţin de vorbă.

— Tu cum eşti?

— Acum, bine. Mă bucur că ai venit! îi răspunse ea.

— Cred că era normal să vin… Fetiţele unde sunt?

— La Teo. Au un program încărcat, spuse Dora. Nu ştiam cât am să stau la spital, aşa că au făcut o petrecere de pitici.

— Tu ai mâncat ceva azi?

— Vag. Micul dejun, la cinci dimineaţa…

— Ne facem bucătari?

— Tu te faci bucătar! Ştii că eu nu am astfel de competenţe!

— Se face! La cumpărături cu noi!

Călin parcă maşina lângă blocul Laurei, apoi o luă de mână, înaintând hotărât spre supermarket. Erau în centru şi Dora privea în toate direcţiile, cu teama că cineva ar fi putut-o recunoaşte. În plus, rochia elegantă pe care o purta o făcea să nu treacă neobservată. Călin nu părea deloc îngrijorat de posibilitatea întâlnirii cu cunoscuţi, deşi el locuia în acel oraş. Siguranţa şi dezinvoltura lui îi dădură Dorei curaj, savurând plăcerea enormă de a merge cu el pe stradă, ca orice alt cuplu ce trecea pe lângă ei.

În supermarket, Călin se orientă ca un cunoscător printre raioane, luând tot ce trebuia. Îl privea cu multă curiozitate, admiraţie şi încântare, în timp cel el alegea cu atenţie carnea, punea legumele în punguţe sau căuta mirodenii. Era transportată

de plăcerea de a fi cu el, liniştită după ce văzuse că mama e bine. Era primul moment frumos pe care îl trăia după multe luni de nesiguranţă şi nefericire.

Ajunseră în apartament şi Dora îl ajută să aranjeze cumpărăturile, scoţând tăvi şi farfurii, ca singură contribuţie la ceea ce avea să constituie prânzul lor. Printre sărutări furate şi îmbrăţişări cu farfuriile în mână, aranjară masa şi Călin începu să gătească.

— Te superi dacă mă duc să fac un duş cât pregăteşti tu masa? Sunt pe drumuri de dimineaţă şi, între aeroport şi spital, chiar am nevoie.

— Dacă mă pupi, ai voie orice!

— Chiar orice? Să ştii că nu uit!

În loc de răspuns, Călin o trase spre el şi o sărută.

— Începem cu desertul? Riscăm să ne stricăm foamea… îi spuse ea şiret, retrăgându-se uşor din braţele lui.

— Fugi!

Când ieşi de la duş, Dora simţi aromele îmbietoare din casă şi zâmbi fericită. Ştia că nu e decât o fantezie, dar îşi lăsă imaginaţia să zboare. Preţ de câteva clipe, îşi permise luxul de a crede că ceea ce nu era decât o întâmplare izolată constituia viaţa ei reală. I-ar fi plăcut acea viaţă. Îşi trase pe ea o cămaşă subţire, nişte pantaloni scurţi şi dădu drumul la CD-player.

Călin ieşi din bucătărie şi o surprinse dansând. Se aşeză comod pe fotoliu, privind-o. O văzuse rar în ţinută *casual* şi niciodată în acea ipostază. Sau nu de când se regăsiseră. Ochii îi străluceau şi avea zâmbetul acela al ei pe care îl iubea. Era ca şi cum ultimele urme de tensiune pe care le detectase la spital dispăruseră şi redevenise Dora lui. Era simplă, naturală, radioasă, şi Călin îşi dădu seama cât de îndrăgostit este de ea, cât de teamă îi fusese că o pierde, cât de mult însemna în viaţa lui. Dacă ar fi putut opri filmul vieţii pe o imagine, aceea ar fi fost. Era ea, aşa cum o iubise înainte, aşa cum o iubea în momentul acela. Dora se apropie de el în paşi de dans şi îşi continuă mişcările în ritmul muzicii antrenante, strecurându-i-se în braţe. Călin încercă să o sărute, dar ea se trase înapoi râzând:

— Trebuie să fim decenţi până la ora… Îţi aminteşti?

Dar Călin nu voia să îşi amintească nimic. Voia să trăiască clipa aceea smulsă vieţii, în ciuda obstinaţiei cu care îi despărţise de fiecare dată. O gustă cu aviditate, minunându-se de tainele ei, descoperind-o de fiecare dată într-o lumină nouă.

Crezuse că femeile nu mai au niciun secret pentru el, niciunul demn de atenţie, dar ea îi dezvăluia întotdeauna ceva nou, fără a o putea niciodată cuprinde în totalitate. O privea scufundată în braţele lui, zâmbindu-i pierdută când privirile li se încrucişau, dăruindu-i-se cu totul şi totuşi, scăpându-i printre degete. O iubea pentru forţa şi vulnerabilitatea ei ascunsă, pentru curajul şi frica pe care le trăia cu intensitate, pentru frumuseţea şi imperfecţiunile ei. Era speriat de sentimentele pe care le avea pentru ea, nesigur de dragostea ei, dar o avea numai pentru el şi clipa aceea, pe care ar fi vrut-o nesfârşită, era perfectă. Când era cu ea, timpul devenea o

noţiune străină şi dacă nu l-ar fi chemat datoria, nu ar mai fi ţinut niciodată cont de el. O strânse îndelung în braţe şi îi şopti la ureche:

— Crezi că mai avem friptură?

Dora sări ca arsă.

— Am uitat complet! spuse ea izbucnind în râs.

— Fug să verific, spuse Călin, năpustindu-se spre bucătărie.

— Fug să fac duş!

Când Dora ajunse în bucătărie, Călin, înfăşurat în prosop, îşi desăvârşea opera. Cu melodia ei preferată în fundal şi viziunea iubirii vieţii ei pregătindu-i prânzul, Dora avea sentimentul că paradisul era chiar acolo, sub ochii ei. Îi înconjură talia cu braţele şi îl sărută pe spate. Călin se întoarse spre ea şi o sărută, cu mâinile ocupate de tacâmuri.

— Poţi să pui tu masa până fac şi eu un duş?

— Du-te liniştit. Cred că de atâta sunt şi eu în stare, îi spuse ea râzând.

Puse masa şi ieşi pe terasă să fumeze o ţigară. Câteva minute mai târziu, Călin îşi făcu şi el apariţia, luând-o în braţe prin surprindere. Se aşezară pe pragul uşii. Pe deasupra peretelui balconului, nu se vedea decât cerul albastru. Dora îşi puse capul pe umărul lui.

— Care era povestea cu decenţa?

— Nu îţi aminteşti? întrebă ea zâmbind. Prima seară când ai făcut dragoste cu mine.

Călin se încruntă uşor. Evocarea primului episod al poveştii lor îl punea de fiecare dată în dificultate.

— Stai liniştit, e de bine. În afară de faptul că nu mi-ai spus că mă iubeşti, a fost minunat. Prima noapte de dragoste perfectă, aşa cum o visasem. I-aş dori oricărei fete să aibă o primă noapte ca a mea. Cină la lumânări, muzică în surdină, dans în preludiu şi apoi restul. Înainte de rest, mi-ai zis că trebuie să fim decenţi până la ora nouă.

— De ce până la ora nouă?!

— Nu mai ştiu. Aşa ai zis tu. Am reuşit parţial, spuse Dora chicotind.

— Eee… viaţa asta… oftă Călin din rărunchi.

— Ce-a fost a fost. Vedem ce va fi în continuare.

Dora şi Călin stăteau unul lângă altul, mai apropiaţi şi mai îndepărtaţi ca niciodată. Soarta continua să râdă de naivitatea lor.

Când Dora ajunse seara la spital, mama ei îşi dădu seama imediat.

— Te-ai văzut cu Călin.

— De unde ştii? întrebă ea roşind.

— Se vede. Radiezi, îi spuse mama zâmbind cu duioşie.

— Cred că sunt îndrăgostită până peste urechi…

— Te-ai gândit bine?

— La ce să mă gândesc, mamă? răspunse ea, întristându-se dintr-odată. Nu am la ce să mă gândesc. Din păcate, mai mult de atât nu se poate. Dar acest puţin de care am parte mă face fericită… vocea i se îndulcise pronunţând ultimele cuvinte.

— Şi George?

— Nu ştiu ce-am să fac, spuse ea întunecându-se.

— Hai să ne plimbăm puţin pe hol. M-am săturat de stat în cameră.

— Eşti sigură că poţi?

— Da. Ajută-mă doar să mă dau jos din pat.

Dora o ajută şi îi dădu braţul pentru a se sprijini. Străbătură prima parte a culoarului în tăcere.

— Mă doare să te văd atât de zbuciumată…

— Mamă, a fost alegerea mea. Am greşit, asta este. Trebuie să îmi asum asta şi să fac lucrurile cum trebuie.

— Ştii, întotdeauna m-am învinuit că te-am lăsat singură.

— Ce sunt ideile astea? Cum m-ai lăsat singură?

— Ba da, ai crescut departe de noi…

— Scoate-ţi ideile astea din cap. Nu am suferit deloc. Pentru mine era normal. Poate dacă nu ar fi fost aşa, nu aş fi reuşit să fac faţă la atâtea în viaţă, nu aş fi învăţat să mă descurc singură. Nu ai de ce să te învinuieşti.

— Dar ştii că aşa a fost contextul, îşi continuă mama raţionamentul, aşa au fost vremurile. Îmi pare rău pentru atâtea lucruri, pentru ceea ce aţi trăit acasă, tu şi Teo…

— Mama, cum spuneai şi tu. Aşa au fost vremurile. Mie, singurul lucru de care îmi pare rău e că nu v-aţi despărţit. Dar înţeleg că pe vremea aceea nu era uşor. Nu e nici acum… spuse cu amărăciune, gândindu-se la Călin.

— E un lucru pe care nu ţi l-am spus niciodată.

— Care? Dora credea că ştie totul despre mama ei.

— Ziua în care am împlinit patruzeci de ani era să fie ultima zi din viaţa mea…

Dora îşi amintea vag, dar amănuntele acelor zile se pierdeau în timp. Nimeni nu îi explicase, iar ea era prea mică.

— Ce vrei să zici? De ce?

— Ajunsesem la capătul puterilor. Fusesem nefericită prea mulţi ani. Nu mai puteam. Abandonasem lupta. Am înghiţit un pumn de pastile…

— Şi ce s-a întâmplat?

— M-a găsit Cornelia, prietena mea. A reuşit să mă ducă la spital. Doctorul care m-a salvat m-a ajutat să mă repun pe picioare, amintindu-mi ceea ce era important în viaţa mea, lucrul pentru care merita să lupt până la capăt: voi doi.

Dora rămase tăcută o vreme. Şi-o amintea pe mama ei veşnic tristă, într-un conflict permanent cu tatăl ei, conflict în care ea însăşi luase poziţie. Mama se sacrificase pentru ea şi fratele ei, dar amândoi îi condamnaseră alegerea. Ar fi trebuit să plece. Înţelegea de ce nu o putuse face, dar considera că preţul de plătit fusese prea mare.

— Vezi de ce cred că trebuie să mă despart de George? Tu nu ai avut de ales. Eu am. Numai pentru copiii mei, şi tot trebuie să o fac. Au dreptul la o viaţă liniştită. Nu ştiu cum o să fac cu Eva. E foarte legată de tatăl ei. Asta m-a ţinut in şah atâţia ani. Abia de curând am ajuns să te înţeleg. Decât să o văd crescând într-o familie cu probleme, mă gândesc că e mai bine pentru ea să ne vadă separat, dar în linişte. Stela e prea mică, nu cred că va suferi.

— Dora, poate ar trebui să te mai gândeşti. Până la urmă, George e băiat bun…

— Cred că am depăşit demult stadiul de *băiat bun* pe care trebuie să îl iert de fiecare dată când se poartă urât. Durează de prea multă vreme. Nu ştiu cum o să fac şi, mai ales, nu ştiu cum o să mă descurc singură, cu doi copii…

— Dora, tu te-ai descurca singură şi cu trei copii! Eşti o forţă a naturii!

Dora rămase pe gânduri.

— Dar Călin nu este o soluţie, adaugă mama.

Dora se întoarse spre ea, tristă.

— Călin nu a fost niciodată o soluţie. Călin a fost un dar.

— Ce să-ţi spun, draga mea? Ascultă-ţi inima şi cântăreşte bine lucrurile… şi cugetul! Mulţumesc!

Ultimul drum

Zilele trecură cu repeziciune sub semnul confidenţelor între mamă şi fiică. Spovedanie, complicitate, sfaturi de la femeie la femeie, de la adult la adult, iar apoi Dora trebuise să plece.

La o săptămână după plecare, telefonul cu veşti rele sunase pentru a treia oară şi Dora sărise din nou în primul avion.

„Cum e mama ta?“, îi scrise Călin.

„Mai e puţin…”

„Ţine-mă la curent. Dacă pot face ceva, spune-mi.“

„Gata…”

Dora intră în sala de terapie intensivă. Zgomotul aparatelor care menţineau în viaţă câţiva muribunzi îi zgâria timpanele, înainta ca prin smoală topită, cu senzaţia că paşii îi rămân lipiţi de linoleum. Simţi privirile pline de compasiune ale asistentelor, dar le evită. Trebuia să fie tare. Orice slăbiciune s-ar fi terminat într-un hohot şi trebuia să fie acolo pentru Teo. El o văzuse stingându-se încetul cu încetul şi nu mai făcea faţă. Se apropie de pat, încercând să-şi păstreze sângele rece. O privi pe mama ei întinsă, cu ochii închişi, desfigurată de medicamentele care îi schingiuiseră corpul, cu tubul respiratoriu atârnând dezolant din gură. Îi luă mâna violetă, străpunsă de ace lipite cu leucoplast. Încă era caldă. Chipul mamei încremenise într-o grimasă chinuită. Dar ea nu mai era acolo. Dora continuă să o privească şi să o mângâie, luptând împotriva oricărei emoţii care îi putea dărâma echilibrul fragil. Da, mama ei era moartă, dar pentru Dora ideea nu se potrivea. Nu o putea integra.

Când Teo dădu drumul hohotului de plâns, toate barajele ei fuseră sfărâmate de torentele de lacrimi pe care nu le mai putu stăvili. Îşi dispreţuia slăbiciunea, chiar dacă ştia că momentul îi îndreptăţea eliberarea. Îşi acordă câteva minute de cădere şi simţi cum rana din suflet se dilata din ce în ce mai mult, îmbibând-o de durere. Dar nu îşi putea permite să se lase doborâtă, Teo avea nevoie de ea. Tot greul pe el fusese până atunci. Făcu eforturi supraomeneşti pentru a-şi regăsi stăpânirea de sine, le făcu semn asistentelor că avea să se întoarcă şi îl scoase pe Teo din sală. Se ţinură strâns în braţe, vărsându-şi amarul. Sentimentul de gol începea să se propage cu repeziciune. Deveniseră orfani. Oameni în toată firea, orfani.

Dora se întoarse în sala de terapie intensivă ca să obţină informaţiile care-i erau necesare pentru a organiza ceea ce avea să urmeze. Nu era momentul să îşi piardă cumpătul. Apoi, ieşi pe hol, unde alte persoane disperate aşteptau veşti din terapie intensivă.

— Dacă veneam cu o jumătate de oră mai repede… spuse Teo, abandonându-se sentimentelor de vinovăţie în faţa crudei realităţi.

— Nu trebuie să îţi faci astfel de gânduri. Nu o puteam ajuta cu nimic.

— Ba da! Nu trebuia să fie singură!

— Nu ne-ar fi lăsat să stăm cu ea mai mult de câteva minute şi nu putea şti nimeni când se va întâmpla.

Dora îi spunea toate acestea luptându-se ea însăşi cu gustul amar pe care îl simţea din ce în ce mai pregnant. Şi ea ar fi vrut să fie acolo şi se condamna că mama ei fusese singură în momentul în care ar fi avut cel mai mult nevoie de copiii ei. Iar ei dăduseră greş. Nu avuseseră decât o şansă şi o rataseră. Avea să şi-o reproşeze toată viaţa. Dar nu în acel moment precis. Nu avea timp. Trebuia să se gândească la toate câte le aveau de pregătit pentru zilele următoare. În suferinţa ei, se bucura de un singur lucru: spitalul o sunase pe ea mai întâi, nu pe Teo. Măcar îl putuse pregăti. Ea era pregătită.

Orele care urmară îi ocupară mintea cu lucruri cu care nu se confruntase niciodată. Trebuia să aleagă împreună cu Teo mărimea sicriului, culoarea. Negru sau maro? Lăcuit sau mat? Reprezentantul firmei funerare îi plimbă prin faţa diferitelor modele ca şi cum s-ar fi aflat într-un *showroom*.

— Gama de culori o puteţi consulta în acest catalog. Dacă doriţi, vă pot arăta şi…

— Vă rog să mă scuzaţi, aş aprecia dacă m-aţi lăsa singură câteva minute.

Dora i-o retezase scurt. Bâlciul o dezgusta, iar timpul pierdut cu liste de invitaţi – *dar ce, e nuntă?!* —, număr de farfurii, pachete, porţii de colivă şi atâtea alte detalii – totul i se părea strigător la cer, în condiţiile în care ea îşi pierduse toate reperele! Era un moment mai important decât numărul de coroane şi prosoape şi… Îşi simţea tâmplele ca prinse într-o menghină şi îi venea să leşine.

Teo îşi revenise şi discuta aprins diversele detalii ale înmormântării.

— Mă scuzaţi că vă deranjez, voiam să ştiu dacă preferaţi Mercedes-ul sau Citroen-ul.

— Poftim?! Dora se uită la interlocutorul său confuză, scandalizată, incapabilă să înţeleagă întrebarea.

— Pentru maşina mortuară care o va transporta pe mama dumneavoastră.

Dora îl privi cu ură. Cum îndrăznea să pronunţe acele cuvinte?!

— Cea din dreapta. Mersi.

Îi întoarse spatele şi se îndepărtă. Avea nevoie de aer. Şi de un perete de care să se ţină. Nu-şi mai simţea picioarele.

Se făcuse deja ora opt când terminară. Erau frânţi şi emoţiile le împovărau umerii. A doua zi trebuiau să se prezinte la morgă la prima oră, cu ţinuta de înmormântare. Hotărâră să meargă în cel mai apropiat centru comercial pentru a face ultimele cumpărături.

Dora începea să fie stresată. Mama era foarte pretenţioasă la haine. Era o femeie cochetă şi îngrijită, care fusese întotdeauna atentă la înfăţişarea ei. Dora o moştenise. Ratase momentul în care se stinsese, nu putea, cu siguranţă, să aleagă greşit ultima ţinută pe care i-o oferea.

— Teo, avem exact o oră şi jumătate până la închidere. Hai să ne luăm şi noi repede ceva, eu nu am nimic negru la mine. După aceea, îi luăm ei ţinuta completă.

Cumpărăturile fuseseră întotdeauna o terapie pentru Dora. Îşi amăgea stresul cu ocupaţii frivole. Nu iubea hainele în sine. O liniştea însă reflecţia din oglindă când, punându-şi ceva nou, avea sentimentul că devine o altă persoană, alta decât cea hăituită de probleme. Şi putea merge înainte.

Se minună de gama variată de articole negre din magazin. Cât de ironică i se păru destinaţia culorii: petrecere sau înmormântare. Viaţa nu are decât o singură certitudine: moartea. Şi totuşi, este lucrul pentru care nimeni nu se pregăteşte niciodată, e tabu, toată lumea se preface că nu există. Ce minciună culturală! în alte ţări, moartea e celebrată ca parte integrantă a vieţii. E o sărbătoare în sine ce hrăneşte speranţa într-o viaţă mai bună după cea pământească. Dar bocetele lugubre autohtone castrează orice curaj de a merge cu gândul mai departe.

Prinsă între gânduri şi imaginea din oglindă, Dora hotărî că rochia neagră, cu nasturi aurii era ţinuta cu care avea să o sărbătorească pe mama ei. Avea să o poarte la înmormântare, dar după aceea nu avea să ţină doliu. Tristeţea nu se potrivea cu icoana mamei, aşa cum avea s-o păstreze, vie, în sufletul ei. Da, va fi o sărbătoare, nu un moment de tristeţe. Mama ei se ducea într-o lume mai bună şi Dora avea să se roage pentru ea în fiecare zi.

Îl găsi pe Teo la ieşirea din magazin.

— Dacă nu beau acum o cafea, cred că leşin, îi spuse Dora, epuizată. Du-te tu, te rog, şi ia câte o cafea. Între timp eu mă duc să mă uit la pantofi pentru mama. Stai doar să văd cât e ceasul.

Îşi verifică ceasul şi păli. Mintea ei obosită nu realizase curgerea timpului.

— Mai avem doar cincizeci şi nouă de minute ca să găsim ţinuta mamei! Dacă nu reuşesc, asta o să mă obsedeze până la sfârşitul timpurilor!

Umorul negru traducea fidel angoasa în care se zbătea. Se simţea responsabilă, cu atât mai mult cu cât mama avusese întotdeauna încredere în gusturile ei. Se simţea învestită de o misiune menită să compenseze, dacă nu absenţa ei într-un moment crucial, măcar ieşirea din scenă. Mama trebuia să plece cu demnitate, salutându-şi familia şi prietenii cu aceeaşi noblеţe pe care o avusese toată viaţa. Dora nu o putea dezamăgi şi nu avea decât o şansă să o mulţumească. Era conştientă de absurditatea gândurilor ei, dar o cunoştea prea bine pe mama ei. Erau unite printr-o asemănare explozivă.

Cursa contra cronometru începu. Se gândi câteva clipe şi decise că cea mai bună strategie era să se ducă într-un magazin ce cuprindea toate raioanele. Nu îşi permitea să piardă timpul alergând pe holurile mall-ului. Dădu buzna peste un agent de pază faţă de care se scuză în goană şi începu să scoată de pe umeraşe toate hainele care îi atrăgeau atenţia. Selecţionă în grabă diverse articole şi, cu braţele pline, se îndreptă spre fotoliul de lângă cabinele de probă.

— Teo, tu mi le arăţi una câte una, să îmi dau seama la distanţă dacă i-ar plăcea.

Ascultător, Teo luă cu stângăcie fiecare articol în parte şi i-l prezentă, cum îi ceruse.

— Prea colorat. N-o să-i placă! Prea închis la culoare. Nu. Prea trist… Prea extravagant… Prea decoltat… Sub nicio formă! Drăguţ, dar nu am timp să caut şi pantaloni asortaţi. Sacoul ăsta ar putea merge. Pune-l deoparte. Rochia asta nu are mâneci. Respins! Rochia asta… de ce nu? Nu e o culoare pe care ar alege-o spontan, dar cred că e suficient de deschisă încât să o accepte. Ne uităm la restul, dar asta îmi place. Trebuie să aibă încredere în mine.

— Dora, îţi dai seama că vorbeşti ca şi cum ar fi încă în viaţă?

— Nu numai că nu am procesat încă realitatea, dar parcă o şi văd! E ca şi cum s-ar uita la mine plină de ironie amuzată, punându-mă la încercare. E important pentru mine să reuşesc! Cealaltă, nu! Crezusem că are altă formă. Pe următoarea nici nu mi-o arăta, e o greşeală. Încă două şi mă hotărăsc. Bluza asta i-ar plăcea cu siguranţă, dar nu mai au fusta, deci nu are rost. Între ultima şi rochia pusă deoparte, prefer rochia. Adjudecat! Mai avem nouăsprezece minute! Aş vrea o pălărie, ştii că îi plac pălăriile, hai să vedem ce găsim.

Degeaba bătu în lung şi în lat raionul, niciuna dintre pălăriile estivale nu i s-ar fi potrivit mamei.

— Am o idee! Şi asta i se va părea extravagantă, dar aş putea s-o conving să încerce!

— Dora… îi spuse Teo, cu un aer trist.

— Ştiu că e moartă! În cazul în care crezi că am sărit de pe fix. Doar că, pentru mine, ea este prezentă aici cu noi şi eu trebuie să o mulţumesc măcar o ultimă dată. Nu te mai uita aşa la mine, încă nu mi-am pierdut minţile. Aştept întâi să-mi fac datoria!

Găsi un şal din bumbac, cu motive pastelate, elegant şi, în acelaşi timp, plin de optimism. Dora jubila. Se potrivea perfect cu rochia.

Nouă minute. Ultimul meterez: pantofii. Alergă cu sufletul la gură până în celălalt capăt al magazinului şi se opri când dădu de încălţăminte. Raionul era mic şi probabilitatea de a găsi ce voia, minimă. Răscoli printre modelele amestecate, femei, bărbaţi şi copii. În cinci minute magazinul trebuia să închidă şi văzu cu coada ochiului agentul de pază pe care îl lovise la sosire, îndreptându-se spre ea cu paşi plictisiţi. Soarta îi surâse şi, victorioasă, luă de pe raft un model cu care mama ei ar fi fost de acord.

— Teo, am reuşit!

— Domnişoară, va trebui să vă îndreptaţi spre casa numărul 1 sau spre ieşire. Magazinul tocmai s-a închis. Agentul de pază ajuns lângă ea, în ciuda unei prezenţe ameninţătoare, nu reuşi să îi strice bucuria misiunii îndeplinite. În clipa următoare, însă, simţi cum panica îi străpunge stomacul: nu ştia mărimea! Tratamentele o deformaseră într-atât, încât sigur nu mai avea mărimea ei obişnuită. Îşi frânse mâinile, încercând cu disperare să raţioneze. Ultimatumul agentului de pază o făcu să aleagă.

Dintr-odată, se simţi uşurată. Era la capătul puterilor, presiunea pe care şi-o pusese fusese atât de mare, încât, debarasându-se de ea, avea impresia că pluteşte. Ştia că făcuse alegerea bună.

Teo părea şi el mai liniştit. Primul zâmbet al zilei îi găsi într-o complicitate plină de afecţiune. Nu se mai aveau decât unul pe altul.

— Este pentru dumneavoastră sau pentru un cadou? întrebă vânzătoarea la casă.

Întrebarea îi luă pe nepregătite şi se priviră increduli. Zâmbetul începea să li se lăţească pe faţă. Era grotesc. Dar, într-adevăr, vânzătoarea nu putea şti…

— E… un cadou, răspunse Dora zâmbind încurcată.

— Dacă nu i se potriveşte ceva, îi spuneţi doamnei că poate veni cu bonul de casă. Are la dispoziţie o lună.

Dora şi Teo se uitară din nou unul la altul şi burlescul situaţiei fu mai puternic decât drama momentului pe care îl trăiau. Izbucniră în râs la unison. Vânzătoarea continuă să îşi recite imperturbabilă discursul, scufundându-se şi mai adânc în gafa monumentală.

— Să le poarte cu plăcere!

Sfârşitul reprezentaţiei fu salutat de Dora şi Teo cu un hohot zgomotos de râsete isterice, în care se revărsară toate emoţiile zilei. Comicul negru al situaţiei le stârnea noi şi noi avalanşe de râsete, ori de câte ori, încercând să se potolească, li se intersectau privirile. Râdeau ţinându-se de tejghea, cu crampe la stomac şi lacrimi scurgându-li-se pe obraji, ca în faţa unei camere ascunse. Plecară din magazin împleticindu-se de explozia spontană de ilaritate, sub privirile nedumerite ale vânzătoarei şi agentului de securitate. În afară de un *la revedere* chinuit între alte două hohote de râs, nu reuşiră să articuleze niciun cuvânt.

Ce să spună? Că mama lor nu va mai putea niciodată să vină să schimbe hainele, nici dacă nu îi vin, nici dacă nu îi plac?!

Noaptea o înghiţi ca o prăpastie şi lumina zilei o trezi din coşmarul care îi devenise realitate. Se smulse cu duşmănie din gândurile care o luară cu asalt, îşi luă o doză consistentă de cafea neagră şi, împreună cu Teo, plecară la morgă.

— Nu ştiu dacă pot…

Teo o privea cu ochi roşii de nesomn şi tristeţe.

— Stai liniştit, mă ocup eu. Tu ai făcut deja suficient.

Îşi aşteptară rândul, printre alţi oameni plânşi şi neconsolaţi. Era un loc sinistru ce nu rezona cu dimineaţa însorită de vară. Angajaţii de la morgă sporovăiau liniştiţi despre meciul din seara precedentă, comentând, experţi, scorul şi mişcările adversarilor. Mirosul de cafea aburindă se amesteca cu cel de cloroform, într-o cacofonie olfactivă. Dora dădu hainele, indicaţiile precise şi imperative pentru machiaj şi aşteptă cu înfrigurare rezultatul. Universul romanelor lui Kafka nu erau atât de absurd ca aşteptarea ei. Ce spera? Cum avea să ştie dacă mamei ei îi plăcuse rodul cumpărăturilor ei extravagante? Avea senzaţia că a greşit pe toată linia. Îşi reproşa că se gândise în ultima clipă la un lucru atât de important. Ca şi cum o ţinută putea avea vreo importanţă în faţa tristeţii în care se zbăteau…

Uşa se deschise şi un bărbat îi făcu semn să se apropie. Intră în camera mortuară şi îi fu indicată targa pe care se găsea mama ei. La fereastră, mângâiată de razele soarelui. Se apropie încet, asigurându-se că paşii nu o vor trăda, lăsând-o să se prăbuşească.

Se opri lângă targă şi îşi ridică privirea. Imaginea o surprinse, provocându-i un mare moment de îndoială. Era suprarealist. Mama ei zâmbea. La început, crezu că e un efect optic sau că mintea ei înceţoşată de oboseală începe să îi joace feste. Şi totuşi, mama ei zâmbea. O expresie liniştită şi senină îi lumina faţa. Nicio urmă a chinului întipărit pentru totdeauna în memoria Dorei, cu o zi înainte.

Hohotul îi ţâşni fără veste din piept, ca şi cum stomacul în spasme îi vomita durerea închistată. Mama ei era într-adevăr moartă şi nimic nu avea să umple vreodată golul imens din sufletul ei. Dora se lăsă în voia instinctelor primitive, emoţiilor crude, nefiltrate de nicio tentativă de control raţional. Nu o vedea nimeni, nu o judeca nimeni, putea să recunoască preţ de câteva clipe pierderea pe care o suferise. Pierduse noţiunea timpului şi continua să alunece din ce în ce mai profund, zguduită de abisurile care o înghiţeau. Când vârful ascuţit al durerii atinse râcâind metalic străfundurile rănii, instinctul de supravieţuire i se declanşă, aducând-o înapoi din depărtările agonizante în care se pierduse. Scutul de protecţie se activă de la sine şi, încet-încet, Dora îşi regăsi simţurile. Apoi controlul. Nu ştia cât timp petrecuse în starea aceea. Dar nimeni nu trebuia să afle că ea nu mai era decât o umbră ce îşi pierduse identitatea, care trebuia să-şi inventeze alta, în lipsă de repere.

O sărută pe mama pe frunte, o linişti susurându-i la ureche că e acolo şi, compunându-şi masca rece, ieşi.

— I-a plăcut, răspunse privirii îngrijorate şi întrebătoare a lui Teo.

„Când ieşi din spital, la stânga."

Cu chipul trist pe jumătate ascuns de ochelarii de soare, Dora se îndreptă cu paşi repezi spre maşină. Îi făcea bine să îl vadă pe Călin. Ştia că dimineţile lui sunt de obicei încărcate, îi era recunoscătoare că se eliberase pentru ea. Intră în maşină, îl sărută şi îşi aprinse o ţigară, cu gesturi abrupte. Îşi ocupa mâinile pentru a-şi stăpâni tremurul.

— Eşti bine?

— Ţinând cont de circumstanţe, da.

Îi răspunse privind drept în faţă. Îl ştia uşor impresionabil şi nu voia să îl destabilizeze. Trecuse şi el prin momente dificile în viaţă, nu voia să îi răscolească amintiri dureroase. Voia să îl protejeze.

— Unde trebuie să mergi?

— Mai am câte ceva de cumpărat, după aceea trebuie să fiu la capelă. Ia-o spre centru, te rog.

Îl simţea încordat, trist, afectat de ceea ce se întâmplase, doritor să o ajute şi să ia asupra lui ceea ce putea. Dar Dora nu suporta compasiunea, nu suporta să îşi afişeze trăirile în public, nu voia să îşi împartă durerea cu nimeni. Nici măcar cu el.

Călin era singura ei sursă de energie pozitivă, nu voia să o polueze. Era refugiul ei. În braţele lui îşi găsea alinarea şi speranţa.

Ar fi vrut să îl liniştească, să îi ridice moralul, să îl vadă vesel pentru a putea ieşi ea însăşi la suprafaţă. Dar orice cuvânt risca să îi pulverizeze calmul aparent. Preferă să tacă, înghiţindu-şi lacrimile.

— Tu chiar ai o problemă cu exteriorizarea emoţiilor, spuse Călin într-un târziu.

— Da. Nu îmi place să le arăt! Stai liniştit. Sunt OK.

Călin nu insistă, lăsându-i cu delicateţe spaţiul de care avea nevoie. Se mulţumi să o urmeze prin magazine cu răbdare şi devotament, în ciuda aversiunii pe care o avea pentru cumpărături. Îngrijorării ei că el s-ar putea plictisi îi răspundea cu un zâmbet blând, încurajând-o să continue. Se lăsă antrenat în goana după pantofi negri, cordeluţă neagră, pantaloni negri, ţinând-o de mână ca pe un copil. Apoi porniră spre capelă.

Dora nu ştia la ce să se aştepte. Perspectiva pereţilor înnegriţi de flacăra lumânărilor, a mirosului de tămâie şi de ars îi paraliza muşchii. Simţea cum tensiunea îi urcă din nou. Bău apă pentru a-şi îneca nodul din gât şi coborî hotărâtă din maşină.

Intră în curtea bisericii şi avu senzaţia că pătrunde într-o oază, ascunsă de tumultul străzii şi al traficului: copaci umbroşi în zăpuşeala oraşului, puzderie de flori viu colorate peste tot, spaţiu larg, deschis, liber. La capătul aleii, o bisericuţă cochetă şi capela inundată de verdeaţă. Nici mama ei nu ar fi ales mai bine. I se potrivea ca şi cum acel loc fusese făcut după chipul şi înfăţişarea ei. Dora se linişti ca prin minune şi se duse să inspecteze locurile. Călin se retrase la sosirea maşinii mortuare şi a celor câţiva prieteni apropiaţi. Se strecura din când în când pentru a se asigura că Dora are tot ce îi trebuie, dar păstră distanţa. Nu voia să o pună în situaţia de a trebui să explice cine e. El nu era nimeni. Oficial, nu exista.

Dora îl căuta cu regularitate din priviri. Avea nevoie să îl ştie în preajmă. Era suficient să îl vadă pentru a-şi regăsi curajul.

Trecută agitaţia organizării, se duse şi se lipi de el. Nu o interesa ce aveau să spună ceilalţi. Nu avea de dat socoteală nimănui. Putea fi oricine. Doar că era El.

Se ducea din când în când lângă mama ei şi nu se putea împiedica să se minuneze de fiecare dată de acel zâmbet liniştit. Avea impresia că doarme. Avea senzaţia că într-o clipă avea să se trezească şi parcă o auzea chemând-o. „Dora…“ Evita să stea prea mult în încăperea plină de lumânări, dar se întorcea la interval de câteva minute. Nu o putea lăsa singură. Încercă să facă puţină conversaţie persoanelor prezente, îl prezentă pe Călin ca fiind un fost coleg, dar nu îşi dorea decât să poată fugi cât mai departe de mulţimea crescândă.

Ştia că oamenii vin pentru a-i arăta preţuirea, dar fiecare lacrimă, fiecare tristeţe, fiecare declaraţie de condoleanţe îi făceau să vibreze corzi pe care le voia mute. Nu era pregătită să accepte adevărul, voia să i se sustragă cu orice chip. Lupta cu ea însăşi, cel mai de temut duşman al ei, trebuia să se dea după ce se termina totul, în intimitatea uşilor închise.

După prietenii apropiaţi, începură să sosească rudele împrăştiate prin ţară. Nu erau o familie unită, mama ei fusese singurul liant. Şi iată că, o dată în plus, îi aduna pe toţi în jurul ei.

Dora trăia de mulţi ani într-o lume în care nu avea nicio rădăcină, departe de orice reper al trecutului ei. Era ca şi cum îşi cumpărase o a doua virginitate. Nu avea un trecut ce putea fi verificat. Ceea ce devenise cu timpul era unica imagine pe care anturajul ei o avea la dispoziţie: impregnată de mediul sofisticat în care trăia, elegantă în cea mai mare parte a timpului, cu un discurs elevat şi un parcurs ascendent, mamă şi femeie de carieră, puternică şi luptătoare, o poveste de succes. Aceea era imaginea pe care voise să i-o arate şi lui Călin, sau poate singura pe care şi-o mai putea asuma ea însăşi.

Îşi studie cu curiozitate verii, nepoţii, unchii şi mătuşile. Portul modest, limbajul familiar, emoţiile autentice pe care le exprimau fără nicio restricţie i se părură străine de rafinamentul la care aspira ea. Îşi surprinse o undă de stinghereală. Cum să vadă Călin aşa ceva? Ce părere îşi va face despre ea?

Revelaţia din clipa următoare o bulversă. De fapt, Călin nu putea fi şocat. Pentru el, aceasta era normalitatea. El era ca ei. El venea din rândul lor. Acela era locul lui. Dora fusese cea care dezertase din această normalitate. Ea deviase de la ceea ce era cu adevărat în adâncul sufletului şi care îi lipsise atâta timp. Intrase în pielea unui personaj fabricat de un concurs de circumstanţe. Se transformase pentru a supravieţui. În lumea în care trăia, diferenţa se plăteşte. Nu putea fi la infinit doar o pată. Se adaptase junglei şi realiza că toate discrepanţele pe care le simţise între ceea ce era şi ceea ce trebuia să pară îşi găseau răspunsul în această reuniune de familie. Pentru prima dată, Dora regăsi sentimentul de normalitate. Apartenenţa. Rădăcinile. Şi, odată cu ele, apropierea de lumea lui Călin.

— Aş vrea să văd biserica în interior. Vii cu mine?

Călin o urmă fără niciun cuvânt. În sufletul Dorei se născuse o nouă speranţă. Rugămintea ei nu fusese inocentă. Voia să îl aibă alături sub bolta bisericii. Soarta nu le permisese să se regăsească în faţa altarului, dar îl simţea mai aproape ca niciodată.

Era un gest simbolic. Sau mai mult. O întrebare nerostită, o încuviinţare neformulată împărtăşită forţelor care modelau universul.

Păşiră emoţionaţi pragul bisericii. Dora îşi simţea inima bătând cu putere şi picioarele moi şi se ruşină de îndrăzneala ei. Călin se opri în pronaos, lăsând-o să înainteze singură. Ea nu avu forţa să îi ceară să înainteze şi se pierdu în emoţiile exacerbate ce îi tulburau mintea suprasolicitată. Nu reuşi nici măcar să îl ia de mână şi, fără să vrea, interpretă această neputinţă ca pe un semn. Nu le era dat să fie împreună. Răscolită şi întunecată, se grăbi să iasă din biserică. Micul ei joc deplasat se întorsese împotriva ei ca o palmă menită să o readucă la realitate. Doar că ea refuza realitatea.

— Cu duhurile drepţilor, celor ce s-au săvârşit, odihneşte, Mântuitorule, sufletul adormitei roabei Tale, păzind-o pe dânsa întru viaţa cea fericită, care este la Tine, Iubitorule de oameni…

Auzea ca din depărtare vorbele preotului. Teo îi strângea compulsiv mâna. Ochi plini de lacrimi îi scrutau indecent trăirile, făcând-o să se simtă sub lupă. Ar fi vrut ca el să fie lângă ea. Avea nevoie de el. Îl caută din priviri şi îi ghici cămaşa albastră în mulţime. Era acolo.

Alaiul începu să înainteze spre maşini, când telefonul Dorei sună. La celălalt capăt al firului, George îi reproşa că nu îl ţinuse la curent cu ceea ce se întâmplă, că şi el ţinuse la mama ei, că sunt o familie şi că are dreptul să ştie. Dora încercă să îi spună că sunt pe punctul de a pleca spre cimitir, dar George începuse deja să se agite din ce în ce mai tare, să o acuze că pe el nu îl implică şi că e egoistă. Dorei îi venea să vomite şi îşi îndepărtă telefonul de ureche pentru a nu-i mai auzi ţipetele. Când volumul scăzu, apropie din nou telefonul pentru a-i cere să vorbească mai târziu. Momentul nu era potrivit pentru explicaţii. Dar George era, ca de obicei, surd la cererile ei, avertizând-o că trebuie să fie atentă la bani, că banii de pe apartamentul mamei ei trebuiau să acopere cheltuielile, că trebuia să recupereze ajutorul de la stat pentru înmormântare, într-un torent verbal inepuizabil.

— George! Scuză-mă că am fost prea ocupată să mă duc la morgă, să mă asigur că mama e bine machiată! Scuză-mă că a trebuit să o veghez la capelă! Şi scuză-mă că peste câteva minute o voi băga pe mama în pământ şi nu am timp să îţi ascult ţie inepţiile!

Trânti telefonul de pământ şi începu să plângă în hohote. Toate precauţiile pe care şi le luase pentru a nu ceda mai înainte se spulberară constatând încă o dată egoismul şi avariţia omului căruia îi dedicase cincisprezece ani din viaţă. Nu îl ţinuse la curent. Dar nu voise să audă exact cuvintele pe care tocmai le auzise.

Nu îi lipsise prezenţa lui George nici măcar o clipă. Voia doar să dispară din viaţa ei, cu tot cu meschinăria lui josnică.

Restul trecu ca un vis urât. Zeci de braţe care o strângeau, coliva legănată de mâinile oamenilor apropiaţi, pumnul de pământ aruncat peste ceea ce fusese mama ei, masa de după înmormântare şi, în sfârşit, libertatea de a se prăbuşi.

La pescuit

Călin nu îşi găsea locul şi încerca din răsputeri să îşi ascundă tristeţea. Nu o putea justifica, iar Ioana i-ar fi putut remarca neliniştea. Îşi făcea de lucru pentru a o evita, cu gândul fugindu-i tot timpul la Dora. O văzuse după înmormântare. Era încă sub şoc, în ciuda grijii cu care îşi ascundea suferinţa. Îi admira puterea cu care reuşise să treacă prin această încercare a vieţii şi simţea durerea dându-i târcoale. Călin văzuse moartea de aproape şi faţa ei hidoasă continua să îl târască în coşmaruri din care se trezea scăldat de sudoare. Îi era greu să o lase pe Dora singură în această confruntare. Dar era week-end şi nu putea lipsi de acasă fără a da de bănuit. În săptămâna în care se văzuseră prima dată, Ioana simţise ceva. Nu voia să îi facă rău. Ţinea la ea. Era un sentiment foarte diferit faţă de ceea ce simţea pentru Dora. Pe Dora o dorise şi o plânsese ani de zile, o iubise mai presus de orice. Atât de mult, încât o lăsase să plece tocmai pentru a o vedea fericită, fericire pe care el nu se credea în stare să i-o ofere. Era mai presus de voinţa lui, de simţul datoriei, de legământul pe care îl făcuse. Era o revanşă asupra nedreptăţii vieţii. Dora era evadarea lui din micimea vieţii de zi cu zi, era iluzia unei lumi mai frumoase, era visul lui de-o viaţă. Nu o înşela pe Ioana. Dora făcea parte dintr-un univers paralel, în care viaţa îi dăduse posibilitatea de a o avea alături. Se considerase întotdeauna o persoană realistă, realiza că nu este decât un idealist.

Sâmbătă veghe asupra Dorei la distanţă, trimiţându-i câte un mesaj ori de câte ori găsi posibilitatea de a se refugia. Îşi îndeplini datoria de soţ şi tată, dar gândul îi era în permanenţă îndreptat în aceeaşi direcţie. Hotărî să îi spună Ioanei că a doua zi merge la pescuit, oricât de neaşteptată putea părea decizia. Era scuza cea mai plauzibilă pe care o putuse găsi. Îi era greu să mintă, dar nu avea de ales. Se gândi cum să îi spună Dorei, fără a părea deplasat, dar trebuia să facă ceva pentru a o scoate din vârtejul acela. Îi trimise un mesaj, aşteptând îngrijorat răspunsul.

„Mergi mâine la pescuit?”

„Cu tine, merg oriunde.”

„Trezire la cinci, cu cafea?”

„Şi cu xoxo de mulţumire!”

Călin stătu cu prietenii până târziu, sperând ca Ioana să fi adormit înainte de întoarcerea lui. Se furişă încet în pat, dar ea se întoarse spre el.

— Cât e ceasul?

— E târziu, dormi.

— Nu dorm. Ştii că nu pot dormi singură.

— Când sunt plecat, nu ai astfel de probleme, spuse el mai răutăcios decât ar fi vrut. Îşi dădu seama de risc şi se grăbi să adauge: Nu te supăra pe mine. Sunt obosit şi peste câteva ore mă trezesc. Noapte bună!

Se întoarse pe partea cealaltă şi se făcu că doarme. Fusese imprudent. Mergea pe sârmă şi orice greşeală îi putea fi fatală. Dar chiar nu îi înţelegea această lamentaţie continuă.

Dormi puţin şi, când sună alarma, simţi oboseala lipindu-l de pat. Apoi chipul Dorei îi apăru în minte la fel ca în vis şi se ridică încet. Ca la armată, sări din pat direct în pantaloni, îşi trase un tricou pe el şi se încălţă pe hol, pentru a nu face zgomot. Deschise încet uşa camerei băieţilor, îi sărută pe fiecare, apoi ieşi afară, răsuflând adânc. Răcoarea plăcută a dimineţii de vară îl întâmpină cu câteva triluri rătăcite printre copaci şi un cer albastru, incert, încă acoperit de stele.

„Cafeaua cu zahăr?"

„De preferinţă cu tine."

„Livrare în douăzeci de minute."

„La apartamentul închiriat. Interfon: 100."

Când îi deschise uşa, Călin îşi dădu seama cât de mult pierduse în greutate Dora. Arăta ca un copil în pijamaua albă cu pantaloni scurţi. O cuprinse cu o mână şi o ridică fără nici dificultate. Era mai grea decât copiii lui, dar nu cu mult. Era îngrijorat. Dora se lipi cu totul de el, lăsându-se purtată.

— Eşti bine? întrebă Călin, lăsând-o jos în bucătărie.

— Ştii răspunsul. Sunt cu tine, deci, da.

— Ştii ce vreau să spun…

— Nu am putea face ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat? Nu cred că sunt pregătită să vorbesc despre asta…

— Înţeleg, spuse Călin cu tristeţe, aşezându-se pe un scaun.

— Nu fi trist, te rog. Avem prea puţin timp la dispoziţie pentru a-l irosi. Măcar o zi să am impresia că ceea ce trăiesc nu e adevărat. Ştii cât mă bucur că ai venit?

— La fel de mult ca mine?

— Poate mai mult. Mi-a fost dor de tine, îi spuse ea punându-i braţele în jurul gâtului şi strângându-l la piept. Călin nu-i vedea ochii, dar îi auzi tremurul vocii. Ai apucat să dormi?

— Nu foarte mult. Tu? Ai cearcăne…

— Nici eu n-am prea dormit.

— Dacă vrei să mai dormi puţin, poţi. Peştii vor fi acolo şi mai târziu, spuse el. Şi oricum, dacă te plictiseşte pescuitul, putem nici să nu mergem. Facem ce vrei tu!

— Cum să nu mergem? Şi să ratez prima experienţă de pescuit din viaţa mea?! Cu tine?! Nici prin cap să nu-ţi treacă! Aştept de prea mult timp momentul! Dar nu aş zice nu la un somn, înainte…

— Atunci, lasă cafeaua şi repede la nani.

Se duseră în cameră, iar Călin sări în partea stânga a patului, cuibărindu-se comod pe spate. Dora se urcă în partea dreaptă, îi alunecă uşor pe sub braţ şi se ghemui la pieptul lui. O luă în braţe şi o strânse, dându-şi seama cât de mică şi fragilă era. *De unde atâta forţă într-o făptură rămasă doar piele şi os?* se surprinse

Călin întrebându-se. Simţea nevoia să o protejeze, să îi aline durerea, să nu îi mai dea drumul. Îi sărută ochii, unul câte unul, şi îi şopti:

— Asta ca să ştii cum e când îţi spun *sărut ochii.*

Dora îşi îndreptă privirea înceţoşată spre el şi îl sărută cu buze moi, pline de iubire.

Se făcuse ora unsprezece când, după mai multe tentative eşuate de a pleca la pescuit, Dora prelua comanda.

— Dacă nu îmi promiteai că mergem la pescuit, aş fi continuat aşa toată ziua… Dar mi-ai promis, scânci ea ca un copil. Erau obosiţi amândoi, dar măcar erau împreună.

— Eşti sigură că nu o să te plictiseşti?

— Pune-mă la încercare!

— Nu mă face… îi spuse el zâmbind ameninţător.

— Mobilizarea! Vrei să îţi scot iar ochii că noi nu avem alte ocupaţii? spuse ea regăsindu-şi un pic din veselia obişnuită.

În drum spre lac, Călin încercă să îi distragă atenţia de la gândurile ei, povestindu-i toate anecdotele care îi treceau prin cap. Era prima dată când, după cele întâmplate, îi vedea din nou zâmbetul. Nu la fel de larg ca de obicei, dar zâmbea. Misiunea reuşise şi se bucura să o vadă astfel.

Pe drum se opriră într-un magazin de articole pescăreşti şi o văzu pe Dora dezgustată de râmele ce colcăiau într-o găleată.

— Cum poţi să pui mâna pe aşa ceva? întrebă ea cu o grimasă. Călin o privi îngăduitor. Ştia că nu va ieşi niciodată o pescăriţă din ea, dar se bucura că acceptase să împărtăşească această experienţă cu el.

— Nu ai nevoie să pui mâna. Mă ocup eu.

— Doamnă, dar dumneavoastră cum vreţi să momiţi peştii? întrebă amuzat vânzătorul.

— Poate cu ceva ce se mişcă mai puţin? răspunse ea dezgustată. Am văzut ceva ciudat în cutia aceea pe care scrie *momeală.* Sunt pescar învăţăcel, scuzaţi-mi ignoranţa!

— Şi încă zece râme din partea casei pentru doamna învăţăcel! spuse vânzătorul, întinzând punga pe care Dora o luă cu repulsie.

— Îţi dai seama ce fac eu pentru tine? se întoarse ea spre Călin. El o luă în braţe şi o sărută pe tâmplă.

— Nu te forţa. Nu e nimic obligatoriu. Dacă nu îţi place, facem altceva.

— De ce îmi tot spui că nu îmi place? Nu e cu siguranţă o pasiune, dar din curiozitate, trebuie să o fac măcar o dată. Mă interesează întotdeauna când e ceva de învăţat. Doar că nu voi atinge râmele!

Se instalară pe malul iazului şi Călin începu să scoată mulinetele.

— Undiţa mea roz unde e?

— Nu e. Ţi-am adus una de competiţie! răspunse el râzând.

— Nu e prea scurtă?! se minună Dora.

— Se depliază…

— Mda… ai şi tu dreptate.

Pe malul iazului nu era niciun pic de umbră, soarele era la amiază, iar temperatura devenise sufocantă.

— Îmi pare rău că nu m-am gândit să aduc o umbrelă, spuse Călin.

— Pentru că tu te duci de obicei la pescuit cu umbrela?

— Nu neapărat, dar să nu faci insolaţie.

— Nu îţi mai face atâtea griji pentru mine. Trăiesc o experienţă autentică şi îmi place. Pot să lansez undiţa?

— Se cheamă mulinetă. Ştii cum?

— Presupun că da. Ce poate fi atât de greu? Am văzut şi eu la televizor. Ba chiar şi în realitate. Şi lansă undiţa care se agăţă de tricoul lui Călin, postat în spatele ei.

— Fii atentă! îi strigă el râzând. Sau vrei să mă dai la peşti?

— Oh, scuză-mă! N-am vrut! Te-am lovit?

— Nu, dar era să! Stai cuminte să-ţi arăt cum se face.

Se duse lângă ea şi îi arătă cum se ţine, cum trebuie să o lanseze fără a face rău nimănui. Dora era numai ochi şi urechi, dar de această dată undiţa nimeri în stuf.

— Cred că nu voi deveni niciodată pescar, spuse ea cu năduf, lansând din nou. Heeei! Am reuşit!! începu ea să strige, sărind în sus de bucurie.

— Mai încet! Sperii peştii!

— Pardon! Iar am dat-o în bară, spuse ea mai încet. Dar ai văzut că am reuşit? Ai văzut? Călin o privi bucurându-se ca un copil.

— Am văzut, spuse el aprobator. Bravo!

— Acum ce facem?

— Acum aşteptăm să se prindă peştele de undiţă…

— Şi durează mult?

— Te-ai plictisit deja?

— Nu. Voiam să ştiu dacă pot să fac un pic de plaja. Sunt alba ca brânza, spuse ea aşezându-se în iarbă.

Călin mai instală două mulinete, o verifica pe a ei, apoi se întoarse la ale lui. Nimic nu se mişca pe apă, începea să fie îngrijorat. Mai fusese pe iazul acela, dar şi-l amintea mai populat decât îl descoperise la sosire. O privi pe Dora întinsă la soare, ferindu-se din când în când de gângăniile care nu-i dădeau pace. Reuşea întotdeauna să îl surprindă cu ţinutele ei extravagante. Costumul ei de baie era mai potrivit pentru o piscina de cinci stele decât pe malul bălţii. O vedea sâcâita de furnici şi ţânţari şi se întrebă de ce o adusese acolo. Nu era în elementul ei. Şi ştia că ea nu avea să recunoască.

— Se mişcă ceva! spuse ea deodată.

Călin îşi îndreptă privirea spre undiţa ei care într-adevăr se mişca. O scoase din apă, dar, dacă fusese vreun peşte, plecase demult.

— Nu ar fi trebuit să prind măcar unul? Aşa, de norocul începătorului… Spuse ea dezamăgită.

— Am impresia că nu prea este peşte aici… spuse Calin, nemulţumit. Poate ar fi trebuit să mergem în altă parte. Vrei să mergem?

— Am impresia sau chiar eşti morocănos? De ce te stresezi atâta?

— Pentru că ţie nu îţi place să pescuieşti. A fost o idee prostească…

— Glumeşti?! Cu peşte sau fără, pentru mine înseamnă enorm că m-ai luat cu tine. Ştiu că este un privilegiu pe care nu îl oferi oricui, iar simplul fapt de a fi cu tine face experienţa reuşită. Câte sărutări primesc pentru curaj?

O oră mai târziu, arşi de soare şi fără peşte, hotărâră să ridice tabăra. Călin era dezamăgit, dar Dora continuă să îi laude iniţiativa, în ciuda nereuşitei sale.

— M-am gândit. Tu ai făcut ceva frumos pentru mine, o sa fac si eu ceva pentru mine. Dar să nu râzi de mine!

— Ce ţi-a mai dat prin cap? o întrebă Călin dubitativ.

— O să gătesc! spuse ea.

— Şi nu are legătură cu soarele? o tachină el.

— Ba are, dar nu în sensul parşiv pe care îl dai tu termenului! Ei, bine, da, o să gătesc pentru tine. Să nu te aştepţi la cine ştie ce, dar o voi face.

— Ce îmi faci?

— Numele nu are nicio importanţă. În principiu, nu are ce să iasă rău, aşa că hai să cumpărăm ce ne trebuie.

Dora era stresată de angajamentul pe care tocmai şi-l luase, dar voia să îi arate că poate. Era un efort pe care nu l-ar fi făcut pentru nimeni altcineva în afară de copiii ei, dar considera că merită. Verifică de mai multe ori pe internet lista de ingrediente pentru a fi sigură că nu uită nimic şi, ajunşi în magazin, începu să le aleagă cu atenţie exagerată. Îl privea pe Călin cu coada ochiului împingând căruciorul şi zâmbi. Şi de această dată păreau un cuplu oarecare, venit la cumpărături. Îi plăcea acel sentiment de normalitate. Ura rutina, dar pentru o viaţă alături de el ar fi fost dispusă la schimbări pe care nu şi le-ar fi imaginat vreodată.

— Avem o tavă în apartament? întrebă Călin întrerupându-i gândurile.

— Nu prea cred, spuse ea. Dacă nu te gândeai tu, rămâneam cu ingredientele în farfurii…

Când terminară cumpărăturile, se îndreptară spre casă. Stând la rând, începură discuţiile, dar văzându-l pe punctul de a se supăra, Dora îl lăsă să plătească. Nu se putea obişnui cu ideea că altcineva plătea pentru ea, nu o făcuse nimeni niciodată. Nu o deranja, dar se simţea stânjenită. În drum spre maşină, Călin rămase tăcut.

— Eşti bine? întrebă ea.

— Da.

— Nu pari. Ce te frământă?

— E, mă pierdusem şi eu în gânduri.

— Şi nu ai vrea să mi le spui şi mie? Trebuie să îţi scot cu cleştele vorbele din gură?

— Nu e nimic. Şi nu are legătură…

— Nu are legătură cu ce?

— Mi-am adus aminte când mi-ai spus că Stela nu are tatăl pe care trebuia să-l aibă…

— De unde până unde? Şi, de fapt, care ar fi problema?

— M-a şocat.

— De ce?!

— Nu ştiu. Eu nu mă gândisem niciodată la asta.

— Ce putea să te şocheze? Cred că eşti un tată minunat şi mi-ar fi plăcut ca fata mea să aibă un tată ca tine. Nu e nimic şocant. Şi oricum discuţia pornise de la bancul pe care mi-l spuseseşi tu.

— Care banc?

— „Draga mea, copiii mei şi ai tăi îl bat pe al nostru…“

Călin zâmbi forţat. Subiectul îl destabiliza.

El nu îi putea oferi Dorei ceea ce îşi dorea ea şi trăia cu conştiinţa faptului că la un moment dat avea să o piardă. Îi era frică de acel moment. Dar în ciuda nevoii lui viscerale de a o şti pe Dora în viaţa lui, ea nu putea face parte din viitorul lui. Gândul acesta îl durea, făcându-l să se simtă neputincios.

Discuţia rămase neterminată. Ajunseseră la apartament.

— Ceea ce vrei tu să găteşti se face la microunde?!

Dora îl privi fără să înţeleagă, apoi îşi roti privirea prin bucătărie şi rămase consternată.

— Aaa… Se pare că nu voi avea de ales. Nu avem cuptor. Problemă!

Dora simţi lacrimile înecându-i vocea. Voia să îi demonstreze lui Călin că şi ea poate fi o femeie ca toate celelalte, că poate avea grijă de el. Nu avea curajul să îşi pronunţe în minte cuvântul *soţie,* dar ştia că într-un joc pe care mintea ei complicată îl juca pe ascuns, asta voia să îi dovedească, în ciuda discursurilor pe care i le ţinuse.

Eu nu sunt o nevastă, îi spusese ea cu câteva luni înainte. *Ştiu să le fac pe toate, dar nu îmi place şi nu mă interesează.* În felul ei brutal, îşi făcuse *mea culpa* incapacităţii de a fi ca toate celelalte femei. Se afirmase pe plan profesional probabil pentru a compensa carenţele personale, dar voise să fie onestă cu el. În cazul puţin probabil în care ar fi ales-o vreodată, Călin trebuia să ştie la ce să se aştepte.

— Asta sunt, îi spuse ea ironică, începând să pregătească, încercăm!

Frustrată de întorsătura pe care o luaseră lucrurile, verifică încă o dată reţeta pe internet. Trebuia să fie perfectă. Avea impresia că viaţa ei e în joc, având ca miză un fel de mâncare. Termină şi puse deznădăjduită tava în cuptorul cu microunde. Călin o trase în braţele lui şi o obligă să îl privească în ochi:

— Ce e cu tine?

Dar Dora era prea mândră pentru a-i spune. Se mulţumi să dea din cap în semn că nu e nimic şi îl sărută pentru a-l face să uite eşecul ei ca femeie.

Explozia de la miezul nopţii

Dora nu avu timp să ţină doliu după mama după plecarea din ţară. Ar fi vrut să se oprească din vârtejul nebun în care era prinsă, să stea să se gândească la viaţa ei, dar nu avu niciun răgaz. Crezuse că întoarcerea la Londra avea să fie uşoară. Realiza însă că lucrurile evoluaseră şi că instalarea cu doi copii mici nu era atât de simplă pe cât sperase. Între demersurile administrative la plecarea din Elveţia şi cele din Anglia, căutarea apartamentului, a grădiniţei, a creşei, a unei bone, noul serviciu şi responsabilităţile o striveau, iar schimbările din viaţa ei continuau în cascadă.

Una în mod deosebit îi dădea de gândit. De când îi spusese lui George, la plecarea din Zürich, că voia să se despartă, simţea că el încearcă să o cumpere. În fiecare dimineaţă, micul dejun o aştepta aranjat frumos pe masă, cafeaua aburindă, cornuri calde cum îi plăceau ei, o floare proaspătă în vază. Ani de zile fusese o soţie model, iar el nu făcuse nici măcar efortul de a se trezi pentru a-i spune bună dimineaţa. Simţea că o pierde şi, în al doisprezecelea ceas, încerca să o îmbuneze cu gesturi pe care Dora le cerşise vreme îndelungată.

Luni dimineaţă, George o întâmpinase cu un superb buchet de flori. Dar flori nu îi oferise nici măcar la naşterea copiilor.

Marţi, îi lăsase pe masă, lângă micul dejun, o invitaţie la un spa de lux. Îi spusese că merită şi ea un moment de relax, în nebunia pe care o trăia. Ani de zile, în rarele dăţi când Dora voise să se ducă la cosmetică, el o acuzase că se duce la distracţie, cheltuieşte banii şi nu se ocupă de copii.

Miercuri, îi oferise o cutie mică, frumos împachetată, în care se găsea un colier. Nimic scump, dar de bun-gust. De această dată, nu îi spusese, ca de ziua ei, că nu are din ce bani să îi cumpere ceva, pur şi simplu o făcuse. Deci se putea.

Dora aprecia gesturile în sine, dar nu putea să nu vadă în ele un nou mod de a o manipula, de a o ţine prizonieră în cuşca în care o închisese cu ani în urmă. Ezitase între bunătatea care o caracteriza şi conştiinţa mecanismelor din spatele acestor acte, aparent inocente. Nu putea să cedeze, nu în aceste condiţii. Ştia perfect că, din clipa în care George s-ar fi asigurat că o avea numai pentru el, manifestările drăgăstoase s-ar fi oprit. Ani de zile îi promisese că se va schimba. Îi dăduse milioane de şanse.

Dorei îi fusese teamă că atitudinea pe care o avea faţă de George este motivată de povestea ei cu Călin. Dar realizase că legătura dintre cele două era indirectă. Nu îl părăsea pe George pentru Călin.

Pe Călin ştia că nu îl poate avea şi, cu el sau fără el, relaţia ei cu George îşi trăia ultimele zvâcniri, într-o comă ce, mai devreme sau mai târziu, avea să se sfârşească.

Joi dimineaţă, George o întâmpină cu ceea ce îşi dorise cel mai mult: un zâmbet larg şi drăgăstos. Dar ea îşi amintea că ceea ce primise atâţia ani, în fiecare dimineaţă, nu fusese decât o încruntare şi cuvinte tăioase printre dinţi. Îi răspunse cu răceală la salut, îşi sărută fetiţele şi se duse să se machieze.

Când ieşi din baie, îl văzu însă pe George blocându-i drumul, cu ochii ieşiţi din orbite, ţinând telefonul ei în mână. Dora simţi că îi fuge pământul de sub picioare.

— Ai o relaţie cu un alt bărbat! spuse el cu o furie neagră în voce.

Dora îl privi drept în ochi. Se aşteptase ca acest moment să sosească. Într-un fel, îl dorise. Ceea ce nu dorise era ca el să profite de relaţia ei, ocultând total motivele care îi duseseră la ruptură. Îl cunoştea prea bine. George risca să întoarcă totul în favoarea lui.

— Nu am nicio relaţie, răspunse ea rece, dar picioarele i se tăiaseră.

— Cine este Călin?

— Un prieten.

— Un prieten care îţi spune că adoarme cu tine în gând?

— Atât de jos ai ajuns, încât să îmi verifici mesajele?

— Te urmăresc de mult…

— Este o noutate. Ani de zile nu ai ştiut nici că exist.

— Unde l-ai cunoscut?

— La Zürich.

— Te-ai culcat cu el?

— Nu. Doar ne-am sărutat. Te deranjează? întrebă ea ironic.

Simţea că e pe punctul de a leşina. Fetiţele nu remarcaseră nimic. George îi provoca sudori reci cu tonul lui de bisturiu şi ochii tulburi. Dar nu ridicase vocea. Simţea frica urcându-i în vene, ca niciodată până atunci.

— Aş fi putut să mă culc cu toţi bărbaţii de pe planetă, dat fiind felul în care te-ai purtat cu mine. Şi acum ai o problemă cu faptul că cineva drag îmi scrie?

— A fost la înmormântare?

— Nu. Şi acum te-aş ruga să treci la alt subiect. Ţi-am spus că vreau să ne despărţim, nu văd de ce ar mai fi problema ta. Simţi că mă pierzi şi ţi-ai adus aminte că exist? Nu îmi insulta inteligenţa, te rog! Întârzii la birou.

— Te-ai culcat cu el? întrebă el din nou, tăios.

— Nu, şi oricum nu te priveşte.

George părea calm, calculat. Dora tremura toată, dar încerca să îşi păstreze sângele rece. Avea să-şi regăsească calmul afară şi să raţioneze. Îmbrăţişă fetiţele şi, cu inima strânsă, plecă la birou. În lift, se sprijini de perete, incapabilă să plângă, să respire, paralizată de groaza care pusese stăpânire pe ea. Nu înţelegea de ce. Ceva în tonul şi atitudinea lui George îi stârnise toate detectoarele de pericol.

Ieşi din scară dreaptă, conştientă că el o urmăreşte pe geam şi, traversând curtea interioară, ieşi în fugă, în stradă. Rămase câteva clipe pe loc, îşi caută cu mintea rătăcită cheile şi înaintă spre maşină. Ajunse la locul de parcare, dar maşina nu era acolo. Emoţiile o răvăşiseră şi se înşelase cu siguranţă. Începu să coboare strada,

privind fiecare maşină în parte. Dacă nu era acolo unde credea că a lăsat-o, nu ştia unde e, trebuia să o caute. Ajunse la capătul străzii, fără s-o găsească. Trecu strada şi o caută pe partea cealaltă. Ajunse din nou în faţa blocului şi începu să intre în panică. Dacă îi fusese furată? Se apropie de ghereta paznicului ambasadei de alături.

— Bună dimineaţa, nu va supăraţi, aţi văzut să se fi ridicat vreo maşină acum, de dimineaţă?

— Bună dimineaţă. Nu, doamnă, azi încă nu au trecut. Nu vă găsiţi maşina?

— Nu.

— De furat, nu cred că a furat-o nimeni. În cartierul nostru, nu se întâmplă aşa ceva. E prea supravegheat.

— Vă mulţumesc, spuse Dora, întorcându-se spre bloc. Îl sună pe George. Ai schimbat tu cumva locul maşinii, aseară?

— Nu, de ce?

— Nu o găsesc.

George era foarte sensibil la tot ceea ce îi aparţinea, mai ales dacă avea o formă materială. Iar maşina, în mod deosebit, era un obiect la care se aplicau toate maniile lui.

— Nu se poate! Ne-au furat maşina! Cobor imediat!

După câteva minute, George coborî cu fetiţele.

— Ai găsit-o? întrebă el. Unde ai parcat-o aseară?

— Aici, spuse Dora, palidă şi agitată, arătând locul din faţa blocului.

— Dora, nu te simţi bine?

— Cum să mă simt bine? Ne-au furat maşina! spuse ea, pe punctul de a izbucni într-un plâns ce nu avea nicio legătură cu maşina.

— Dora, maşina este chiar în faţa blocului!

Dora întoarse capul spre locul de parcare şi, ca şi când un văl i se ridică de pe ochi, o văzu exact acolo unde o lăsase cu o seară înainte.

Lacrimile începură să-i curgă necontrolat pe faţă.

— Cred că sunt obosită…

— Da… Cu ce s-a întâmplat cu mama ta, cred că nu ţi-ai revenit.

— Cred că nu, spuse ea încet, ştergându-şi lacrimile pentru a nu îngrijora fetiţele.

— Poate ar trebui să îţi iei liber astăzi.

— Nu pot. Am foarte mult de lucru şi, cum am anunţat că săptămâna viitoare plec în concediu, nu se poate. Îmi cer scuze că te-am făcut să cobori degeaba cu fetiţele.

— Vorbim diseară… îi spuse el, lăsând-o să înţeleagă că discuţia era departe de a fi terminată.

Dora urcă la volan. Cu ochii împânziţi de lacrimi, cu nervii întinşi la maximum, simţea că totul îi scapă din mână, că nu mai stăpâneşte nimic. Lucrurile se accelerau mai mult decât îşi dorise. Da, voia să se despartă de el, nu îi mai suporta prezenţa,

dar nu voia să îl rănească, făcându-l să creadă că e din cauza altcuiva. La birou trebuia să se concentreze şi nu ştia cum avea să facă. Avea totul de demonstrat. Îşi înghiţi lacrimile şi începu să se gândească la diferitele dosare în curs, pentru a evita sentimentul de groază care continua să o încerce. Simţea palpabil că acel calm aparent al lui George nu prevestea nimic bun. Reacţionase violent ori de câte ori îi spusese că vrea să se despartă de el, dar de această dată ceva îi spunea că e diferit.

Ziua trecu împânzită de probleme, apropierea vacanţei îi făcea pe interlocutorii ei să se agite inutil. Intră în joc, dar mintea ei funcţiona ca o maşinărie, toate rotiţele şi antenele rămânând fixate asupra episodului de dimineaţă.

Îi trimise un mesaj lui Călin.

„În cazul în care primeşti vreun apel sau un SMS de la mine, să nu răspunzi. Îmi scrii pe mail. Îmi pare rău. Te sărut!“

„S-a întâmplat ceva? Eşti bine?“

„Aproximativ. Soi rău. Rezist la orice.”

„Te ajut?”

„Ştii că nu trebuie să îţi faci griji pentru mine. Din păcate sau din fericire, complicaţiile sunt domeniul meu de predilecţie.”

„Mi-e dor de tine.”

„Şi mie, tare…”

Dora se întoarse seara acasă cu stomacul strâns de teamă. Nu ştia la ce să se aştepte. George o întâmpină drăgăstos ca şi cum ar fi dat uitării episodul de dimineaţă, dar ea ştia că nu e decât o faţadă. Se ocupă de fetiţe şi, după ce le culcă, se duse să facă un duş, încercând să se sustragă discuţiei. Dar nu scăpă decât temporar.

— Trebuie să stăm de vorba, îi spuse George când ieşi din baie.

Dora nu putea refuza. Se aşeză pe un scaun în sufragerie, cât mai departe de el.

— Ce vrei să discutăm?

— Indiferent de ce s-a întâmplat, eu vreau să fim o familie.

— Îţi aminteşti, când ţi-am dat ultimatumul acum trei ani, spunându-ţi că vreau să divorţez?

—Da.

— Îţi aminteşti când, însărcinată fiind cu Stela, ţi-am spus că vreau să divorţez?

— Da.

— Îţi aminteşti când, înainte de plecarea din Zürich, ţi-am spus că vreau să divorţez?

— Da. Dar m-am schimbat. Vreau să îmi dai o şansă să îţi dovedesc.

— George, câte şanse ţi-am dat?

— Acum e diferit, chiar m-am schimbat, trebuie să mă crezi.

— Tu crezi că faptul de a-mi pregăti micul dejun şi a-mi oferi cadouri timp de o săptămână înseamnă că te-ai schimbat?

— Dora, ştii că pentru mine familia e importantă şi că tot ce am făcut a fost pentru familie. Ştiu că m-am purtat urât cu tine, că te-am jignit, că am fost violent, dar trebuie să mă crezi că m-am schimbat.

— Îţi dai seama că de fiecare dată, de ani de zile, îmi spui exact acelaşi lucru?

Dar George nu o asculta. Continuă să îi spună ceea ce îi spusese de atâtea ori şi în trecut, discursuri în care se pierdea câte o jumătate de oră, fără întrerupere, fără semne de punctuaţie, într-un monolog haotic, surd la orice comentariu sau reacţie din partea ei, concentrat pe ceea ce avea de spus ca pe o noutate, repetându-se la infinit, folosindu-se de slăbiciunile ei pentru a o atinge în punctele sensibile şi a o face să cedeze. Dar Dora era imună. Decizia ei era luată de multă vreme şi nimic nu o mai putea trage înapoi. George se izbea de un zid la care nu se aşteptase. În trecut, reuşise întotdeauna să o îmblânzească, alternând tehnicile intimidării, folosind vorbe dulci şi încurajatoare, ridicând-o în slăvi, aruncând-o apoi în mocirla acuzaţiilor grele, oprind dintr-odată violenţa pentru a-i spune din nou vorbe de dragoste, ce nu aveau ca obiectiv decât să o prindă în pânza lor veninoasă. Dora trăise de atâtea ori acest scenariu, încât se mira că nu îşi dăduse seama mai demult de ceea ce se ascundea în spatele lui. Îi era greu să rămână insensibilă, atinsă inevitabil de manevrele pline de viclenie cu care soţul ei încerca să o prindă.

În momentul în care George se aruncă pe jos şi începu să se zvârcolească, răcnind din rărunchi *IUBEŞTE-MĂ! IUBEŞTE-MĂ! IUBEŞTE-MĂ!,* Dora îşi pierdu cumpătul şi înţelese că George îşi pierduse cu adevărat controlul. Se tăvălea ca un epileptic, plângând, blocat pe aceeaşi frază, în plină noapte, fără să se gândească la fetiţele care dormeau. Dora încercă să îl liniştească, dar George nu mai auzea nimic. Se ridică furios, luă vaza în care era buchetul ei de flori şi o aruncă de perete, făcând-o ţăndări, într-o explozie de cioburi ce răsunară lovind parchetul. Trânti scaunele pe jos, lovi masa cu piciorul şi ieşi din încăpere. Plânsetele fetiţelor se auziră în clipa următoare, dar George intră nepăsător în camera Evei, aprinse lumina, deschise uşile de la şifonier şi începu să scoată din dulap maldărele de haine pe care le aruncă în toate direcţiile. Dora o luă repede pe Eva în braţe, mângâind-o, ca s-o liniştească.

— George, te rog, calmează-te. O sperii pe Eva.

— Eva nu e copilul meu! E copilul tău! Tu ai vrut-o! urlă el trăgând valiza de pe şifonier. N-ai decât să te ocupi de ea! Eu plec! Nu mai vreau să vă văd!

Ieşi ca o furtună şi intră în camera Stelei care plângea, ţinându-se de marginea pătuţului. George aprinse lumina şi la ea în cameră, începând să răscolească toate lucrurile pe care le zărea. Dora se strecură în spatele lui şi o luă şi pe Stela în braţe, în momentul în care vru să iasă, George îi blocă trecerea şi începu să urle:

— Să-mi dai treizeci de mii de lire! Sunt banii mei! Şi verigheta! O s-o vând! O târâtură ca tine nu merită să o poarte!

Dora îşi scoase verigheta şi i-o dădu, sperând că are să se liniştească.

— George, îţi dau tot ce vrei, numai nu mai ţipa, sperii fetiţele. Te rog, linişteşte-te!

— Nu sunt fetiţele mele! De azi înainte, nu mai au dreptul să poarte numele meu. Să-mi dai treizeci de mii de lire, auzi?

— George, e miezul nopţii. Nu am cum să îţi dau bani acum. Mâine mergem la bancă şi îţi dau orice vrei, numai calmează-te, te implor!

— Nu mă interesează mâine! Mâine voi fi departe şi n-o să mai auziţi niciodată de mine! Să vă duceţi la dracu', să nu mai aud de voi!

— George…

Dar George se întorsese în sufragerie şi scosese dosarul cu acte, începând să rupă tot ce găsea.

— Uite ce înseamnă pentru mine căsnicia asta! îi spuse Dorei rupând certificatul de căsătorie, privind-o cu ură în ochi. Eşti o târâtură! Dispari din faţa mea! Dă-mi cheile de la maşină!

Dora îi dădu cheia, neştiind cum să reacţioneze altfel.

— Vreau să uit că aţi existat vreodată în viaţa mea! spuse George şi, smulgând de pe masă telefonul Dorei, o luă la fugă spre ieşire. Dintr-un instinct protector, Dora o puse pe Stela jos şi începu să alerge după el. George era în stare de orice şi nu voia să îl lase să îi facă vreun rău lui Călin. Îl ajunse în momentul în care ieşea pe uşă şi, profitând de valiza care îi ocupa o mână, se prinse cu ambele mâini de telefon, reuşind să i-l ia. George o înjură mai urât ca niciodată, o scuipă în faţă şi fugi pe scări ca un răufăcător.

Dora încuie uşa şi rămase sprijinită de ea, plângând violent. Auzind fetiţele plângând la rândul lor, se duse repede la ele, le îmbrăţişă, le puse în pat şi încercă să le liniştească, legănându-le şi cântându-le. Somnoroase, speriate, Eva şi Stela îi adormiră în braţe, cu lacrimi pe obraji.

Dora se asigură că nu le tulbură somnul şi se dădu încet jos din pat. Nu ştia ce să facă. Nu îl văzuse pe George niciodată într-un asemenea hal de incoerenţă şi violenţa de care dăduse dovadă era mai mult decât îngrijorătoare. Nu voia să cheme poliţia, dar nu ştia până unde poate merge el. Apelă numărul de urgenţă şi ceru să vorbească cu un psihiatru căruia îi explică situaţia. Doctorul îi puse întrebări legate de comportamentul lui, de manifestările fizice şi psihice şi, pe măsură ce răspundea, Dora realiza gravitatea situaţiei. În momentul în care doctorul începu să o sfătuiască ce să facă, interfonul sună şi vocea imploratoare a lui George o rugă să-l lase să intre. Dora intră în panică.

— S-a întors. Nu ştiu ce să fac… spuse ea în receptor.

— Credeţi că poate pune viaţa dumneavoastră sau a copiilor în pericol?

— Nu cred, dar nu mai ştiu la ce să mă aştept. A avut nenumărate episoade de violenţă, dar niciodată nu a mers atât de departe…

— Dacă dumneavoastră credeţi că nu riscaţi nimic, deschideţi-i. În câteva minute vă sun să mă asigur că sunteţi bine. În caz contrar, un echipaj al poliţiei este gata de intervenţie.

— Vă mulţumesc mult! spuse Dora tremurând.

George intră în genunchi în apartament, cerându-i iertare.

— Te rog să mă ierţi! Am avut un moment de rătăcire. Sper că nu ai sunat la poliţie, spuse el.

— Ba da, George. Mi-a fost teamă pentru fetiţe…

— Dar eu nu le vreau răul fetiţelor. Nici ţie. Eu te iubesc!

— Acum du-te şi culcă-te, vorbim mâine dimineaţă.

— Nu, hai să vorbim acum, e important pentru mine. Dora, tu trebuie să înţelegi că eşti ce am mai important pe lume!

— George, ceea ce ai tu mai important pe lume ar trebui să fie fetiţele. Şi singurul mod de a-mi arăta că te-ai schimbat ar fi să le protejezi în primul rând pe ele.

— Dar eu pe tine te iubesc! De tine am nevoie! Lasă-mă să te iau în braţe. Am nevoie de tine!

— Pentru că acum vrei să ţii în braţe o târâtură? răspunse Dora răbufnind.

— Tu nu înţelegi! Tot ce am făcut a fost pentru tine! Întotdeauna m-am sacrificat pentru familie…

Şi monologul lui George dură până la cinci dimineaţă, când, epuizată, Dora îl lăsă în sufragerie şi se prăbuşi în pat lângă fetiţe. Ziua de serviciu era compromisă. Dar în dezastrul acela, nu mai conta.

Călătorie în infern

Fetiţele se treziră devreme şi Dora, buimacă după noaptea de coşmar pe care o avusese, le îndemnă să nu facă zgomot. George încă dormea şi, în starea în care era, avea cu siguranţă nevoie de odihnă. Îi era teamă de momentul în care avea să dea ochii cu el şi, când îl văzu apărând în cadrul uşii cu zâmbetul pe buze, Dora scăpă farfuria din mână. Dar el se comportă ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, curtenitor cu ea, jucăuş cu fetiţele. Această atitudine o înspăimântă şi mai mult. Era ca şi cum George îşi spălase creierul şi nu mai avea nicio amintire a nopţii trecute.

— Fetelor, sunteţi gata pentru o nouă aventură? spuse el.

Stela îl privi râzând, Eva sări în sus de bucurie, Dora rămase în aşteptare.

— Plecăm în ţară cu maşina!

— Uraaa! strigă Eva entuziasmată de idee.

— George, nu putem pleca cu maşina! Avem bilete de avion!

— Şi ce dacă! O să pierdem doar nişte bani. Vezi? Ţi-am zis că m-am schimbat. Nu mă crezi! răspunse el râzând.

— Nu e vorba doar de bani. Suntem obosiţi amândoi, distanţa e enormă, fetele…

— Conduc eu, nu-ţi face griji. Va fi o aventură pentru noi toţi. O călătorie iniţiatică în familie. Va fi frumos! Ai încredere în mine.

— George, fii rezonabil, nu eşti în stare să conduci. Nu e înţelept să plecăm la drum cu copiii în condiţiile astea.

Dar George nu numai că nu era rezonabil, nu vru să audă nimic, o încurajă pe Eva să îşi pregătească lucrurile şi făcu şi el la fel. În disperare de cauză şi temătoare de reacţia pe care ar fi putut s-o aibă dacă îl contraria, Dora începu să pregătească bagajele. Era epuizată, dar îşi păstra controlul. Trebuia doar să îl convingă să o lase la volan.

Când maşina fu încărcată, se apropie de portiera şoferului, însă George îi bară drumul.

— Am zis că eu conduc.

— Dar, George… Privirea pe care o primi în urma acestei replici o făcu să se replieze, ocupând resemnată locul din stânga şoferului. Îl văzuse întunecându-se dintr-odată şi realiză că veselia lui de dimineaţă se topise.

— Ce, crezi că numai tu ştii să conduci? se răsti la ea. Îţi arăt eu cum se conduce! Şi apăsând pedala de acceleraţie până jos, începu să treacă de pe o bandă pe altă, depăşind maşinile care îi ieşeau în cale, fără a păstra nicio distanţă de siguranţă, nici faţă de parapet, nici faţă de obstacole. Dora se prinse de mâner.

— George, fetiţele…

— Ce să-ţi spun! Doamnei *ştie-tot şi poate-tot* îi este cumva frică?

— George, e periculos ce faci, spuse ea rece, încercând să îşi stăpânească lacrimile.

— Nu am de primit nicio lecţie de la tine. Ieri credeai că tu faci legea? Ei bine, azi eu o fac! spuse el tăind faţa unei maşini.

— Lasă-mă să cobor din maşină cu fetiţele! Ne pui viaţa în pericol!

— Ia să vezi acum! spuse el trecând la milimetru printre două maşini.

— Opreşte maşina! începu să ţipe Dora, isterică. Lasă-ne să coborâm!

— Ei, asta s-o crezi tu! Dacă tu nu mă vrei, eu te vreau! Dar nu te speria. Uite, dacă vrei, conduc mai încet, spuse George cu voce mieroasă, reducând brusc viteza.

Dora era leoarcă de sudoare. Se întoarse spre fetiţe ca să le liniştească. George începu să îi povestească ce viaţă minunată aveau să petreacă împreună, cât de mult se schimbase el şi cât de rău îi părea că nu o făcuse mai demult. Îi explică ce femeie fantastică este ea şi cât de mult o iubeşte, că e femeia vieţii lui, fără de care el nu vedea cum ar putea trăi. Monologul dură ore în şir.

Dora continua să tacă, abia îndrăznind să se mişte, temătoare că orice gest sau cuvânt ar putea declanşa o nouă criză. Kilometrii treceau cu încetinitorul, dar aşteptarea feribotului le acordă tuturor o pauză. Dora fumă trei ţigări una după alta, gândindu-se la ce avea de făcut. Nimeni nu ştia că plecaseră, iar George era în stare de orice.

Când porniră din nou la drum, George o întrebă privind-o lung:

— Tu chiar vrei să ne despărţim?

Dora nu ştia ce să răspundă. Se simţea ca într-un film american în care poliţistul îşi spune litania: *Ai dreptul să păstrezi tăcerea. Tot ce spui poate şi va fi folosit împotriva ta…*

— Nu trebuie să îţi fie frică să răspunzi, îi spuse el cu blândeţe. Ai văzut că m-am liniştit. Gata, facem pace. Nu mă pot împotrivi voinţei tale. Dacă tu chiar asta vrei, mă dau bătut.

— George, spuse Dora, urmărindu-i atentă privirea blajină, care o încuraja să vorbească. Îmi pare rău de tot ce s-a întâmplat. Îmi pare rău că am ajuns aici. Niciodată nu am vrut să îţi fac vreun rău.

— Nici eu, spuse el cu tristeţe. Ai să mă poţi ierta?

— Cum să nu te iert? Tot ce vreau e să te ştiu liniştit şi dacă tot nu putem trăi împreună, măcar să ne despărţim civilizat. Fetiţele au nevoie de o mamă şi de un tată. Trebuie să le protejăm cât putem.

— Am atâtea amintiri frumoase cu tine… Am fost atât de fericiţi…

— George, am greşit amândoi. Am ajuns într-un impas din care trebuie să ieşim cu fruntea sus. Am suferit amândoi, am trecut amândoi prin momente grele. Nu am ştiut să le trăim împreună şi, în loc să fim uniţi, ne-am îndepărtat şi mai mult. Ai văzut că putem să vorbim ca doi oameni normali, sunt sigură că ne putem despărţi într-un mod care să nu rănească pe nimeni mai mult decât s-a întâmplat deja. Fiecare trebuie să meargă pe drumul lui, dar nimic nu ne împiedică să rămânem

părinţii fetiţelor. E cea mai mare realizare pe care o avem în comun. Restul nu mai contează.

— Ai dreptate. Fiecare trebuie să îşi vadă de drumul lui şi de viaţa lui. Ştii că nu te-am înşelat niciodată?

Dora nu răspunse.

— Dar ai dreptate. Trebuie să cunoaştem alte persoane, să înţelegem ce vrem de fapt. Ne-am căsătorit prea tineri. Trebuie fiecare să îşi trăiască experienţa lui şi poate, peste un an, discutăm şi revenim la ceea ce am visat amândoi.

Dora se crispă. Nu era mesajul pe care ea voia să i-l transmită. Nu voia să lase nicio portiţă deschisă. Ştia că el avea să se insinueze neinvitat. Rămase tăcută, în timp ce el îşi continuă raţionamentul. Se înnoptase demult. Era obosită şi ar fi vrut să se oprească undeva, să se odihnească. Dar el insistă să continue.

— Ştii ce mi-aş dori eu? îi spuse el dintr-odată, întorcând capul spre ea, uitând de şosea.

Maşina devie periculos, stârnind claxoanele stridente ale maşinilor din jur. George trase brusc de volan, redresând-o în ultima clipă.

— Nu ştiu ce ţi-ai dori tu. Eu mi-aş dori să fii atent la drum! spuse ea încremenită. Întoarse capul să vadă dacă fetiţele nu s-au speriat, dar se linişti văzând că dorm.

— Mi-aş dori să fac dragoste cu tine pentru ultima dată.

Dora îşi simţi stomacul urcând instantaneu în gât şi îşi pironi privirea înainte. Nu răspunse.

— De ce nu răspunzi? întrebă el pe un ton ameninţător.

— Sunt obosită, nu mai pot nici să vorbesc… spuse Dora încet.

— Aha, ridică el tonul, adică nu vrei să te culci cu mine!

— George, nu e asta…

— Ce nu e asta? răcni el. Adică poţi să ţi-o tragi cu toţi nenorociţii şi cu mine nu?

— George, eşti vulgar, spuse Dora încercând să-şi păstreze sângele rece, în ciuda fricii care îi sugruma vocea. Te aud fetiţele.

— Şi ce dacă mă aud fetiţele, târâtură! Călin e mai bun ca mine? Asta vrei să spui, nenorocito!

Trase din nou brusc de volan, făcând-o pe Dora să se lovească cu capul de geam, şi ieşi de pe autostradă, oprindu-se într-o parcare pustie. Dora tremura necontrolat, iar fetiţele începură să plângă.

— Să te duci dracului cu plozii tăi cu tot! Nu mai vreau să aud de voi! răcni el. Uite! N-ai decât să-mi iei toţi banii, spuse el aruncându-i cardul în faţă, şi actele şi telefonul. Nu mai am nevoie de ele! N-o să mai auziţi niciodată de mine! urlă el şi ieşi furios din maşină, îndepărtându-se cu paşi repezi.

Dora rămase consternată, apoi izbucni în plâns.

— Mami, de ce zice tati că eşti o târâtură? întrebă Eva printre sughiţuri. Dora îşi şterse lacrimile în grabă şi se întoarse spre ea.

— Puiul meu, tu nu trebuie să asculţi discuţiile oamenilor mari. Nu poţi înţelege. Linişteşte-te.

— Unde a plecat tati?

— Nu ştiu, mami. Uite, mă urc eu la volan şi mergem să îl căutăm. Tu culcă-te la loc.

— Dar, mami, nu mai pot să dorm. Mă doare spatele…

— Ştiu, puiul meu. În câteva minute ajungem la hotel şi vei să dormi într-un pat mare şi moale, spuse Dora ştergându-i lacrimile. Mai aşteaptă puţin şi o să vezi că totul va fi bine.

O linişti pe Stela, apoi se urcă la volan, înaintând în căutarea lui George. Îl găsi la câteva sute de metri, încetini, dar el nu se opri. Ajungeau la ieşirea din parcare şi nu mai avea de ales decât să intre pe autostradă. Opri maşina şi se duse să vorbească cu el.

— George, îţi înţeleg supărarea, dar, te rog, urcă în maşină. Hai să mergem la un hotel, să ne odihnim. Suntem epuizaţi şi nu mai gândim corect, spuse ea cu voce rugătoare.

Dar George nu mai era persoana pe care o cunoscuse ea. Noaptea trezise monstrul din el şi un nou val de insulte căzu asupra ei, copleşind-o. Dora îl lăsă să îşi verse veninul, în speranţa că epuizarea avea să-l calmeze. Trei sferturi de oră mai târziu, George acceptă să urce în maşină, lăsând-o pe ea să conducă. Îl simţea tensionat, pe punctul de a izbucni din nou, dar, când zări panoul unui motel, îi distrase atenţia şi reuşi să evite o nouă criză.

— Rămâi, te rog, în maşină cu fetiţele. Mă duc să văd dacă au camere.

El nu îi răspunse şi Dora intră în motel. O zori pe recepţioneră, ştiindu-l singur cu fetiţele şi se întoarse imediat ce primi cheia.

— Ia tu, te rog, bagajele, cât o pregătesc eu pe Stela.

— Dar ce sunt eu, hamalul tău? izbucni el, din nou. N-ai decât să le ceri ajutorul camionagiilor de alături. Sunt sigur că vei şti să-i răsplăteşti cum se cuvine!

— George, încearcă să te calmezi. Instalăm fetiţele în cameră şi vorbim după aceea. Te rog, încearcă.

— Să mă calmez? urlă el. Sunt foarte calm! Până acum voiai să te descotoroseşti de mine şi acum, că ai dat de greu, ţi-ai amintit că ai nevoie de mine? Ei bine, asta ai vrut, asta o să ai! Consideră că eu nu mai exist pentru voi! Am terminat-o cu viaţa, cu voi, cu tot! Adio! Îi întoarse spatele şi dispăru în noapte.

— George! Unde te duci? Dar nu primi niciun răspuns. Stela începuse să plângă, Eva scâncea că nu mai poate sta în maşină, bagajele erau pe jos în jurul maşinii. Dora se uita când la una, când la cealaltă, neştiind ce să facă.

— Eva, draga mea, Stela, draga mea, mami aranjează un pic bagajele şi apoi mergem la nani. Gata, puii mei, nu mai plângeţi. Am ajuns la hotel. Două minute şi mergem în pat.

Băgă repede bagajele în portbagaj, nu avea cum să le transporte, cu fetiţele în braţe. Le luă pe amândouă şi, cu greu, le duse în cameră. George se făcuse nevăzut,

dar nu îi mai păsa. Nu avea decât o prioritate: fetiţele. După ce le culcă, se duse la maşină să aducă lucrurile necesare pentru noapte şi privi ceasul. Era deja două dimineaţa. Lăsă uşa camerei descuiată pentru cazul în care soţul ei se hotăra să se întoarcă, se întinse lângă copii şi adormi profund.

Un zgomot ciudat o trezi şi, privindu-şi telefonul, văzu că era ora cinci. Auzise un foşnet şi, ca prin vis, uşa. Se ridică cu greu, se târî până la uşă şi o deschise. Pe canapeaua de pe hol, îl găsi pe George, răvăşit ca după o beţie.

— George…

— Iartă-mă… îngăimă el, plângând încet.

— George, intră în camera şi întinde-te. Nu mai sta aici. Eşti obosit. Suntem toţi obosiţi.

— De ce nu mă vrei? întrebă el ca un copil plângăcios. Eu te iubesc atât de mult! Mi-aş fi dat viaţa pentru tine!

Dora oftă adânc. Ar fi vrut să îl ia în braţe ca pe un copil, să îi aline durerea, atât cât putea, dar ştia că orice gest era hazardat şi îi era teamă să se apropie.

— Dacă măcar mi-ai fi spus că eşti cu cineva… Mi-aş fi găsit şi eu o fată… spuse el suspinând.

— Astea nu sunt discuţii pe care le putem avea la cinci dimineaţa, după două nopţi nedormite. Suntem epuizaţi amândoi. Hai să te odihneşti şi vorbim când ne trezim.

— Eu nu te-am înşelat niciodată! continuă el. Pe mine nu m-a iubit nimeni niciodată. De ce nu mi-ai lăsat timp să îmi găsesc şi eu pe cineva? Pe măsură ce vorbea, tonul se ridica, ajungând din nou la frecvenţe înalte. Nu e drept! Sun-o pe Alexia! Sun-o acum!

— George, cred că nu mai eşti coerent…

— Am zis să o suni acum! urlă el, regăsindu-şi dintr-odată energia.

— Cum să o sun pe Alexia?!

— Sun-o şi întreab-o dacă mă iubeşte! răcni el.

Dora credea că înnebuneşte ea. Alexia era o bună prietenă de-a lui George. O fată deosebit de inteligentă, precoce pentru frageda ei vârstă. O cunoscuseră când avea şaptesprezece ani şi încă de pe atunci era strălucită. Dora o bănuise că e îndrăgostită de George, care era cu zece ani mai mare decât ea, şi simţise ghimpele geloziei. Dar cu cât o cunoscuse mai bine, cu atât o respectase şi o admirase mai mult. Nu se văzuseră de foarte multă vreme. Cum să o sune să îi spună asemenea enormitate?

— Sun-o! urlă George din nou.

— George, în ţară e şase dimineaţa. Cum să o deranjez la ora aceasta? încercă Dora să îl ducă cu vorba.

— Ţi-am zis să o suni, altfel nu ştii ce te aşteaptă, îi răspunse el, şuierând cuvintele printre dinţi. Alexia se trezeşte întotdeauna devreme.

Dorei i se făcuse frică de-a dreptul. Nu ştia de ce anume, dar o frică iraţională pusese stăpânire pe ea. Simţea pericolul prin toţi porii şi execută comanda fără a crâcni. Alexia nu răspunse.

— Insistă! urlă George, rămânând aproape de ea pentru a se asigura că o sună de-adevăratelea.

Dora mai încercă de câteva ori şi, văzând că nu răspunde, îi trimise un mesaj.

— Dă-mi să văd ce scrii! se răsti el, smulgându-i telefonul.

„Sună-mă, te rog, imediat ce primeşti mesajul acesta. E important şi urgent. Mulţumesc mult! Dora.“

— Aha, deci nu spui numai minciuni. Din când în când mai faci şi ce ţi se zice! Sau poate faci talente numai cu mine şi cu Călin eşti mieluşel…

Telefonul sună şi Dora se simţi salvată de clopoţel. Era între ciocan şi nicovală şi, cu ultimele forţe, îi spuse lui George:

— Eu nu pot să fac asta! Ai ceva să-i spui, nu ai decât să o faci tu!

George se uită la ea cu o privire ucigaşă, apropiindu-se lent. Dora avu impresia că şarpele avea să îi sară direct la beregată şi, paralizată de frică, răspunse.

— Alexia, mulţumesc mult că m-ai sunat înapoi. Scuză-mă că te deranjez la ora asta…

— Dora, nu te aud.

— Mă auzi?

— Dora?

— Stai că nu am semnal aici. Îi făcu semn lui George şi se îndepărtă.

Era suficient de departe pentru a încerca să o avertizeze pe Alexia de situaţia în care se află, prea aproape pentru a putea vorbi deschis. El o pândea ca pe o pradă, gata să-i sară la jugulară.

— Alexia, ascultă-mă bine şi cu atenţie. S-au întâmplat mai multe lucruri pe care nu ţi le pot povesti acum. Suntem toţi patru în drum spre ţară. Eu şi George ne despărţim. George nu e bine deloc şi mi-a cerut să îţi pun o întrebare.

— Dora, sunteţi bine? Ai o voce ciudată.

— Alexia, nu îţi pot explica acum. Trebuie să îţi spun un lucru dificil pentru mine, dar înţelege că trebuie… apăsă intenţionat ultimul cuvânt pentru a-i da Alexiei indicii.

— OK, să înţeleg că el ascultă…

— Exact. Îmi cer scuze pentru ceea ce te voi întreba şi mă costă foarte mult să o fac… Dora încercă să îşi facă curaj să meargă mai departe. Conta pe inteligenţa ieşită din comun a Alexiei pentru a nu fi luată drept nebună.

— Înţeleg. Spune liniştită.

— George vrea să ştie dacă, ajungând în ţară, poate să plângă în braţele tale.

Alexia nu răspunse imediat, iar Dora îl văzu pe George că începe să se agite.

— Dora, eu ţin foarte mult şi la el şi la tine. Răspunsul meu este următorul: poate veni oricând la mine să găsească un umăr pe care să plângă. Dar exclusiv ca prietenă.

— Îţi mulţumesc, Alexia… Îmi pare rău… şopti ea, aproape imperceptibil, pentru ca George să nu o audă.

Lacrimile îi şiroiau pe faţă de emoţie, frustrare, nervozitate, revoltă. Îl văzu că se apropie.

— Vorbim când ajungem, mai spuse ea şi închise.

— De ce nu ai întrebat-o dacă mă iu-beş-teee? răcni el cu ochii injectaţi. Nici măcar pe asta nu ai putut să mi-o laşi? De-astea-mi eşti? Dar ai să vezi tu! O să plec cu ea la Las Vegas şi tu, drăguţo, vei fi cea care va plăti biletele. Ce, crezi că scapi aşa uşor? Şi va trebui să mai scoţi ceva bani, că trebuie să trăim şi noi din ceva acolo!

Dora se întrebă cum de continua să se mai mire după toate ororile pe care le auzise. Îl lăsă să îşi continue urletele, dar cu cât se ambala mai tare, cu atât răcnetele violente şi injuriile răsunătoare începeau să stârnească reacţii în hotel. Uşi deschise pe furiş, priviri dezaprobatoare însoţeau delirul. Când defularea lui ajunse la apogeu, George îi azvârli din nou telefonul, paşaportul şi cardul în faţă, o anunţă că se sinucide şi plecă fără să se uite înapoi. Dora îl căută prin împrejurimi şi îl aşteptă trei ore. Apoi sună la poliţie.

Cu promptitudine nemţească, două maşini cu girofarurile pornite se prezentară la apel, stârnind curiozitatea turiştilor. Dora explică ce se întâmplase. O maşină porni în căutarea lui, cealaltă rămase cu ea, transmiţând semnalmentele.

După o jumătate de oră, George apăru de neunde, iar Eva îi sări în braţe. Poliţiştii îl legitimară şi începură interogatoriul. Când îl întrebară de ce a spus că pleacă să se sinucidă, el răspunse candid:

— Cum să mă sinucid?! Eu sunt credincios! E cel mai mare păcat al creştinătăţii! Nu aş face aşa ceva niciodată!

— Şi totuşi, asta i-aţi spus soţiei dumneavoastră.

— A fost o glumă, răspunse el zâmbind jenat.

La sfârşitul discuţiilor, poliţistul o trase deoparte pe Dora şi îi spuse că, din păcate, nu poate face absolut nimic, dar că era cazul ca soţul ei să consulte un doctor. Îi ură curaj şi Dora rămase singură să înfrunte demonul. George se urcă cuminte în maşină, în stânga şoferului, şi adormi în clipa următoare.

Înainte de a se urca la volan, Dora văzu mesajele îngrijorate ale lui Călin şi îi răspunse.

„Sărutări din mijlocul delirului!”

„Eşti bine?”

„Am trăit zile mai bune, dar, ca de obicei, voi supravieţui! Mai am 1400 de kilometri şi nu cei mai uşori.”

„Germania?! De ce? Serviciu?”

„Nu, iubitul meu! Vine trupa de şoc în ţară! xoxo din Nürnberg!”

„Ai grijă…”

Timp de încă patruzeci şi opt de ore, Dora trăi într-un montagnes russes. Ca o leoaică ce îşi protejează puii, înainta prin ceaţă. În timpul nopţii următoare, George

dispăru din nou şi îl recuperă a doua zi la patruzeci de kilometri de locul de unde plecase. În total mai fugise de cinci ori şi, până să ajungă la intrarea în oraş, se transformase într-o legumă. Plângea în hohote, repetând ca un disc zgâriat:

— Du-mă la spital! Închide-mă! Du-mă la spital!

Era primul moment de luciditate pe care îl avea de la începutul călătoriei.

Dora nu se opri până la cabinetul psihologului pe care reuşise să îl găsească la distanţă, prin intervenţii. Îi explică datele problemei şi, după ce acesta petrecu o oră cu George, concluzia o doborî:

— Doamnă, pentru soţul dumneavoastră nu pot face nimic. E de domeniul psihiatriei. În schimb, dumneavoastră aveţi nevoie de serviciile mele.

Fuga

Dora reuşea cu greu să facă faţă realităţii. Avea impresia că viaţa ei se transformase într-o telenovelă în care un scenarist lipsit de talent îşi satisfăcea fanteziile neasumate. Rolul pe care ajunsese să îl joace răsturna orice logică şi îi era peste putinţă să accepte că este vorba despre ea.

În Bucureşti, George îşi continuase ieşirile imprevizibile, iar ea îi interzisese accesul în apartament. Îi dădea posibilitatea să vadă fetiţele, dar în afara casei, pentru a evita orice incident. Rugăminţile ei de a-l face să urmeze un tratament se loviră de refuzul lui. Susţinea că nu are nimic. Lumea pe dos era singura imagine care mai reuşea să descrie viaţa Dorei.

Pe Călin îl văzu doar câteva minute înainte de a pleca la mare cu fetiţele. Teama că George i-ar fi putut surprinde o făcuse să fie de o precauţie care friza teoria complotului. Ar fi vrut să îi sară în braţe, dar în clipa în care el se apropie de ea, simţi frica în stadiul cel mai pur. Avea impresia că George o pândeşte şi că se va năpusti asupra ei. Călin ştia doar că soţul ei descoperise schimbul lor de mesaje, nu şi ce se întâmplase.

— Cum eşti? o întrebă el privind-o îngrijorat.

Dora nu răspunse. Ridică mâna stângă cu palma spre ea, lăsându-l să tragă concluzia. Călin se schimbă la faţă.

— Atât de grav?

Dora nu putea vorbi. Emoţiile ultimelor zile, oboseala şi prezenţa lui îi zdruncinaseră complet stăpânirea de sine. Călin o strânse în braţe şi o mângâie îndelung. Ea făcu eforturi disperate să nu izbucnească în plâns.

— Mi-a fost dor de tine!

— Şi mie, murmură ea, la capătul puterilor.

— Când ne putem vedea, să stăm de vorbă?

— Nu ştiu. Plec la mare cu fetiţele. Poate la întoarcere.

— Până atunci, nu poţi deloc?

— George vine săptămâna viitoare să mă înlocuiască două zile. Trebuie să rezolv o problemă la Galaţi. Poate doar acolo.

— Fetiţele rămân cu el?

— Nu numai cu el. Carmen, bona lor, o să fie prezentă tot timpul.

— Atunci vin cu tine la Galaţi.

— Te ţin la curent.

— Ai grijă de tine!

Zilele la mare readuseră o notă de normalitate în viaţa zdruncinată a Dorei. Vederea fetiţelor zburdând pe plajă, bălăcindu-se în valuri, rumenindu-se la soare o

reconcilie temporar cu absurditatea vieţii. Calmul aparent îi lăsă un timp de respiro, pe care încercă să îl trăiască din plin, conştientă că nu avea să dureze.

George sosi la mare ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Văzându-i aerele de tată perfect şi soţ iubitor, Dora se întrebă dacă nu cumva totul se întâmpla doar în capul ei.

Călin ajunse primul la Galaţi. Se duse la hotel şi se instală pe terasa cu vedere pe faleza Dunării, aşteptând-o. Nu ştia prea mult din ce i se întâmpla Dorei, dar se simţea copleşit. Când îi văzuse mâna fără verighetă, rămăsese fără aer. Mâna aceea, la care râvnise atâţia ani, era din nou liberă, iar el tot nu o putea avea. Se simţea copleşit de responsabilitatea pe care o purta în drama pe care o trăia Dora, descumpănit de dezechilibrul ce se crea între ei. Până în momentul acela, soarta fusese la fel de ironică cu amândoi: erau căsătoriţi, fiecare cu altcineva. Problema unei relaţii oficiale nu existase. Între timp, soarta hotărâse să le mai joace o festă: acum ea era liberă, iar el nu mai avea niciun argument pentru a o păstra lângă el. Ce-i putea oferi acestei femei ce avea totul? Câteva ore de dragoste de care ea avea cu siguranţă să se sature curând?

Gândindu-se la asta, Călin simţi din nou durerea aceea atât de familiară, ca şi cum o parte din el se rupea, părăsindu-i corpul, iar tristeţea anilor trecuţi ieşi la suprafaţă.

O auzi pe Dora bătând la uşă, iar vederea ei, arsă de soare, cu părul natural, cum nu îl văzuse de mult, îi umplu sufletul de o fericire dureroasă. O luă în braţe fără a o lăsa să vorbească, astupându-i gura cu a lui, surd la cererea ei de a se duce să se aranjeze. Plecase direct de pe plajă, avea încă sare pe ea…

O iubea şi dulce şi sărată, cu hainele ei ridicole, ca scoasă din cutie ori de câte ori se întâlneau, dar mai ales acoperită doar de săruturile lui şi cu acel zâmbet strălucitor în ochi. O iubea cu părul perfect aranjat la coafor, dar o iubea mai ales cu părul împrăştiat neglijent pe pernă. Împărtăşise cu ea lucruri pe care nu le împărtăşise niciodată cu o femeie şi se lupta să nu îşi piardă minţile în această vrajă ce i le întuneca la apropierea ei. Îşi lăsă dorul să se adape până la epuizare şi abia apoi slobozi cuvintele:

— Mi-a fost dor de tine… Îşi dădu seama că de fiecare dată când o vedea, era primul gând coerent care îi venea în minte.

Mâncară pe o terasă, iar Dora îi povesti cu detaşarea ei rece câte ceva din cele întâmplate în ultimele săptămâni. Călin îi cunoştea prea bine această atitudine. Nu prevestea nimic bun. Ea nu voia să arate ce simţea, nu recunoştea că suferă; nu făcea decât să relateze o înşiruire de evenimente care, în aparenţă, nu o atingeau. Dar el îi ghicea neliniştea în spatele fermităţii şi determinării. Se simţi din nou responsabil şi neputincios. Apoi discuţia alunecă uşor spre subiecte neutre, pentru a-i apropia din nou în poveştile despre copii. Miezul nopţii îi prinse pe faleză, plimbându-se şi ţinându-se de mână.

— Ştii ce mi-ar plăcea să fac acum? întrebă Dora.

— Ce?

— Să mă plimb cu vaporul. Nu am mai fost de mult, spuse ea cu privirea pierdută în luminiţele oglindite în Dunăre.

Călin o trase uşor de mână şi îi spuse:

— Vino cu mine.

Se apropie cu paşi repezi de marginea falezei şi începu să coboare treptele. Dora îl urmă şi remarcă lumina unei bărci.

Câteva minute mai târziu, erau în mijlocul apei, legănaţi de valuri şi duşi de curent. Dora stătea lipită de el, fericită cum i se întâmplase rareori să fie. Călin îi ridică bărbia şi o privi adânc în ochi.

— Nu ştiu ce va fi în viitor. Dar să ştii că te iubesc!

Două zile trecură ca două ceasuri şi, cu inima strânsă, Dora trebui să se întoarcă la viaţa ei reală.

Când ajunse la mare, bagajele erau deja pregătite. Faţa închisă şi vorbele tăioase ale lui George o puseră imediat în gardă. Maşina era plină până la plafon, iar locul rămas între scaunele fetelor, neîncăpător. Dora acceptă să urce în spate, înghesuită, dar starea lui George o îngrijora. Când acesta demară în trombă, pe Dora o trecură fiorii. Evită să comenteze pentru a nu-l stârni, dar stătea înghesuită, strivită de scaune şi înfricoşată. Aglomeraţia de pe litoral îi făcu să înainteze încet, dar odată ajunşi pe autostradă, George începu să gonească. Îşi reluase monologul incoerent, lansându-i din când în când câte o replică dureroasă, dar ea era hotărâtă să suporte până la capăt. Nu avea de ales. Tăcerea ei îl întărâtă însă şi mai tare. Începu să ridice tonul şi să accelereze. Bona fetiţelor, Carmen, începu să se foiască îngrijorată, rugându-l să meargă mai încet. Indiferent la rugăminţile ei, George îşi continuă litania neagră, plină de insulte la adresa Dorei.

— Sunt la 140. Spune-mi câţi ani are! spuse el ameninţător.

Dora nu răspunse.

— Sunt la 150. Spune-mi câţi ani are! repetă el, apăsând şi mai mult pe accelerator, depăşind la limită maşinile care îi ieşeau în cale.

— George, te rog să conduci mai încet, îi spuse ea prinzându-se cu ambele mâini de scaunele din faţă.

— Sunt la 160. Spune-mi câţi ani are!

— George, te rog să conduci mai încet!

— Sunt la 170. Pui viaţa copiilor în pericol! Spune-mi câţi ani are! continuă el cu o voce ieşită ca din mormânt. Tăie faţa maşinii din dreapta, trecând pe banda de urgenţă, aproape de parapet.

— George! Te implor să conduci mai încet! strigă Carmen, izbucnind în plâns.

— Mi-e rău! Cred că vomit, spuse Dora ducându-şi mâna la gură, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji. OPREŞTE MAŞINAAA! strigă disperată.

— George, Dora vomită! Opreşte maşina! strigă şi Carmen, la limita nervilor.

Cu un viraj periculos şi scrâşnet de pneuri, George ieşi de pe autostradă pentru a intra în benzinăria ce, dintr-o întâmplare ţinând de miracol, apăruse în calea lor. În momentul în care maşina se opri, Dora deschise portiera şi o rupse la fugă spre

intrarea în magazin. Se repezi la casă şi, agitată, o rugă pe casieră să anunţe poliţia. Ştia că dacă George îşi dă seama ce face, avea să se termine rău. Nu avu timp să termine de scris numărul plăcii de înmatriculare, când îl văzu intrând în goană după ea. Dora îi trase hârtia din faţă vânzătoarei uimite şi se refugie în toaletă. De acolo putea suna la poliţie. Dar George intră după ea. Dora se prefăcu că vomită, plângând în hohote. Un gând îi trecu prin minte ca un fulger, panicând-o. La starea în care era, George ar fi putut pleca cu fetiţele, fără ea. Trebuia să se întoarcă.

— Ai anunţat poliţia? Spune? Ai anunţat poliţia? urlă George scos din minţi.

— Nu! Dar o s-o fac! Ne-ai pus viaţa în pericol! îi strigă ea, isterică, tremurând din tot corpul. Se îndreptă spre ieşire, dar George se ţinea după ea.

— Tu ai pus viaţa copiilor în pericol. Eu nu am făcut nimic, spuse el, dintr-odată calm, ca şi cum furtuna trecuse.

— George, ai nevoie de tratament! Ţi-ai pierdut controlul! Vrei să ne bagi pe toţi în mormânt?

— Exagerezi ca de obicei. Hai, calmează-te şi nu mai face scene. Şi lasă poliţia. Nu ai de ce să îţi faci probleme. Uite, o să conduc încet.

— George, îţi jur pe ce am mai sfânt că, dacă depăşeşti 100 la oră, sun pe loc la poliţie! Dintr-un motiv care Dorei îi scăpa, George părea să reacţioneze doar la acest cuvânt: poliţie.

Se urcă în maşină, linişti fetiţele şi, într-o linişte mormântală, porniră din nou pe autostradă. Dora ţinea demonstrativ telefonul în mână, cu degetul pregătit să apeleze numărul de urgenţă la cea mai mică mişcare greşită, crispându-se la fiecare manevră de accelerare. George comenta din când în când, dar ea rămase cu ochii pironiţi pe şosea, cu mintea goală de orice gând, altul decât al destinaţiei. Hotărâse să ducă fetiţele acasă la bonă, care fusese pusă la curent cu evenimentele prin mesajele pe care i le trimisese în timpul drumului. Când ajunseră, Carmen duse fetiţele în casă, iar Dora începu să scoată bagajele din maşină. Mircea, soţul lui Carmen, se apropie de George încercând să-i vorbească, dar acesta îl evită. O urmărea pe Dora şi, într-o clipă de neatenţie, îi smulse telefonul şi o luă la fugă spre maşină. Dora pierdu câteva secunde înainte de a înţelege ce se întâmplă, apoi începu să alerge din răsputeri, ca să-l ajungă. Călin era din nou în pericol, iar ea nu îl putea lăsa pe George să îi facă vreun rău. Îl ajunse din urmă, se agăţă de el, dar George o lovi. Căzu, se ridică şi se agăţă din nou de el.

— Mircea, e telefonul meu! E telefonul meu! începu George să strige din maşină, în timp ce Dora se zbătea să ajungă la mâna lui.

Mircea asista consternat la scena ce se derula sub ochii lui. Nu voia să intervină, dar înţelese că lucrurile sunt grave. Vecinii începură să ameninţe că anunţă poliţia, iar George o lovea pe Dora. Ezită, apoi deschise portiera din stânga şi îi smulse lui George telefonul din mână. Dora încercă să se retragă, dar George îi smulse lănţişorul de la gât şi, îmbrâncind-o afară din maşină, vârî cheile în contact. Dora păli când George apăsă pe acceleraţie, plecând cu viteză maximă de pe loc, pe o

stradă în mijlocul căreia se jucau câţiva copii. Se prăbuşi plângând în braţele lui Mircea.

După ce se mai linişti, intră în casă să vadă fetiţele. Din fericire, acestea nu văzuseră şi nu auziseră nimic.

Când ieşi din nou, după câteva minute, îşi dădu seama că valiza ei dispăruse. Un mesaj apărut în acel moment pe telefon. George pierduse orice contact cu realitatea:

„Tu mi-ai furat viaţa, eu ţi-am furat valiza!"

Dora începu să fumeze tremurând, iar Mircea şi Carmen încercară să o liniştească, în timp ce fetele se jucau pe peluză. Dora le povesti tot ce se întâmplase, iar ei ascultară fără a le veni să creadă.

Se cunoşteau de mulţi ani, dar nicio clipă nu bănuiseră ce se întâmplă în casa lor. Dacă nu ar fi trăit alături de ea evenimentele recente, probabil ar fi crezut că le inventează.

Stăteau de o oră de vorbă când văzură maşina oprindu-se în faţa porţii. George veni agale spre ei cu o sticlă de whisky în mână. Se lăsă să cadă greu pe un scaun.

— Îmi pare rău… spuse el încet, fără a-i privi. Îşi scotoci apoi prin buzunare şi scoase demonstrativ o cutiuţă cu medicamente, pe care o puse alături de sticlă, pe masă. Sunt medicamentele pe care mi le-a dat psihiatrul, spuse el, sub privirile consternate ale celor prezenţi.

Eva îl văzu şi veni să îi sară în braţe. George începu să plângă, iar Eva, panicată, începu să plângă şi ea, cu sughiţuri.

— Tati! De ce plângi? De ce plângi, tati?

— Eva, tati trebuie să plece într-o călătorie fără întoarcere.

Dora crezu că îi cade cerul în cap şi nu fu în stare să facă nicio mişcare. Plângea mut, devenită o stană de piatră.

— Tati, dar o să te pot măcar să te sun? îl întrebă rugătoare Eva.

— Nu. Dar o să-ţi explice mami unde sunt… Dora, ai aici o scrisoare cu ultimele mele dorinţe. Te rog să mă ierţi. Nu am vrut să vă fac rău. Eu te iubesc! Tot ce am făcut a fost întotdeauna pentru familie!

Dora o smulse pe Eva din braţele lui, privindu-l cu ură. Eva continuă să plângă, văzându-şi tatăl cum se îndepărta.

— Tati! Tati! strigă ea fără să înţeleagă ce se petrece.

Dora încercă să o liniştească apoi, calmă, sună la poliţie. Căutările durară ore în şir, dar nimeni nu reuşi să dea de urma lui George. Spre miezul nopţii, începură să curgă mesajele ameninţătoare, iar în momentul în care George scrise că ştie cine e Călin şi că îi va distruge familia, Dora crezu că se prăbuşeşte. Îi trimise lui Călin un mesaj de avertizare, iar acesta o sună.

— Îmi pare rău că te-am amestecat în povestea asta, spuse ea distrusă. Îmi pare atât de rău…

— Nu ai de ce să îţi pară rău. Nu mi-e de mine, abia îl aştept. Numai să se apropie de familia mea, că îşi va blestema zilele. Tu eşti bine?

— Supravieţuiesc.

Dora plecă din ţară a doua zi la prânz. Găsise o persoană care să o însoţească în miile de kilometri pe care le avea de făcut cu fetiţele, până la Londra. În prima noapte poposiră la graniţă, în a doua, Dora hotărî să continue, mânată de groaza viscerală care o stăpânea. La prima ora a dimineţii celei de-a treia zi erau acasă. Dora mulţumi cerului că îi dăduse forţa să reziste. Şi se rugă să rămână pe linia de plutire. Fetiţele nu o mai aveau decât pe ea.

O maşină căzută din cer

Ceasul sună şi Dora se trezi ca la armată. Noaptea îi lăsase o oră de somn, între gânduri chinuitoare, coşmaruri, biberoane şi pampers. Nu îşi mai simţea muşchii, refuzau să răspundă la comenzi simple, dar voinţa îi mobiliză ca într-un joc de marionete. Nu vedea pe unde merge, doar instinctul îi călăuzea paşii spre bucătărie. Făcea gesturi reflexe, nu părea să fie conştientă de mişcările ei. Dulapul din stânga, sus, cutia de lapte, dulapul de jos, pe mijloc, apă plată pentru bebeluşi, platoul de lângă chiuvetă, biberonul. Dulapul de sus în mijloc, cerealele, frigider, lapte, primul sertar, lingură, pe bufet, şerveţele. Pregăti micul dejun pentru fetiţe, făcu un duş pentru a-şi da impresia că funcţionează, se îmbrăcă şi le trezi încet. Eva, prost dispusă ca în fiecare dimineaţă de când se întorseseră, plângând din orice, îşi mânca cerealele protestând împotriva obligaţiei de a merge la grădiniţă. Stela nu voia să stea decât în braţele mamei şi, ori de câte ori Dora încerca să o pună jos, începea şi ea să plângă.

Îmbrăcatul fu o nouă încercare în care mamă şi fiică îşi confruntară voinţele. Eva refuza fiecare ţinută propusă.

— Vreau costumul de baie şi vesta de salvare, ţipă ea, facându-se auzită până la ultimul etaj al blocului

— Puiul meu, afară e frig, nu ne putem îmbrăca de plajă. Şi ştii că la grădiniţă nu te lasă cu vesta de salvare.

Cu cât rugăminţile ei erau mai blânde, cu atât Eva ţipa mai tare, bătând din picioare. Dora încercă să îşi păstreze calmul, dar ceasul o obligă să schimbe tactica. O puse pe Stela în pătuţ şi, încercând să facă abstracţie de tânguielile ei, o luă pe Eva în braţe, obligând-o să se îmbrace. Eva urla ca din gură de şarpe, zbătându-se în braţele ei ca şi cum o ducea la abator. Vacarmul era de nedescris şi, ţinând cont de oră, Dorei îi era teamă că avea să primească reclamaţii de la vecini. Nici ei nu i-ar fi plăcut să se trezească în fiecare dimineaţă în ţipete şi trânteli.

Într-un târziu, reuşi să le scoată din casă. Se chinui să bage căruţul în liftul minuscul, blocă uşa cu roata şi o luă la fugă după Eva, care o zbughise spre scări. O luă pe sus, cu ţipete şi mai stridente, şi închise cu greu uşa liftului. Trecu prin faţa femeii de serviciu salutând cu ochii în pământ, ruşinată de privirea mustrătoare a celei care era martora eşecului ei ca mamă. Ajunse la maşină, Eva se prinse cu mâinile de mâner şi începu să ţipe că nu vrea să urce. Stela începu să plângă şi ea. Dorei îi dădură lacrimile de frustrare şi epuizare, dar nu avea de ales. O lăsă pe Stela să plângă în cărucior, îi dezlipi Evei degeţelele, unul câte unul, de pe mâner, sărutând-o în ciuda ţipetelor ei isterice, spunându-i cât o iubeşte. Îi puse cu forţa centura şi se întoarse spre fetiţa congestionată la faţă de atâta plâns. Trecătorii priveau curioşi acest trio dezlânat şi tabloul era ca o scenă de film: Dora, cu

trăsăturile trase, ochii rătăciţi, părul lipit de transpiraţie pe tâmple şi pe ceafa, hainele dezordonate, copiii plângând ca şi cum cineva i-ar fi maltratat, ţipându-şi fiecare disperarea.

Dora se urcă la volan şi trase aer în piept.

— Ce spuneţi? Punem puţină muzică? întrebă ea împăciuitoare, încercând să detensioneze atmosfera. Un nou val de proteste îi întâmpină propunerea şi, până la şcoală, ţipetele şi plânsetele o aduseră la capătul nervilor.

Se învârti de mai multe ori prin cartier în căutarea unui loc de parcare, dar i se părea normal să nu găsească. Când lucrurile merg prost, merg prost pe toată linia. Disperată, se opri în faţa intrării, puse avariile şi se dădu jos din maşină. O salvă asurzitoare de claxoane îi insultă decizia, şoferi nemulţumiţi se opriră pe rând în dreptul ei pentru a-şi spune părerea, dar Dorei nu-i mai păsa de propria-i lipsa de civism. O luă pe Stela în braţe şi se luptă cu Eva pentru a o extrage din maşină. Ţipetele ei atraseră atenţia mamelor bine îmbrăcate, cu copii model ce mergeau frumos, de mânuţă. Priviri acuzatoare şi câteva comentarii ajunse la urechile ei o făcură să plece capul.

— Iubita mea, ţie îţi place la grădiniţă. O să vă jucaţi, o să cântaţi şi când termini, mami vine să te ia.

— Dar mie nu îmi place la cantinăăăă… începu Eva o nouă tiradă, trântindu-se de această dată pe jos, în mijlocul drumului.

— Puiul meu, dar de ce nu îţi place la cantină? Nu e bună mâncarea?

— E foarte micăăăă… Eu vreau acasă, la Züriiiiiich…

Dora era dezarmată. Ştia că toate schimbările din ultima vreme o afectaseră pe fetiţă şi se simţea vinovată, neputincioasă, disperată.

— Eva, dacă nu îţi place grădiniţa asta, îţi promit că voi găsi alta mult mai frumoasă. Ce zici, vrei?

— Daaa… răspunse ea printre lacrimi.

— Acum trebuie să fii fetiţă cuminte şi ascultătoare şi să te aşezi în rând cu colegii tăi. Uite, educatoarea îţi face semn să te apropii, trebuie să intraţi în clasă.

Dar Eva se agăţă cu disperare de ea, într-un plâns cu sughiţuri.

— Mami, nu pleca! Mami, nu mă lăsa aiiiici!

Dora era distrusă. Cu Stela în braţe şi Eva agăţată de ea, se duse la educatoare.

— Bună ziua, îmi cer scuze… V-am explicat situaţia…

— Nu aveţi de ce să vă faceţi griji, doamnă. Aşa face în fiecare dimineaţă, dar să ştiţi că, la cinci minute după plecarea dumneavoastră, uită complet şi se joacă foarte frumos toată ziua. S-a împrietenit cu două fetiţe şi un băiat şi participă cu entuziasm la toate activităţile. Staţi liniştită, nu este singura care se comportă astfel la plecarea mamei, spuse educatoarea zâmbind înţelegătoare.

— Vă mulţumesc, şopti Dora, uşurată, în ciuda inimii grele.

— Puteţi pleca liniştită. Dacă e vreo problemă, vă sun. Dar până acum, lucrurile au mers foarte bine. O zi frumoasă!

Dora îi întoarse salutul cu ultimele puteri, o mai sărută o dată pe Eva şi se îndreptă spre ieşire, obligându-se să nu se lase abătută de plânsetele disperate pe care le auzea în urma ei. O strânse tare în braţe pe Stela şi se apropie cu paşi repezi de maşină. Începu să îşi facă calcule. Avea să îi ia cel puţin o oră pentru a ajunge la creşă, trebuia să stea cu Stela o oră, ca parte din protocolul de integrare, avea să ajungă foarte târziu la birou. Îi trimise un mesaj asistentei şi se avântă în trafic.

În primele minute merse mai bine decât sperase, regăsindu-şi curajul, dar, cu cât înainta, cu atât şirurile dezordonate de maşini se încurcau mai rău, blocând circulaţia. Când ajunse la prima intersecţie, înţelese descurajată că în mai puţin de douăzeci de minute nu avea cum să iasă de acolo. Nu se mai înainta deloc. Dora întoarse capul pentru a vedea ce face Stela, îngrijorată că nu mai aude niciun sunet. Dar fetiţa adormise. Visa şi zâmbea în somn.

Bubuitura le zgudui fără veste pe amândouă, trezind-o pe Stela şi şocând-o pe Dora. Un Mercedes urcase pe bordură şi, încercând să o depăşească, intrase în maşina ei. Şoferul nu se opri în urma impactului, dimpotrivă, accelera şi, smulgând bara de protecţie a Dorei, se infiltră în breşa ce se făcuse între maşina ei şi cea din faţă. Dora rămase o clipă paralizată, privind-o pe Stela. Fetiţa scânci puţin, deranjată de zguduitură, apoi îşi întoarse căpşorul pe partea cealaltă şi se culcă înapoi. Dora deschise uşa şi, în ciuda tocurilor, o luă la fugă în urmărirea maşinii. Trebuia să aibă măcar numărul de înmatriculare. Şoferul unei maşini care văzuse ce s-a întâmplat tăie calea Mercedesului, blocându-i trecerea şi obligându-l să se oprească.

Dora alergă, speriată că viaţa copilului ei fusese pusă în pericol, indignată că vinovatul nu se oprise, frustrată când se gândea la daunele pe care le făcuse. Nu ştia nici dacă mai putea circula cu maşina. Cum avea să ducă fetele la grădiniţă şi la creşă? Cum avea să se ducă la serviciu? Cine avea să se ocupe de reparaţii? Chiar dacă vinovatul nu era ea şi asigurarea acoperea reparaţiile, unde să găsească timp să se mai ocupe şi de asta?!

Bătu furioasă în geamul şoferului şi de la volan coborî o femeie în jur de patruzeci de ani, îmbrăcată într-o rochie cu prinţ leopard, mulată, cu decolteul dând la iveală trei sferturi din anatomia bustului.

— Dacă nu ştii să conduci, ar trebui să stai acasă! începu să ţipe femeia.

Dora rămase consternată în faţa acestei apariţii vulgare, care îşi permitea să o acuze pe ea, când zeci de oameni fuseseră martorii scenei.

— Bună ziua şi dumneavoastră! Vă daţi seama ce aţi făcut? întrebă Dora, încercând să îşi păstreze calmul.

— Ei, mare lucru! Ce am făcut? N-ai decât să-ţi duci maşina la reparat!

— Cred că sunteţi deja datoare cu nişte scuze…

— Scuze… Ce să-ţi zic! Pe mine mă doare spatele şi tu vrei scuze!

— Nu sunt convinsă că mă interesează motivele pentru care conduceţi astfel! Ce mă interesează este că aţi pus viaţa copilului meu în pericol şi că mi-aţi provocat stricăciuni de care nici nu ştiu cum mă voi ocupa!

— Tu te plângi?! La câte am eu pe cap…

Dar Dora îi întoarse spatele. Gândul ei era la Stela, singură în maşină, chiar dacă era la doar câţiva metri. Mercedesul era blocat, nu mai putea fugi, iar partenerii de trafic începuseră să claxoneze din ce în ce mai insistent pentru deblocarea circulaţiei. Alergă la maşină, văzu că bebeluşul doarme liniştit şi, cu piciorul tremurând pe acceleraţie, parcă în spatele Mercedesului. Doamna în rochie cu prinţ leopard, jignită de lipsa de interes cu care erau primite poveştile pe care încercase să le debiteze, îşi începu din nou circul ce îi aminti Dorei cu precizie de discuţiile pe care le surprindea, din când în când, la piaţă. Avea să fie greu să se înţeleagă cu ea.

Salvarea veni din partea domnului care era în Mercedes. Un bărbat în jur de cincizeci de ani, elegant şi cu bun-simţ.

— Bună ziua, doamnă. Sir Rose…

O spuse pe un ton care îi dădu de bănuit că ar trebui să îl cunoască, dar Dora nu mai era în stare să raţioneze. Oboseala, sperietura şi frustrarea o împiedicau să mai judece.

— Îmi cer scuze pentru comportamentul prietenei mele. Rostise apăsat ultimele două cuvinte, cu subînţeles. Maşina este a mea. Nu vă faceţi griji, rezolvăm. Dacă doriţi, puteţi veni la service-ul meu pentru reparaţii.

— Vă mulţumesc pentru propunere. Din păcate, timpul nu îmi permite să ies prea mult din perimetrul meu, aşa că o să apelez la un service din zonă. E suficient să îmi daţi informaţiile legate de asigurarea dumneavoastră şi voi raporta accidentul la poliţie. Nu am timp acum să îi aştept să vină.

— Celia, scoate actele din torpedou. Cea care răspunse la numele de Celia îl anunţă că nu era nimic în locul indicat. Îmi cer scuze, nu prevăzusem să am un accident…

În timp ce Sir Rose vorbea, Dora făcea poze pentru a se asigura că are toate informaţiile necesare.

— Aceasta este cartea de vizită a Celiei.

Managing Director la o firma domiciliată în City, văzu Dora rapid. *Cine ştie cu ce se ocupă firma asta*... îşi spuse ea.

— Vă las şi numărul meu de mobil, pentru orice eventualitate, îi spuse el. Este evident că vina îi aparţine Celiei. I-am spus să se oprească, dar când o femeie are ceva în cap… spuse el încercând să glumească. Dar Dora nu era în stare să glumească. Viaţa ei era un haos din care nu ştia cum avea să iasă. Aş aprecia foarte mult dacă aţi păstra discreţia asupra acestui incident, nu aş vrea să fie… mediatizat… continuă el.

— Nu vă faceţi griji. Nu am timp pentru astfel de ocupaţii, îi spuse Dora şi îi întoarse spatele, plecând năucă.

Maşina mergea, chiar dacă bara de protecţie atârna, senzorii nu mai funcţionau şi eleganta ei maşină sport era o ruină. Stela se trezise şi gângurea veselă în spate.

Dora încercă să se liniştească şi puse muzica preferată a Stelei, o colecţie de cântecele pentru copii din toată lumea: Le ştia pe toate, pe de rost.

Când ajunse la *Il grillo e la formicuzza,* începu să se gândească la versuri. Nu înţelesese niciodată de ce cele mai cunoscute cântece pentru copii erau atât de stupide. În acest cântecel, pe o melodie frumos ritmată, se povesteşte cum greierele şi furnica au hotărât să se căsătorească, dar când intră în biserică, greierele cade şi îşi rupe gâtul. Apoi cântecelul urmăreşte evoluţia stării sănătăţii greierului care agonizează şi moare şi evoluţia stării mentale a furnicii care, de durere, se sinucide. Ce putea învăţa un copil dintr-un astfel de cântec? *Italienii au gusturi îndoielnice. Dar nici francezii nu sunt mai breji,* îşi spuse Dora când CD-ul ajunsese la *Une souris verte.* Un şoarece verde aleargă prin iarbă, este prins de coadă, arătat unor domni, care spun că trebuie băgat în ulei, apoi în apă, pentru a-l transforma într-un melc fierbinte. Cât despre *Der Hahn ist tot,* melodia în care moare cocoşul, Dora nu putea înţelege în niciun fel.

Fără a fi naţionalistă, avea impresia că *Pupăza din tei* avea totuşi mai multă umanitate, transmitea o lecţie de viaţă, abordând cu umor autohton un episod din ceea ce ar fi trebuit să fie copilăria. Încercă să-şi alunge gândul că viaţa pe care le-o impunea copiilor ei nu era una ideală.

Ora pe care o petrecu la creşă o ajută să îşi revină din emoţiile şi din gândurile dimineţii. Dora constată fericită că Stela e perfect în elementul ei. Raja, îngrijitoarea ei, era o marocană planturoasă, toată numai un zâmbet, degajând o căldură şi o bunătate care o transformau într-o adevărată vrăjitoare de bebeluşi. Toţi trăgeau la ea, iar Stela nu scăpase farmecului ei. Acomodarea se făcuse natural şi procesele de conştiinţa ale Dorei nu mai erau atât de intense.

Dilema care i se insinuase în suflet încă de la naşterea Evei rămăsese însă intactă: nu înţelegea sensul vieţii – o mamă trebuie să se ducă la serviciu pentru a plăti o altă mamă ca să se ocupe de copilul ei, iar acea altă mamă, la rândul ei, trebuia să facă acelaşi lucru pentru propriul ei copil. *Viaţa nu e dreaptă…*

Dora se ascunse din nou de gânduri şi, în drum spre birou, îi trimise lui Călin câteva poze de la creşă.

„M-ai topit!“, îi răspunse el.

„Îţi place când râdem cu toţi cei opt dinţi?”

„Voi vă jucaţi sau râdeţi de mine?”

„Nu râdem de tine! Râdem cu şi pentru tine!”

„Doar voi îmi faceţi ziua frumoasă.”

„Facem galerie roz! Forţa să fie cu tine şi să nu te laşi abătut!”

„Aş cam vrea în braţe.”

„Eşti deja!”

Într-un târziu, Dora ajunse la birou. Îşi închise sub cheie sertarele vieţii personale pentru a plonja în ceea ce îi asigura traiul de zi cu zi. Era stresată de atâtea necunoscute şi urgenţele începuseră să se acumuleze. Avea noroc cu noul ei

partener. Steve era un om de o generozitate fără limite, care îi înţelesese situaţia personală.

— Dacă te-am ales, este pentru că ştiu ce valorezi, Dora. Există momente în viaţă în care priorităţile se schimbă. Am încredere în tine şi ştiu că vei fi la înălţime, îi spusese acesta când ea îi mărturisise situaţia în care se află. Dora se simţea profund recunoscătoare pentru deschiderea neaşteptată şi nesperată, promiţându-şi să facă tot ce îi stătea în putinţă pentru a-l face mândru de alegerea sa.

Era în plină şedinţă când numărul grădiniţei se afişă pe ecranul telefonului. Dora ieşi scuzându-se şi răspunse.

— Bună ziua, sunteţi mama Evei?

— Da, s-a întâmplat ceva? întrebă ea sugrumată de emoţie.

— Staţi liniştită, nu s-a întâmplat nimic grav. Doar că în recreaţie Eva a căzut şi s-a lovit. I se clatină cei doi incisivi superiori.

— S-au rupt? Eva e bine? I-a curs sânge? Vin să o iau? întrebă Dora panicată, ţinându-se de perete.

— Acum e bine, se joacă. A fost curăţată la infirmerie. Şi-a pătat puţin rochiţa. A fost mai mult speriată, nu s-a plâns de durere. Dar cred că ar fi mai bine să o vadă un dentist.

— Vă mulţumesc că m-aţi anunţat. Ajung în maximum o oră.

Dora tremura incontrolabil. Suporta orice, mai puţin când era vorba de fetiţe. Respiră de câteva ori adânc pentru a-şi reveni, se întoarse în sala de şedinţe pentru a anunţa că trebuie să plece de urgenţă şi fugi la maşină. Pe drum, începu să dea zeci de telefoane pentru a găsi un dentist dispus să o vadă pe Eva. Aproape renunţase când, cu ajutorul prietenei unei colege de serviciu, găsi o dentistă bună, disponibilă. Preţul consultaţiei o făcu să rămână fără grai câteva clipe, dar sănătatea copilului ei valora mai mult decât cele o sută cincizeci de lire anunţate. Măcar reuşise să obţină o programare.

Ajunsese în apropiere de grădiniţă când văzu o maşină dând cu spatele. Aventura dimineţii îi ascuţise instinctele, încetini. Văzu că e un loc de parcare liber şi înţelese cu părere de rău că maşina încerca să se parcheze acolo. Ar fi putut să îl ia ea, dar din curtoazie se opri pentru a-l lăsa persoanei care îl găsise înaintea ei.

Văzând că maşina se apropie periculos de mult, claxonă uşor pentru a-i atrage atenţia. Senzorii nu mai funcţionau, dar Dora aprecia bine distanţele. Maşina continuă să se apropie şi Dora înfipse mâna în claxon cu personalitate, făcând oamenii de pe stradă să întoarcă capul. Când maşina din faţă se opri cu o bubuitură în a ei, Dora crezu că este victima unei emisiuni de reality-show. Nu putea avea două accidente în aceeaşi zi! Pur şi simplu, nu se putea.

Începu să vocifereze, indiferentă la ridicolul de a vorbi singură, trase frâna de mână şi se duse ţintă spre maşina din faţă. Avea să-şi verse asupra acestui inconştient tot amarul pentru nedreptatea universală. Gândul că şoferul era beat sau leşinase la volan îi traversase mintea, dar nu o mai interesau motivele celorlalţi. Nu mai putea. Era prea mult!

Ajunse în faţa geamului şi, deschizând gura pentru a-şi vărsa veninul, rămase cu gura deschisă, incredulă, gândindu-se că are halucinaţii, că visează, că şi-a pierdut minţile… În maşină nu era nimeni.

Rămase consternată, în mijlocul drumului, în mijlocul claxoanelor şoferilor enervaţi că încurcă circulaţia. Ce nu înţelegeau ei, iar ea nu era în stare să le explice, era că, dacă încerca să tragă maşina pe stânga, maşina-fantomă ar fi continuat să o ia la vale. Prin geam, văzuse că frâna de mână nu era trasă.

— Numai peste mine putea să cadă, din senin, o maşină… spuse Dora cu voce tare, nevenindu-i să creadă.

O trecătoare veni să o vadă.

— Am văzut ce s-a întâmplat. Sunteţi bine?

— Nu înţeleg… A cui e maşina asta?

— Dar de unde a apărut?

— Când am remarcat că dă cu spatele, era lângă Starbucks, spuse Dora. Nu pot nici măcar să îmi mişc maşina. E proptită în a mea.

— Este încuiată?

— Nu ştiu, nici nu am îndrăznit să o ating, răspunse Dora încercând portiera, care se deschise fără nicio dificultate.

— Mda, spuse trecătoarea. A lăsat-o descuiată, în pantă, fără să tragă frâna de mână…

— Nici nu ştiu ce să fac… Mi-aţi putea lăsa numărul dumneavoastră de telefon în cazul în care am nevoie de un martor?

— Desigur! Contaţi pe mine.

Dora îşi notă în telefon numărul şi interpelă alţi trecători care asistaseră la incident, pentru a face acelaşi lucru. După douăzeci de minute de discuţii şi schimb de contacte, îşi făcu apariţia o doamnă respectabilă, elegantă, ce depăşise cu siguranţă şaptezeci de ani. Se îndreptă furioasă spre maşină şi, ajungând în faţa Dorei, începu să ţipe:

— Cine a îndrăznit să îmi mute maşina?

Dora făcu ochii mari, iar martorii scenei izbucniră în râs.

— Doamnă, dumneavoastră ştiţi ce este aceea o frână de mână? întrebă Dora, alegând ironia pentru a evita impoliteţea pură.

— Bineînţeles că ştiu! Cum vă permiteţi să mă insultaţi?

— Uitaţi-vă în maşină! Frâna de mână nu e trasă! V-aţi lăsat maşina în mijlocul drumului, în pantă!

— Nu este adevărat! Cineva a intrat în maşină şi a lăsat frâna de mână!

Dorei îi venea să o strângă de gât. Simţea că mai are puţin şi dă pe dinafară. Nu putea să creadă că aşa ceva i se întâmplă ei. Fetiţa ei o aştepta la grădiniţă, risca să ajungă în întârziere la dentist, iar ea pierdea timpul cu bătrâne senile.

— Doamnă, nu a intrat nimeni în maşina dumneavoastră!

— Şi ce vreţi de la mine? Să nu cumva să îmi spuneţi că eu v-am boţit maşina astfel, spuse bătrâna, arătând spre vestigiile accidentului de dimineaţă, că vă dau în judecată pentru calomnie!

Dora era la capătul nervilor.

— Şi până la urmă, ce vreţi de la mine? adăugă bătrâna înţepată.

— Ştiu că trăiesc pe o altă planetă, dar aţi fi putut măcar să vă cereţi scuze! Luaţi-vă maşina din calea mea şi să nu vă mai văd, că vă denunţ eu pentru lipsă de discernământ! Sunteţi un pericol public şi nici măcar nu vă daţi seama! spuse Dora clocotind.

Se urcă în maşină şi demară în trombă.

Ce avea să îi mai rezerve ziua? Începu să râdă printre lacrimi. Numai ei i se putea întâmpla aşa ceva…

Zona crepusculară

Dora îşi dădea seama că-şi pierde controlul. Era epuizată, mintea obosită îi juca din ce în ce mai des feste, responsabilitatea îi apăsa umerii. Ştia că nu se poate baza decât pe ea însăşi. Călin era acolo, dar departe. Îi făcea bine prezenţa lui necondiţionată, dar lipsa braţelor lui în care să plângă, a mâinii lui care să o acopere pe a ei când îi era greu era insuportabilă. Se învinuia că nu le acordă fetiţelor atenţia de care aveau nevoie, hărţuită între zecile de demersuri administrative, epuizantă de stresul de la birou, obosită de curăţenie, cumpărături şi mâncare.

Hotărî să îşi ia o zi liberă la sfârşitul săptămânii şi să ducă fetiţele la mare. Se gândi că un week-end sub semnul aventurii avea cu siguranţă să le facă bine la toate trei.

În dimineaţa plecării, se pregătiră nerăbdătoare şi, după un mic dejun compus din rămăşiţele cumpărăturilor săptămânii precedente, se avântară în traficul dimineţii însorite de toamnă. Prima sută de mile trecu repede, în cântece pe două voci şi gânguriturі. Cincizeci de mile mai târziu, Eva ceru să meargă la toaletă şi Dora se opri într-o parcare înconjurată de pajişti şi copaci, cu măsuţe de picnic şi jocuri pentru copii. Două familii poposiseră pentru a lua masa în sutele de nuanţe de tablou impresionist ale toamnei şi se pregăteau de plecare. Dora luă o gură de oxigen proaspăt, departe de nebunia vieţii ei.

— Mami, putem să stăm să ne jucăm aici?

— Eva, o să poţi să te joci în voie cu John şi Melissa. Le-am promis că ajungem suficient de devreme încât să profităm din plin de timpul pe care îl avem împreună. Ne aşteaptă multe surprize, aşa că îţi propun să terminăm repede aici şi, peste două ore, nu facem decât să ne jucăm. Bine?

— Bine, mami! spuse Eva ţopăind, îndreptându-se în fugă spre toaletă. Dora o urmă, o schimbă pe Stela şi, în cinci minute, trupa era gata de ultima etapă a drumului.

— Mami, poţi să deschizi maşina?

— Da, stai puţin, nu găsesc cheia.

Cu Stela în braţe, Dorei îi era greu să îşi scotocească prin buzunare. Trecând-o de pe un braţ pe altul, căută cheia, dar nu o găsi. Îşi deschise poşeta şi începu să scormonească în hăul gigantic în care nu găsea niciodată nimic. Puse fetiţa jos, scoase tot din poşetă în râsetele fericite ale Stelei, fascinată de caverna lui Ali-Baba pe care o reprezenta poşeta mamei, însă cheia de la maşină intrase în pământ.

Dora se opri o clipă din căutat. La câte i se întâmplaseră în ultima vreme, nimic nu o mai mira. Începu să râdă, anticipând că ziua risca să fie lungă. Întoarse din nou poşeta cu josul în sus, căutând în fiecare buzunărel, pipăind căptuşeala pentru a detecta vreo cusătură desfăcută care ar fi putut înghiţi cheia. Nimic. Se căută din

nou în buzunare, nimic. Maşina era încuiată, iar ele, pe dinafară. Cercetă cu atenţie cei zece metri de beton care le separau de toaletă, dar şansa nu voia să se arate. Intră în toaletă, verifică fiecare centimetru pătrat în parte. Cheia dispăruse şi pace. Gluma se îngroşa, dar era hotărâtă să nu se dea bătută. Cu toată repulsia pe care o simţea, cercetă gunoiul, caută până şi în scutecul Stelei. Nicio urmă. Se gândi că poate turiştii ce se opriseră mai devreme o găsiseră, dar când ieşi, maşinile plecaseră deja. Erau singure în parcare, în mijlocul pustietăţii.

Nu intră în panică. Scoase din portmoneu cheia mecanică ce descuia uşa şoferului. Nu pornea motorul, dar se puteau măcar adăposti. Soarele se ascunsese în nori şi temperatura scăzuse dintr-odată. În maşină, avea să se concentreze mai bine pentru a găsi o soluţie. Scoase tot din maşină, până la ultima hârtiuţă de biscuiţi, gândindu-se că poate o scăpase când scosese fetiţa, dar asta nu dădu rezultate. Puse mâna pe telefon şi o sună pe Michelle, una dintre cele mai vechi şi mai bune prietene ale ei, o fată gata oricând să ajute.

— Bună, eu sunt. Scuză-mă că te deranjez. Cred că am făcut o boacănă şi am mare nevoie de ajutorul tău. Ne-am oprit…

Dora îşi dădu seama că vorbeşte singură. Telefonul se închisese din senin. Nu era prima dată, de câteva zile i se tot întâmpla, aşa că nu se impacientă. Îl reporni şi o sună din nou pe Michelle.

— Alo, Dora, eşti bine? întrebă Michelle îngrijorată.

— Da, stai liniştită. Să ştii că am probleme cu telefonul, se închide din când în când. Povestea, pe scurt, este că sunt într-o parcare fără magazine, la mijlocul drumului între Londra şi Liverpool, şi am pierdut cheia de la maşină. Nu ştiu cum, cert este că fără cheie, nu pot pleca în nicio direcţie.

— Ai căutat bine? Eşti sigură că ai pierdut-o?

— Îţi dai seama că, dacă te sun, este din lipsă de alternativă, spuse ea, amărâtă.

— Spune-mi cum te pot ajuta.

— Singura idee care mi-a venit este să treci pe la mine pe-acasă, să iei cheia de rezervă şi, dacă poţi, să vii să mi-o aduci. Ştiu că e mult ce îţi cer, dar chiar nu ştiu ce altceva să fac.

— Nicio problemă. Vin. Dar cum fac să intru în apartamentul tău?

— O sun acum pe vecina mea. Ea are cheile de la apartament. Dacă îmi răspunde, te sun imediat înapoi.

Dora sună fără succes la doamna Johnston. Nu răspunse, încercă să o sune din nou pe Michelle, dar telefonul se opri încă o dată. Nervii încercaţi ai Dorei începeau să se clatine, dar nu era momentul să cedeze. În clipa aceea, o maşină de întreţinere a autostrăzii intră în parcare. Şoferul coborî şi veni să vorbească cu ea.

— Aveţi vreo problemă?

— Da, una mare. Am pierdut cheia de la maşină şi nu mai pot pleca.

— Aţi căutat-o bine?

— Într-o oră de când suntem aici, am căutat-o mai mult decât bine. Nu am fost decât la toaletă şi în maşină.

— Mă scuzaţi că îmi permit, dar aţi căutat-o bine prin buzunare? Nu a căzut pe dumneavoastră? Nu s-a agăţat de vreo haină?

— Drept să vă spun, m-am pipăit din cap până în picioare. Din păcate, rezultatul a fost tot acelaşi.

— Era cineva în parcare când aţi venit?

— Da, erau două maşini. Are vreo importanţă?

— Ar putea avea. Cheia nu putea intra în pământ şi cazuri din astea s-au mai întâmplat.

— Ce vreţi să spuneţi?

— S-a apropiat cineva de dumneavoastră?

— Cred că a trecut cineva pe lângă noi, dar nu am fost atentă.

— Doamnă, e ca în metrou. Se apropie de dumneavoastră, vă fură cheia fără să vă daţi seama şi, cât dumneavoastră vă duceţi acasă să luaţi cheia de rezervă, ei pleacă cu maşina.

— Am înţeles. Am fost deci victima unui furt. Toate mi se-ntâmplă numai mie… spuse Dora, mai mult pentru sine. Ce se poate face în astfel de cazuri?

— Nu vă rămâne decât să contactaţi asigurarea, să vă trimită o platformă pentru a lua maşina de aici. Altfel, nu vă garantez că o mai găsiţi mâine.

— Vă mulţumesc! Sun acum.

Fetele începuseră să obosească şi să ceară de mâncare. Dora îi dădu Evei restul de sandviş pe care nu îl mâncase ea. Îi făcu Stelei lapte cu apă rece, îi trimise un mesaj lui Michelle şi sună la compania de asigurare.

— Iată cum putem proceda: vă trimitem o platformă care o să vă transporte maşina într-o parcare securizată. O să vină un taxi să vă ia cu copiii ca să vă ducă la aeroport, unde vă aşteaptă o maşină închiriată. E singura agenţie care va mai fi deschisă la ora la care veţi ajunge. Aveţi douăzeci şi patru de ore ca să vă duceţi acasă şi să recuperaţi cheia de rezervă. După ce restituiţi maşina închiriată, un taxi o să vă ducă înapoi la parcarea securizată, pentru a recupera vehiculul. Ştiu că este complicat, mai ales ţinând cont de faptul că sunteţi cu copiii, dar altă metodă mai simplă nu există.

Dora ascultase cu toată atenţia de care era în stare, în plin vacarm făcut de fetiţele obosite şi înfometate. Voise un week-end sub semnul aventurii, îl avea.

— Am înţeles. Este deja bine că aţi găsit o soluţie. Vă mulţumesc!

Eva era din ce în ce mai agitată, iar Stela nu reuşea să adoarmă din cauza zgomotului făcut de sora ei.

— Eva, ai auzit ce a zis doamna de la asigurare?

— Nu, răspunse ea bosumflată.

— Ne aşteaptă o nouă aventură! Vom călători cu platforma! îi spuse Dora pe un ton şiret, ce anunţa o veste bună.

— Cu platforma? întrebă ea cu ochii mari. Iuhuuu!

— Da, mami! Ţi-am promis o aventură, mă ţin de cuvânt! îi spuse Dora, zâmbindu-i fericită că măcar găsise un mod de a face aşteptarea mai uşoară.

Eva observă cu atenţie fiecare detaliu al tractării maşinii şi se urcă în cabina platformei, într-o stare de surescitare extremă. Tremura de emoţie şi se minuna de toate butoanele, uitându-se când la bord, când în spate, la cablurile ce trăgeau maşina.

— Mami, ce aventurăăă! spuse ea încântată de spectacol.

După ce maşina fu pusă la loc sigur, rămaseră singure în aşteptarea taxiului. Fetele începură din nou să se plângă de foame şi oboseală, dar Dora le liniştea, promiţându-le că vor ajunge repede şi vor mânca ceva bun. Taxiul sosi şi, cu Stela în braţe, Dora transferă scăunelele de maşină. Şoferul nu o ajută. Dar măcar în taxi era cald şi bine. Epuizate, Eva şi Stela adormiră imediat.

Dora profită de calmul din maşină pentru a-i împărtăşi lui Călin peripeţiile lor.

„Dacă ai şti ce am mai făcut şi de data asta, ţi-ai smulge părul din cap. Eu cam cu asta mă ocup în momentul de faţă."

„Ce ai mai fi putut să faci?"

„N-aveam chef să stau acasă şi am găsit cu ce să-mi ocup timpul. M-am oprit într-o parcare în mijlocul pustietăţii pentru pauza de schimbat pampers, am încuiat maşina, mi-am făcut treaba şi, când m-am întors, deschide maşina dacă ai cu ce… Norocul meu că aveam cheia care deschide portiera."

„Deschide, dar porneşte şi motorul?"

„Nu! Se pare că mi s-a furat cheia. E la modă. Am căutat-o pe zece metri pătraţi, până mi-au zis cei de la întreţinerea autostrăzii că se află probabil în posesia celor lângă care parcasem."

„Maşina trebuie dusă la reprezentanţă să îţi programeze *immobiliser*-ul şi să îţi dea cheie nouă. Până atunci să stea doar în loc păzit. Rişti să îţi dispară din parcare, xoxo multe!"

„Am lăsat-o la cei care au remorcat maşina şi am încuiat-o. Mă întorc mâine să o iau… xoxo din Triunghiul Bermudelor!"

„Trebuie să stea în loc păzit până îi schimbi cheia, nu în parcare! Dacă într-adevăr au furat cheia, se poate să-ţi fi pus şi un dispozitiv de urmărire. De aceea trebuie un loc păzit."

„Am plecat deja. Sunt camere de luat vederi, încerc să nu mă mai complic. E doar o maşină. Noi suntem bine, doar asta contează. Dacă o fură, măcar ştiu de ce plătesc asigurare. Am suficiente pe cap ca să mă mai gândesc şi la asta. Nu sunt prăpăstioasă şi nu am de gând să devin."

„Era simplu să o faci să nu pornească. Ai grijă de voi! Te pup!"

Ajunseră la aeroport. Dora le trezi cu greu pe fetiţe şi, din nou, cu Stela în braţe, scoase scăunelele din maşină, singură. Şoferul aşteptă să îşi ia lucrurile şi se făcu nevăzut. Ploua cu găleata şi vântul bătea, tare, mai-mai să le dărâme. Când Dora descoperi că aeroportul era complet închis, pentru prima dată în acea zi, începu să se panicheze. Remarcase de când intraseră în perimetrul aeroportului că nu se zărea nici ţipenie de om, dar nu se aşteptase oricum să vadă prea mare afluenţă într-un aeroport de provincie la o oră înaintată a serii. Încercă toate uşile, dar erau blocate.

Nu aveau nici măcar unde să se adăpostească. O acoperi pe Stela cu păturica şi pe Eva cu propriul ei palton. Tremura de frig şi de oboseală, în culmea disperării, încercă să sune la compania de asigurare, dar telefonul se închise din nou. Izbucni în plâns, dar, când văzu că Eva începe să plângă şi ea, îşi şterse lacrimile, încercând să o liniştească. Reporni cu stoicism telefonul şi reuşi să ia legătura cu asigurarea. După câteva minute, i se confirmă că şoferul greşise aeroportul şi că se întorcea să le ia.

Dora avea impresia că sunt ale nimănui, singure pe lume în miezul nopţii, fără adăpost, în bătaia vântului, a ploii şi a sorţii. Nu aveau de mâncare, erau îngheţate, plecaseră de mai mult de douăsprezece ore de acasă şi nu mai rezistau.

Strânse fetiţele în braţe, încercând să le protejeze cu corpul ei, acuzându-se de iresponsabilitatea de care dăduse dovadă. Şoferul le găsi la capătul puterilor. Îşi ceru scuze fără prea mult zel şi o ajută să instaleze scăunelele copiilor. Ea avea degetele îngheţate.

Dora se gândea cu groază la traseul pe care îl mai avea înainte de a ajunge acasă, pe o vreme devenită câinoasă. Trebuia să se mobilizeze şi să reziste. Ajunseră la aeroport, Dora completă documentele, transferă pentru a cincea oară scăunelele în maşina închiriată, instală fetiţele, cumpără sandvişuri, apă şi cafea şi conduse cele 115 mile fără a se opri. Orele treceau şi Dora încerca să îşi dea putere gândindu-se la Călin, la toate clipele frumoase pe care le trăiseră împreună, la ceea ce simţea când era în braţele lui.

La miezul nopţii, opri în faţă parcării şi începu să râdă, epuizată. Ziua nu se putea termina atât de simplu. Telecomanda care deschidea poarta rămăsese în maşină şi fără ea, nu avea nicio şansă să intre. În cartier nu erau locuri de parcare disponibile la ora aceea şi nu se putea duce prea departe, nu ar fi avut cum să se întoarcă acasă cu fetiţele adormite în braţe. Nu putea conta decât pe întoarcerea vreunui petrecăreţ care să-i deschidă parcarea. După trei sferturi de oră de aşteptare, soarta îi surâse şi, cu ultimele puteri, se scurse până în apartamentul cald şi primitor. Fetiţele se prăbuşiră claie peste grămadă în pat. Dora le dezbrăcă, le înveli, apoi se refugie la duş.

De dimineaţă, Stela fu prima care se trezi, fiindcă stomăcelul ei îşi cerea drepturile. Dora se târî până în bucătărie pentru a-i pregăti laptele şi încercă să o păcălească să mai doarmă puţin. Dar fetiţa hotărâse că o zi însorită trebuia trăită din plin şi îşi trezi sora, îndemnând-o la joacă. În ciuda aventurilor din ziua precedentă, Eva o întrebă pe Dora:

— Mami, când plecăm la mare?

Dora o privi cu tandreţe, o luă în braţe şi îi spuse încet la ureche:

— Cine se îmbracă prima merge la mare! şi se năpusti să-şi ia hainele. Chiotele o urmară şi Eva fugi în camera ei, să se schimbe.

În momentul în care Dora îşi puse cizmele, zgomotul unui obiect căzut pe jos o făcu să izbucnească într-un râs dezarmat. Fără să vadă ce era, înţelese că e cheia de la maşină. Nu avea să înţeleagă niciodată cum în toate acele ore, încercări, urcări şi

coborâri din maşini, platformă, lifturi, scări, cheia rămăsese lipită de ea, nevăzută. Şi-o aminti pe bunica spunând că şi-a băgat dracul coada, ori de câte ori nu îşi găsea ochelarii, şi renunţă să mai încerce să înţeleagă ceea ce era de neînţeles. Atâta timp cât copiii erau bine, totul era bine.

— *Cineva acolo sus mă iubeşte şi mă pune la încercare,* îşi spuse ea în gând, hotărâtă să profite de ceea ce mai rămăsese din week-end.

Amantul necunoscut

Dora trăia cu senzaţia că este la cârma unui vas în plină furtună, fără să vadă nimic altceva decât cerul sumbru şi apele tulburi. Urca pe creasta valurilor pentru a aluneca apoi ameţitor în hăul dintre ele, se simţea strivită de rafalele succesive, ridicându-se în ultima clipă şi redresând vasul. Îşi păstra cu înverşunare calmul şi luciditatea, crezând cu obstinaţie în latura trecătoare a oricărui lucru. Responsabilitatea îi apăsa umerii, dar implicaţiile eşecului îi interziceau să se lase doborâtă. Nu avea dreptul. Ştia că în cele din urmă, până şi soarta avea să se plictisească să o încerce şi atunci avea să-şi regăsească pacea. Trebuia doar să rămână pe linia de plutire.

Ultimele săptămâni fuseseră grele. Pe lângă organizarea zilnică dificilă, trebuise să pregătească un proiect extrem de complex. Era primul de o anvergură atât de mare pe noul post şi voia să îi confirme lui Steve că făcuse alegerea bună aducând-o în echipă. Muncise zi şi noapte, studiase problema din toate unghiurile, anticipase toate obiecţiile posibile, construise strategia cu fineţe şi fler.

La sfârşitul prezentării, Dora ştiu că fusese un succes. Dar îşi dădea seama că o lăsaseră puterile. Simţea că este pe punctul de a leşina, dar reuşi să rămână lucidă până ajunse acasă. Corpul ei funcţiona ca un calculator ce afişează dintr-odată cererea de a fi conectat la o sursă de energie. Iar sursa ei de energie era somnul. Nu avea de ales decât să doarmă. Contrariul ar fi putut avea consecinţe grave în condiţiile de fragilitate fizică şi psihică în care se găsea.

Deschise ochii după mai multe ore, fără a intra în panică. Ţinându-se de perete, se îndreptă încet spre bucătărie. Trebuia să mănânce. Fiecare celulă îşi cerea drepturile şi Dora ştia că e pe muchie de cuţit. Înghiţi mâncare care avea mii de calorii şi, după câteva minute, imaginea înceţoşată de până atunci începu să devină clară. Îşi revenea.

Îşi pregăti o cafea pe care o savură liniştită, apoi începu să îşi verifice mesajele. În clipa următoare, sângele îi îngheţă în vene.

„Tocmai am ieşit din biroul lui Călin Teodorescu. Sună-mă.“

Numele lui Călin scris de George avu impactul unui seism în mintea zbuciumată a Dorei. Toate semnalele de alarmă se puseră în funcţiune până să înţeleagă că acela nu era numele lui de familie. Începu să raţioneze lent, prin filtrul şocului, apoi încercă să înţeleagă despre cine e vorba. Nu cunoştea pe nimeni cu acest nume.

Următorul mesaj al lui George o izbi din nou.

„Teodorescu e la fel de cinstit ca tine. Ţi-ai bătut joc de mine, e plin de bani! O să te huzureşti în casa lui şi copiii tăi vor creşte în opulenţă. Dumnezeu să vă ierte, aşa cum vă iert eu. Ţi-am lăsat ceva la el. Voi termina munca de distrugere pe care aţi început-o fără niciun scrupul şi niciun respect pentru un biet imbecil care s-a

luptat întotdeauna pentru tine şi care te-a iubit până la capăt. Am sacrificat totul pentru tine, dar nu ai fost în stare să apreciezi."

Dora încercă să îşi calmeze tremurul violent şi intră pe internet. În afară de câţiva omonimi minori cu profiluri absurde, nu găsi decât o singură persoană ce corespundea numelui citat de George: directorul unui cunoscut lanţ de hoteluri. Sună la secretariat şi îl ceru la telefon.

— Cine îl caută?

— Nu mă cunoaşte, dar credeţi-mă că va vrea să vorbească cu mine!

— Din păcate, este ocupat şi nu poate prelua convorbiri.

— Am o mare rugăminte. Vă las numele şi numărul meu de telefon. Spuneţi-i măcar că l-am căutat.

— Îi voi transmite.

— Vă mulţumesc. La revedere.

Dora era sfârşită. Urmă un alt mesaj care o şocă:

„Am găsit fotografia pe care aţi făcut-o amândoi la restaurant."

Când telefonul sună, Dora tresări ca şi cum cineva, în întuneric, i-ar fi tăcut o glumă proastă.

— Bună ziua, Călin Teodorescu la telefon. Cine sunteţi, doamnă?!

— Bună ziua, răspunse Dora cu voce sfârşită. În primul rând, îmi cer scuze că v-am contactat, deşi nu ne cunoaştem. Se pare că azi dimineaţă aţi primit vizita soţului meu. Îmi cer scuze, are nişte probleme…

— Doamnă, o întrerupse interlocutorul său, soţul dumneavoastră suferă de schizofrenie paranoică! Din păcate, cunosc foarte bine această patologie, iar simptomele pe care le-am văzut azi dimineaţă sunt revelatoare. E sub tratament?

Dorei i se tăie răsuflarea. Nu îndrăznise niciodată să pună în aceste cuvinte comportamentul lui George, dar ştia că nu e departe de adevăr. I se părea absurd ca o persoană total în afara situaţiei să poată identifica cu atâta uşurinţă şi precizie ce se întâmplă.

— Nu. Din păcate, refuză. Nu există un diagnostic clar, dar probabil aveţi dreptate… Oricum, îmi cer scuze că aţi fost implicat în această situaţie neplăcută.

— Dar nu înţeleg de unde m-a găsit tocmai pe mine!

— Sincer, nici eu nu ştiu. Are cu siguranţă o legătură cu prenumele, dar sunt sute de bărbaţi care se numesc astfel, nu ştiu de ce a ajuns tocmai la dumneavoastră.

— A intrat la mine în birou neinvitat. Am chemat bodyguarzii să îl dea afară, dar am vrut să aud ce are de spus. A urlat că i-am distrus familia, m-a acuzat că sunt amantul dumneavoastră şi a pretins că are poze cu noi. Am încercat să îi demonstrez că nu am nici numărul dumneavoastră în agendă, dar nu a vrut să asculte. Doar răcnea şi mă insulta. Avea ochii tulburi şi nu vorbea coerent. Ah, şi mai e ceva. Înainte de a pleca, a zis că vă plăteşte serviciile şi a aruncat pe jos o bancnotă de o sută de euro.

— Sunt total confuză. Îmi pare sincer rău de acest incident. E de necontrolat. Nu ştiu niciodată până unde va merge.

— Doamnă, sfatul meu este să îl internaţi. Vorbim de o problemă gravă, de un pericol public, nu este de glumit.

— Vă mulţumesc foarte mult. Încă o dată, mii de scuze pentru scena la care aţi asistat. În cazul în care am nevoie de o declaraţie din partea dumneavoastră, aţi fi de acord să o faceţi?

— Puteţi conta pe mine. Vă las coordonatele mele şi mă contactaţi oricând aveţi nevoie.

— Întâmplarea face ca săptămâna viitoare să fiu în ţară. Cu permisiunea dumneavoastră, am să vă sun atunci.

— Sigur, nu e nicio problemă.

Mesajele pline de ură şi insulte continuară să sosească în următoarele zile, iar Dora făcu faţă cu greu hărţuirii continue la care o supunea George. Primea mesaje din două în două minute, navigând între ameninţări şi declaraţii de dragoste, între acuzaţii şi rugăminţi, într-un delir ce depăşea orice imaginaţie.

Când ajunseră în ţară, Teo le aşteptă la aeroport. După ce le îmbrăţişă pe fetiţe, îi spuse Dorei cu voce joasă:

— A trecut George mai devreme pe la mine.

— George?! De ce?! Ce voia?

— Credea că aţi ajuns deja. A trecut să îţi lase un inel cu diamante.

Dora crezu că Teo o ia peste picior.

— Râzi de mine…

— Nu, te plâng de-a dreptul! Are noroc că sunt un om civilizat.

Dora îşi aminti cum, cu ani în urmă, George îi promisese un inel cu diamante la naşterea primului copil. Nu îl primise niciodată.

— Hai să mergem acasă. Discutăm dup-aia.

Dora încercă să se auto-convingă că cele trei zile pe care avea să le petreacă în ţară cu fetiţele aveau să fie plăcute. Refuza să îi acorde lui George dreptul de a le distruge fragilul echilibru pe care şi-l construiseră. Era complet instabil, trecea vizibil de la o stare la alta, iar Dora înţelesese că lucrurile erau mai grave decât crezuse.

Abia se urcaseră în maşină, când primi un apel de la George. Repulsia îi urcă în gât, dându-i senzaţia de vomă. Nu voia să îl audă, să îl vadă, voia doar să dispară din viaţa ei. Trebuia să îl împiedice să îi mai forţeze mâna, trebuia să fie fermă, să nu se mai lase manipulată. Îi trimise un mesaj.

„Dacă vrei să îmi comunici ceva, îmi scrii.“

„Vreau să te văd pentru ultima oară, în Herăstrău.”

„Mă gândesc şi îţi spun.”

„După-amiază, la patru. O ultimă plimbare şi gata.”

„Poate mâine, poate deloc. Nu mă mai inunda cu mesaje.”

„Astăzi. E esenţial. Nu mai pot.”

„Mâine, şi încetează cu hărţuirea.”

„Ai milă de mine.”

Dora simţea că iar va începe să o ameninţe cu sinuciderea şi hotărî să nu se lase impresionată. Nici nu apucă să-i răspundă, că primi încă trei mesaje de la el, unul după altul, la interval de un minut fiecare.

„Dacă nu vii, cu atât mai rău. Nu ne vom mai vedea niciodată."

„Voiam să te văd pentru ultima oară înainte de a muri. M-ai fi putut salva."

„Voiam să mor în braţele tale şi să mă ierţi."

Avea confirmarea. Manipularea începea din nou.

„Te iert. Încetează cu prostiile. Ia-ţi medicamentele. Ne vedem mâine."

„Prea târziu. Sunt pregătit. Nimic nu mă mai reţine."

„În seara asta, la opt."

„Nu am luat niciodată medicamente, nu sunt nebun! Sunt doar nebun după tine şi regret tot răul pe care ţi l-am făcut. M-am schimbat. Ţi-am făcut numai rău, nu te-am făcut niciodată fericită. Nu mai vreau să îţi fac rău, de aceea trebuie să mă duc. Din dragoste pentru tine. Voiam doar să te văd o ultimă dată."

„Aşteaptă-mă până la opt."

„Prea târziu. De ce m-a minţit Teodorescu? Voiam doar să îi zic să aibă grijă de tine. M-ar fi putut salva."

Nervii Dorei începeau să cedeze. Nu îl credea, dar umbra îndoielii nu îi dădea pace. Era totuşi un om tânăr, un bărbat pe care îl iubise. Nu îl putea lăsa să se distrugă astfel. Vru să îi răspundă, dar el i-o luă înainte.

„Numărătoarea inversă a început. Răspunde-mi cu Teodorescu. Ştiu că poliţia mă caută. Păcat că nu sunt în Bucureşti…"

„Dacă nu eşti în Bucureşti, de ce îmi spui să vin în Herăstrău?"

„Răspunde-mi! Vreau să mor ştiind adevărul. De ce m-ai minţit? Te-ai culcat cu el?"

„Ne vedem la opt şi îţi răspund. Spune-mi unde eşti."

„Prea târziu. Sângele îmi curge deja din vene. Adevărul!"

Dora cedă nervos. Sună plângând la poliţie.

Lăsă fetele la Teo şi se aruncă în primul taxi pe care îl găsi. Avea întâlnire cu echipajul poliţiei la intrarea în parc. Căutările începură. Încercă disperată să îl sune pe George, dar el îi respingea apelurile. Îi scrise.

„Mă traumatizezi! Răspunde-mi la telefon!"

„Vin în Herăstrău doar dacă poliţiştii îmi trag un glonţ în cap."

„Spune-mi unde eşti!"

„Sunt la Călin Teodorescu acasă şi o să-l omor."

„Spune-mi unde eşti şi vin în câteva minute!"

„E amantul tău! Ştii unde locuieşte!"

Dora era şocată. Le citi mesajele poliţiştilor.

— Aveţi adresa domnului Teodorescu? o întrebă unul dintre ei.

— Nu, am doar numărul lui. Îl sun… spuse Dora apăsând cu greu pe tastele telefonului. Nu mai avea niciun control asupra mâinilor. Bună seara, domnul Teodorescu?

— La telefon.

— Îmi cer scuze că vă deranjez! Sunt Dora, am vorbit zilele trecute. Ştiu că întrebarea vi se va părea ciudată, dar sunteţi acasă?

— Nu, sunt la câţiva kilometri de Bucureşti, în drum spre casă. S-a întâmplat ceva?

— Încă nu, dar nici nu aş vrea. Sunt cu echipajul de poliţie de la Kiseleff. Soţul meu pretinde că e acasă la dumneavoastră şi ameninţă că vrea să vă omoare. Poliţia vrea să trimită un echipaj la dumneavoastră, dar nu avem adresa.

— Mda… v-o dau fără probleme. Dar staţi liniştită, nu se poate întâmpla nimic. Am camere de luat vederi în oglinzile de la poartă şi pot verifica de la distanţă. Trimit şi o echipă a SPP-ului să verifice. Doamnă, eu vă avertizez că dacă soţul dumneavoastră îmi mai iese în cale trimit mascaţii să se ocupe de el.

— Îmi pare atât de rău… Situaţia degenerează într-un mod pe care nu l-aş fi putut crede cu putinţă vreodată. Trăiesc cu acest om de cincisprezece ani şi nu mi-aş fi imaginat o clipă că se poate ajunge la aşa ceva. În orice caz, vă mulţumesc mult şi, ce să vă spun…

— Staţi liniştită, nu sunteţi dumneavoastră de vină.

Echipajul poliţiei plecase deja spre adresa indicată, aflată la mică distanţă, şi o informă că nu e nici urmă de George în împrejurimi. Ori era ascuns, ori nu fusese niciodată acolo. Căutările în parc nu dăduseră niciun rezultat şi, ori de câte ori Dora reuşise să vorbească cu el, fusese nevoită să îndepărteze telefonul de ureche. Urla strident şi necontrolat. Unul dintre poliţişti îi spuse:

— Doamnă, un om care pierde sânge nu ţipă cu atâta putere, nu se deplasează dintr-un loc în altul şi, mai ales, nu anunţă că se sinucide. Vă manipulează. Nu cred că îl putem găsi. E probabil bine-mersi la el acasă. Ştiţi unde stă?

— Nu am nici cea mai vagă idee. Are doar doi prieteni, ambii mint. Mi-au spus că nu ştiu unde este şi că nu are niciun fel de problemă psihologică. Se vor ocupa ei de el.

Dora se opri din relatarea discuţiei. George începuse din nou să scrie. Cinci mesaje unul după altul.

„Dacă îmi spui adevărul, mă predau la poliţie."

„Vreau să îmi regăsesc viaţa. Răspunde-mi!"

„Răspunde-mi! Vreau adevărul şi ies din viaţa ta."

„Vin numai dacă îmi spui adevărul şi pot pleca liber."

„Dacă îmi spui, urc în prima maşină de poliţie pe care o văd."

Poliţiştii urmăreau mesajele pe telefonul ei.

— Doamnă, trebuie să faceţi plângere penală şi să cereţi ordin de restricţie. Soţul dumneavoastră este periculos.

Dora îşi juca ultima carte. Îl sună pe Costin, prietenul de încredere al lui George, iar acesta îi promise că avea să îl oprească. O jumătate de oră mai târziu, mesajele reîncepură.

„OK. Te las în pace. Eşti patetică cu minciunile tale. Încerci să faci pe toată lumea să creadă că sunt nebun. Nu vreau dosar penal, nici să fiu urmărit. Lasă inelul la Teo. Numai tu eşti de vină!“

„Te las în pace. Nu îmi mai contacta prietenii. Nu au niciun amestec şi nu vor să aibă de-a face cu poliţia. Să nu faci plângere penală! Vreau să îmi trăiesc viaţa liber.”

Dora îi răspunse.

„Nu depun plângere dacă încetezi să mă mai contactezi.”

„Te las în pace dacă îmi confirmi că nu sunt urmărit.”

„Îţi confirm că nu eşti urmărit.”

„Am terminat-o cu tine.”

Dora respiră uşurată. Timp de patru ore trecuse prin emoţii pe care cu greu le mai putea stăpâni. Era epuizată.

Nu putea avea certitudinea că hărţuirea avea să se oprească acolo, dar la douăzeci de minute de la ultimul mesaj al lui George, începea să spere. Pe Teo îl ţinuse la curent în timp real. Îl sună să-i spună că a terminat şi află că fetiţele sunt bine, la locul de joacă.

— Dora, du-te şi relaxează-te. Ai şi tu nevoie de puţină linişte.

Dora se aşeză pe o bancă în parc, în faţa poliţiei. Rămase multă vreme cu privirea în gol, respirând ceaţa serii de iarnă, încercă să nu se mai gândească la nimic. Să îşi golească mintea. Coşmarul pe care îl trăia era doar un coşmar. Nu era realitate. Era suficient să se trezească. Nimic nu o putea atinge. Fetiţele erau bine, deci totul era bine. *Viaţa e frumoasă*… îşi spuse pentru a-şi da curaj.

Scotoci în poşetă şi, cu mişcări lente, îşi scoase telefonul.

„Prea târziu pentru o cină?”

Când primi mesajul ei, Călin era în drum spre casă. Făcu brusc stânga-mprejur şi plecă direct spre apartamentul ei. Dora deschise uşa şi el îi văzu faţa răvăşită, trăsăturile obosite, urma zâmbetului abia vizibilă pe obrajii plânşi.

— Ce-i cu tine?

— Nu e nimic. S-a terminat, spuse ea, ridicându-se spre el.

Călin o ridică în braţe, iar ea îi înconjură capul cu braţele, talia cu picioarele şi se abandonă unui sărut vertiginos, prin care se răzbuna pe toată nedreptatea pe care o trăia. Simţi puternic dorinţa animalică de a ieşi din mocirla în care se scălda, de a se agăţa de singura lumină care o mai ţinea la suprafaţă. Îl sărută cu agresivitate, voind să se ascundă de toate dramele care o goneau din urmă, refugiindu-se în braţele lui puternice, învelindu-se cu mângâierile lui pentru a se face nevăzută şi uitată. Se aruncă în vâltoarea pasiunii rupând orice punte cu realitatea, cu orice ar fi putut s-o atingă în afară de mângâierile lui. Îşi slobozi strigătele amuţite prea multă vreme într-o dezlănţuire a simţurilor, lăsând să iasă toată durerea ce îi rodea vintrele. Fugea de ea însăşi, refugiindu-se în singurul loc care o făcea să se simtă în viaţă. Îl lăsă să o ducă departe, în lumea lui, îl trase după ea în vârtejul ei, într-un amestec exploziv care îi năuci pe amândoi.

— Mi-a fost atât de dor de tine!

— Şi mie, răspunse ea, lăsându-se moale în braţele lui.

— Ce s-a întâmplat?

Dora oftă adânc şi îşi ascunse faţa în pieptul lui.

— Am căzut din nou în capcană. Iar sinucideri, iar poliţie… Trist. Cu puţin noroc, s-a terminat. Nu vreau să mai vorbim despre asta.

— Tu eşti bine?

— Cum altfel aş putea fi în braţele tale?

— Aş vrea să te pot ajuta…

— Mă ajuţi deja. Mai mult decât îţi poţi imagina.

Călin abia plecase, când telefonul Dorei începu să semnaleze că George reintrase în emisie.

„Jură pe capul copiilor că m-ai minţit cu Călin Teodorescu!"

„Jur că am aflat de existenţa lui Teodorescu acum două zile, din mesajul tău. Acum, te duci la spital! Ai nevoie de îngrijire medicală!"

Dora nu putea să creadă că George o luase de la capăt. Îi răspunse, sperând să îl liniştească, dar avalanşa de mesaje ce urmă, fără niciun răspuns din partea ei, îi scrijeli nervii întinşi.

„Sună-mă, te rog! Nu mai pot!"

„Răspunde-mi! Nu e niciun şantaj! Vreau adevărul!"

„Sună-mă sau scrie-mi că ai minţit şi că nu voi da niciodată peste tine, pe stradă, de mână cu Călin Teodorescu!"

„Dacă îmi scrii şi îmi juri pe copii, promit să nu te mai deranjez!"

„Doar un mesaj şi nu te mai deranjez! Salvează-mă, te implor!"

George îşi pierduse din nou controlul şi Dora nu mai ştia ce să facă.

„Dovedeşte-mi că te-ai schimbat. Du-te la spital!"

„Scrie-mi negru pe alb că nu te voi întâlni niciodată de mână cu el, pe stradă, şi că o juri pe capul copiilor şi nu te mai deranjez!"

„Jur pe capul copiilor că nu mă vei întâlni niciodată cu el, pe stradă. Ţine-te măcar o dată de cuvânt şi opreşte-te cu hărţuirea!"

Dora încetă să îi mai răspundă, neputincioasă în faţa obsesiei lui.

„O juri în faţa lui Dumnezeu?"

„Dacă juri în faţa lui Dumnezeu, mă opresc şi acesta va fi ultimul mesaj! Promit!"

„Scrie-mi că juri în faţa lui Dumnezeu şi te cred! Fără poliţie, fără plângere penală şi jur pe Dumnezeu că nu te mai contactez niciodată. Promit!"

„Nu te mai contactez niciodată. Jură pe capul copiilor."

„Confirmă-mi că poliţia nu mă urmăreşte."

La miezul nopţii, Dora închise telefonul şi se prăbuşi în lacrimi, distrusă. Nu mai rămăsese nimic din George, bărbatul inteligent, cultivat şi fermecător pe care îl cunoscuse. Se transformase într-o furie oarbă, dezlănţuită, incontrolabilă.

PARTEA A V-A

AMPUTARE SUB ANESTEZIE

Neveste disperate

La ora la care fiecare fiinţă îşi ia jumătatea în braţe pentru a găsi afecţiune şi confort în taina alcovului, Dora se scufundă în singurătate. Nu mai ştia în ce direcţie merge, ca un orb ce înaintează pipăind obstacolele fără a le putea identifica, incapabil de a-şi găsi drumul.

Încercase să îşi distragă atenţia acceptând invitaţia prietenelor care insistaseră să o scoată din vizuină. Îi promiseseră o aventură amuzantă şi Dora încercase să intre în ambianţa pestriţă, râzând de farsa lor: în localul în care fusese dusă, chelnerii aveau ca singură ţinută un slip şi un papion. Designul interior era compus dintr-o multitudine de sutiene de diferite forme şi culori, atârnate de pereţi şi de lustre, iar lista cocktail-urilor era o înşiruire de nume cu tentă sexuală. După euforia primelor minute, în care se amuză de decăderea din jurul ei, Dora începu să alunece în deznădejde. Barul era plin de femei singure, venite să-şi satisfacă fanteziile. Le vedea tinere şi necoapte sau trecute şi dezabuzate, unduindu-şi formele în faţa acelor arătări ce se exhibau fără pudoare.

Dora îşi privi prietenele, recunoscătoare pentru încercarea lor de a-i ridica moralul, distrusă de impresia jalnică pe care i-o dădea acel loc. Le privea râzând şi făcând glume deocheate, având impresia că viaţa capătă culori din ce în ce mai sumbre. Greşise scenariul, ea nu aparţinea acelui loc, acelei lumi. Îi venea să strige că este o eroare de casting, dar muzica asurzitoare şi râsetele îi acopereau vocea. Îşi privi cu disperare telefonul, dar niciun mesaj nu îi lumină faţa.

De câteva luni, Călin nu mai scria ca înainte, dialogurile erau aleatorii, lipsite de substanţa de altădată. De multe ori avea impresia că îi răspunde un robot. *Te pup!* devenise replica lui favorită, pe care Dora nu o mai gusta decât ca pe un medicament amar. Îl simţea din ce în ce mai departe şi această depărtare îi provoca o durere chinuitoare.

Cocktail-urile sosiră şi, după ce se retraseră într-un colţ mai puţin zgomotos, fetele se încinseră la discuţii. Nu se cunoşteau foarte bine, singurul lor liant fiind Dora, dar ambianţa era incandescentă şi terapia de grup începu pe o notă veselă, fiecare spunându-şi povestea cu o autoironie ilară. Louise fu prima care luă cuvântul.

— Fetelor, ce să vă spun? Sunt măritată, nu am copii. Încă măritată, nu pentru mult timp, sublinie ea. M-am căsătorit cu David după zece ani de relaţie. El lucrează în străinătate de mai mulţi ani, iar ceasul meu biologic a început să ticăie din ce în ce mai tare. Nu mai sunt tinerică, aşa că i-am pus piciorul în prag şi i-am spus că pentru noi nu există decât două soluţii: ori ne căsătorim şi facem un copil, ori ne despărţim. Nu sunt naivă, ştiu că în toţi aceşti ani cât am trăit în ţări diferite, el a avut alte relaţii în paralel, dar este bărbat şi, coincidenţă, bărbatul pe care îl

iubesc. Nu a fost încântat de abordarea mea, dar, după discuţii interminabile, a fost de acord să ne căsătorim. Nunta a fost un vis, prietenii au venit de peste mări şi ţări, totul a fost perfect până am plecat în luna de miere. Nu mai stătusem de mult împreună şi experienţa s-a dovedit a fi dificilă. Atât de dificilă încât, la întoarcere, a mai rezistat o săptămână şi a fugit mâncând pământul la fosta lui iubită. Să bem pentru!

Louise ridică paharul, râzând de propria ei nefericire, şi toate fetele dădură un cocktail peste cap. Kannitha îşi drese zgomotos vocea pentru a le atrage atenţia prietenelor dezlănţuite şi îşi începu discursul.

— Să vedem dacă o pot întrece pe Louise la drame. Eu sunt măritată şi am un copil. Încă măritată, nu pentru mult timp, o imită ea pe Louise. Eram deja suficient de coaptă când mi-am cunoscut soţul, cu toate acestea, nu trăisem niciodată o adevărată pasiune. Bărbaţii, chiar dacă importanţi în viaţa mea, nu au fost niciodată indispensabili. Am avut foarte mulţi prieteni bărbaţi şi câţiva iubiţi. Pe Nicholas l-am cunoscut pe internet. Detaliile nu sunt importante, dar ce vreau să vă spun este că m-am îndrăgostit atât de tare, încât mi-am lăsat toată viaţa şi am venit de peste mări şi ţări la Londra, pentru el. Am venit aici fără nimic, doar cu dragostea mea nemărginită pentru acest bărbat cu care m-am căsătorit după câteva luni, în ciuda trecutului lui zbuciumat pe care mi-l povestise. Cred că pe undeva, zbuciumul lui a fost tocmai ceea ce m-a atras la el. Instinctul meu matern, pe care nici nu ştiam că îl posed, m-a orbit, atrăgându-mă în această relaţie. Lucrurile au mers bine la început, am făcut un copil, dar, la un moment dat, a început să se vadă cu fosta lui soţie cu care are doi copii, apoi a făcut o pasiune pentru o italiancă de cincizeci de ani pentru care ne lasă pe mine şi pe fiul nostru săptămâni întregi, fără veşti. De câte ori poate, îşi ia concediu şi pleacă la ea. Vă amintesc că noi nu am împlinit patruzeci de ani niciunul, nici altul. Cât timp este acasă, pe mine mă tratează mai rău decât pe o slujnică, îmi vorbeşte urât şi mă umileşte ori de câte ori poate. De fiul nostru nu se ocupă sau, dacă îşi petrece puţin timp cu el, îl pune la calculator, iar el îşi sună liniştit iubita. Să bem pentru!

Al doilea cocktail alunecă şi mai rapid decât primul. Feţele începeau să se schimbe, dar era un concurs al dramelor de care trebuia râs pentru a nu plânge şi fetele se consolau una pe alta pentru neajunsurile vieţii lor.

Era rândul Dorei să îşi spună povestea. Mai ceru un cocktail şi îşi începu tirada.

— Povestea mea o ştiţi. Mai puţin tu, Madeleine. Ai pierdut câteva episoade importante. Pe George l-am cunoscut în facultate. M-a fermecat prin cultura lui, stilul poetic în care îmi scria zecile de scrisori, copleşindu-mă cu atenţie, dragoste, spunându-mi povestea vieţii noastre viitoare, promiţându-mi fericirea la care îi mărturisisem că aspir. Nu îmi plăcea fizic în mod deosebit, dar singurul băiat care îmi plăcuse fizic şi pe care îl iubisem mai mult decât orice pe lume se dovedise a fi doar un filfizon pus pe cucerit inimi tinere. Am hotărât că era momentul să iau o decizie matură şi George a fost alesul. Ironia sorţii este că, înainte de a schimba şi eu ţara pentru iubitul meu – Kannitha, cred că la capitolul acesta suntem în aceeaşi

oală –, filfizonul s-a întors în viaţa mea, cerându-mi să cred că se schimbase şi că eram femeia pe care şi-o dorea. A fost o perioadă complicată, în care am încercat să fac lucrurile corect pe toate planurile. Deznodământul însă a rămas acelaşi: George era bărbatul cu care mă vedeam construindu-mi viaţa, filfizonul nu îmi promitea nimic şi, în ciuda dragostei devastatoare pe care o simţeam, am preferat să joc o carte sigură. M-am căsătorit cu George, iar anii pe care i-am petrecut împreună pot fi rezumaţi în câteva cuvinte: el nu a muncit, întotdeauna cu o scuză bună, împingându-mă pe mine să fac toate sacrificiile, naşterea copilului nostru a fost o dramă absolută pentru că îşi pierduse independenţa şi, spune el, mă pierduse pe mine, ocazie cu care a început să se poarte urât, să mă acuze de toate neîmplinirile lui, să îmi reproşeze că toate lucrurile rele care ni se întâmplau erau din vina mea. Am încercat de multe ori să mă despart de el, dar exploziile de violenţă urmate de promisiunile de iubire eternă m-au împiedicat şi, sperând în străfundurile sufletului meu că situaţia va reveni la normal, am mai făcut un copil. Din păcate, comportamentul lui nu s-a schimbat cu nimic, dimpotrivă, a fost din ce în ce mai rău, culminând cu nenumărate tentative de sinucidere simulate când, după ani de coşmar, am încercat să îl părăsesc. Fetelor, cred că va trebui să mă opresc aici cu povestea, pentru că risc să mă îmbăt de supărare… Vorba voastră, să bem pentru!

Fetele ridicară respectuoase paharul şi alcoolul le dădu frisoane. Râsetele deveniseră forţate, dar niciuna nu voia să admită înfrângerea sorţii.

Madeleine era singura care nu vorbise. Dar ea era un caz aparte.

Celibatară convinsă, avocată de succes, avusese eşecurile ei în viaţă, dar nu se simţise niciodată legată de un bărbat, nu avea niciun instinct matern şi ştia că totul era legat de copilăria dificilă pe care o trăise. O cunoştea destul de puţin pe Dora şi îi auzea pentru prima dată povestea în întregime. O ascultase cu atenţie şi semnalele de alarmă se declanşaseră în mintea ei, încă de la începutul relatării, întărindu-se pe parcurs. Începu să scormonească prin geanta enormă pe care o purta întotdeauna cu ea şi, după câteva momente, scoase o carte.

— Dora, spuse ea, întâmplarea face să am această carte la mine. Prea complicat să îţi explic de ce, dar cred că ar trebui să o citeşti. Dacă îl recunoşti în această carte pe soţul tău, te sfătuiesc să-l contactezi pe autor din partea mea. E o persoană greu de abordat, dar îţi dau numărul lui de mobil şi, cu recomandarea mea, ar trebui să îţi acorde o întrevedere.

Dora începu să râdă cu amărăciune.

— Tu chiar crezi că eu am timp să citesc? Abia dacă am timp să fac un duş! Ce îmi ceri tu mie este un lux pe care nu mi-l pot permite.

— Crede-mă, dacă nu era important, nu deschideam subiectul.

— Bine, dar numai pentru că mi-o ceri tu! spuse Dora şi puse cartea în poşetă. Privirea serioasă a Madeleinei îi spunea că ceea ce ţinea în mână era mai mult decât o carte. Îşi dorea din tot sufletul să o citească, dar vârtejul vieţii pe care o ducea o împiedica să îşi satisfacă şi cel mai mic moft.

Cartea o urmase timp de două săptămâni, uitată în geantă. Timpul nu îi permisese nici măcar să își aranjeze lucrurile. La serviciu, încerca să se concentreze cât putea, dar nu reușea să facă față. Oboseala și gândurile o țineau prizonieră într-o senzație permanentă de smoală.

În ultimele luni, Călin devenise progresiv, sporadic. Îi scria rar și dispărea în mijlocul conversațiilor pe care ea nu știa cum să le mai hrănească, de care el părea că fuge. Și Dora își dădea seama după patru ore, uneori douăsprezece sau chiar douăzeci și patru, că aștepta un răspuns care nu mai venise niciodată. Îi era în permanență dor de el și își dădea seama că alunecase într-o dependență bolnavă, anormală, și că singura ei sursă de lumină și fericire era numele lui afișat pe ecran. Era paralizată la ideea că dacă îi va scrie, va rămâne din nou lipită de telefon ore în șir, într-un chin surd, care o făcea din om, neom. Apoi Călin își făcea din nou apariția și, pentru o scurtă perioadă de timp, redevenea iubitul ei, pus pe glume și etern îndrăgostit, făcându-și o *mea culpa* disimulată pe care ea o ghicea în modul lui întortocheat de a i-o spune, ridicând-o din nou la rangul tânjit de prințesă. Și această întoarcere se sfârșea din nou, inevitabil, cu o dispariție, pentru care Dora suferea ca un copil alungat de acasă. Ore de tortură pe care nu mai știa cum să le îndure, care o măcinau dându-i doruri de evadare din noua capcană în care se scufunda din ce în ce mai adânc.

Voia să se distanțeze, dar nu știa cum. Nu voia să îl rănească, dar nu mai suporta să trăiască suspendată între două mesaje, încerca să fie la fel de jucăușă ca de obicei, dar de cele mai multe ori eșua. Era amară și, chiar dacă se bucura de fiecare dată când vedea sosind un mesaj de la el, cuvintele i se transformau în pumnale ce îi răzbunau așteptarea dureroasă. Alteori, reușea să își țină în frâu pornirile războinice, încercând să savureze fericirea de a-l ști cu ea, chiar dacă nu pentru mult timp.

Într-o seară, somnul o ocolea, în ciuda oboselii și a orei înaintate. Își caută țigările în poșetă și dădu peste cartea pe care Madeleine i-o lăsase cu două săptămâni înainte. Ezită câteva clipe, apoi începu să o răsfoiască. *Iubire manipulată.* Titlul îi dăduse de la început o strângere de inimă ca o premoniție. Fără a ști să pună în cuvinte ceea ce simțea, intuia unde bătuse Madeleine. Spera să se înșele, dar prezentarea autorului începu să îi dea fiori: doctor în psihiatrie, victimolog, expert în criminologie și agresologie, specializat în probleme de violență psihologică familială. Trecu repede peste introducere pentru a intra în inima subiectului.

Preț de câteva sute de pagini, Dora plonjă incredulă într-o poveste ce îi îngheță sângele, lăsând-o fără suflu, izbind-o în ceea ce reprezentase o certitudine pentru ea, cu efectul unei cărămizi căzute din cer ce îi despica craniul în două, spulberându-i și ultima picătură de forță. Cartea îi alunecă din mâini spre zori, când adormi chinuită de coșmaruri. Monștrii pe care îi bănuise își dădură întâlnire pentru a o tortura pe rând, rânjindu-i în față, trezind-o udă leoarcă, plângând cu sughițuri, tremurând cu fiecare bucățică din corpul ei încercat.

Se ridică în capul oaselor cu privirea rătăcită, încercând să se liniştească şi să îşi spună că e doar un vis, dar cartea deschisă lângă ea, pe aşternuturi, o făcu să realizeze că monştrii nu erau numai în vis. Îşi şterse ochii de lacrimi, îşi luă telefonul şi căută cu înfrigurare numărul autorului. Vocea puţin prietenoasă de la capătul firului o făcu să simtă că deranjează, dar buna ei creştere fu total subminată de groaza care o stăpânea, făcând-o să uite orice scrupul. Obţinu întrevederea pentru după-amiază, realizând că pronunţarea numelui Madeleinei acţiona ca un geniu ieşit din lampă.

Se spălă pe faţă şi se târî cu greutate până la debaraua în care pusese cutiile pe care nu apucase să le deschidă după mutare. Erau multe, dar ştia că într-una din ele se găseau scrisorile pe care George i le trimisese la începutul relaţiei lor. Încercase în timpul nopţii să îşi amintească datele cu precizie, dar şocul fusese atât de puternic, încât neuronii săi refuzaseră să îi dea confirmarea. Scoase cutiile şi începu să caute febrilă printre miile de documente acumulate în atâţia ani de viaţă comună. Nu ştia unde să caute, dar ştia precis ce caută.

George îi scrisese prima scrisoare la o săptămână de când se cunoscuseră. Dacă intuiţia ei era corectă, cartea pe care o citise era exact povestea vieţii ei. Acoperită de praf din cap până în picioare, continuă să se înconjoare de munţi de hârtii până ajunse la pachetul de scrisori. Verifică data fiecăreia în parte, o găsi pe prima şi începu să citească. Se sufocă. Viaţă ei nu fusese decât o înscenare.

Iubire manipulată

Ajunse la doctor cu o jumătate de oră înaintea orei stabilite. Greşise drumul de mai multe ori, făcuse turul cartierului timp de patruzeci de minute pentru a găsi un loc de parcare şi totuşi îi mai rămâneau treizeci de minute de aşteptare. Fumă ţigară după ţigară, gândindu-se la ceea ce descoperise în carte. Călin îi scrise şi, oricât de marcată era de ceea ce i se întâmplase în timpul nopţii, încercă să separe poveştile, luându-şi doza de fericire.

„Bună dimineaţa cu soare!“

„Se vede că eşti în altă ţară. Bună dimineaţa cu nori londonezi!”

„130 pe o câmpie îngheţată, dar cu soare.”

„Las-o mai moale! Te crezi în sania lui Moş Crăciun?”

„E uscat, e curat. Te pup!”

„Oare de ce îmi cântă în cap numai *dammi una lametta che mi taglio le vene*?!. Mă duc să mă caut.”

„De ce un refren aşa urât?”

„Nu ştiu. Îl voi întreba pe domnul cu care voi sta în curând de vorbă. Nu-ţi face griji, dacă aveam astfel de apucături, o făceam demult. Nu am.”

„Ce mult te-am iubit… Nici nu realizezi.”

Dora privi uluită ecranul. Nu înţelegea ce se petrecuse între două replici. Călin îi făcuse atât de rar declaraţii de dragoste, încât confesiunea lui neaşteptată o uimi cu desăvârşire. Era prea brusc, prea ieşit din context, cu o notă nostalgică prea puternică.

„Ce-i cu tine?”

„Nimic. Asta-i viaţa.”

„Cum poţi să-mi spui aşa, din senin, un lucru care ştii că mă doare şi să nu-mi explici?”

„Te sărut!“

În momentul acela, Dora văzu un bărbat între două vârste descuind uşa cabinetului. Era îmbrăcat modest, avea gesturi ursuze şi trecuse pe lângă ea fără să o salute. Se gândi că e omul care se ocupă de curăţenie, dar descoperi că doctorul era chiar el. Imaginea lui nu corespundea deloc cu personajul mediatizat, expert în domeniul său, pe care şi-l imaginase. Îi trimise în grabă un mesaj lui Călin, momentul era delicat:

„O oră nu pot vorbi. Dar insist să îmi spui ce e cu tine.“

Doctorul o invită să intre în salonul rece şi se scuză fără prea multă convingere de frigul din cabinet. Dora se aşeză tremurând pe scaun, fără a şti dacă era din cauza frigului sau a emoţiei.

— Cu ce vă pot ajuta? întrebă el direct.

Dora nu fusese niciodată la psiholog, cu atât mai puţin la psihiatru, şi a-şi deschide sufletul în faţa unui perfect necunoscut, scoţând la iveală o intimitate fragilă şi dureroasă pe care îi era greu să şi-o mărturisească ei însăşi, i se păru un exerciţiu greu.

— Am citit cartea dumneavoastră, spuse ea, încercând să-şi facă curaj. Am încercat să nu mă las tentată de analogii sau speculaţii hazardate. Nu am nicio cunoştinţă în domeniu şi subiectul pe care îl trataţi a apărut în viaţa mea acum câteva ore. Problema este că ceea ce am citit în această carte, deşi cu alte nume şi alte locuri, corespunde pas cu pas vieţii mele din ultimii cincisprezece ani. Vocea îi tremura şi Dora se lupta cu lacrimile. Era încă sub şoc. Am venit pentru două lucruri: pe de o parte, am nevoie să ştiu dacă povestea mea, dincolo de similitudinile pe care le-am găsit cu teoria dumneavoastră…

— Vă întrerup pentru a vă atrage atenţia asupra faptului că ceea ce aţi citit nu reprezintă teorie, ci cazuri reale.

— Îmi cer scuze. Am nevoie să ştiu dacă povestea mea se încadrează în profilul patologic despre care vorbiţi. În al doilea rând, dacă această ipoteză se confirmă, aş avea nevoie să înţeleg care este mecanismul.

— Nu rămâne decât să îmi spuneţi povestea dumneavoastră.

Dora încercă să fie clară, structurată şi să îi relateze, cu toată obiectivitatea de care era în stare, coşmarul pe care îl trăise alături de George timp de cincisprezece ani. Pe măsură ce înainta în poveste, vedea privirea pătrunzătoare a doctorului aprinzându-se, luând notiţe în anumite momente. Îşi încheie relatarea sugrumată de emoţia retrăirii episoadelor de violenţă pe care încercase să le ţină departe atâta vreme, cu gâtul uscat şi sleită de puteri.

Doctorul păstră un moment de tăcere, lăsând-o să îşi revină, apoi îşi anunţă verdictul:

— Doamnă, vă confirm că aţi fost timp de cincisprezece ani victima unui manipulator distructiv.

Dora reacţionă ca la auzul unei sentinţe de moarte. Cincisprezece ani din viaţa ei muriseră. Îi fuseseră furaţi.

— Dar… nu înţeleg… Cum funcţionează? De ce eu?!

— Puţinele studii de care dispunem arată că una din trei femei cad victimă acestor monştri. A priori, oricine le poate cădea în capcană. Manipulatorul distructiv, numit într-un mod generic pervers narcisist, îşi caută victima în funcţie de calităţile pe care şi-ar dori să le aibă el. În momentul în care identifică persoana care le are, singurul lui obiectiv este de a o distruge.

— Vreţi să spuneţi că m-a ales în mod conştient?!

— Din păcate, da. Probabil a căutat până a dat peste materia de care avea nevoie.

— Dar cum se face că nu mi-am dat seama niciodată? Sunt o fiinţă raţională, sănătoasă la cap… Îmi cer scuze, ştiu că sună ciudat în cabinetul dumneavoastră…

— Există mai multe faze de derulare a procesului de manipulare distructivă. Pe scurt, întâi v-a sedus, pretinzând că sunteţi suflete pereche. V-a ascultat cu atenţie confidenţele iniţiale, v-a identificat valorile, visele şi, mai ales, punctele slabe, pe care le-a folosit pe toate pentru a ţese o pânză de păianjen în jurul dumneavoastră şi a vă atrage în capcană. Manipulatorul distructiv îşi farmecă victima, seducând-o prin manierele sale de gentleman, cultura sa extraordinară şi latura sa vulnerabilă. De la început, se face plăcut, prezentându-se ca un om neînţeles, care nu a fost iubit şi pe care doar iubirea îl poate salva. El îi mărturiseşte dragostea la prima vedere, îi vorbeşte victimei foarte rapid de căsnicie, chiar dacă se cunosc de puţină vreme, îi spune cât de mult înseamnă ea pentru el, pretinzând că niciodată nu a trăit un astfel de sentiment. Mi-aţi spus că de la prima scrisoare, sosită la o săptămână după ce v-aţi cunoscut, vă spunea deja că vă iubeşte. Mi-aţi spus că vă cunoşteaţi de trei luni când v-a vorbit prima dată de căsnicie, iar în aceste trei luni nici nu aţi trăit împreună. Din păcate, manipulatorii distructivi funcţionează toţi după acelaşi model, cu exact aceeaşi tactică şi acelaşi rezultat.

— Şi totuşi, când l-am ales pe el, am renunţat la bărbatul pe care îl iubeam din tot sufletul, crezând că viitorul meu soţ este cel cu care pot construi viaţa pe care mi-am dorit-o. Ani la rând m-am simţit vinovată că pe soţul meu nu am ajuns să îl iubesc ca pe iubitul meu, deşi am făcut tot ce mi-a stat în putinţă.

— Din păcate, soţul dumneavoastră v-a falsificat alegerea. Oricât îl iubeaţi pe cel dinainte, soţului i-aţi povestit ceea ce se întâmplase. El nu numai că v-a promis tot ceea ce iubitul dumneavoastră nu v-a promis niciodată, în plus, v-a lăsat să întrevedeţi doar partea frumoasă a vieţii pe care urma să o aveţi împreună. Aţi avut de ales între un bărbat care nu v-a promis nimic, care vă pierduse deja încrederea în trecut, şi unul care nu făcea decât să vă ofere pe un platou tot ceea ce va doreaţi. Aveaţi de ales între certitudine şi incertitudine. Este uman. Tocmai pentru că sunteţi o persoană echilibrată, cu valori sănătoase, alegerea a înclinat spre soţul dumneavoastră care, de fapt, nu v-a lăsat nicio şansă. S-a asigurat de reuşită făcând tot ce i-a stat în putinţă pentru a vă influenţa până în momentul în care a avut confirmarea că v-a prins în plasa lui.

Dora rămase tăcută, încercând să digere fraza necruţătoare pronunţată de doctor. Gândul că, de fapt, ea nu avusese niciodată posibilitatea de a alege, ci că altcineva făcuse alegerea în locul ei, o zdruncinase cu totul. Încerca să înţeleagă, dar simţea că îşi pierde minţile de durere.

— Dar atunci cum se face că primii ani s-au derulat destul de bine şi că am ajuns să îl iubesc? Nu la fel de mult ca pe celălalt, dar la un moment dat, devenise totul pentru mine…

— Faptul că lucrurile au mers bine nu este decât o aparenţă. Mi-aţi spus chiar dumneavoastră că de la început au existat discrepanţe pe care nu aţi vrut să le luaţi în consideraţie. După ce v-a prins în ghearele lui, a intrat în a doua perioadă, *faza insidioasă.* Aceasta este greu de decriptat, dar descrierea făcută de dumneavoastră primilor ani de viaţă conjugală arată foarte clar că mecanismul s-a derulat conform

planului. Aţi descoperit destul de precoce, dar nu aţi făcut nimic în această privinţă, că minte, că vă lasă să plătiţi totul, că nu munceşte, dar l-aţi apărat şi i-aţi acceptat de fiecare dată scuzele, chiar dacă sunau fals. Tactica lui era pe cât de simplă, pe atât de performantă. Pe de o parte, vă spunea lucruri absolut adevărate, care vă dădeau încredere în el, pe de altă parte, dilua în viaţa de zi cu zi aluzii şi critici ce s-au extins cu timpul de la ceea ce ştia că sunt puncte sensibile pentru dumneavoastră. Mi-aţi spus că v-a povestit copilăria dificilă pe care a trăit-o, arătându-se vulnerabil şi neajutorat. Este ceea ce v-a determinat să îl luaţi sub aripa dumneavoastră ocrotitoare. Arătându-se vulnerabil, lăsându-se, în aparenţă, complet în mâinile dumneavoastră, era normal să nu îl percepeţi ca pe un agresor. I-aţi trecut cu vederea toate incoerenţele pe care în mod normal nu le-aţi fi acceptat de la nimeni, doar pentru că v-a făcut să credeţi că vă iubeşte şi nu poate trăi fără dumneavoastră. Pentru ca, încetul cu încetul, să vă facă responsabilă de soarta lui, transferându-şi toate responsabilităţile pe umerii dumneavoastră. Nu v-aţi dat seama pentru că îl credeaţi bun, cinstit şi inteligent şi nu vă puteaţi imagina că, în realitate, nu face decât să vă folosească.

— A început să fie violent în momentul în care am schimbat ţara, acuzându-mă de toate nenorocirile care s-au abătut asupra lui. E un alt motiv pentru care nu l-am părăsit încă cinci ani de zile. Mă simţeam vinovată. Pe lângă faptul că tot atunci am avut primul copil…

— Mai devreme sau mai târziu, trebuia să treacă la *faza violenţei aparente.* Aceasta este foarte des declanşată de apariţia primului copil. Faptul că victima începe să îşi tragă seva dintr-o altă sursă este un declanşator puternic al acestei faze. Manipulatorul nu suportă să îşi vadă victima fericită. Iar lucrul acesta nu trebuie să fie descoperit. De aceea el oferă tuturor două feţe: faţă de persoanele din exterior, se arată întotdeauna fermecător, spiritual, subtil, ponderat, afişându-şi simţul responsabilităţilor şi solicitudinea pentru copii. Această atitudine, în ruptură totală cu comportamentul din intimitate, nu este decât o minciună. În intimitatea familiei, e tiranic, machiavelic, utilizând adevăruri contradictorii, negând în permanenţă ceea ce a afirmat înainte, mizând în permanenţă pe buna-credinţă a victimei sale. Este interesant de observat cum atitudinea lui este în totală discordanţă cu ceea ce pretinde. Un exemplu pe care mi l-aţi dat: vă acuza tot timpul că i-aţi distrus viaţa făcându-l să-şi părăsească ţara, dar, în tot acest timp, a refuzat să se întoarcă în ţara lui. Vă acuza că nu aveţi suficienţi bani, dar refuza să muncească. Şi toate acestea, numai în casă, fără martori. În societate, în schimb, se arăta întotdeauna impecabil. În rarele momente în care se arăta. Pentru că, aşa cum v-aţi dat seama, v-a izolat de toată lumea. Mi-aţi spus că sub pretext că nu aveaţi bani, nu mai vedeaţi pe nimeni, nu mai venea nimeni la dumneavoastră, nu vă mai duceaţi nicăieri. Fiind în faza în care începuse să fie violent – mi-aţi vorbit de urlete, pumni în pereţi sau în alte obiecte, acuzaţii şi reproşuri de tot felul –, trebuia să se asigure că nimeni nu vede ceea ce se întâmplă. Pe dumneavoastră vă ţinea într-o perpetuă dependenţă afectivă, pentru a fi sigur că nu veţi divulga în faţa nimănui ceea ce se petrece în spatele

uşilor închise. Vă cunoaşte foarte bine. Această dependenţă o provoacă prin faptul că ştie că aveţi nevoie de afecţiune, dar, în acelaşi timp, vă respinge cu duritate. Mi-aţi spus că alterna faze de calm şi de furie, fără motive clare, dându-vă peste cap toate reperele, justificându-şi atitudinea prin reproşuri de diverse naturi. Vă destabiliza pentru a vă controla, pentru a vă face să vă pierdeţi încrederea în propria dumneavoastră judecată, cultivându-vă cu minuţie sentimentele de vinovăţie de tot felul şi pierderea încrederii în propria dumneavoastră valoare. Mi-aţi spus că aţi ajuns să credeţi că totul e din vina dumneavoastră, când, în realitate, totul era din vina lui. Alteori se arăta dintr-odată bun şi afectuos, pentru a reveni apoi la scenele de violenţă, în plus, de fiecare dată, în prezenţa copilului.

— Cam în această perioadă am început să îi spun că sunt o femeie agresată psihologic şi că nu ştiu de ce rămân cu el. Mă ironiza de fiecare dată, făcându-mă să cred că fabulez şi că totul e în mintea mea, că sunt nerecunoscătoare pentru tot ceea ce face el şi câte şi mai câte…

— Tipic. Victima e întotdeauna devalorizată, disprețuită, ridiculizată, insultată. Dar acest proces mai are un efect asupra victimei: acela de a declanşa rezistenţa pentru a menţine ecranul protector între părintele agresiv şi copil, pentru a-l proteja pe acesta din urmă. Dumneavoastră aţi fost pusă în situaţia de a duce toate responsabilităţile familiale, de a proteja copilul şi, în plus, de a suporta în permanenţă critici şi reproşuri acerbe. Este ca o avalanşă: cu cât victima face eforturi mai mari, cu atât agresorul se arată mai nemulţumit, făcând îndoielile şi vinovăţia mai chinuitoare. Ea este supusă unui proces lent de distrugere totală. Cel mai dureros pentru ea este că el o face să creadă că din vina ei copilul e nefericit. Ea e cu atât mai înclinată să-i dea crezare, cu cât vede că într-adevăr copilul întâmpină dificultăţi. Îmi spuneaţi că fiica dumneavoastră ţipa întruna şi nimeni nu îi intra în voie. Soţul dumneavoastră vă repeta că aveţi toată responsabilitatea acestei situaţii, reuşind să vă contamineze, să vă facă să credeţi că într-adevăr ghinionul planează asupra familiei din cauza dumneavoastră, generând progresiv sentimentul depresiv. În realitate, este doar proiectarea exterioară a trăirilor lui. Nu puteaţi face nimic. Aţi rezistat cincisprezece ani, acolo unde alte femei au cedat nervos, căzând în depresie profundă sau mergând până la sinucidere.

— Da… cred că am fost în depresie… Dar trebuia să fiu tare pentru copilul meu. Şi culmea este că până în ultima clipă am sperat că pot schimba ceva, că îl pot aduce pe drumul cel drept. Ani de zile m-am gândit să mă despart de el, dar nu ştiam cum să fac. Nu voiam să îl las pe drumuri, simţindu-mă responsabilă de soarta lui, nu voiam să despart copilul de tată, deşi îmi dădeam seama că nu este sănătos nici să trăiască într-o atmosferă tot timpul încărcată de tensiune şi violenţă. Când am hotărât să fac al doilea copil, nu îmi pierdusem cu totul speranţa, deşi intuiam că lupta mea este în zadar. Faptul că am rămas însărcinată nu a schimbat cu nimic situaţia, dimpotrivă. Soţul meu m-a făcut să plâng în fiecare zi în primul trimestru de sarcină. I-am şi spus că faptul de a fi însărcinată nu mă va împiedica niciodată să îl părăsesc.

— Pentru că aţi intrat în *faza violenţei paroxistice,* aceea în care victima începe să vorbească de despărţire. Agresorul încearcă să o facă să renunţe cu orice preţ, prin ameninţări, furii extreme şi obiecte sparte, care rareori îi aparţin, de altfel. Ameninţările şi violenţa pot merge până la viol şi la ameninţarea victimei cu arme. Furia alternează cu faze în care pare abătut, şantajând că se sinucide, cu adevărate puneri în scenă ale sinuciderii, uneori chiar în faţa copiilor. Este ceea ce a făcut cu fiica dumneavoastră când a luat-o deoparte şi, cu sticla de whisky şi medicamentele prescrise de doctor lângă el, i-a spus că pleacă într-o călătorie fără întoarcere. Tot atunci v-a scris şi scrisoarea de adio cu indicaţii asupra locului unde voia să fie îngropat. Era o simplă înscenare, menită să vă sperie şi să vă aducă înapoi. Apoi survine din nou o acalmie în timpul căreia agresorul acţionează ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. V-a adus într-o stare asemănătoare cu aceea a sindromului posttraumatic.

— Dar coşmarul nu s-a terminat nici după ce am reuşit să îl scot din casă şi să mă refugiez cu copiii…

— Din păcate, despărţirea este întotdeauna foarte dureroasă pentru victimă, marcând sfârşitul oricărei speranţe de ameliorare. Vinovăţia de a destrăma o familie şi de a fi responsabilă de nefericirea copiilor, frica de marginalizare prin această ieşire din singurul model admis în societate şi vector al *fericirii:* un tată, o mamă şi copii, care au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi. Criticile devalorizante permanente şi responsabilitatea care v-au copleşit în toţi aceşti ani au fost o încercare foarte grea pentru dumneavoastră. Hărţuirea permanentă nu a făcut decât să vă îngroape şi mai adânc în panică. Faptul că v-a agresat prin telefon, pe SMS, pe e-mail măreşte starea traumatică. Violenţa creşte în această fază şi poate duce până la violenţa fizică cea mai extremă.

— Domnule doctor, dar… de ce toate acestea?

— V-am spus. Aveţi toate calităţile pe care nu le posedă el. În cazul manipulatorului distructiv, profil ce corespunde perfect soţului dumneavoastră, asistăm la o adevărată negare a existenţei soţiei şi a copiilor. Existenţa lor nu îi este necesară decât pentru a-i distruge…

— Vă mulţumesc. Cred că pentru o primă întâlnire mi-am primit doza de veşti proaste. Va trebui întâi să diger ce mi-aţi spus, pentru a merge mai departe. Vă mai pot contacta?

— Desigur.

Dora ieşi împleticindu-se din cabinetul doctorului. Asistase în direct la dispariţia celui pe care îl credea soţul ei, tatăl copiilor săi. O secvenţă din viaţa ei iremediabil pierdută. Povestea ei personală tocmai se schimbase.

Început de sfârşit

Zilele care urmară ţinură de domeniul supravieţuirii. După şocul iniţial, la ieşirea din cabinet, instinctul de conservare i se declanşase din nou, transformând-o pe Dora într-un sloi de gheaţă. Înainta ca teleghidată, comportându-se în aparenţă normal, dar mergea ca pe marginea prăpastiei şi fiecare privire în jos îi dădea ameţeli. Spiritul de luptătoare i se trezise, făcând-o să reziste, să se agaţe de orice o ajuta să nu se prăbuşească asemenea ruinelor ce îi constituiau viaţa.

Se obligă să facă acelaşi exerciţiu în care se antrenase ani de zile, de a separa problemele. În ciuda dramei pe care o trăia, îi scrisese lui Călin, îngrijorată de tristeţea adâncă pe care i-o ghicise, neînţelegând ce o declanşase. Dar el nu răspunsese. O lăsase singură tot week-end-ul, fără un cuvânt, fără o explicaţie.

Dora încercă să se ascundă în cochilia ei şi în zilele care urmară, păstră distanţele. Îi făcea prea rău fuga lui, nu mai avea resurse, trebuia să se apere de orice durere. Nu reuşi.

Ca şi cum ororile ce o păşteau la fiecare pas nu erau suficiente, o durere ascuţită i se înfipsese în ceafă, transformându-i fiecare acţiune într-o luptă penibilă. Totul i se părea greu: să stea aşezată, să se ducă la creşă, să participe la şedinţe, să plătească facturile, să rămână calmă în faţa mesajelor obsesive ale lui George.

Gândurile o torturau făcând-o să pună sub semnul întrebării tot ce o înconjura.

Avocatul, sub pretextul justificat al complexităţii dosarului de divorţ, îi ceruse o sumă exorbitantă, pe care nu ştia de unde avea să o scoată. Pregătirea dosarului de divorţ era o altă încercare dureroasă ce o trăgea la fund, dându-i senzaţia că scrie un act de deces.

Relaţia cu fetiţele, care ar fi trebuit să fie singura ei sursă legitimă de fericire, era un dezastru. Stresul şi oboseala ei se repercutau asupra lor şi tonul urca la decibeli înalţi. Sentimentul de vinovăţie că nu face ceea ce trebuie pentru fetiţele ei urcă din nou la suprafaţă.

La serviciu se forţa să se concentreze şi să avanseze în diferitele dosare, dar era lentă, lipsită de concentrare şi putere. Era cu atât mai speriată cu cât serviciul era ceea ce îi asigura traiul şi supravieţuirea.

Se simţea prinsă într-o spirală ce se învârtea ameţitor, strivind-o. Ar fi vrut să se oprească, să stea şi să plângă, să îşi lingă rănile, dar clipa de linişte la care visa nu se întrezărea la orizont.

Kannitha veni la sfârşitul săptămânii să mănânce cu ea la prânz. Simţise că Dora este pe punctul de a claca şi zburase în ajutorul ei.

— Ce faci, draga mea?

— Supravieţuiesc… răspunse Dora strângând-o în braţe. Tu?

— Of! Nici eu prea grozav.

Kannitha îi povesti cu lux de amănunte situaţia penibilă în care se găsea din cauza lui Nicholas. Căzuseră de acord să divorţeze, dar el îi ceruse să îşi ia copilul şi să se mute în altă casă. Veniturile nu îi permiteau să îşi închirieze un apartament şi îşi petrecea zilele bătând la uşile administraţiei publice în căutarea unui ajutor social. Nicholas continua să se poarte din ce în ce mai urât, umilind-o până la a o aduce la disperare. Dar Kannitha avea şi o veste bună. De puţin timp începuse să se vadă cu un prieten care câştiga teren în inima ei şi lucrul acesta îi dădea aripi, susţinând-o în momentele grele prin care trecea, îşi termină ultimele confesiuni cu un zâmbet şiret pe care Dora îl prinse din zbor.

— Kannitha, eu cred că tu eşti îndrăgostită!

— Ei, nici chiar aşa! răspunse aceasta, intrând într-o defensivă disimulată în spatele râsului vinovat. Dar mărturisesc că îmi place destul de mult de el.

— Dar cine e? Cu ce se ocupă? De când? Vreau să ştiu tot! spuse Dora, entuziasmată la ideea că se mai întâmplau şi lucruri frumoase în jurul ei.

— E prea nouă povestea. Durează doar de două săptămâni. Da, exact de când ne-am văzut în seara aceea, în bar. Sunt superstiţioasă şi nu vreau să vorbesc de un lucru care poate nu are nicio semnificaţie. Dar dacă va fi ceva de ştiut, îţi promit că vei fi prima care va afla! La tine cum merge divorţul?

— Depinde cât timp mai ai…

— E vineri şi am tras tare toată săptămâna. Nu-i grav dacă mă întorc târziu la birou.

— Nici la mine nu-i grav. La cât de productivă sunt în momentul de faţă, nici nu contează dacă sunt la birou sau nu. Cum să meargă? E greu…

Dora îi povesti ultimele descoperiri şi felul în care George continua să o hărţuiască, greutăţile de tot felul cărora trebuia să le facă faţă, constatând că îi face bine să îşi exteriorizeze gândurile.

— Cu Călin cum merge? întrebă Kannitha.

— Of… Nu prea merge…

— De ce? S-a întâmplat ceva?

— Nimic deosebit, dar se îndepărtează pe zi ce trece. Mă răneşte ori de câte ori dispare în mijlocul conversaţiei sau dispare pur şi simplu. Zilele astea a fost mai mult din cauza mea. Am fost distantă şi i-am răspuns mai tot timpul în doi peri. Dar nu mai suport când singura conversaţie e *te pup*. Ştiu cât de romantic poate fi, nu suport lipsa lui de implicare. Nu e el! M-am săturat şi să fiu în permanenţă lupul moralist, dar mi se pare că frizează lipsa bunului-simţ când mă abandonează în plină conversaţie. Şi sufăr. Sâmbăta trecută mi-a spus din senin ce mult m-a iubit… Şi după aceea, a dispărut. Nu am mai ştiut nimic de el două zile. La întoarcere, nu a mai atins subiectul. Nu ştiu ce e în mintea lui, în sufletul lui, nu îmi spune nimic. Şi nu suport că nu îşi asumă nimic. Iar faptul că nu face eforturi nici când ar putea mă scoate din minţi.

— Dora, tu meriţi mai mult de atât. De ce te chinuieşti? Tu mi-ai spus că nu te va alege niciodată. Ce aştepţi de la el?

— Când sunt lucidă, ştiu clar că trebuie să o termin cu el. Dar cum să fac să îmi menţin echilibrul în situaţia pe muchie de cuţit în care sunt? Cum să fac să rezist? Un e-mail de la el mă face să zâmbesc, mă ridică din mocirla în care mă sufoc. Mă văd cât sunt de fericită când îmi dă atenţie, când altfel, de obicei, sunt o fiinţă veşnic obosită, hăituită şi nu ştiu ce să fac mai întâi între milioanele de responsabilităţi pe care le am…

— Cred că într-adevăr nu e momentul să mai faci o schimbare pe lângă toate cele pe care le-ai făcut deja. Dar nu-l lăsa să-ţi facă rău. Ai deja unul care are grijă de asta…

— Călin nu îmi face rău. Sau doar prin absenţă…

— Draga mea, trebuie să te protejezi. Ia ceea ce e de luat, dar nu te implica mai mult decât e necesar. Nu îţi convine felul în care se poartă, spune-i-o. Nu se schimbă, lasă-l. Următorul!

— Dacă ar fi atât de uşor…

— Nimic nu e uşor pe lumea asta, dar vom răzbate şi într-o zi va ieşi soarele şi pe strada noastră. Fii convinsă de asta!

— Sunt! Trebuie doar să supravieţuiesc până la răsărit.

— Eşti o luptătoare. Va fi bine! Fug. E târziu! Un week-end minunat!

— Şi ţie!

Dar week-end-ul fu departe de a fi minunat. Călin dispăru cu desăvârşire dinaintea prânzului cu Kannitha şi până luni dimineaţă nu mai auzi nimic de el. George o hărţui tot timpul cu mail-uri trimise la intervale precise de trei minute, făcând-o să tremure de spaimă şi disperare. Deşi nu răspundea, el continua să îi scrie obsesiv.

Dora îşi sună avocatul, care îi recomandă să se ducă la poliţie pentru a depune plângere. Era obosită, uzată, speriată. Avea impresia că nimic nu mai merge în sensul bun.

Şi-ar fi dorit ca măcar Călin să îi fie alături, să îi dea puţin curaj. Nu îi spusese ce se întâmplă. Îi proteja identitatea în faţa monstrului care încă îi era soţ şi îl proteja de mocirla care devenise viaţa ei. Dar lungile ore de teroare, din cauza lui George, şi de aşteptare, din cauza lui Călin, o aduseră în pragul disperării. Se agăţa de un bărbat pe care îl iubea mai mult decât îşi imaginase vreodată că poate iubi, dar care nu o voia. Cum putea interpreta altfel absenţele lui din ce în ce mai frecvente, lipsa de dialog şi de implicare?

Luni dimineaţă se prezentă la comisariat, cu cearcănele adâncite şi mintea obosită. Îşi aşteptă rândul printre oameni care nu făceau parte din universul ei. Fiecare vocifera în limba lui, poliţiştii treceau într-un du-te vino continuu, încadrând câte un infractor. Dora atingea o limită de saturaţie necunoscută până atunci. Îi venea să îşi ia lumea în cap, să fugă, să nu mai vadă pe nimeni, să nu mai audă de nimic.

Când primul mesaj de la Călin, după şaizeci de ore de tăcere, sosi cu semnele sale de exclamaţie voioase, Dora dădu drumul valului de cinism, singurul care o mai putea împiedica să izbucnească în urlete de disperare.

„Bună dimineaţaaa!"

„Ia te uită! Începe săptămâna şi, automat, reîncepe şi relaţia ta profesională cu NTIC-urile. Să aveţi o săptămână fructuoasă împreună!"

„Cine e NT…?"

„New Technologies…"

„IC?"

„New Technologies of Information and Communication. Mură-n gură!"

„Nu cred că te-am nimerit în cea mai bună zi."

„Ce simplu se explică unele lucruri! Se pot găsi scuze pentru orice! Ca să-ţi demonstrez că nu are nimic de-a face cu ziua, îţi voi da dreptate."

„Scuza zilei: am fost la munte, în zonă fără semnal. Se aprobă?"

„De când ai tu nevoie de aprobări?! Dar azi e o zi bună: aprobare acordată. Ba mai mult, poţi să te mai duci. Poţi chiar să şi rămâi! Ai văzut ce zi bună?"

„Într-adevăr, extraordinară. Mi-a fost luminată complet…"

Dora oftă. Îşi dădea seama că reacţia ei îi putea părea disproporţionată lui Călin. El nu putea şti prin ce trece ea. Încercă să-şi îndulcească tonul şi să îi explice.

„Îmi pare rău, nu voiam să-ţi stric ziua. Sunt într-o perioadă în care îmi pun multe întrebări, trebuie să fac faţă la nenumărate probleme şi, în general, încerc să găsesc un sens care îmi scapă printre degete. Tu ai felul tău de a fi, eu, pe al meu. Decât să te judec, prefer să mă distanţez."

„Ai reuşit să depăşeşti starea de săptămâna trecută? Ultima oară nu erai în formă, nu ştiam cum eşti."

Dora îl urî în clipa aceea. Călin pretindea că îi pasă. Dar ei i s-ar fi putut întâmpla orice în timpul absenţei lui şi el nu ar fi ştiut nimic. Pleca de la premisa că e bine, atunci când ea era atât de rău. Îi răspunse strângând din dinţi, pentru a nu-şi revărsa asupra lui durerea, disperarea şi frustrarea acumulate. Nu avea niciun rost.

„Mă voi abţine de la orice fel de comentariu."

„Încearcă să nu te abţii!"

„Prefer să investesc puţinul timp şi energia de care mai dispun în bătălii care să aibă şanse, nu în cele dinainte pierdute."

„Modul în care abordezi discuţia nu face decât să mă jignească."

Dora simţi că se sufocă de tristeţe. Se opri o clipă, apoi continuă:

„Poate nu vreau să încep să vorbesc şi să mă trezesc vorbind singură. M-am simţit de prea multe ori eu jignită de comportamentul acesta! Poate nu vreau să repet lucruri pe care ţi le-am spus deja şi să mă acuzi că *îţi scot ochii.* Vorbind de jignire… Poate nu ai timp pentru ceea ce aş avea de spus. Uită jignirile. Mă deranjează deja ideea în sine!"

„Poate ar trebui să mă duc să văd luminile de Crăciun."

„Dacă îţi face bine, du-te. Îmi cer scuze că am fost agresivă. Când ajung să mă comport astfel e semn clar că anumite lucruri m-au deranjat peste măsură şi mi-am pierdut răbdarea. Cu bătălia pierdută dinainte nu era o jignire, doar o realitate. Nu reuşesc să mă fac înţeleasă. E eşecul meu. Uită şi bucură-te de lumini!"

„În situaţia dată, există un singur mod să ştiu ce gândeşti: vorbeşte!"

„Versiuni de răspuns în ordinea cronologică în care mi-au răsărit în minte: 1. Nu am cu cine! 2. Vorbesc deja, dar la 120£ – douăzeci de minute trebuie să fiu concisă. 3. M-am plictisit de atâtea discuţii cu mine însămi. Nu am niciodată nimic nou să îmi spun!"

„1. E grav. 2. Nu am stabilit niciodată când suntem amândoi disponibili pentru a vorbi la telefon. 3. La fel de grav ca 1."

„2. Interpretare greşită. Atât mă costă discuţiile cu domnul psi! Nu foarte motivant, dar trebuie să recunosc că pune punctul pe i. Dureros, dar poate, până la urmă, merită banii."

„Rezultă că 1, 2, 3 nu sunt în avantajul relaţiei noastre…"

„Aşa s-ar zice."

„Păcat. Psi-ul pune punctul pe i. Nu ai cu cine vorbi. Te plictisesc. Bătălii pierdute. Nu vrei să fii din nou prima care pleacă… Sună a început de sfârşit. Îţi doreşti asta?"

Dorei îi venea să urle de disperare. Nu putea spune da, nu putea spune nu. Se eschivă cerşind o ieşire miraculoasă din fundătura în care simţea că alunecă:

„Dacă ai fi în locul meu, tu ce ai răspunde?"

„Da."

„De ce?"

„Care ar fi felul tău de a spune altceva?"

„Nu răspunzi la întrebare. Reformulez: de ce aş rămâne?"

„Răspunzi prin întrebări. Ai cerut să răspund în locul tău, am făcut-o! Exact prin ipotezele emise de tine. Vrei punctul meu de vedere, e altceva."

„În regulă. Dă-mi punctul tău de vedere."

„Mai încet cu investigatoarea din tine! Spune-ţi punctul tău de vedere!"

„Din păcate, nu mai pot spune mare lucru. Sunt obosită. Găsim un alt moment. Noapte bună!"

Dora dormi chinuită şi ziua următoare i se păru interminabilă. Migrenele continuau să o chinuiască şi numeroasele întâlniri nu o ajutară cu nimic. Se gândise toată ziua la Călin şi, spre seară, hotărî să răspundă întrebării lui, scriindu-i un mesaj lung. Se ruşina de propriile ei reacţii, de agresivitatea de care dăduse dovadă, de lipsa de stăpânire. Era conştientă că, în situaţia de instabilitate în care era, nu mai putea fi obiectivă, dar încercă să analizeze situaţia la rece:

„Nu prea ştiu ce să îţi spun. E clar că nu sunt bine şi, fără să vreau, asta are repercusiuni asupra ta. Ultimele şase luni au fost epuizante pe toate planurile. Am încercat să îmi păstrez echilibrul şi să separ problemele. Dar îmi dau seama că e din ce în ce mai greu. Discuţiile pe care le am cu psihiatrul m-au dat peste cap şi, cu cât

înaintez în explorarea interogaţiilor mele profunde, cu atât revelaţiile se dovedesc dificil de digerat.

În ceea ce te priveşte, problema de bază e că am mers de la început pe principiul *decât deloc, mai bine puţin,* dar, când nici acel puţin nu mai este sau nu este de calitate, nu mai înţeleg de ce merg înainte. Într-o traducere şi mai concretă: accept, conştientă că fac un mare compromis, să îmi dai foarte puţin. Dar, uneori, am impresia că, de fapt, nu îmi dai nimic.

Şi atunci, inevitabil, ajung să mă întreb *ce naiba fac.* Poate că viziunea ta e diferită. Dar nu eşti partizanul discuţiilor. Ori dispari, frizând lipsa de respect, şi îmi dau seama după ore în şir că aştept un răspuns care oricum nu va veni. Ori nici nu ajungem la ele pentru că eşti pe fugă, nu ai timp şi alte pretexte. Ştiu că e felul tău de a funcţiona, dar consecinţa se regăseşte în reacţiile mele extreme. În unele zile nu îmi doresc decât să pun capăt poveştii acesteia, în altele, îmi găsesc justificări, oscilând la infinit, incapabilă să tranşez, prea obosită, prea instabilă, prea prinsă în complicaţiile mele.“

„Putem continua atât timp cât fiecăruia dintre noi îi face bine. Dacă ţie nu îţi face bine, eu nu mă pot opune. Nu aş suporta să ştiu că ţi-aş face nici cel mai mic rău. Sunt sigur că un psihiatru îţi spune lucruri dificile şi de aici apar sute de îndoieli. Îmi asum partea mea de greşeli. Nu e uşor pentru niciunul dintre noi acest dans pe sârmă. Cred că sunt tipul de om care apreciază ceva după ce nu îl mai are. Nu ştiu dacă mă fac înţeles. La mulţimea de idei din capul meu, mă îndoiesc de coerenţă. Te-am iubit dintotdeauna şi tocmai asta m-a făcut să îţi respect deciziile. Oricât de dure au fost pentru mine.“

Dora citi răspunsul lui, constatând că el continua să trăiască într-o dimensiune paralelă. Nu vedea decât ce voia să vadă, iar ea continua să se teamă de adevăr. Dar trebuia să îl înfrunte.

„Foloseşti des trecutul spunându-mi că m-ai iubit. Eşti sigur că lucrurile stau la fel în prezent? Dansul pe sârmă nu e uşor, cred că o ştiu cu mult mai bine decât tine. Dar nu mă voi putea obişnui niciodată cu dispariţiile tale în plină conversaţie! Atunci când este… Ce e greu în a spune că nu mai poţi vorbi? E ca şi cum mi-ai întoarce spatele şi ai pleca. Asta e jignitor, crede-mă! În timpul zilei răspunzi când şi cum poţi pentru că eşti prins cu întâlniri, treburi etc. O înţeleg. Seara eşti acasă, nu se poate. O înţeleg. Dar timp pentru prieteni se găseşte întotdeauna. Pentru mine, nu. Pe asta nu o mai înţeleg sau nu e în concordanţă cu restul. Argumentul că mi-ai respectat deciziile tocmai pentru că m-ai iubit întotdeauna nu mă convinge. Poate greşesc, dar faptul că nu ai luat niciodată tu o decizie, că nu te-ai luptat niciodată pentru lucrul în care credeai sau simplul fapt că ai fost pasiv în faţa deciziilor mele, pentru mine ascunde altceva. E mai nobil să spui *din dragoste,* dar e o notă falsă pe care nu mă pot împiedica să o aud. De acord cu tine să continuăm atât timp cât fiecăruia îi face bine asta. Dar ţie ce îţi face bine? Mie îmi face când simt că eşti cu mine, nu când am impresia că îmi răspunde un robot. Când tu crezi că sunt plictisită e de fapt lipsa ta de implicare în mesajele răzleţe pe care mi le trimiţi.”

„Vara trecută ai vrut să renunţi şi cred că ţi-am agravat situaţia reţinându-te. Da, admit că ţi-am spus că te-am iubit. Dar atunci când am ceva, am pentru totdeauna. Nu îi înţeleg pe cei care se schimbă la capitolul acesta. Faptul că dispar nu e intenţionat. La reproşul cu timpul petrecut cu prietenii faţă de timpul cu tine, nu ştiu ce să zic. Sunt tâmpit. Notă falsă? S-a dus totul! Îmi face bine? Da şi nu. Îmi spui că nu mă implic în mesaje, dar de multe ori eu le iniţiez. Sunt foarte multe de spus. După o noapte nedormită, e posibil să nu realizez în totalitate."

„Îmi spui că, dacă m-ai iubit întotdeauna, înseamnă că mă vei iubi întotdeauna. Nu e rolul meu să te îndemn să aprofundezi subiectul. Poate o faci deja cu tine însuţi. Dar sunt nişte întrebări fundamentale pe care ar trebui să ţi le pui în cazul acesta. Tâmpit?! M-ai făcut să izbucnesc în râs, dedramatizând situaţia. Problema rămâne, dar o astfel de *mea culpa* nu mai văzusem! Nota falsă o aud în modul în care îţi justifici deciziile sau lipsa lor. Nu contest autenticitatea sentimentelor, dar am tendinţa să găsesc explicaţia incompletă. Pot greşi, dar cred că, în parte, se traduce prin lipsa de curaj, dificultatea de a lua decizii şi un soi de comoditate. E mai uşor să mă laşi pe mine să iau decizii şi apoi, fatalist, să îţi spui că asta este, decât să iei tu o decizie. În prima ipostază, consecinţele nu ţi se datorează, doar le suporţi şi imaginea pe care o poţi păstra despre tine însuţi e pozitivă. Băiatul bun care se sacrifică în numele iubirii… Ce frumos! În a doua, în caz de eşec, nu ţi le poţi reproşa decât ţie, deci s-ar putea să nu îţi mai placă ce vezi."

„Poţi vorbi la telefon?"

Dora nu voia să vorbească cu el la telefon, cum nu mai voia să se conformeze cerinţelor lui. Încercă să se eschiveze:

„Despre?"

„Despre noi. Dar dacă ai şedinţă… Altă dată."

„Dacă preferi în direct, hotărâm de comun acord când."

„Nu realizez cum ar fi fără tine."

Scrisoare către Moş Crăciun

În dimineaţa următoare, discuţia la telefon fu aprinsă şi, timp de o oră, Dora dădu cu pumnii în el, strigându-şi toată nefericirea, golindu-şi sacul, şi, la sfârşit, nu îşi dorea decât să îl strângă în braţe. Îi dăduse atenţie şi era tot ce îşi dorea ea. Ştia că nu avea să dureze, dar se eliberase de greutatea gândurilor şi a frustrărilor care o sufocau.

Violenţa cu care reacţionase Dora şi lucrurile pe care i le spusese avură efectul unui electroşoc pentru Călin. Îşi dădea seama cât greşise şi, în zilele următoare, încercă să fie mai atent, comportându-se ca în vremurile bune.

„Bună dimineaţa! Ieri mi-ai zis că ai fi avut şi altele să-mi spui."

Dora deschise ochii, trezită din somn, şi zâmbi. Călin revenise la obiceiuri uitate, scriindu-i de dimineaţă. Problema de fond nu era rezolvată, dar măcar, temporar, avea senzaţia că fusese auzită.

„Bătăile de cap le mai pun şi între paranteze. Nu le scot de acolo înainte de opt."

„Îmi arătam disponibilitatea."

„După ultima doză, nu ştiu dacă îţi vei mai arăta disponibilitatea. Şi nici măcar nu cunosc efectele celei dinainte."

„Te rog să-mi spui!"

Dora se ridică în capul oaselor, îşi sprijini perna de perete şi, adunându-şi gândurile, încercă să elaboreze concluziile ei:

„Câteva dintre revelaţiile năucitoare ale ultimelor săptămâni. Motto: ce nu te omoară te face mai puternic.

Am înţeles, cel puţin în parte, de ce m-am legat atât de mult de tine şi nu de altcineva. Am ajuns să admit, aproape în întregime, faptul că în toţi aceşti ani mi-a rămas sufletul la tine. Am realizat că, dacă situaţia mea personală a ajuns un asemenea dezastru, este, parţial, din cauza vinovăţiei pe care, mai mult sau mai puţin conştient, am simţit-o întotdeauna. O parte din mine a rămas tot timpul cu tine şi nu mi se părea just faţă de persoana de lângă mine. În consecinţă, am acceptat lucruri inadmisibile care, inevitabil, m-au adus unde sunt azi. Nu ai nicio vină în toate astea. S-a întâmplat să fii tu. Şi mă bucur, pentru că, în afara modului în care am fost *programată* să mă leg de tine, cunosc toate motivele pentru care am sentimente atât de puternice. Rămâne de văzut ce se va întâmpla în continuare. Dacă este adevărat că lucrurile au întotdeauna un rost, încă nu le-am pătruns sensul, dar încep să ia un anumit contur în mintea mea.

Poate că regăsirea noastră e menită să mă ajute să închei ceea ce am lăsat neterminat şi să îmi pot vedea apoi de viaţa mea.

Poate faptul că de data aceasta fac lucrurile cum trebuie şi merg până la capăt, oricât de mult m-ar costa, va desface cercul vicios în care am fost prizonieră atâţia ani.

Sau poate greşesc pe toată linia şi va trebui să o iau de la capăt pentru a înţelege ceea ce trăiesc în momentul de faţă. Cine ştie?

Oricum, două lucruri îmi sunt clare: sunt îndrăgostită de tine şi între noi se va termina oricum. Nimic nou sub soare. Nu ţine decât de noi să facem sfârşitul frumos."

Călin rămase multă vreme pe gânduri. Îi era dureros de clar că Dora nu voia să continue. Suferea văzând-o nefericită, dar nu găsea curajul să îi dea drumul. Şi nu înţelegea complexitatea trăirilor ei.

„Într-adevăr, bulversant. Apare foarte des în ce ai spus *sfârşit.* Decât o moarte în chinuri, mai bine una scurtă şi frumoasă. Continuăm atâta timp cât vrem amândoi. Nu înţeleg în acest moment de ce te-ai simţit vinovată atâţia ani. Poate ne-am potrivit ca persoane, dar ca timpi…"

„M-am simţit vinovată pentru că am ales cu mintea, nu cu inima, şi, oricât am încercat, ce am simţit pentru tine nu am simţit pentru el. Nu mi se părea corect şi, cu vălul vinovăţiei pe ochi, nu am văzut cum şi de ce mă duceam la fund. Dorinţa de a mă elibera recunoscând adevărul a mocnit multă vreme. Diagnosticul (la propriu şi la figurat) recent descoperit era să mă dărâme complet. Dar soiul rău nu se dezminte. Rezist pe baricade.

Apare des *sfârşit* pentru simplul fapt că zădărnicia relaţiei noastre m-a chinuit tot timpul. E felul meu de a domestici ideea. A pune în cuvinte ceea ce simt face lucrurile mai concrete şi mai uşor de acceptat. Alt mod nu am găsit.

M-am gândit de multe ori la moartea scurtă, cum o numeşti tu şi, după cum bine ştii, am eşuat de mai multe ori în a o pune în aplicare. Cât despre moartea în chinuri, nu cred că mai este cazul. Poate iar greşesc, dar cred că am depăşit momentul. Sper. Atâta timp cât lucrurile sunt clare, cred că se poate evita.

Ce părere ai despre moartea din cauze naturale?"

Călin îşi aminti infernul în care îl propulsase plecarea ei:

„După ce ai plecat, anii s-au numărat în excese… Dar erau alte vremuri."

„Din păcate, nu putem întoarce timpul înapoi. Dacă atunci mi-ai fi făcut semn, lucrurile ar fi fost diferite. Sau dacă mi-aş fi imaginat vreo clipă că e aşa cum mi-ai spus, poate aş fi dat înapoi. Trebuie doar să găsim o cale pentru a ne vindeca amândoi."

„Tu ai plecat spre o viaţă mai bună şi aveai tot dreptul. Hai să nu mai plângem unul pe umărul celuilalt! E deprimant. Înainte!"

„Ai dreptate. Nişte xoxo de consolare?"

Dora se emoţionă ca şi cum s-ar fi găsit cu adevărat în braţele lui. Constatarea că nu e o duru şi distanţa i se păru insuportabilă.

„În momente ca astea mă supăr că sunt atâţia kilometri. În restul timpului, aproape că uit. Xoxo cât pentru toate zilele în care nu au fost!"

„Cu pupăturile pe ceafa cum facem?”

„Îi scriem lui Moş Crăciun?”

„La vârsta asta?”

Dora începu să râdă şi ideea unui bilet de avion i se păru cel mai minunat cadou de Crăciun.

„De ce nu?! Ce i-ai scrie lui Moş Crăciun?”

„Să mă ţină cu capul pe umeri?! E prea mult? Tu ce i-ai scrie?”

Dora se întristă. Ştia exact ce însemna. Călin trebuia să rămână cu capul pe umeri pentru a nu-şi destrăma familia. Nu făcuse pasul când ea îl simţise clar ezitant, trebuia să accepte că nu avea să îl facă niciodată.

„Eşti înarmat bine, crede-mă! Nu ai nevoie de Moş Crăciun pentru asta. Eu aveam o idee mai bună, dar era pe bază de tragere la sorţi.”

Călin îi ghici imediat dorinţa.

„Bănuiesc cam ce, dar am săptămâna viitoare toată de foc şi după, sunt în concediu. Mă gândesc.”

„Nu are legătură nici cu săptămâna viitoare, nici cu cea de după.”

„Luasem în calcul doar una din posibilităţile: eu, acolo sau tu, aici, de Crăciun. Se pare că te gândeai la altceva. Te ascult!”

„Mă gândeam exact la acelaşi lucru, nu la aceleaşi date. Nici măcar Moşul nu poate face asemenea minuni. Tragem la sorţi?”

„Să fie loterie! Alege orice meci, din orice sport, care să fie în seara asta. Suma rezultatului dă verdictul. E 100:102 face 202, e par, câştigi tu. E 4:3 face 7, e impar, câştig eu.”

„OK. Ne bazăm pe scorul de la meciul România-Cehia la handbal feminin care a început la 20,15. Habar nu am când se termină.”

„Cât e scorul?”

„Nu ştiu. Calculatorul personal e fără baterii şi încărcătorul a murit. Calculatorul pro s-a certat cu internetul şi nu mai vrea să meargă. Telefonul se încăpăţânează să-mi spună că pagina e prea mare şi nu o poate încărca. Îmi înec necazul într-o carte bună şi o îngheţată şi mai şi. Poate verifici tu.”

„29-23.”

„Iuhuuu! Am câştigat!”

„Mi-e dor de tine.”

„Şi mie.”

„Cât? Nu pot să dispar fără să ştiu!”

„M-aş urca în avion acum…“

Fu prima noapte, după multă vreme, când Dora se prăbuşi într-un somn odihnitor, fără vise. Dezastrul îşi continua făgaşul, dar cu Călin alături, Dora putea lupta împotriva lumii întregi.

Lăsă din nou scutul jos, încercând să nu-i mai ţină socoteala prezenţei, lăsându-se doar să trăiască plăcerea de a fi cu el. Îl simţea frământat, deşi tandru, era Călin al ei. Ştia că povestea lor nu putea supravieţui condiţiilor date. Înainta spunându-şi

că nu avea forţa să lupte şi pe frontul acesta, dar că, în momentul în care se va simţi pregătită, avea să o facă.

Mesajul lui Călin din dimineaţa următoare o trezi brutal.

„Din moment ce eu nu pot oferi decât foarte puţin, nu are rost să insist în egoismul meu. Nu e corect faţă de tine şi nu numai."

Dora respiră adânc şi răspunse rece, încercând să se stăpânească:

„Explică-mi."

„Nu crezi că e datoria ta să îţi faci un viitor mai bun?"

„Ce înţelegi exact prin *viitor mai bun*?"

„Nu mi se pare corect faţă de tine şi de copiii tăi."

Dora intuia unde bătea Călin şi se simţi insultată. I se părea strigător la cer ca iubitul ei să o îndemne să îşi caute un alt iubit. Insinua că ea are nevoie de un bărbat care să o sprijine. Dar ea considera că, în afară de el, nu avea nevoie de nimeni. Ea nu avea nevoie de niciun bărbat pentru a se descurca. Ea nu era Ioana. Ea avea nevoie de dragoste, de dragostea pe care Călin îi spunea clar şi direct că nu i-o poate oferi. Dora era revoltată, dar voia să îl facă să spună până la capăt ce avea de zis:

„Cum adică să îmi fac un viitor mai bun? Cu cuvintele tale, pe înţelesul meu. Cărţile pe faţă. Pe locuri… fiţi gata… start!"

„M-am tot gândit la noi. Mi-am dat seama că din partea mea e o mare dovadă de egoism şi lipsă de coerenţă. Vreau multe şi nu (pot să) dau mai nimic. Nu consider asta ca fiind corect faţă de tine şi de copiii tăi."

„Tot nu văd legătura cu copiii mei. În plus, nu mi-ai explicat niciodată de ce nu poţi da *mai nimic*. Fă un efort!"

„Nu mi se pare normal să îi porţi pe drumuri pe ei pentru că eu nu mă pot urni. Sincer, nu am analizat niciodată. Am tot mers cu *ăsta sunt eu* şi se pare că nu e suficient."

„OK pentru urnitul dintr-o ţară în alta. Dar asta mi se pare minor. Cred că şi eu mergeam pe principiul că *ăsta eşti tu.* Ce nu am înţeles niciodată este de ce nu ai dat nici cât ai fi putut. Acesta e marea mea dilemă. Nu restul."

„Am mai vorbit de suflatul în iaurt… Îmi revin greu."

„Încep să urăsc parabolele! Dacă înţeleg bine, dai atât de puţin de teamă că se va întâmpla cum s-a mai întâmplat. Corect?!"

„Corect. E doar puţin schimbat, amplificat. Familie, copii, viziunea viitorului… Să presupunem că nu se întâmplă nimic. Cum ne vezi tu peste un an? Peste cinci?"

Familie, copii… Dora îşi pierdu tot sângele rece. Îi înţelegea întrebarea şi, mai ales, interogaţia profundă. Ce nu înţelegea era cum poate să o iubească şi, în acelaşi timp, să îşi aducă soţia ca argument pentru imposibilitatea unei vieţi comune. Copiii lui erau un obstacol legitim şi suficient. Nici ea nu voia să îi vadă suferind, mai ales din vina ei. Dar cuvântul *familie*, urmat de *copii* o includea pe Ioana, ceea ce pentru ea era mai mult decât putea suporta. Ideea morţii scurte şi frumoase îi străfulgera mintea şi, fără a ezita, depuse armele, încetând acel război lipsit de sens.

„Cred că, din păcate, nu ne văd deloc. Ce ai zice de nişte xoxo şi gata? Nu crezi că ar fi mai simplu?”

„Improvizăm, xoxo şi gata!”

„Nu improvizăm nimic. Am zis, xoxo şi gata!”

După câteva minute lungi, Călin trimise un ultim mesaj.

„Nu am mai plâns de ani întregi. Te iubesc.”

Dora se întinse în pat. Avea senzaţia că întregul ei corp se sfărâmă ca un bulgare de zahăr, trecând prin sita patului, păstrându-i la suprafaţă doar sufletul, fără nicio consistenţă. Se fărâmiţa, alunecând în vise negre, în care Călin era omniprezent, dar nu îl putea atinge niciodată. Ori de câte ori ajungea la el, un obstacol i se punea în cale, îndepărtându-l şi mai mult.

Se trezi ca o stafie în miezul nopţii, plânsă după somnul chinuit. Ieşi pe terasă, dar simţi că valul o ia din nou, că măruntaiele îi sunt sfâşiate, că gheare de fier îi scotocesc prin burtă pentru a-i găsi sufletul. Se chirci de durere şi urlă de disperare. Latura cerebrală striga din răsputeri cu o voce ce nu mai reuşea să răzbească în furtună, că totul e o iluzie şi nu se întâmplă decât în mintea ei, că totul era bine şi avea să fie şi mai bine, că viaţa era frumoasă şi trebuia să o trăiască. Atunci de ce se simţea prizonieră într-o mocirlă vâscoasă, ce o împiedica să iasă la suprafaţă? De ce nu vedea lumina de la capătul tunelului?

Îşi plânse toate lacrimile şi rămase tremurând în noaptea adâncă de iarnă. Nu pierduse pe nimeni. Se pierduse pe ea. Îi scrise cu ultimele puteri:

„Ce să fac ca să nu suferi?”

„Să anulezi discuţia.”

Femeia perfectă

Între durerea ei şi suferinţa lui, Dora alese să îl protejeze tot pe el. Simţea că relaţia lor o consumă încetul cu încetul, dar nu putea concepe ca el să sufere. Nu se despărţiseră decât câteva ore şi totuşi le fusese suficient pentru a realiza cât de mult însemnau unul pentru celălalt. Regăsirea fusese cu atât mai dulce, cu atât mai amară, iar dialogurile deveniră din nou spumoase. Apoi scăzură din nou în intensitate, alunecând în vechea rutină.

Dora îi rezervă însă o surpriză. După zile şi nopţi de muncă neîntreruptă, de Crăciun, îi dărui o incursiune în jocul de-a v-aţi ascunselea cu soarta: douăzeci de ani de dragoste povestiţi într-un mozaic de imagini încărcate de sens, emoţii şi complicitate, într-o abordare lucidă şi afectuoasă a diferenţelor lor, a tot ce însemna incredibila lor viaţă în doi. Cinci minute de zâmbete, de nostalgie, de neuitat.

Aşteptă cu sufletul la gură reacţia lui, în seara de Crăciun. Nu venise. A doua zi de Crăciun, în ciuda celor câteva mesaje răzleţe, nici atât. A treia zi nu mai veni nimic. Nici măcar un semn. Dora rămase în pat, suferind. Dormi pentru a amăgi timpul. Deschidea ochii pentru a vedea dacă vreun mesaj îi va lumina ziua, închizându-i la loc cu disperare, bolnavă de neînţelegere. A patra zi, ritualul se reproduse, dar de această dată nu mai putu nici să doarmă. Îşi aranjă obsesiv toate hârtiile şi hârtiuţele din sertare. Telefonul nu îi anunţă nimic nou. Făcu curăţenie. Nicio schimbare. Fumă mai multe ţigări, una după alta. Degeaba. Abandonă orice activitate şi se avântă în lectură, sperând să evadeze într-o lume lipsită de griji. Dar mesajul aşteptat nu voia să se arate. Sentimentul că trebuie să pună capăt chinului continuu o apăsa din ce în ce mai greu. Conştiinţa că viaţa ei ajunsese să se joace pe un ecran o dobora. Trebuia să urmeze sfatul pe care Călin i-l dăduse întotdeauna: *Fă-ţi ordine în viaţă.* Dar această ordine implica să îl îndepărteze în primul rând pe el. Între timp, însă, o îndepărta el pe ea. Făcea tot ce Dora îi spusese că nu mai reuşeşte să tolereze.

Apoi minunea se produse. Un mesaj de la el şi, în ciuda frustrării, zâmbetul îi răsări din nou pe buzele.

— *Cam răscolitor, dar frumos,* scrisese el.

Urmară trei zile în care magicianul apăru şi dispăru după bunul său plac, hotărându-se să îşi facă o memorabilă apariţie în noaptea dintre ani. Dora îi savură prezenţa nesperată, urându-i şi mai mult inconstanţa. Era confirmarea că, dacă voia, putea.

În primele zile ale anului, Teo o anunţă că o problemă legată de succesiune necesita prezenţa ei în ţară. Dora se bucură. Trist, dar se bucură.

„Moş Crăciun se scuză. A primit scrisoarea cu întârziere. Trimite cadoul săptămâna viitoare", îi scrise ea lui Călin, pentru a-şi anunţa sosirea.

„Primire cu xoxo!“, răspunse el.

Dar zilele care precedară plecarea se derulară într-o nebuloasă de sărutări. Călin dispărea pe nepusă masă, ea îl întâmpina cu răceală, anticipându-i comportamentul, el intra în defensivă, deranjat de atitudinea ei, dispărând din nou, într-un cerc vicios care o obligă pe Dora să ia tot mai multă distanţă. Îl iubea, dar ştia că el nu poate răspunde aşteptărilor ei.

Ateriză la Bucureşti la fel de nerăbdătoare ca de fiecare dată când trebuia să se întâlnească cu el. Se opri înainte de ieşire, îşi împrospătă machiajul şi o auzi pe femeia de serviciu spunându-i admirativ:

— Tare frumoasă eşti, mamă.

— Credeţi că o să-i placă? întrebă ea emoţionată.

— Ar fi nebun să nu fie nebun după tine, îi răspunse femeia.

Dora îl zări retras în spatele mulţimii, lângă arbuştii ce decorau aeroportul. Bărbatul visurilor ei era acolo şi doar câţiva metri o despărţeau de el. Încercă să îşi amintească decizia luată: trebuia să se protejeze. Era fragilă emoţional şi o ştia. Când ajunse lângă el, Călin se apropie să o sărute. Dora se trase înapoi şi îi spuse discret:

— Nu în public. Nu se ştie cine ne vede…

Avea impresia că umbra lui George o urmăreşte peste tot şi nu mai putea ignora riscurile la care se expusese. Călin se schimbă la faţă, dar nu spuse nimic. Îi luă bagajul şi porni spre parcare abătut, ca după o lovitură. În parcare, Dora îl anunţă că are nişte probleme urgente de serviciu. Nu mintea, dar acest pretext îi permitea să menţină distanţa. Îl sărută distrată când uşile maşinii fuseră închise şi se refugie în mailuri. Călin conducea încordat, simţind că ceva se schimbase în atitudinea ei. Între două mesaje şi două telefoane, Dora sporovăia, scandalizată de numărul de probleme pe care trebuia să le rezolve, deşi era în concediu. El nu reacţionă la poveştile ei, contrariat de comportamentul ei neaşteptat.

— Mai am două e-mail-uri şi după aceea termin, spuse ea pentru a se scuza. Până ajungem, rezolv tot.

— Scrie liniştită. Termină-ţi treaba, spuse el încruntat.

În apartament, Dora continuă să fie în vervă, spunând vrute şi nevrute, râzând, povestindu-i lucruri lipsite de importanţă.

— E ceva schimbat la tine, spuse Călin într-un târziu.

— Ce e schimbat la mine? întrebă ea zâmbind provocator.

— Nu ştiu… Eşti… distantă…

— Ţi se pare. Aş vrea să beau ceva.

Călin o privi lung.

— Ce ai vrea să bei?

— Cred că un cocktail… Deşi mă comport ca şi cum aş fi băut deja, spuse ea râzând de ideile care îi treceau prin minte.

Dora constată cu surprindere că nu i se mai părea greu să păstreze distanţa. Simţi o plăcere meschină văzându-l contrariat. De această dată, el era în starea pe

care o trăise ea luni de zile din cauza lui. Simţea că are controlul asupra situaţiei şi se simţea răzbunată pentru toată nesiguranţa în care o menţinuse el.

Călin o ridică dintr-odată în braţe şi începu să o sărute cu înverşunare. Dorei îi plăcea să îl simtă luptându-se pentru a o domina. Se lăsă sedusă, cu conştiinţa jubilatorie că îi face o favoare. O lipi cu spatele de perete, continuându-şi asaltul, blocându-i şi ultima portiţă de retragere. Dar ea nu avea intenţia să se retragă, primind asediul ca pe un tribut. O întoarse cu faţa la perete, sărutându-i spatele braţelor. Dora zâmbi rece în faţa încercărilor lui de a o face prizonieră. Îl lăsa să o cucerească fără a se preda, făcându-l să plătească scump fiecare înaintare. Călin o luă din nou în braţe şi o depuse pe pat ca pe un obiect fragil. Dar ea nu era fragilă. Era o forţă a naturii, gata să se dezlănţuie la primul pas greşit. Îi observa cu atenţie fiecare mişcare, susţrăgându-se când el era pe punctul de a o atinge, surprinzându-l cu un sărut când, descumpănit de alunecarea ei, încerca să o aducă înapoi. Jocul acesta îl întărâtă, dar pentru ea devenise o răzbunare delicioasă. Savura calculul precis al senzaţiilor şi gândurilor, întrebându-se de ce nu o făcuse înainte, de ce se lăsase de fiecare dată pradă trăirilor intense care o trăgeau frenetic spre abisuri.

Călin o dorea cu toată fiinţa lui. Dora i se oferea sigură de sine, protejată în spatele barierelor ce îi ţineau sentimentele departe. Naviga pe valurile senzaţiilor date de apropierea corpurilor, gustând cu nesaţ noua experienţă pe care dăruirea ei totală de până atunci nu o lăsase să o experimenteze. Închise ochii, simţindu-l prin toţi porii. Niciun gând, nicio perspectivă, doar o stare de bine fără limite şi fără promisiuni.

— Credeam că te-am pierdut, îi şopti el la ureche.

Ca într-o peliculă de film ce se rupe brusc, Dora simţi pumnalul vorbelor lui sfâşiind-o, trezindu-i durerea amorţită, luând-o pe nepregătite, smulgând-o din spatele zidurilor protectoare, răscolită de sentimentele neomeneşti pe care le avea pentru el. Încercă zadarnic să-şi păstreze controlul, să se prefacă imună. Otrava se infiltrase printre zale, ajungându-i direct în inimă. Cădea de sus, în ciuda voinţei ei.

Nu voia să îl lase să îi ghicească slăbiciunea, înfrângerea. Nu avea nicio şansă în faţa lui. Îl iubea prea mult şi orice tentativă de a fugi era sortită eşecului. Sperase să îşi păstreze controlul, dar emoţia lui fusese suficientă pentru a spulbera barierele pe care se căznise să le ridice.

— Te iubesc, îi spuse el la ureche, ţinând-o strâns ca pe un bun preţios ce trebuia mânuit cu grijă şi smerenie.

Dora era o rană deschisă şi i se scurse fără vlagă în braţe, năucită de violenţa dragostei pe care o simţea pentru el, distrusă de disperarea de a nu-l putea avea, orbită de sentimentul fericirii de a fi cu el. Restul nopţii îl petrecu regăsindu-l, nevenindu-i să creadă ce simte. Dădu uitării calcule şi decizii, scăldându-se în sentimentul de împlinire pe care, printr-o chimie neştiută, Călin i-o provoca în sânge.

Dormiră puţin şi dimineaţa îi surprinse într-o tandreţe profundă, conştienţi şi recunoscători de momentul preţios pe care îl trăiau. Rămaseră multă vreme în pat, ţinându-se în braţe.

— Ştii, m-am gândit mult la ce mi-ai spus, spuse Dora.

— Ce ţi-am spus?

— Mi-ai spus că, pentru tine, copiii sunt cei mai importanţi. Şi nu am nicio îndoială.

— Atunci, ce te frământă?

— Mi-ai spus odată că tu nu poţi divorţa pentru că, dacă i-ai lăsa, s-ar alege praful de ei. Dora îl simţi că se crispează.

— Le-am întors pe toate părţile, dar implicaţiile sunt prea mari, spuse el cu amărăciune.

— Stai liniştit, nu despre divorţ este vorba. Ştiu că pentru tine nu există, răspunse ea în încercarea de a se încuraja pe sine însăşi.

Călin îşi schimbă poziţia, obligând-o să îl privească în faţă. Îl privi ezitantă, anticipând nisipurile mişcătoare pe care înainta.

— Mi-ai spus de multe ori că faci tot ce poţi pentru ei. Dar eu nu cred…

— Ce vrei să spui? întrebă el încruntându-se.

— Tu poţi mult mai mult şi totuşi, te complaci într-o situaţie care, chiar dacă te nemulţumeşte, nu faci nimic să o schimbi.

— Explică-mi.

— Hai să o luăm aşa: îmi spui că ai probleme cu banii, că te zbaţi să le faci pe toate şi eşti stâlpul familiei, că nimic nu e simplu. Cu toate acestea, îţi permiţi să nu faci compromisuri…

— Despre ce compromisuri vorbeşti?

— Nu vrei să lucrezi la stăpân, nu vrei stres, vrei să ai timp suficient ca să te ocupi de ale tale… Nu spun că e mai bine ca mine, care ani de zile am fost sclava companiei, muncind zi şi noapte, uitând că exist şi că am o viaţă…

— Atunci nu înţeleg unde vrei să ajungi.

— Din momentul în care îmi spui că ai vrea să le oferi tot ce poţi copiilor tăi, nu mi se pare normal să rămâi în zona ta de confort şi să îţi permiţi să faci doar ceea ce îţi place. În viaţa profesională trebuie să faci sacrificii, să te zbaţi pentru a răzbi, înţeleg că este mai uşor să rămâi în ceea ce cunoşti, dar atunci de ce eşti nemulţumit? Uite, de exemplu, eşti în firma asta de când ai ieşit de pe băncile şcolii. Ai crescut cu ea, ai un post frumos. Pot concepe că în primi trei-patru ani, poate cinci, ai învăţat. Nu pot să cred că după cincisprezece ani ai mai învăţat ceva. Activitatea este mereu aceeaşi, cunoşti totul pe de rost şi, la un moment dat, automat, te plafonezi. Eşti cel mai bun pe domeniul tău, nu ai nici măcar de la cine învăţa. Nu te judec, îţi explic doar raţionamentul. Poate greşesc… Scuză-mă… nu voiam…

— Ai început, spune până la capăt, îi spuse Călin încordat.

— Vii dintr-o familie în care ai fost primul care a făcut o facultate. Lucrul acesta te-a propulsat direct în poziţie de frunte, satisfăcătoare şi demnă de admiraţie. Apoi ai intrat într-o firmă care ţi-a dat posibilitatea să străluceşti. Minunat. Până aici, putem spune că ai fost primul în toate. Doar că depinde de nivelul la care te raportezi. Eşti o persoană foarte inteligentă şi de aceea mi-e ciudă pe tine. Ai fi putut merge mult mai departe, mult mai sus. Nu vorbesc de titluri pompoase! Vorbesc de ceea ce ai fi putut învăţa şi, în consecinţă, ai fi putut face. Spune-mi, te rog, în anturajul tău apropiat, cine te stimulează? Cine te trage în sus?

— În afară de tine? Nimeni, răspunse el stingher.

Ceea ce Dora nu îndrăznea să îi spună era că împreună ar fi putut face lucruri minunate, că ea l-ar fi putut scoate din nemulţumirea în care se zbătea, că le-ar fi putut asigura copiilor lui lucruri care pentru el erau de neatins. Ar fi fost atât de simplu. Dar îl simţea închistat în neputinţa lui, în teama lui, şi o durea.

— Dar tu nu vrei să te ajut, îi spuse ea cu tristeţe. Când te văd atât de nemulţumit de situaţia ta profesională, mă doare, încă o dată, nu spun că eu sunt un bun exemplu, dar măcar ştiu pentru ce mă zbat. Şi mie mi-ar plăcea să nu mai muncesc atât de mult, să am mai mult timp pentru copiii mei şi pentru mine, mi-aş dori să las tot… Mi-aş dori să mă întorc în ţară…

Călin rămase o vreme tăcut, apoi îi spuse:

— Să nu te întorci în ţară pentru mine. Eu nu am nimic să îţi ofer.

Dora simţi durerea surdă şi gustul metalic al zădărniciei. Nu avea nicio şansă. Trebuia să oprească acea tentativă disperată.

— Iartă-mă. Nu ar fi trebuit să-ţi spun toate astea. E o nesăbuinţă din partea mea. Uită! De fapt, problema ta e slujba. Este singurul lucru pe care ar trebui să-l schimbi. În rest, ai tot ce vrei… Eşti exact unde trebuie să fii… Iar eu nu sunt persoana indicată să-ţi dea lecţii.

Telefonul sună. Călin ezită, apoi se ridică din pat să îl ia. Îi făcu semn Dorei că trebuie să răspundă şi, luându-şi tonul profesional, începu să vorbească. Conversaţia nu dură mult, dar când termină, se aşeză lângă ea, o sărută şi îi spuse:

— Te superi dacă mă conectez câteva minute la e-mail? Trebuie să trimit urgent nişte informaţii.

— Nu-ţi face griji, îmi verific şi eu mail-urile.

Câteva minute, în cameră nu se mai auzi decât zgomotul tastaturii. Dora îl privea din când în când furtiv cum stătea concentrat pe ecranul calculatorului lui. I-ar fi plăcut să îl aibă în preajmă în fiecare zi, să se ocupe de copii, să se ciondănească din cauza cumpărăturilor, să facă dragoste, să lucreze fiecare pe calculatorul lui…

Implicaţiile sunt prea mari… îi răsună replica lui în minte.

Când Călin termină, venise vremea să plece fiecare în drumul său. Erau trişti, amândoi pe gânduri, fiecare cu ale lui.

În maşină, rămaseră tăcuţi. Ea îi mângâia tandru mâna, el se apleca din când în când să o sărute.

— Uneori mi-aş dori mai mult… rupse Călin tăcerea.

— Mie nu îmi spui niciodată când se întâmplă asta…

— E… atât de complicat… oftă el.

— Din păcate, spuse ea cu amărăciune, nu este complicat. De fapt, lucrurile sunt simple şi clare. Noi le facem complicate…

Dora privi pe geam pentru a nu-l lăsa să-i vadă ochii înecaţi în lacrimi. El aparţinea lumii lui, la care ea nu avea acces. Ea îi deschisese porţile vieţii ei, punându-i la dispoziţie tot ceea ce ar fi vrut să ştie, mai puţin ceea ce risca să îl doară. Ar fi vrut să facă şi el acelaşi lucru. Dacă nu aveau un viitor împreună, măcar să îi ştie trecutul. Avea nevoie pentru a se vindeca. Îşi luă inima în dinţi şi se avântă:

— Tu ştii povestea mea. A ta care este?

Călin ezită, iar Dora încercă să glumească pentru a destinde atmosfera şi încuraja confesiunile.

— Îţi ştiu povestea până la plecarea mea. De acolo, nimic…

— Plecarea ta… spuse el cu privirea departe. A fost… greu. Ţi-am zis cu ce m-am ocupat câţiva ani. Am fost cu mai multe fete, dar…

— Pentru că te gândeai la… altcineva. Ştiu. Până aici, mi-ai zis. Îmi pare rău… Făcu o pauză, apoi continuă: Pe Ioana cum ai cunoscut-o? Mai apăruse o fată nouă şi Făt-Frumos şi-a arătat farmecele?

Din păcate, ceea ce pentru ea era o glumă inocentă nu făcu decât să destrame complicitatea.

— Nu a fost deloc aşa, spuse el cu reproş. Am cunoscut-o pur şi simplu şi apoi am fost împreună. Nu e nimic de povestit.

Dora se simţi rănită profund. Ea îşi spusese povestea fără nicio reţinere. El o excludea total din viaţa lui. Simţea visceral nedreptatea acestei lipse de încredere. Era evident că el nu o primeşte în viaţa lui, dându-i senzaţia că ea dă totul, iar el, nimic. Dar clipa următoare o făcu să se clatine:

— Ea e femeia perfectă pentru mine.

Îl auzi rostind cuvintele ca într-o scenă de film, în care traiectoria glontelui este urmărită cu încetinitorul: cuvintele străpungând lent aerul lichefiat, explozia surdă din primele fracţiuni de secundă, cioburile sufletului ei părăsindu-şi structura pentru a zbura în zeci de direcţii diferite, privirea ei în coborâre simbolică, încercând să înţeleagă efectul dezastruos al exploziei, ochii ei întrebători ridicându-se spre el, strigând mut ireparabilul ce se producea în clipa aceea, durerea îmbibând locul impactului, propagându-se prin vasele capilare ca o pată de sânge ce se întinde, colcăind.

Dora înţelese ce voise el să spună, dar refuza să accepte că îi înfipsese cuţitul în inimă cu atâta dezinvoltură. Ştia că el se apără încercând să se justifice, fără nicio intenţie de a o răni. Înţelegea că Ioana era femeia perfectă pentru el: mamă şi soţie exemplară, îl iubea ca pe un Dumnezeu, recunoscătoare pentru orice îi dădea, acceptând orice pentru favoarea pe care i-o făcea de a fi cu ea, punându-l în

valoare, fiindu-i alături necondiţionat. Tot ceea ce Dora nu i-ar fi putut oferi prin superioritatea pe care imaginarul lui Călin i-o atribuia şi peste care el nu putea trece. Dora îl făcea să îşi vadă slăbiciunile, forţându-l să iasă din zona de confort, să îşi pună întrebări incomode. Lucrurile de care el fugise întotdeauna.

Dora încercă să rămână raţională, să ignore rana sângerândă provocată de vorbele lui, dar simţea că lovitura avea să-i fie fatală.

Demonul din oglindă

Dora luă avionul a doua zi. La aeroport, speră ca el să îi facă o surpriză şi să vină. Cu riscul de a rata îmbarcarea, rămăsese cu încăpăţânare în faţă intrării, privind călătorii şi pe însoţitorii lor. Când realiză că totul se petrece doar în mintea ei obosită, prezentă paşaportul şi trecu de partea cealaltă. Călin îi scrise câteva rânduri pentru a se asigura că a ajuns bine, iar în ziua următoare nu îi mai scrise deloc. Suferinţa Dorei atinse apogeul. Era conştientă de dependenţa afectivă în care alunecase, de absurditatea comportamentului ei, de haosul obsesiv care devenise mintea ei. Cele trei fraze pe care i le spusese Călin îi răsunau în minte ca o otravă: *Să nu te întorci în ţară pentru mine… Eu nu am nimic să îţi ofer… Ea e femeia perfectă pentru mine…* Cerebrala din ea îşi pierduse orice putere şi se descoperea slabă, neputincioasă, ca o frunză în bătaia vântului. Ea, frunza, el, vântul ce putea în orice moment hotărî să o smulgă de pe ramura ei fragilă.

Călin îi scrise în ziua următoare, dar Dora dispăru înainte de a-i da lui posibilitatea de a o face.

O nouă zi şi Călin începu precaut dialogul:

„Astăzi, xoxo cu soare! Te interesează?"

„Nu vreau xoxo în mod deosebit. Dar poate ai alte propuneri."

„Eşti OK?"

„Sigur. Dau impresia că nu?"

„Dai impresia că ai ceva (cu mine)."

„Nu am nimic cu tine! Am făcut doar o supradoză de xoxo. E ca la prăjituri. Dacă mănânci prea multe deodată, ţi se apleacă şi nu îţi mai trebuie până îţi revii. Asta nu înseamnă că nu îţi mai plac, înseamnă doar că data viitoare vei consuma mai cu măsură. Nu vrei să ţi se mai aplece…"

„Te pup! Na!"

„Aproape că mi s-a făcut rău!"

„Atât timp cât nu spui ce e cu tine, ce te supără… Eu nu pot şti."

„Drogul meu, nu am ce să-ţi zic. Aşa sunt eu făcută. Sunt extremă în tot ce fac, în bine şi în rău. Încerc să mă moderez. Atât. Nu te supăra pe mine, nu e împotriva ta. Te sărut puţin."

„Aproape ca în direct."

Dora citi ultimul lui mesaj şi simţi cum pumnalul i se răsuceşte în rană, sfâşiată între sentimentul de fericire pe care îl simţi imaginându-se în braţele lui şi imaginea lui spunându-i că *ea e femeia perfectă.* Se ghemui într-o secundă în carapacea ei şi dispăru.

Gelozia îi scrijelea sufletul, în ciuda eforturilor de a rămâne cu capul pe umeri. Umilirea de a oferi totul unui bărbat care nu îi dădea decât câteva ore de dragoste,

şi acelea cerşite, o strivea. Universul ei, care se învârtea în permanenţă în jurul lui, devenise un infern. Îşi dispreţuia neputinţa de a se detaşa, afundându-se şi mai mult în disperare.

Citise într-un articol că un îndrăgostit descarcă în sânge aceleaşi cantităţi de serotonină ca şi o persoană care suferă de obsesii, ajungând să fie pur şi simplu obsedat, în sensul psihiatric al termenului, de persoană iubită. Îşi dădea seama că totul nu este decât o iluzie chimică şi hotărî să o combată. Nu putea continua astfel şi nu putea rupe brusc contactul cu Călin. Ca un toxicoman, avea nevoie de doza zilnică de drog pentru a rămâne în picioare. Dar dezintoxicarea se impuse în mintea ei ca o evidenţă. Trebuia să îşi ocupe timpul cu orice activitate ce o putea îndepărta de el.

Se gândi că sportul îi va face bine. Îşi luă echipamentul, se duse la sală şi, după ce se schimbă, îşi închise cu ură telefonul în dulăpior. Îşi fereca simbolic obsesia sub cheie. Cu prosopul în mână, intră entuziastă în sala de fitness pentru un curs reputat ca fiind dificil. Efortul fizic avea să îi încetinească activitatea cerebrală prea intensă şi îşi salută cu anticipaţie prima victorie împotriva propriilor slăbiciuni. Profesorul îi împărţi pe perechi şi, timp de douăzeci de minute, exerciţiile îi epuizară. Dora nu fusese atentă la partenera ei până când li se spuse să boxeze în aer, cu faţa la oglindă, menţinând jocul de picioare. Concentrată asupra poziţiei corecte a braţelor şi asupra energiei din ce în ce mai puţine care îi rămânea, Dora aruncă o privire spre perechea ei, pentru a vedea dacă aceasta mai rezistă. Imaginea îi taie răsuflarea, făcând-o să creadă că era victima unei halucinaţii.

Îi recunoscu silueta, gura pe care o studiase în poze, ochii, părul, deşi în nuanţe diferite. Asemănarea cu Ioana era izbitoare. Erau amândouă, umăr lângă umăr, luptându-se pentru un trofeu invizibil. Dora simţi că forţele o părăsesc, dar se agăţă. Trebuia să reziste. Îşi simţea inima zvâcnind în urechi, sângele urcând în cap şi senzaţia de leşin începea să îi acopere ochii ca un voal negru. Îşi privi duşmanul în oglindă, sfâşiind din ce în ce mai puternic aerul cu pumnii, cu şi mai multă îndârjire, făcând din voinţă o armă letală. Lupta pentru a o învinge, ştiind că nu va reuşi, că îşi greşeşte ţinta, dar continuă. Se zbătea ca în ghearele morţii, fugind după o himeră. O urmări până la capăt, epuizată, cu transpiraţia scurgându-i-se pe spate, rece ca gheaţa, în ciuda căldurii ce emana din ea, muşchii contractaţi, privirea ucigătoare.

Convingerea că nu o va putea învinge niciodată i se insinuă în sânge şi, în ciuda umilirii înfrângerii, îşi pierdu dintr-odată interesul pentru această luptă absurdă. Sănătatea ei mentală valora mai mult decât o luptă cu morile de vânt pentru un ideal de neatins. Aruncă o ultima privire demonului din oglindă, îi întoarse spatele şi plecă.

În zilele următoare se arătă rece faţă de Călin. Nu mai era dispusă să răspundă ca înainte.

„Bună dimineaţa cu xoxo!“

„Fără xoxo! Dar bună dimineaţa şi ţie!“

„Păi atunci cum să mai fie bună?! Care ar fi explicaţia?"

„Râdem, ne hârjonim, dar fără xoxo! Explicaţia e *aşa vreau eu*!*"*

„Râzi de mine? Ce spui acum atacă fundamental discuţiile anterioare."

„Încă nu râd. Nu de tine, în orice caz. Care discuţii anterioare?"

„Cred că nişte explicaţii ale fenomenului m-ar putea scoate din ceaţă. Afirmaţii de genul *că fără, nu se poate."*

„Traducere: înainte de a veni, ajunsesem deja la saturaţie în ceea ce priveşte revendicările pe care ţi le-am spus de nenumărate ori. De unde schimbarea pe care ai remarcat-o la sosire. Venisem hotărâtă să nu mai analizez nimic pentru că nu duce nicăieri. Eram hotărâtă să trăiesc momentul. Am făcut greşeala de a mă lăsa din nou dusă de val şi am dat cu capul de pragul de sus. Nu e nimic neadevărat în ceea ce ne-am spus (în afară de aberaţiile pe care le-am debitat eu, legate de cât de mult faci tu) şi totuşi doare, pentru că le-am acordat mai multă importanţă decât trebuia. Cred că ţin puţin la mine şi m-am gândit că ar fi cazul să mă protejez şi să evit situaţiile care nu îmi fac bine. Nu schimbă cu nimic ceea ce ne-am spus, dar mă ajută pe mine să iau lucrurile mai puţin în serios şi, cât este, este. Mie mi se pare destul de logic şi de clar, dar îmi dau seama că tu nu eşti în capul meu… (ce noroc ai!) "

„Hai să vorbim la telefon, te rog."

Dora privi lung ecranul. În cei doi ani de când se regăsiseră, îşi vorbiseră rar la telefon. El refuzase, fără a-i da o explicaţie plauzibilă. O astfel de cerere, venită din partea lui, însemna că suferă. Doar că ea nu mai era ea dispusă să facă eforturi. Dăduse prea mult şi nu se alesese decât cu suferinţă. Îl iubea din toate puterile, dar nu îşi mai făcea iluzii. Erau duse vremurile în care făcea din el o prioritate absolută.

Procedă exact că el: avea să îşi respecte agenda.

„Nu pot… *Business lunch* la 1. Şedinţă până la 4,30. Conferinţă telefonică la 5."

„Ar fi bine, măcar zilele următoare, să vorbim."

„Ştii că mă bucur să vorbim şi o putem face la orice moment (compatibil cu ambele agende). Dar dacă vrei să despicăm firul în patru, nu sunt convinsă de utilitate."

„Îţi dau dreptate în tot ce ai zis mai devreme. Problema e că nu înţeleg lipsa de xoxo nici în ruptul capului!"

„Tu te-ai mai săruta cu cineva care ţi-a făcut lista completă a motivelor pentru care nu ar trebui să o faci?"

„Noapte bună!"

În seara aceea, Dora îşi alină zbuciumul într-o plăcere pe care nu o mai gustase de mult. Cântă la pian, concentrându-se la descifrarea unei partituri grele, ce îi ocupă fiecare neuron în parte. În acele ore de plăcere intensă, îi refuză lui Călin orice gând şi reuşita îi recompensă înfrângerea din timpul zilei.

Week-end-ul îl consacră în totalitate fetelor, savurându-le râsetele şi bucuria simplă pentru micile surprize pe care le pregătise pentru ele. Telefonul îl închise într-un sertar, iar mesajul lui Călin de sâmbătă rămase fără răspuns:

„De ce ai dat cu capul de pragul de sus?”

Duminică, procedă la fel. El o învăţase că în week-end nu se scrie şi rămase fermă pe poziţie. De această dată, Călin adoptase o tactică ce în trecut funcţionase de fiecare dată. Ştia cât de dragi îi sunt copiii şi era singurul subiect pe care se înţelesese întotdeauna perfect. Îi trimisese o poză haioasă cu băieţii lui. Dora surâse înduioşată, tentată să îi răspundă, dar îşi ţinu emoţiile în frâu şi merse mai departe.

Luni continuă să procedeze tot ca el. Luă iniţiativa de a deschide dialogul, ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat:

„Bună dimineaţa! Cu!”

„Bună dimineaţa!”

„Fără?”

Călin era năucit.

„La cum m-ai răsucit în ultima vreme… nu mai înţeleg nimic. CU!”

„Eşti bine?”

„Cred că bine. M-a călcat tancul.”

„Cum adică te-a călcat tancul?!”

„Nu pot realiza conceptul *fără.”*

Dora încercă să nu se mai implice emoţional, în ciuda sentimentului că astfel relaţia devenea vidă, lipsită de sens, de gust, că o descărna de tot ce îi dădea farmec, fără a-i mai rămâne nimic. Fiecare în lumea lui.

Nu îl mai lăsă să intre în viaţa ei, aşa cum el îi refuzase accesul la viaţa lui. În timp normal, dialogul lor era un joc de-a v-aţi ascunselea printre sentimente, subînţelesuri, amestec de realitate şi fantezie. Mai nou, sub o aparentă lipsă de schimbare, devenise o spoială de jocuri, râsete şi xoxo, din care ea lipsea cu desăvârşire. Ştia că el avea să intuiască. O cunoştea bine şi era suficient de subtil pentru a-şi da seama. Dar ajunsese să nu mai suporte durerea aşteptării, dezamăgirea promisiunilor neţinute, insulta incoerenţelor, lipsa de implicare. Prefera să dispară încet, fără a face valuri, fără a-l traumatiza. Simţea că el o iubeşte şi este la fel de dependent ca ea, dar lupta lui continuă pentru a o ţine departe îi devenise insuportabilă.

Călin nu mai înţelegea nimic. Schimbările bruşte de dispoziţie ale Dorei îl derutau. Răceala ei îl dădea peste cap. Încercările lui de a glumi sau de a o face să vorbească se loveau de un zid. Îi era cu neputinţă să înţeleagă această transformare. Speră că e doar o fază pasageră, dar, cu fiecare zi care trecea, realiza că ea se îndepărtează tot mai mult. Era acolo, dar nu cu aceeaşi regularitate cu care îl obişnuise, dispărând pe nepusă masă, răspunzându-i cu răceală sau duritate, răstălmăcindu-i fiecare vorbă, făcând insinuări care îl dureau. Ştia că răutatea Dorei nu era decât un paravan peste care reuşise de cele mai multe ori să treacă. Dar simţea că de această dată nu mai reuşeşte să o îmblânzească. Hotărî să facă o nouă tentativă de a se apropia de ea, fără s-o bruscheze.

„Bună dimineaţa, fulg de nea!“

Dora ezită înainte de a-i răspunde. Îi iubea sensibilitatea, îl iubea pe el, dar conştiinţa faptului că el face eforturi doar când simte că o pierde o durea. Se întrebă de ce bărbaţii din viaţa ei aveau toţi acelaşi comportament. Încerca să înţeleagă unde greşeşte, dar răspunsul refuză să i se arate. Încerca să lupte împotriva comportamentelor ei excesive şi să facă ceea ce considera că este mai bine pentru amândoi.

Dar era suficient un cuvânt din partea lui pentru ca scutul să îi fie străpuns. Îi era dor de el şi ura personajul distant pe care trebuia să îl joace. Se străduia să răspundă la mesaje ca înainte, intrând din nou în joc, lăsând la o parte teama că el va dispărea. Dar la miezul nopţii, realiză că aştepta de mai mult de patru ore un răspuns la ultimul ei mesaj. Se simţi ridicolă o dată în plus, naivă în speranţele pe care le nutrea.

A două zi nu îi mai răspunse lui Călin. Era în delegaţie la Paris şi se duse la cina oficială. Organizatorii aleseseră cafeneaua Le Marly, lângă Luvru. Numele îi venea de la curtea decorată cu sculpturi din secolul al XVII-lea, care se vedea prin ferestrele cafenelei. Sub pretext că vrea să fumeze, Dora se retrase pe terasa adăpostită de arcadele ce bordau curtea Napoleon şi admiră visătoare frumuseţea Luvrului şi a piramidelor sale de sticlă. Îşi privea din când în când telefonul, tristă că nu putea împărtăşi cu Călin acea vedere splendidă pe care el probabil nici nu ar fi apreciat-o. Apoi, pentru a-şi alunga gândurile negre, se întoarse la masă. Îşi găsi colegii veseli, ascultând poveştile lui John.

— Cum, nu ştiţi jocul *Go fish*? se miră acesta, când grupul îi puse întrebări. Nu se poate. Pe ce lume trăiţi?!

John era american. Dora îl văzuse numai în cadrul profesional şi avea întotdeauna o atitudine rezervată. În prezenţa superiorului lui ierarhic, pe care îl preţuia într-un mod vizibil, era cât se poate de şters. În afară de formulele de politeţe foarte *politically correct* pe care le folosea din abundenţă ori de câte ori îi venea rândul să se exprime, nu spunea niciodată nimic. Părea ieşit dintr-un episod din Dallas, cu statura lui înaltă, umerii laţi, părul scurt, cămaşa în carouri şi blugi. Când toţi cei de la masă se lăsară îndrumaţi asupra deliciilor culinare franceze, el îşi comandase un hamburger dublu. Dora nu îl văzuse niciodată atât de expansiv şi îi fu cu neputinţă să şi-l imagineze pe acest cowboy în personajul lui Don Juan.

— La New York, jocul acesta este destul de practicat. Trebuie să vă puneţi în pielea unui american, pentru care câteva lucruri sunt sfinte: băutura pe gratis şi respectul pentru datele personale. Dacă nu înţelegeţi asta, nu o să înţelegeţi nimic. Dar contez pe voi! Ideea e următoarea: m-am dus la nişte tipi la bar şi le-am spus că, dacă reuşesc să afle vârsta primei tipe care intră pe uşă, le dau de băut. Când au auzit băieţii, s-au aruncat ca nişte hiene pe biata fată care a călcat pragul barului. Au început să o hărţuiască cu întrebări, uitând orice regulă de bază a bunului-simţ american, agresând-o. Când erau ei mai dezlănţuiţi, am apărut eu, spunându-i fetei că, dacă vrea, pot să o scap de grupul de cheflii care o supărau. Şi astfel, am devenit salvatorul ei, obţinând nu numai numărul de telefon, dar şi multe altele!

Grupul aplaudă în hohote de râs. Dora râse doar de discrepanţa dintre personajul pe care îl afişa John de obicei şi cel care li se arăta în seara aceea. Dar râdea mai ales de această societate americană prinsă în capcana propriilor sale reguli meschine.

— *Around the world,* îl ştiţi? întrebă el, îmbătat de succes.

— Asta ce mai e? răspunseră toţi, în cor.

— Trebuie să vă învăţ chiar tot?! OK. Lucrurile stau aşa: te duci într-un bar şi agăţi o fată. Oricare ar fi întrebarea pe care ţi-o pune, trebuie să răspunzi pe lângă, ca şi cum nu ai înţelege.

— Păi, şi nu faci impresie proastă? întrebă Agatha.

— Tocmai asta-i şmecheria. Răspunzi aşa până când, la un moment dat, o întrebi de unde e. Tu continui să faci pe prostul şi îi spui să îţi arate.

— Cum adică să îţi arate?

— Simplu! Aici intervine măiestria. Orice ţi-ar spune ea, îi zici că nu ştii unde e şi trebuie să îţi arate. Faci ca şi cum corpul tău este o hartă şi, arătând de exemplu că New York-ul e la mijloc, pe piept, să spunem, ea trebuie să îţi arate de unde vine, punând mâna pe tine.

— Şi dacă îţi spune că vine din Brazilia? întrebă Agatha, izbucnind în hohote de râs.

— Cu atât mai bine! răspunse John râzând. Dacă te atinge, înseamnă că îşi dă acordul să mergeţi mai departe. Dacă refuză, înseamnă că trebuie să îţi iei tălpăşiţa şi treci la următoarea.

Râdeau toţi cu lacrimi de stupiditatea ideii, continuându-şi seara cu valuri de şampanie şi poveşti americane. Timp de câteva ore, Dora îşi uită supărările şi, întoarsă la hotel, realiză că obsesia pentru Călin era esenţial hrănită de faptul că se concentra numai asupra lui, excluzând orice altceva care nu era copiii sau serviciul. Îşi promise să iasă mai des pentru a-şi împrospăta ideile.

Dimineaţă se trezi bine dispusă şi îi scrise lui Călin din proprie iniţiativă:

„xoxo de bună dimineaţa!”

„Salut!”

„Eşti supărat?”

„Nu.”

„Atunci e mai grav. Şi eu încep mesajele pentru prietenii mei cu «salut». Deci?”

„Suntem prieteni? De când asta?”

„Noi? Prieteni? Nicio şansă! Tu ai răspuns aşa! Rectifici?”

„Bună ziua! E mai bine?”

„Şi eu încep mesajele pentru colaboratorii/clienţii/furnizorii… mei la fel. Îţi mai rămâne o încercare!”

„xoxo!”

„Nu e foarte convingător, dar ai răspuns corect!”

„Vă puteţi consulta agenda de azi pentru a verifica posibilitatea unei convorbiri telefonice? xoxo în speranţa unui răspuns afirmativ.”

„Dar nu am chef de discuţii serioase! E obligatoriu?”

„Nimic nu e obligatoriu. Rămâne pe altă dată.”

Dora îşi dădu seama că el chiar avea nevoie să vorbească şi, încălcându-şi decizia, îl sună. Călin nu răspunse, îi trimise doar un mesaj pentru a o avertiza că avea să o sune el mai târziu. Rămase în aşteptare, încercând să îşi ordoneze ideile haotice care îi treceau prin minte. Nu mai voia discuţii. De niciun fel. Nu aveau ce să rezolve. Dar nu i le putea refuza. Îşi compuse un discurs structurat şi aşteptă.

După exact opt ore, realiză că nici nu are cui să recite discursul. Călin îi spusese de dimineaţă că o sună, dar nu o făcuse, începu să râdă de una singură. În alte circumstanţe, ar fi izbucnit în plâns. Dar, în alte circumstanţe, nu ar fi ajuns acolo. De obicei, se purta ca un soldat conştiincios, răspunzând fără să crâcnească la fiecare ordin. Călin îi scria, ea îi răspundea imediat, chiar dacă era supărată. Călin o convoca la una dintre rarele lor convorbiri telefonice, ieşea din şedinţă cu cel mai mare client dacă trebuia, pentru a-i prelua apelul. Dora realiza că, adoptând comportamentul lui, el rezistase doar două săptămâni. Ea rezistase doi ani.

Horoscopul astral

Când Dora crezu că lucrurile încep să se aşeze, un proiect de anvergură considerabilă veni să îi perturbe şi mai adânc existenţa. Semn de mare încredere, Steve îi ceru să preia conducerea unei misiuni în Mexic. Proiectul era unul dintre cele mai interesante pe care lucrase vreodată, dar ideea de a fi pe un alt continent, departe de copiii ei, o speria. Prezenţa ei era necesară doar cinci zile, iar deplasări în străinătate mai făcuse. Dar imposibilitatea de a reacţiona imediat în cazul în care fetiţele ar fi avut nevoie de ea o destabiliza.

Ca şi cum acest zbucium nu ar fi fost suficient, George o anunţase că vine la Londra. Era prima dată de când se despărţiseră. Ar fi putut fi un lucru bun. Dar cum să aibă încredere într-un om care, cu doar câteva luni înainte, îşi renegase de atâtea ori copiii? Nu ştia cum putea profita el de absenţa ei, nu îi putea anticipa comportamentul, nu ştia dacă să îi spună unde pleacă, deşi îl avertizase deja că avea să fie absentă.

Se văzură la şcoala Evei unde, în faţa educatoarei, George se arătă de o curtoazie fără reproş, întrebând-o ce mai face Eva, ca un tată grijuliu. Dora îl urî în momentele acelea. Nu se putea împiedica să şi-l amintească urlându-i în faţă că nu îl interesează copiii, că oricum nu sunt ai lui şi nu au dreptul să îi poarte numele.

Contrar aşteptărilor, George se purtă cât se poate de corect, promiţându-i că avea să fie acolo în cazul în care era nevoie să intervină, îi ceru permisiunea să vadă fetiţele în ritmul indicat de ea, ca să nu le tulbure, şi o sfătui să profite de oportunitatea care se prezenta. Dora se simţi uşurată, deşi nu avea încredere în el. Ştia că George se comportă astfel numai pentru a-i semăna îndoiala în suflet şi a-i arăta că numai ea era vinovată de tot ce se întâmplase. Dacă l-ar fi interesat cu adevărat copiii, ar fi venit să îi vadă cu mult înainte.

Pregătirea proiectului, organizarea pentru ca fetiţele să nu ducă lipsă de nimic, întâlnirile dureroase cu George hrăniră şi mai mult starea de stres a Dorei. Singurul bonus fu prezenţa lui Călin care, surprinzător, revenise la ritmul dinainte.

„xoxo de bună dimineaţa! Cum eşti?”

„Cu perpetua mea noapte albă şi dansul pe muchie de cuţit. Tu, cu sârma, eu, cu cuţitul. Ne-am găsit!”

„Ai mult de lucru sau nu poţi dormi?”

„Am moderat de lucru, dorm şi din picioare, dar mă trezesc aproape la fel de obosită. Eu, dorm, capul meu, nu. Continuă să funcţioneze şi să producă scenarii la minut pe multiplele mele fronturi. De unde, noaptea albă perpetuă.”

„Îmi pare rău. Căpşorul tău nu poate fi convins să mai doarmă şi el?”

„Ar vrea, dar nu poate. Prea multe lucruri în acelaşi timp.”

„Te pup pe corniţe!”

Dora începu să râdă, înduioşată.

„Vrei să încep să torc?”

„Nu ţi-ar face rău deloc.”

„Probabil, dar mă vezi pe mine, singură, în birou, torcând aiurea?”

„În alt mediu.”

„Care ar fi mediul ideal?”

„O plajă pustie.”

„Mai există?”

„Bineînţeles! Şi va fi mereu una.”

„Unde?”

„Ştiu eu! Va urma.”

„Va urma?!”

„Poate ajungem şi acolo.”

Dora oftă. Călin îi promisese atâtea lucruri pe care nu le făcuse, încât nu îşi mai făcea iluzii. Răspunse ironic:

„Speranţa moare ultima.”

„Nu vrei, nu vrei, dar să-mi spui şi mie.”

„Îţi spun doar că la tine *poate,* în general, nu se întâmplă. La mine *poate,* în general, se întâmplă! Dacă îmi spui că mergem în Patagonia, eu o să te iau în serios. Dacă nu se întâmplă, voi fi cel puţin dezamăgită. Saaaau suntem de acord că doar visăm împreună şi atunci poţi spune orice şi n-am să mă supăr niciodată dacă nu se realizează."

„Alege o dată. Ne vedem la mare.”

„Am un *pod* luna viitoare.”

„Te aştept la *pod.“*

Dora rămase descumpănită. El nu îi propusese niciodată să vină.

„Îţi dai seama că e prima dată când propui tu? Zgândărit, e adevărat, dar cu efect neaşteptat.”

„De unde să ştiu că e aşa simplu pentru tine?! Eu văd doar implicaţii, complicaţii…”

„Nu e niciodată simplu pentru mine, dar, dacă m-aş opri la implicaţii/complicaţii, ai putea şterge ultimii doi ani. Când vreau ceva, mă dau peste cap să reuşesc. Nu îmi merge întotdeauna, dar cu siguranţă nu din cauza problemelor pe care le anticipez. Dar… Eu fac efortul să vin, va trebui să faci şi tu un efort.”

„Spune.”

Pe Dora o costa să îi ceară un astfel de lucru, dar nu avu de ales:

„Mi se pare ciudat să trebuiască să îţi cer eu, dar poate e mai simplu aşa. Sunt trei lucruri pe care trebuie să le evit: tururile de forţă (douăzeci şi patru de ore dus-întors, nu mai rezist fizic), zborurile la ore improbabile (chiar nu mai rezist), parcurgerea a două mii cinci sute de kilometri… În consecinţă, invoc al cincilea amendament: două nopţi.”

„Trebuie să calculez. Când ai veni?”

„Depind de mai multe necunoscute, dar, în principiu, sosire miercuri, plecare sâmbătă. E deja aranjat în funcţie de tine. Mie mi se pare normal să faci acelaşi lucru. Ţie?”

Dora hotărâse ca la sfârşitul proiectului să profite de prezenţa în Mexic pentru a-şi lua trei zile numai pentru ea. Să stea singură şi să se gândească.

Îi plăceau zborurile lungi. Le asocia cu vacanţa şi, chiar dacă se ducea în interes de serviciu, încercă să se concentreze pe cele trei zile care aveau să o scoată din ritmul ei infernal. Nu reuşise să obţină chiar trei, dar deja două zile şi jumătate i se păreau un lux.

La Ciudad de Mexico, delegaţia fu primită de partenerii mexicani şi, din spatele geamului anti-glonţ, Dora admiră peisajul. Soare puternic, palmieri, cartiere sărace urmate de case de o opulenţă exotică. Începea încet-încet să iasă din starea ei.

Seara de primire se derulă într-un restaurant tipic mexican, în care grupuri de mariachi se plimbară printre mese cântându-şi baladele dulci, iar mesele fură încărcate de preparate culinare delicioase. Ambianţa era încălzită de Margherita în valuri şi de animaţii surprinzătoare, ce adăugau o notă de veselie suplimentară.

Când papagalul cu răvaşe îşi făcu apariţia, Dora râse ca de o glumă bună. Când văzu, în schimb, că toată lumea se pretează jocului, cu o strângere de inimă, se îndreptă şi ea spre colivia păsării. Papagalul ţopăi câteva clipe privind-o, apoi se îndreptă către cutia cu răvaşe, îşi schimbă direcţia de mai multe ori, apoi scoase un bileţel pe care îl depuse direct în palma ei. Deschise tremurând bileţelul şi citi prezicerile:

Horoscop astral: Tot ce ţi s-a întâmplat până acum a fost foarte greu, dar cauzele nu ţi se datorează. Nu dispera, aşteaptă şi vei vedea că lucrurile se vor schimba. Trăieşte clipa cu intensitate şi va sosi ceea ce îţi doreşti.

Ajunsă în cameră, Dora se prăbuşi în patul imens şi moale. I-ar fi plăcut să încerce hamacul din baia deschisă, cu vedere asupra oraşului, dar era mult prea obosită. Alunecă într-un somn chinuit.

A doua zi, Dora se mobiliză cu greu. Organismul ei încercat nu integrase încă schimbarea de continent. Îşi revăzu prezentarea, făcu câteva modificări apoi, se duse în sala de conferinţe. Sofia, secundul ei pe proiect, o întâmpină ca de obicei, cu răceală. Propunerii Dorei de a o ajuta îi răspunse un mormăit neplăcut şi Sofia îi întoarse spatele. Dora încercă să o ignore. Relaţia aceasta tensionată dura de câteva luni. Erau foarte diferite şi încercările ei de a se apropia de această persoană cu care trebuia să lucreze în fiecare zi eşuaseră lamentabil.

Sofia suferea de o lipsă de empatie şi simpatie desăvârşite şi îşi investea cea mai mare parte a timpului în întâlniri cu superiori ierarhici sau clienţi importanţi, singurii demni de atenţia ei.

Dora nu avea nimic în comun cu ea şi se obişnuise să facă abstracţie de răutăţile ei. Dar pe fondul sensibilităţii ei exacerbate, orice undă negativă o atingea.

Succesul misiunii ţinea de capacitatea lor de a lupta de aceeaşi parte a baricadei, iar Dora anticipa dificultăţile.

Ca şef de misiune, trebuia să faciliteze dialogul între părţi şi să facă minuta întâlnirilor. Oboseala şi stresul, dublate de dificultatea partenerilor mexicani de a se exprima în engleză, îi făcură munca dificilă. Decalajul orar, temperatura şi altitudinea ridicate nu uşuraseră cu nimic situaţia migrenelor ei. Când îi veni rândul să prezinte concluziile, patru zile mai târziu, Dora era deja epuizată. Totul decurse bine până la jumătatea prezentării, când o cifră greşită, identificată imediat de partenerul mexican, demolă toată muncă ei din ultima lună. Dora răspunse cu promptitudine, aducând argumente pertinente. Salvase aparenţele, dar era conştientă de faptul că greşeala era reală şi că o putea costa cariera. Ieşi din ring distrusă, sub privirea jubilatoare a Sofiei. Încercă să rămână calmă. Trebuia să mai reziste o zi. Doar o zi. Apoi se putea prăbuşi.

Ultima zi începu însă cu complicaţii una după alta şi durerea de cap o împiedică să se ţină pe picioare. Imposibil să determine room-service-ul să îi servească micul dejun în cameră, imposibil să contacteze hotelul pe care şi-l rezervase pentru week-end. Ajunse să creadă că plătise unui hacker şi totul culmina cu un conflict violent cu Sofia. Explicaţiile raţionale şi invitaţiile repetate ale Dorei la dialog se izbiră de un vocabular vulgar care o dezarmă. Cuvintele pe care Sofia le rostise şi acuzaţiile pe care i le adusese o răniseră, într-un moment la care vulnerabilitatea ei atinsese cote extreme.

Mesajul de la Călin sosi ca o salvare, făcând-o să nu se mai gândească la alunecarea în gol pe care începea să o simtă din ce în ce mai pregnant.

„Când încep cele trei zile ale tale? Cum e acolo?”

„În seara asta. Totul e foarte diferit aici. Încă nu m-am obişnuit cu felul pe care îl au de a-mi anticipa orice dorinţă: nu pot să cobor dintr-o maşină fără să mi se întindă mâna, să mă aşez, fără să mi se ţină scaunul, abia ating ţigara şi apare într-o clipită flacăra lângă mine, nu se ştie niciodată din ce direcţie, *«señorita, quiere…» mânc*are/băutură etc. Doar că nu am voie să mă plimb singură."

„Pare drăguţ. Nu înţeleg cu plimbatul.”

„Nu am avut voie să mă plimb. E periculos. Am circulat doar cu maşina. Mi-ar fi plăcut să umblu, să văd şi altceva decât ce ne-au arătat ei. Aseară am fost într-un fel de piaţă tradiţională şi am făcut nebunii. Nici nu ştiu cum voi transporta tot ce am luat. E ciudată reprezentarea morţii în foarte multe obiecte. Diferenţa culturală e surprinzătoare.”

„Să te distrezi! Cu siguranţă vezi lucruri noi. Pe mine, în găleata mea, mă afectează doar că au închis barul ăsta devreme. Ce oameni! Data viitoare, iau o ladă în portbagaj. Să fie.”

„În găleata mea… Nu-ţi place să călătoreşti cu mine? Îmi pare rău pentru bar.”

„Visez cu tine! Găleata e plină de mocirlă, din păcate.”

„Te supără că îţi povestesc toate aiurelile mele?”

„Absolut deloc.”

„Mi s-a părut doar că subliniai diferenţa de ocupaţii. Şi de realităţi. E încă o interpretare de-a mea?”

„Nu-ţi face probleme! Îmi ştiu locul foarte bine.”

Dora simţise nuanţa de amărăciune din mesajele lui, dar ultima replică o aruncă fără nicio tranziţie, în disperare. Ceea ce nu voia el cu niciun chip să accepte era că ea îi oferea ieşirea din mocirlă, îi oferea o altă realitate. O durea atât de mult refuzul lui încât îi răspunse revoltată şi încheie conversaţia:

„Nu ţi-l ştii. Ţi-l baţi în cuie!”

„xoxo învinse.”

Dora se aruncă în ultimul avion spre Cancun ca într-o tentativă de evadare. Nu mai avea resurse, trebuia să scape, să se ducă într-un loc îndepărtat de orice griji, să fugă de probleme. Avea nevoie ca de aer de un moment de calm, era ameţită de loviturile venite din toate părţile. Îşi dădea seama că exagerează, că orice detaliu o atinge într-un mod exagerat, dar avea nevoie să se regăsească, să înţeleagă care îi este drumul. Se simţea pierdută, pe punctul de a claca.

Ajunse la Cancun, la miezul nopţii. Fusese informată că în Mexic trebuia să evite cu orice preţ taxiurile găsite pe stradă, aşa că îşi rezervase unul prin agenţie. Ieşi printre zecile de călători, căutând din ochi panoul cu numele ei. Nu îl văzu şi aşteptă retrasă să apară. Aeroportul se goli încetul cu încetul, autobuzul care mergea la Cancun plecă şi el, taxiurile din faţa intrării începură să se rărească. Un reprezentant al *Taxi official* se apropie de ea.

— *Holà, señorital* Aveţi nevoie de un taxi?

— *Holà.* Nu, mulţumesc, am rezervat deja unul.

— *Señorita,* toate taxiurile au plecat. Mi-e teamă că taxiul dumneavoastră nu mai vine.

— Vă mulţumesc, dar voi suna la agenţie să văd ce se întâmplă. Poate are doar întârziere.

Figura reprezentantului companiei oficiale nu îi inspira nicio încredere. Semăna cu un personaj de telenovelă, aducând mai degrabă a traficant de droguri decât a angajat al unei companii serioase. De când ajunsese în Mexic, Dora primea cu regularitate mesajele de atenţionare ale companiei de asigurări, care o puneau în gardă asupra diferitelor incidente survenite, atrăgând atenţia călătorilor. Nu era câtuşi de puţin dispusă să îşi pună viaţa în mâinile acelui personaj. Sună la agenţia la care rezervase taxiul, dar nu-i răspunse nimeni. Sună persoana care o pusese în contact cu agenţia şi care îşi declarase disponibilitatea totală în caz de probleme. Nici acesta nu răspunse. Era în impas.

— *Señorita,* dacă vreţi să sunaţi de pe telefonul meu, o puteţi face, îi spuse reprezentantul de la *Taxi official.*

Dora fu surprinsă de acest gest neaşteptat, dar, în ciuda apelurilor, nu reuşi să obţină nicio informaţie legată de taxi.

— *Señorita,* după cum vedeţi, în aeroport nu mai e nimeni. Eu vă pot găsi o maşină dacă doriţi. Dora îl privea neîncrezătoare. Avea dreptate în ceea ce priveşte

aeroportul, dar cum să se lase în mâinile lui? Ezită câteva momente, apoi acceptă ideea că nu avea de ales.

— Domnule, trebuie să înţelegeţi că sunt o femeie străină, într-o ţară pe care nu o cunosc, la miezul nopţii. Am doi copii care depind de mine. Nu îmi pot permite aventuri. Trebuie să mă asigur că nu mi se întâmplă nimic. Este vorba de copiii mei!

— Staţi liniştită, *señorita,* aici nu vi se întâmplă nimic. Unde trebuie să ajungeţi?

— La Playa del Carmen.

— În regulă. Haideţi cu mine. Vă chem o maşină.

Cu inima strânsă, Dora îl urmă afară. Îl văzu făcând un semn şi de la câţiva metri de ieşire ţâşni o maşină care trecu peste limitatorul de viteză cu o zdrăngăneală ce făcu să pară că nu are frâne. Din maşină coborâră doi bărbaţi. Înfăţişarea lor nu era cu nimic mai liniştitoare decât a celui dintâi.

— Cât mă costă cursa? întrebă Dora.

— 900 de pesos.

— 900? Dar traseul acesta costă jumătate! M-am informat!

— Da, dar acesta este preţul nostru.

Dora citise în ghid că taxiurile de la *Taxi official* aveau o listă de preţuri publicată şi că plata se putea efectua prin card, la ghişeu.

— Îmi puteţi arăta lista de preţuri, vă rog?

— Sigur, poftiţi, îi spuse primul bărbat. Dora îşi scoase telefonul şi făcu o poză nu numai listei de preţuri, ci şi persoanei care i-o prezentase. Apoi se întoarse către ceilalţi doi şi le spuse:

— Zâmbiţi, vă rog!

Zâmbete largi se afişară pe feţele celor trei bărbaţi.

— Vă place atât de mult de noi? întrebă râzând unul dintre ei.

— Nu, aceste poze au plecat în acest moment către prietenii mei. În cazul în care mi se întâmplă ceva, măcar vor şti de unde să înceapă căutările…

Bărbaţii râseră cu poftă, dar Dora nu avea nicio poftă de râs. Intrase într-o nouă aventură care, dacă nu ar fi fost cu adevărat periculoasă, ar fi amuzat-o de-a dreptul. Doar că telefonul refuză să trimită pozele şi, în ciuda ameninţării prea puţin camuflate pe care o lansase, nu avea nicio garanţie a deznodământului fericit, înainte de a urca în maşină, fotografie placa de înmatriculare şi, aşezată pe banchetă, făcu pe furiş o altă poză cu fotografia logodnicei şoferului, expusă pe bordul maşinii. Încercă din nou, în zadar, să le trimită.

Cei doi bărbaţi urcară în maşină şi porniră spre ceea ce ea spera că este Playa del Carmen. Şoferul îi făcu complimente legate de nivelul ei de spaniolă, apoi o uită, discutând aprins cu prietenul lui. Dora nu auzea tot ce îşi spuneau, zgomotul din maşină fiind prea puternic, dar la un moment dat surprinse o frază care îi dădu sudori reci:

— *Hai un problema con el carburador!*

— Nu vă supăraţi, este vreo problemă? întrebă ea îngrijorată.

— Avem o problemă cu carburatorul, răspunse şoferul şi ieşi de pe şosea pentru a se opri într-o benzinărie. Dora începu să se panicheze.

— Păi, şi cum o să facem? întrebă ea.

— Nu vă faceţi griji. O să vină o altă maşină.

Dora crezu că nu aude bine.

— O altă maşină?! Vedea deja scenariul clasic de *kidnapping* şi titlurile de pe prima pagină a ziarelor. Nu i se putea întâmpla una ca asta! Intrase singură în gura lupului. Cum putuse să comită o imprudenţă atât de uriaşă?

Câteva clipe mai târziu, o altă maşină se opri lângă ei şi şoferul o anunţă că era taxiul care venise să o recupereze.

— Eu nu mă urc în maşina asta fără dumneavoastră! spuse Dora. Nu uitaţi că pozele dumneavoastră au plecat la Ciudad de Mexico. Sunteţi responsabili de soarta mea!

Blufa şi se simţea ridicolă, dar situaţia era potenţial gravă.

— Nicio problemă, răspunse şoferul.

Noul şofer părea inofensiv, cu o înfăţişare mult mai normală, în orice caz, decât primii doi, dar scenariul i se părea prea cusut cu aţă albă pentru a fi veridic. Scoase din nou telefonul, îl fotografie şi pe acesta în momentul în care îi deschise portiera.

— Veniţi cu mine, da? le spuse însoţitorilor ei, ocupaţi cu transferul bagajelor.

Dar în momentul în care se urcă în maşină, şoferul închise uşa în urma ei, se urcă la volan şi demară fără să mai ia pe nimeni. Dora intră în panică.

— Dar au spus că vin şi ei cu mine! Ce s-a întâmplat?

— Doamnă, staţi liniştită. Vă duc eu la hotel.

— Dumneavoastră nu aveţi cum să înţelegeţi, spuse Dora cu o voce rugătoare. Am doi copii. Nu îmi pot permite să mi se întâmple ceva.

— Nu vi se va întâmpla absolut nimic. Ştiu că avem o reputaţie foarte pătată, dar nu aveţi de ce să vă temeţi. Este prima dată când veniţi la Cancun?

— Da, şi sper să nu fie şi ultima…

— Păi să nu fie! Ce program aţi prevăzut pentru zilele următoare? Dacă doriţi, vă pot pune la dispoziţie o maşină. Cu şofer sau fără. Preţul pe care vi-l propun eu e cu siguranţă mai interesant decât cel pe care îl veţi găsi în agenţie.

Dora îi răspunse vag la întrebări, urmărind cu înfrigurare panourile indicatoare, încercând să scruteze peisajul scufundat în noapte. Ajunsă la hotel, mulţumi cerului că e încă întreagă.

Cele trei zile la Playa del Carmen trecură într-o secundă. Dora încercase să se relaxeze privind turcoazul mării, ameţindu-şi angoasele cu Margherita fresa şi cumpărături pentru turişti naivi, dar gândurile nu îi lăsară nicio clipă de repaus.

Avea impresia că totul se prăbuşeşte în jurul ei.

Relaţia cu George eşuase cu o violenţă pe care nu şi-ar fi putut-o imagina niciodată. Era fericită că avusese fetiţele, dar se întreba dacă fusese responsabil din partea ei să le conceapă cu George, ţinând cont de ceea ce trăiseră alături de el.

Greşeala monumentală pe care o comisese la Mexico risca să o coste cariera, astfel că ultimul reper stabil din viaţa ei, serviciul, părea să se năruie ca şi restul. Se agăţase cu disperare de colacul ei de salvare, Călin. Dar şi acesta se dezumflase, lăsând-o să naufragieze într-un ocean de îndoieli şi nefericire.

Se scufunda din ce în ce mai adânc, începând să se întrebe dacă va mai avea vreodată să găsească forţa de a ieşi la suprafaţă. Ajunsese într-un punct din care întoarcerea nu mai era garantată.

Atacul de panică pe care îl făcu în timpul zborului de întoarcere la Londra şi care alertă întregul echipaj o plonjă în disperare. Ajunsă acasă, realiză că momentul venise să ceară ajutor.

Verdictul doctorului nu-i lăsă dreptul la replică:

— Doamnă, vă confirm că sunteţi în depresie profundă. Vă pot ajuta, dar am nevoie mai ales de ajutorul şi colaborarea dumneavoastră. Gândiţi-vă că nu aveţi nici patruzeci de ani şi copiii au nevoie de dumneavoastră. Va trebui să dormiţi, să vă hrăniţi cum trebuie şi să respectaţi cu stricteţe dozele de antidepresiv pe care vi le-am prescris. Riscul este prea mare…

Silk Cut

Mai erau două săptămâni până la podul de pe plaja pustie. Dora începuse să îşi ia medicamentele, să mănânce, să doarmă şi se simţea mai bine. Absenţele repetate ale lui Călin nu o mai afectau ca înainte. Acceptase ideea că el nu avea să se schimbe niciodată.

În dimineaţa aceea Călin o trezi, ca în vremurile bune, cu o floare. Se emoţionă spunându-şi că, în ciuda comportamentului lui, o iubea. Instinctul o avertiză însă că această tandreţe neaşteptată risca să ascundă altceva. Şi nu greşi. Râse liniştit, citindu-i mesajul. Călin o pregătea pentru anunţul că nici de această dată nu aveau să petreacă două nopţi împreună. Dora nu se supără, nu i-o luă în nume de rău, îi acordă doar, pentru ultima oară, prezumţia de nevinovăţie.

Era calmă şi nimic nu o mai tulbura. Îşi dădea seama că era efectul medicamentelor, dar durerea fusese atât de ascuţită, încât saluta schimbarea cu zâmbete largi. Nimic nu i se mai părea dramatic. Majoritatea problemelor era sub control şi, deşi încă nu revenise la capacitatea ei maximă, vedea că merge în direcţia cea bună. Călin nu îi scrisese deloc în week-end-urile precedând plecarea, iar în ultima săptămână apăruse doar din când în când. Dora se resemnase. Ştia că povestea lor a ajuns la sfârşit. Nu era convinsă că va reuşi să o accepte, dar pleca la el cu o singură idee clară în minte. Călin îi propusese să se ducă, fusese de acord cu condiţia ei de a petrece două nopţi împreună. Dacă nu se ţinea de cuvânt nici de această dată, avea să fie ultima lui greşeală.

În dimineaţa plecării, se trezi în zori, pregăti fetiţele şi le duse la şcoală. Plecă apoi spre aeroport gândindu-se la cât de mult îl iubea pe Călin, la puţinul pe care sperase să îl aibă şi nu îl avusese, la perspectiva singurătăţii. Dacă nu era el, nu o interesa altcineva. Lăsă maşina în parcare, trecu prin controalele de securitate şi se îmbarcă. Şase ore se scurseseră de când se trezise pentru a alerga în braţele iubitului ei, acest iubit care nu îi dăduse încă nicio veste.

La aterizare verifică mesajele, dar nu primise nimic în afara zecilor de e-mail-uri de serviciu. Zâmbi ironic şi îşi spuse că trebuie să fie foarte entuziasmat de sosirea ei, dacă se ascundea chiar şi în acea zi.

— Dora, ştii că nu o să divorţeze niciodată… îi spuse Teo în drum spre apartament.

— Ştiu, îi răspunse Dora senină.

— Ce o să faci? Cât timp vrei să continui aşa?

— Ştiu că am mai spus că mă despart de el şi nu am făcut-o. Dar cred că de data asta s-a terminat.

— Ce te face să crezi că de data asta e diferit?

— Faptul că nu mai are ce să îmi spună ca să mă reţină. În condiţiile de până acum, nu mai pot continua eu. Condiţiile mele nu le acceptă el. Pentru echilibrul meu psihic, e mai bine să pun capăt. Nu ştiu dacă voi avea forţa să-i spun, nu ştiu cât sunt de pregătită, dar am o marjă de siguranţă.

— Cum adică?

— Umilirea. Nu i-am cerut luna de pe cer. I-am cerut două nopţi. De două ori mi-a promis, de două ori a fugit. Aceasta este a treia încercare. Dacă nici de data asta nu-şi ţine promisiunea, pentru mine s-a terminat. Mă simt umilită să cerşesc un pic de timp împreună. Să îl văd că fuge… este mai mult decât demnitatea mea poate suporta.

Călin ajunse târziu şi trecu să o ia din oraş. Îl întâmpină privindu-l ca şi cum era ultima oară, zâmbindu-i tăcută, încercând să păstreze un aer de normalitate. El o simţi, dar nu spuse nimic, doar greşi străzile, deşi cunoştea perfect drumul. Ajunseră în apartament şi Dora îşi dădu seama că îşi uitase medicamentele la vedere pe masă. Lui Călin nu îi scapă detaliul şi o luă la întrebări.

— Ce e cu tine?

I se părea că Dora fusese evazivă în răspunsurile pe care i le dăduse până atunci.

— Nu mai e nimic. A fost.

Călin se întinse pe canapea, cu capul pe picioarele ei.

— De ce nu ai vrut să îmi explici?

— Ce să îţi explic? Că nu sunt bine? Ţi-am spus-o de atâtea ori…

— Poate te-aş fi putut ajuta.

— Cum m-ai fi putut ajuta? M-ai fi ţinut de mână când îmi era greu? îi răspunse ea simţind un nod în gât.

— Ai dreptate, spuse el oftând. Dar tot nu ştiu exact ce s-a întâmplat. Mi-ai spus doar că nu eşti bine…

— Ba ţi-am spus ce se întâmplă, spuse ea cu tristeţe în voce. Ţi-am spus că ultimele luni au fost extrem de grele pentru mine. Cu George a fost foarte complicat, la serviciu, presiune, iar eu nu mai eram în stare să avansez, organizarea cu fetiţele, toate demersurile administrative, le ştii pe toate. Ştii că m-a oprit poliţia pentru că traversasem o intersecţie enormă, singură, pe roşu, fără să-mi dau seama. Că nu puteam să dorm şi, chiar dacă reuşeam, mă trezeam mai obosită decât mă culcasem. Ştii şi că am făcut o eroare grosolană la serviciu, când am fost în Mexic, care, mi-am dat seama după aceea, a venit dintr-o incapacitate cronică de a mă concentra. Tu… în fine… Toate la un loc. Într-o zi mi s-a întâmplat ceva care m-a speriat şi care m-a făcut să realizez că, dacă mi se întâmplă mie ceva, copiii mei nu au pe cine conta.

— Pe asta nu mi-ai spus-o.

— Abia mă întorsesem din Mexic. Şi acolo a fost cu peripeţii… În fine… Eram într-o dimineaţă la birou, lucrând în exact aceeaşi poziţie ca de obicei. M-am ridicat să plec la şedinţă şi mi-am dat seama că nu reuşesc să înaintez. Am încercat de mai multe ori, fără niciun rezultat şi, mai ales, fără să înţeleg ce se întâmplă. Mi-am

coborât instinctiv privirea şi am văzut că piciorul meu drept era ca o cârpă. Înţelege că am văzut, înainte de a simţi sau de a realiza. Nu era doar o amorţeală, pur şi simplu piciorul nu mai răspundea la nicio comandă, nu îl mai simţeam. De acolo, am sunat doctorul, la consultaţie mi-a confirmat că sunt în depresie profundă şi mi-a dat un tratament de urmat. Un alt medic mi-a prescris antidepresive, după un atac de panică. Am reînceput să dorm, să mănânc, să fac ce trebuie şi acum sunt bine. Asta e tot.

— De câte ori ţi-am spus să ai grijă de tine?

Dora râse.

— Ca şi cum ar fi atât de simplu!

— Stomacul tău spune că îi e cam foame. Ai mâncat azi ceva?

— Ceva.

Călin se ridică şi Dora profită pentru a se aşeza la rândul ei cu capul pe picioarele lui.

— Hai să mâncăm prăjiturile! spuse el.

După ce ajunseseră în apartament, Călin coborâse să ia prăjituri.

— Nu am energia necesară să mă duc până în bucătărie, iar tu eşti prea bun pe post de pernă ca să te las să te duci. Dar… treacă de la mine, spuse ea ridicându-se alene.

Călin veni cu prăjiturile şi începură tradiţionalul picnic în pat. Îşi dădură să guste unul altuia şi, inevitabil, de la porţia de prăjituri, Călin vru să treacă la săruturi. Dora încercase să îşi dea drumul, să trăiască momentul cu simplitate, dar mintea o blocă, tăindu-i orice posibilitate de a simţi plăcerea săruturilor lui. Îl vedea purtându-se ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, îşi vedea anii petrecuţi împreună şi cei care riscau să se petreacă exact în acelaşi mod, într-o nonşalanţă totală pentru el, o suferinţă constantă pentru ea.

Revolta o sugrumă văzându-i privirea avidă de a-şi însuşi *ceea ce i se cuvenea* fără a da nimic în schimb şi Dora se smulse din braţele lui ca şi cum ar fi violat-o:

— Am nevoie de o ţigară! îi spuse ea rece şi ţâşni spre bucătărie.

Se aşeză pe bufetul cel mai apropiat de fereastră şi începu să tragă cu sete din ţigară. După câteva clipe, Călin apăru în bucătărie, târâindu-şi picioarele, anticipând furtuna care era pe punctul de a izbucni. O privi cu nervozitate, iar ea spuse:

— Eu nu mai pot să mă joc aşa.

Călin se întoarse spre sticla de tequila pe care Dora i-o adusese din Mexic şi scoase, nervos, două pahare.

— Lasă tequila, e pentru tine şi prietenii tăi. Mai bine te-ai duce să iei nişte bere. Mai mult de atât nu duc. Cred că vom avea nevoie.

Călin puse zgomotos paharele şi sticla la loc, apoi se duse în cameră să îşi ia portmoneul. Dora îl urmă ca o umbră, intimidată de gesturile bruşte pe care nu i le văzuse niciodată.

Călin îşi scoase portmoneul şi se lăsă să cadă pe fotoliu.

— Tu chiar vrei să ne despărţim? întrebă el privind-o incredul.

— Da. Dar nu e nevoie să o facem imediat. Ţinând cont de faptul că toată vara voi fi pe aici, putem să o facem în septembrie.

— Cum vine asta? Ne despărţim, dar fixăm o dată peste trei luni?

— Era o propunere menită să ne ajute să luăm lucrurile mai uşor.

— Doar nu e gumă să o întinzi! Ori ne despărţim, ori nu!

— Dacă nu vrei în septembrie, asta e. Ne despărţim acum.

— Nu înţeleg de ce iei medicamentele astea. Parcă nu mai eşti tu!

— Nu are nicio legătură cu medicamentele. Şi nu mi-e ruşine că le iau. Faptul că sunt mai liniştită nu îmi afectează raţionamentul. Doar că abordez problema dintr-un unghi diferit.

— Şi care ar fi problema?

— Cred că ţi-am spus de prea multe ori ce nu este în regulă, ca să mă repet.

— Repetă-te, te rog.

— Ce vrei să-ţi spun? Că nu mai suport să dispari în mijlocul conversaţiei? Că eu pot face toate eforturile, pot să străbat mii de kilometri şi tu nu îţi găseşti timp pentru mine?

— Cum nu îmi găsesc timp pentru tine?

— De doi ani, de câte ori vin, îmi fac planuri numai în funcţie de tine. Nu îmi mai văd prietenii, nu mai fac nimic, îmi las agenda tot timpul deschisă în speranţa că ne vom vedea. Cu ce mă aleg? Cu o jumătate de oră de discuţii într-o parcare, în maşină? Cu câteva ore furate pe ici, pe colo, şi acelea anunţate în ultima clipă, cât să irosesc tot restul timpului? Mie mi se pare normal să existe reciprocitate, să dăm la fel de mult. Dar tu nu dai nimic.

— Ţi se pare…

— Mi se pare, spui? Tu ai mai mult timp decât mine, mai puţine responsabilităţi, şi nu vorbesc de job. Eu trebuie să mă ocup de copii, de casă, de serviciu, de toate demersurile administrative, cu program strict şi marjă zero. Zi şi noapte. Şi totuşi, îmi fac întotdeauna timp pentru tine. Tu nu ai decât serviciul. Tu nu ai atâtea pe cap şi totuşi nu ai timp de mine.

— Nu ai toate datele problemei. E complicat.

— Sigur că e complicat şi sigur nu am toate datele problemei. De unde să le am? Cine să mi le spună? Îţi păstrezi cu stricteţe toate gândurile pentru tine. Nu îmi spui nimic. Toată săptămâna trecută ai fost absent. Eu mă îngrijoram că nu ştiam ce-i cu tine, iar tu m-ai anunţat după mai multe zile că îmi fac griji inutil. Citez: *A fost săptămâna alcoolului…* Când voiai, puteai să stai cu mine ore în şir, îţi făceai griji dacă lipseam o oră, îmi inventai poveşti şi călătorii, străbăteai mii de kilometri doar pentru a mă vedea câteva ore. Acum, ce îmi dai? Dispari zile în şir fără nicio urmă şi apoi te miri că sunt supărată. Îmi trimiţi două-trei mesaje şi apoi dispari în mijlocul conversaţiei. Spune-mi, ce îmi dai tu, de fapt?

— Tu nu înţelegi. Este adevărat că înainte eram mai prezent, dar am multe probleme.

— Dacă mi-ai spune, poate aş şti.

— Am mari probleme… în familie.

— Îmi pare rău. Nu mi-ai spus niciodată despre ce e vorba.

— Mi se pare nu ştiu cum să vorbesc cu tine despre asta.

— Pentru că mie îmi este uşor să vorbesc cu tine de George? Se numeşte deschidere şi încredere! Tu realizezi cât de greu e pentru mine ca tatăl copiilor mei să fie bolnav de schizofrenie? Şi totuşi, am fost întotdeauna acolo pentru tine.

Călin rămase câteva clipe tăcut, apoi spuse:

— Ce să caute o doamnă cu un vagabond?

— Pfff… iar începi cu doamna… Ţi-am zis de atâtea ori că ai o părere greşită despre mine. Tot timpul mi-ai dat de înţeles că ai probleme cu banii. Ei bine, credemă, eşti mic copil! Marea doamnă e hărţuită de bancă de luni de zile. După o investiţie extrem de proastă făcută de dragul meu George, datorez două sute cincizeci de mii de lire, pe care nu ştiu de unde o să le scot. Marea doamnă poartă balerini de zece lire! Toate perechile tale de pantofi sunt mai scumpe de atât! Ştii cum e să nu ai bani nici pentru pantofiorii fetelor? Nu cred că îţi imaginai aşa ceva despre mine. Am venit să te văd chiar şi când nu aveam bani. Fiindcă pentru lucrurile importante din viaţa mea mă lupt până în pânzele albe! Da, ai dreptate, ce să caute o doamnă cu un vagabond?

— De ce trebuie să ajungem să ne despărţim ca să ne spunem lucrurile astea?

— Pentru că tu nu vorbeşti cu mine! Nu mă iei niciodată în consideraţie! Nu îmi acorzi niciun loc în viaţa ta!

— Dimpotrivă! Ocupai prea mult loc! spuse el, ridicând vocea. Mi-ai acaparat viaţa! Mi-ai intrat în cap, în casă, nu mai ştiam nimic în afară de tine.

— Nu ţi-am cerut niciodată ceva inacceptabil!

— Eu nu îmi las familia!

Dora fu şocată de vehemenţa lui, dar răspunse cu tristeţe:

— Nici măcar pe asta nu ţi-am cerut-o, oricât de mult mi-aş dori să fim împreună.

— Cum să îmi învăţ copilul să meargă pe bicicletă, în week-end? strigă Călin, ieşindu-şi din fire.

— De parcă n-ar exista custodie comună… răspunse Dora ironic, rănită de obtuzitatea lui, disperată de deznodământul implacabil pe care-l întrevedea.

— Tu ce ai face dacă George ţi-ar lua copiii? strigă el.

— L-aş omorî, spuse Dora rece. Dar nu cred că vorbim despre acelaşi lucru. Tu nu ai acelaşi rol în viaţa copiilor tăi ca mine. Tu ziua eşti la serviciu, seara, la bere…

— Eram în fiecare seară la bere ca să vorbesc cu tine! Mi-am sacrificat timpul cu copiii mei pentru tine!

— Înţeleg. De aceea continui cu berile, fără să vorbeşti cu mine. Mi se pare coerent… Îmi pare rău că am răspuns la orice… Dar faptul că eu răspund la e-mailurile tale când ar trebui să fac baie fetiţelor sau să le dau să mănânce, pentru că altfel dispari şi nu mai ştiu nimic de tine, asta nu e grav.

— Tu ştii cum e să mă ascund de copii să nu îmi vadă codul de acces? Să mă ascund în baie ca zgomotul robinetului să acopere zgomotul tastaturii?

— Cred că ştiu mai bine ca tine! În ultimii doi ani, eu nu am fost la nicio bere cu prietenii, şi totuşi am răspuns de fiecare dată când mi-ai scris.

— M-a speriat cât de implicat eram în relaţia noastră… spuse el dezarmat, epuizându-şi argumentele.

— Şi nu crezi că ar fi trebuit să îmi spui? Să îmi explici?

— Nici tu nu mi-ai spus ce se întâmplă cu tine.

— Greşeşti. În prima seară în care m-ai sărutat, ţi-am spus mai mult decât în tot anul care a urmat. M-a şocat că nu ai făcut şi tu la fel. Cu cât trecea timpul şi vedeam că tu-mi nu spui nimic despre tine, cu atât mi se părea mai deplasat să o fac eu. Dar cele mai multe lucruri pe care nu ţi le-am spus au fost ori pentru a te proteja, ori pentru că necesitau timp pentru a mă deschide. Or, acest timp nu mi l-ai dat niciodată. Nici când ai putut.

— Nu mai lipseşte decât pachetul de Silk Cut, spuse Călin cu amărăciune.

Dora se ridică de pe pat, îşi luă poşeta şi scoase pachetul pe care îl cumpărase, în timpul *săptămânii alcoolului.*

— Poftim!

Călin era năucit. Gestul denota că dorinţa Dorei de a se despărţi de el nu era nici spontană, nici nechibzuită. Fusese calculat. Se schimbă la faţă.

— Mulţumesc, dar îl poţi da înapoi. Mă duc să iau nişte bere. Se pare că într-adevăr avem nevoie, spuse el, ridicându-se de pe fotoliu cu mişcări lente.

Emoţiile, oboseala şi berea o ameţiră pe Dora. Dezinhibată de alcool, îi spuse toate adevărurile pe care nu avusese niciodată curajul să i le reproşeze. Călin era când în defensivă, când ataca, într-o luptă surdă în care singura certitudine era că se iubesc şi că iubirea lor este imposibilă. Primele momente de calm îi uniră într-o dragoste disperată, apoi discuţiile continuară şi, cu fiecare detaliu ieşit la lumină, îşi dădeau seama că, împărtăşindu-şi gândurile, nu făceau decât să se apropie. Se aruncară din nou unul în braţele celuilalt, distruşi de ruptura iminentă. Dimineaţa, depuseră armele. Ea, cu câteva lacrimi liniştite alunecându-i molcom pe obraji, el, sărutându-i-le.

Plaja pustie

Când Dora deschise ochii, Călin încă dormea. Îl mângâie îndelung cu privirea, umplându-şi retina de imaginea lui. Îl iubea cu totul, cu calităţile şi defectele lui, cu farmecul şi absurdităţile de care era în stare, cu aerele lui de bărbat puternic şi fragilitatea ascunsă. Ar fi vrut să se trezească în fiecare zi, tot restul vieţii ei, în braţele lui. Dar nu era decât un vis cu ochii deschişi.

Alunecă uşor din pat şi se refugie în baie, pentru a nu-l lăsa pe Călin să vadă ravagiile făcute de noapte pe chipul ei. Şterse urmele tristeţii cu gesturi încete, ignorând lacrimile. Îşi aplică fondul de ten pe jumătate de faţă, cu atenţie, şi se privi ca un clovn care râde cu un ochi, iar cu celălalt plânge. Noaptea, încă vizibilă în stânga, ziua la răsărit, în dreapta. Alungă definitiv noaptea şi, cu fiecare strat de pudră, soarele se înălţă. Pensula alunecă pe pomeţi, împrăştiind *blush*-ul, dându-i strălucire. Ochii lipsiţi de machiaj îşi trădau încă tristeţea. Peria magică a mascarei alungi genele, ascunzând sub umbra lor stufoasă ultima licărire de speranţă. Buzele erau singurele care nu aveau nevoie de trucaje, exhibând trufaşe tatuajul săruturilor lui într-un roşu aprins. Îşi surâse, încercând să reproducă zâmbetul care îi plăcea atât de mult lui Călin, dar numai apropierea lui îl putea aduce la suprafaţă.

Ieşi încet din baie, cu intenţia de a pregăti micul dejun, dar mirosul plăcut de cafea îi gâdilă nările.

— Bună dimineaţa, o întâmpină el, zâmbind trist şi luând-o în braţe.

— Bună dimineaţa. Eşti bine? întrebă ea încet.

Călin nu răspunse, doar o strânse mai tare şi oftă. Rămase o vreme lipită de el, apoi se îndepărtă uşor, mângâindu-i faţa.

— Voiam să pregătesc eu micul dejun, dar mi-ai luat-o înainte, îi spuse ea. Cobor să iau ceva de mâncare şi vin repede.

Dora ieşi în aerul proaspăt al dimineţii, în ţinuta pregătită pentru excursia la mare: pantaloni albi, bluză de bumbac în stil marinăresc, alb cu negru, balerini albi, de pânză, de zece lire. De această dată, nu avea să mai fie ridicolă, chiar dacă era prea târziu. Înaintă spre magazin privind pe furiş rarele persoane de pe stradă. Teama că George ar fi putut ieşi de oriunde încă îi dădea târcoale. Încercă să-şi alunge gândurile negre cumpărând bunătăţuri cât pentru zece guri şi se întoarse cât putu de repede. Orele le erau numărate. Călin îi confirmase că nu avea să rămână cu ea în noaptea următoare. Îi spusese că la unu-două noaptea, cel mai târziu, trebuia să ajungă acasă.

Se aşezară la masă, dar nici unuia nu îi era foame. Dora se forţă să înghită, gândindu-se că, în afară de micul dejun din ziua precedentă, nu mâncase nimic.

— Septembrie spuneai? întrebă Călin, uitându-se pe sub gene.

— Septembrie spuneam aseară, răspunse ea încet. Nu ai vrut, nu se mai pune.

Călin se ridică brusc de la masă şi începu să-şi strângă lucrurile, aruncându-le cu ură în valiză. Dora se făcu mică, aşteptând ca el să îşi anunţe plecarea. Îl vedea fierbând de furie şi de neputinţă, suferind, dar nu avea ce face. Ea se epuizase în acea luptă disperată. Renunţase.

— Hai să mergem la mare! îi spuse el când se calmă.

Drumul i se păru Dorei interminabil. Erau amândoi trişti şi frământaţi. Se ţineau de mână, dar rămâneau tăcuţi. Erau încă epuizaţi de discuţiile nopţii.

— De ce ai avut reacţia aceea când ţi-am adus crema de mâini pe care ai uitat-o în maşină, data trecută? întrebă el.

— Ce reacţie?! răspunse ea, surprinsă de întrebare.

— Te-ai schimbat la faţă când ai văzut-o.

— Nu mi-am dat seama că am avut o reacţie atât de marcată, spuse ea, înţelegând la ce se referea. Pe moment, m-am gândit la două lucruri. În primul rând, că te-am pus în pericol, ceea ce mi s-a părut foarte grav. Sunt întotdeauna atentă să nu las nici măcar un fir de păr. Scăparea aceea mi s-a părut grotescă. În al doilea rând, am pus în pericol relaţia noastră. Una este să hotărâm de comun acord când se termină, alta este să se întâmple din cauze independente de noi. Ştiu că dacă ai fi pus în situaţia de a alege, nu aş avea nicio şansă.

— Tu mă vezi numai cu Ioana, nu?

— Cum te-aş putea vedea altfel, la câte mi-ai spus? răspunse ea, revoltată de absurditatea întrebării.

Călin nu răspunse. Conducea încruntat, strângând volanul cu degetele albite de presiune. Tăcerea se lăsă din nou.

Vegetaţia se împuţinase, iar drumul devenise anevoios. Se apropiau de destinaţie. Peste tot, maci şi flori de ciulini formau pete de culoare în minunata zi de vară care se năştea. Dora ghici albastru închis al mării amestecat cu albastrul deschis al cerului, îşi scoase telefonul şi filmă drumul câteva secunde, apoi pe Călin. La radio cânta „Highway to Hell“, iar ea zâmbi trist ironiei sorţii. Călin o privi dezaprobator, adâncit în gândurile lui. Nu o înţelegea. Lumea lui se dărâma, iar ea filma, în direct, dezastrul.

Dar Dora nu făcea decât să îşi pregătească stocul de amintiri care avea să o ajute să meargă mai departe.

Magnetismul mării îşi făcea deja efectul pe care îl avusese întotdeauna asupra ei şi pofta avidă de viaţă îi reveni dintr-odată. Avea să trăiască din plin ultima lor zi împreună, uitând timpul. Coborî din maşină fericită ca un copil şi alergă până la malul mării. Îşi aruncă balerinii şi încercă apa cu picioarele.

— E incredibil de caldă! îi strigă entuziasmată lui Călin. Te duc în larg?

— Mi-e teamă că mă laşi acolo… îi răspunse el păstrând distanţa.

Dora înţelese sensul vorbelor lui, dar era prea fericită să fie acolo, cu el, după atâta vreme, pentru a se lăsa doborâtă.

— Vino încoace! îi spuse ea râzând, aşezându-se pe o stâncă. El se apropie încet, fără nicio tragere de inimă şi fără puterea de a se lăsa antrenat de veselia ei. Hai să facem poze!

Călin se aşează lângă ea, dar în sufletul lui nu era nicio urmă de soare.

— Hai, zâmbeşte, te rog, îi spuse ea agăţându-se de gâtul lui. Călin zâmbi trist şi ea profită pentru a apăsa pe buton. Încă o dată! Trebuie să imortalizăm momentul! Suntem la maaareee! Şi spunând-o, plimbă telefonul prin faţa lor, apăsând în rafale pe buton.

— De ce nu am venit noi mai demult aici? întrebă Călin cu infinită tristeţe.

Dora nu răspunse. Nu voia să-l întristeze şi mai mult. Ce să îi spună? Că tot din cauza lui? Spusese suficient. Nu mai voia discuţii. Era un moment privilegiat, pe care avea să îl păstreze în suflet toată viaţa.

— Mă duc la maşină, spuse el, negru la faţă, ridicându-se.

— Eu mai rămân puţin. Nu am venit aici ca să stau doar cinci minute!

Călin se îndepărtă. Dora îşi luă balerinii în mână şi începu să înainteze pe ţărmul scăldat de valurile mării. Merse câteva minute, strângând scoici de pe plaja pustie a lui Călin. Urmau să fie piese unice în micul muzeu al dragostei ei. Apoi se întinse pe nisipul cald. Încercă să îşi golească mintea de orice gând, să trăiască doar senzaţia de fericire pe care o avea ori de câte ori era pe plajă. Ascultă valurile, pescăruşii, se lăsă mângâiată de razele fierbinţi, îmblânzite de briza răcoritoare. Cu ochii închişi, se lăsă pradă reveriei.

După o vreme, simţi că o umbră îi acoperă soarele. Călin era în picioare, lângă ea, privind-o. Luă paiul pe care îl ţinuse până atunci între dinţi şi îl apropie de abdomenul ei dezgolit, atingând-o. Ea începu să frisoneze, el strânse din dinţi. Ea îi caută privirea, el şi-o pierdu în scoicile ce zăceau pe nisip. Ea speră că se va apropia, el se îndepărtă. Călin rămase câteva clipe cu faţa spre mare, cu capul plecat, umerii lăsaţi, mâinile încrucişate pe piept. Ca în faţa unui altar păgân, singurul care le-ar fi putut ierta dragostea clandestină. Îşi plângea, fără lacrimi şi fără speranţă, soarta.

Drumul parcurs în sens invers era plin de o durere apăsătoare. Călin opri lângă o floare de ciulin, coborî fereastra şi se întoarse spre Dora:

— Vezi cât de frumoasă este? Dar ştii câţi ţepi îţi lasă în mână dacă o atingi?

Ea nu răspunse. Ştia prea bine ce vrea să spună. Călin porni maşina şi, câţiva metri mai încolo, se opri din nou. Scoase mâna pe fereastră, rupse un mac şi i-l dădu. Dora simţea că va muri de dorul lui.

Kilometrii se scurgeau încet. Călin îi povesti câteva anecdote de pe vremea când mergea cu părinţii la mare, legate de locurile prin care treceau. Dora asculta fascinată. Nu ştia nimic despre această familie care ar fi putut fi a ei, dar de care el o ţinuse întotdeauna departe.

Era deja după-amiază şi li se făcuse foame. Se opriră la o benzinărie şi Călin se aşeză la rând. În timp ce comandă, Dora se lipi de spatele lui, înconjurându-l cu braţele.

— Nu te mai ascunde. Ce fel de cafea vrei?

— Nu mă ascund, spuse ea râzând. Dorm pe tine! Oboseala o ajunsese. Cât studie el meniul, ea se duse să se uite în vitrină.

— Dora!

Ea întoarse mirată capul. Îşi dădu seama că îl auzise atât de rar pronunţându-i numele, încât nu înţelesese de la început că o strigă. Îi plăcea cum sună numele ei pe buzele lui. Îşi amintea că singura dată când îl auzise pronunţându-l fusese la început, când îi spusese o dată, vorbind despre ea la trecut, *Dora mea nu ar fi făcut asta.* I-ar fi plăcut să îl audă mai des, dar trebuia să se obişnuiască cu ideea că nu avea să îl mai audă deloc.

Se aşezară la masă şi începură să mănânce în tăcere. Când termină, Călin îşi aprinse o ţigară şi întrebă:

— De ce?

Dora se uită la el cu o privire plină de suferinţă. El continua să nu înţeleagă. Oftă şi începu să îi repete tot ceea ce îi spusese deja în ziua precedentă.

— Am impresia că vorbesc în gol. Absenţele, faptul că nu ai niciodată timp de mine, de fiecare dată numai eu vin, şi chiar şi atunci mă ţii în şah. Îmi dai explicaţii diferite despre acelaşi subiect, în funcţie de moment. Îţi aminteşti propunerea ta de a merge la teatru?

—Da.

— Face parte din lucrurile pe care ai zis că le vom face şi pe care nu le-am făcut niciodată. Săptămâna 32 sau măcar două nopţi împreună fac parte din aceeaşi categorie. Mi-ai zis că vom merge să dansăm, nu am fost niciodată. Teatrul a fost propunerea ta. Întâi m-ai sucit o săptămână întreagă, schimbând ziua în care urma să fii disponibil. Nu conta că organizarea mea era mai complicată decât a ta. Alăptam, trebuia să găsesc pe cineva cu care să las fetiţa, să mă asigur că George nu află, dar pentru tine, aceste detalii nu au avut niciodată importanţă. Eu mi-am făcut întotdeauna planuri în funcţie de tine. Până la urmă ai rămas fixat pe o zi, după care mi-ai spus că nu poţi merge la teatru. În plus, nu aveai decât o oră la dispoziţie. Nu-ţi mai povestesc toate certurile mele cu George ca să mă eliberez în seara pe care, în sfârşit, o hotărâseşi. Ştiai că eu anunţasem că mă duc la teatru şi că fusesem nevoită să inventez cu cine şi la ce piesă mă duceam. Ai venit, m-ai plimbat puţin cu maşina, după care m-ai lăsat în faţa blocului şi ai plecat. Cu patruzeci de minute înainte de ora la care se termina spectacolul! Norocul meu că citisem până şi rezumatul piesei la care pretindeam că mă duc, pentru a nu fi prinsă cu temele nefăcute. M-am învârtit în jurul blocului ca să nu apar acasă prea devreme, dar după douăzeci de minute la -15 grade, nu am mai putut. A trebuit să inventez o nouă scuză. Nu îmi plăcuse piesa şi plecasem înainte de final.

— Îmi pare rău. Nu ştiam.

— Dar, iubitul meu, acesta nu e decât un exemplu. Îţi pot da zeci de asemenea exemple. M-am simţit umilită şi abandonată de atâtea ori, încât nu ştiu cu ce sunt mai bună decât prietenele mele care suferă doar pentru că, citez, *îl iubesc*. Zburam

la tine ori de câte ori ridicai un deget, în restul timpului nu te deranjam, mă ocupam de toate detaliile. M-am oferit pe un platou, iar tu îţi permiteai să faci şi mofturi: azi am chef, mâine, nu am chef. Te-ai servit de mine fără să îmi dai nimic. Ţi-ai bătut joc de eforturile mele! La naiba!

Povestind, sângele Dorei începuse să clocotească de atâta nedreptate.

— Mi-am luat-o destul. Hai să mergem! spuse Călin nervos, ridicându-se de la masă. Realizând că Dora nu terminase, se aşeză înapoi. Scuză-mă, nu mi-am dat seama că nu ai terminat…

Dar Dora nu avea oricum poftă de mâncare. Stinsese deja ţigara şi se ridicase.

În maşină spiritele se calmară şi tristeţea îşi reluă plutirea, asupra mâinilor lor împreunate. Dora avea impresia că e în inima unei călătorii iniţiatice, că era prima oară când se apropiau atât de mult de răspunsurile pe care le căutau. Fiecare revela ceva nou din personalitatea sa, din trecutul său, din percepţia sa, fiecare afla ceva nou despre celălalt. În ciuda hotărârii şi a lucrurilor pe care şi le spuseseră, avea impresia că nu se apropiaseră niciodată atât de mult unul de celălalt. I se părea anormal să accepte că nimic din toate acestea nu avea să se reproducă. La distanţă de douăzeci de ani, ajunseseră din nou în momentul despărţirii, cu exact acelaşi scenariu. Ea pleca, el nu făcea nimic să o reţină. Ea hotărâse, el îi respecta decizia. Ea încercase să îl facă să înţeleagă cât de mult îl iubeşte, el continua să nu înţeleagă de ce. Ca într-o zi ce se repetă la nesfârşit, se regăseau din nou în faţa aceloraşi alegeri, făcând aceleaşi greşeli. Nu învăţaseră nimic.

— Vrei cireşe?

Dora nu înţelese de la început întrebarea ce o smulsese din gânduri.

— Cireşe?!

— Uite, sunt cireşe pe marginea drumului.

— Daaaa! răspunse ea entuziasmată de ideea lui, încântată, recunoscătoare. Adora fructele cu gust, după care tânjise în atâţia ani în străinătate. Adora ideea de a le cumpăra direct de la ţărani, ca în vremurile în care, copil fiind, se oprea cu părinţii pentru a umple portbagajul. Se întinse spre Călin, îl sărută cu ochii strălucind de bucurie şi sări din maşină, ducându-se într-o fugă spre găleţile pline ochi cu fructe zemoase. Cumpără cu lăcomie mai multe kilograme de cireşe, caise şi căpşune decât ar fi putut mânca vreodată, apoi mai ceru câteva, gândindu-se că poate vrea să le ducă şi Călin copiilor lui. Ştia că el avea să refuze, dar nu lăsă gândul să îi umbrească bucuria simplă pe care o simţea. Se întoarse sărind într-un picior la maşină, în ciuda greutăţii pe care o purta.

— Ai văzut ce uşor sunt de mulţumit? spuse ea râzând fericită.

— Da. Dar îţi trece repede.

Ajunşi în apartament, Călin se refugie pe fotoliul din care purtase discuţia din seara precedentă, Dora se aşeză pe pat.

— La cât trebuie să fii acasă?

— Pe la unsprezece, răspunse el.

Dora începu să râdă amar. Dacă mai avusese vreo îndoială că trebuia să se termine, clipa aceea spulberă totul.

Călin tocmai o minţise din nou. Nu îşi dăduse seama că în seara precedentă îi spusese o altă oră. Stătea pe fotoliu, cu privirea pierdută în gol.

— Noi nu avem niciun viitor împreună, spuse el într-un târziu.

— Ştiu, răspunse ea, disperată de verdictul lui asasin.

— Suntem două locomotive, fiecare cu vagoanele lui. Dacă unul îşi lasă vagoanele, trenul se duce de râpă.

— Poate, dar dacă cele două locomotive îşi unesc forţele, toate vagoanele ar putea avea de câştigat… Ca să răspund cu aceeaşi metaforă, spuse ea, uşor ironică. Dar, de fapt, tu nu mă vrei.

Călin oftă.

— Eu nu pot fi cu o femeie puternică…

Apoi adăugă:

— Nu că… nu ar fi…

Dora simţi disperarea, umilirea, gelozia sfâşiind-o.

— Eu sunt prea mult pentru tine! spuse ea sfidătoare, în timp ce lacrimile începură să îi şiroiască pe faţă, fără control. Sunt prea puternică! Prea exigentă! Aştept prea mult de la tine! Nu faci faţă!

Călin o privi blocat.

— Tu nu plângi niciodată, îi spuse el uimit.

— Nu sunt robot! răspunse ea, furioasă pe propria-i slăbiciune ieşită la suprafaţă, fără pudoare, în faţa lui. Îşi şterse lacrimile nervoasă şi continuă, ironică. A fost doar un moment de slăbiciune. Nu mai dădusem de mult apă la şoareci. Ai văzut? A trecut!

— Vino aici.

Dora refuză. Nu era momentul să îşi lase emoţiile să ţâşnească. În braţele lui, nu avea nicio şansă să le poată stăpâni. Călin o trase încet spre el. Ea opuse rezistenţă, dar sfârşi prin a ceda. Nu mai avea nimic de pierdut. Se lăsă moale în braţele lui, iar el o ţinu strâns.

— Am ajuns unde voiai, conform planului? Iar sunt învins?

— Tu, învins? Eu sunt învinsă.

Buze învinse îşi uniră rănile într-un lung sărut agonizant.

— Nu mai rămâne decât să îmi faci semne de adio cu batistuţa de la geam, spuse el pe un ton ce se voia vesel. Nu realiza că este ultima dată când o vede. Nu putea concepe ideea.

— Mi-a fost bine cu tine, şopti ea, strângându-l în braţe.

— Să nu o spui la trecut… Dacă îţi spun că te iubesc, schimbă ceva?

— Ajută. Dar nu la schimbarea deciziei. Şi eu te iubesc!

Epilog

RĂMÂI INSULA MEA DE CANABIS

Ziua în care fuseseră pe plaja lor pustie se pierduse într-un trecut îndepărtat, înghiţită de avalanşa lunilor repezi, abrupte care se scurseseră. Dora stătea tăcută în noapte, contemplând realitatea care le bulversase vieţile, zădărnicind orice imaginaţie.

— Sau poate imaginaţia oamenilor este prea săracă… se surprinse ea murmurând în noaptea profundă.

Deschise larg ferestrele şi ascultă o vreme vântul primăvăratic. Trase în piept aromele atât de familiare şi, sorbind distrată din cupa de şampanie, se lăsă învăluită de gânduri, într-un dialog cu ea însăşi.

„Viaţa e un formular în care trebuie să bifezi căsuţele obligatorii:

- Copilăria trece ca un vis, legănată de Făt-Frumos şi Ileana Cosânzeana, care au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi.

- Apoi, într-un timp ce se accelerează, mergi la şcoală, cu curiozitatea şi dorinţa arzătoare de a deveni om mare.

- Din înaltul celor optsprezece ani, la o vârstă la care vocaţia şi-a spus rar cuvântul, trebuie să faci prima alegere importantă din viaţa ta: studiile. Ani la rând, alergi de la un examen la altul şi, într-o zi, cu diploma în buzunar, eşti în sfârşit liber să îţi alegi calea.

- Momentul a venit să îţi câştigi existenţa de unul singur şi atunci, începi goana după serviciu.

- Prima relaţie serioasă se consolidează şi, în clipa următoare, te avânţi în vâltoarea pregătirilor de nuntă. Iată-te intrat în rândul lumii!

- Dar o familie are nevoie de un cămin, iar prima casă devine noul Graal după care începi, din nou, să alergi.

- Iureşul continuă, miracolul primului copil se anunţă şi, odată cu el, nopţile albe şi noile griji.

- Ca părinte, acum ai responsabilităţi şi te zbaţi din răsputeri, muncind pe brânci pentru o mărire de salariu.

- Al doilea copil îşi face şi el apariţia, cu minunile sale şi complexitatea organizării. Alte nopţi albe, alte griji.

- Încă un pas înainte spre vârful piramidei şi…

În clipa aceasta, Maslow se arată şi, bătându-te prietenește pe umăr, îţi dă o veste surprinzătoare: pentru prima dată în viaţa ta de adult, te poţi opri din goana nebună care te-a mânat din urmă ani de zile. Poţi în sfârşit să îţi tragi sufletul. Să stai. Să te gândeşti.

Ţi-ai satisfăcut nevoile de bază, ţi-ai îndeplinit responsabilitatea faţă de societate: eşti părinte, eşti soţ sau soţie, eşti profesionist.

Priveşti în urmă şi panorama e ameţitoare.

Eşti mândru de câte ai făcut şi îţi spui că a meritat fiecare dram de energie pe care l-ai investit. Gândul care te emoţionează cel mai puternic, realizarea pe care o conştientizezi ca fiind cea mai mare e legată de aceste fiinţe minunate pe care le-ai adus pe lume. Apoi te gândeşti că ţi-ar plăcea să petreci mai mult timp cu ele.

Şi dintr-odată realizezi că timpul tău nu e decât o succesiune de ore istovitoare de muncă, ce te lasă fără vlagă în momentul în care ai avea cel mai mult nevoie de ea. Şi te întrebi ce cauţi acolo. Nu este ceea ce îţi doreai… Dar ce îţi doreai, de fapt?

Senzaţia că lucrurile din jurul tău încep să se clatine te ia prin surprindere. Începi să te gândeşti, dar cu cât te gândeşti mai mult, cu atât îţi dai seama că, în ciuda eforturilor pe care le-ai depus, îţi lipseşte ceva. Realizezi că încerci să mulţumeşti persoanele din jur, că te zbaţi să creezi o imagine ideală pentru a fi iubit sau recunoscut, dar că nu mai eşti tu însuţi. Îţi dai seama că ai alergat până la epuizare pentru a bifa nişte căsuţe care – surpriză! — nu te fac fericit.

Pentru că serviciul nu te hrăneşte sufleteşte, pentru că Făt-Frumos şi Ileana Cosânzeana nu au o viaţă de vis, pentru că, dacă ai lua-o de la capăt cu mintea de acum, nu ai mai face aceleaşi alegeri. Pentru că ar fi trebuit să îţi laşi timp să înţelegi ce îţi doreşti cu adevărat de la viaţă, nu să te conformezi regulilor impuse de şcoala oamenilor mari. Pentru că ar fi trebuit să îţi laşi timpul de a găsi acea persoană unică pe lume cu care să îţi împărţi viaţa, dincolo de convenţii sociale şi compromisuri. Pentru că ar fi trebuit să trăieşti viaţa cu intensitate în această căutare şi nu în urmărirea oarbă a unei linii impuse de societate. Pentru că ai vrea să o iei de la zero…

Dar gândul că acum ai responsabilităţi te readuce la realitate. Viaţa îşi continuă cursul ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, însă cutremurul gândurilor te-a zdruncinat din temelii şi te zbaţi ca într-o capcană. Ai alergat după un tren pe care te-ai bucurat că l-ai prins în ultima clipă, fericit că ai reuşit să păcăleşti soarta. Dar îţi dai seama, cu un sentiment de claustrofobie sufocantă, că acesta merge într-o cu totul altă direcţie!

Ce alegi: sari din mers, riscându-ţi viaţa sau ceea ce reprezintă viaţa pentru tine, sau te resemnezi, îndreptându-te implacabil către o destinaţie care nu este a ta?“

Dora găsise răspunsul la această întrebare şi, pentru prima dată în viaţa ei, era sigură de alegere. După o procedură lungă şi anevoioasă, divorţul fusese pronunţat. George continuase să o hărţuiască până în momentul în care ea obţinuse ordinul de restricţie. Apoi, nu mai auzise de el. Eforturile de a o stabiliza pe Eva dăduseră încetul cu încetul roade şi, când împliniseră primele şase luni fără nici cea mai mică criză de angoasă, sărbătoriseră cu surle şi trâmbiţe. În tot acest timp, Stela crescuse ca din apă, râzând cu ochii şi etalându-şi şiragul de perle al dinţilor de lapte. Dora îşi regăsise pofta de viaţă şi renunţase la toate cătuşele ce o ţinuseră prizonieră atâta

vreme. Reînvăţase să fie fericită şi să îi facă pe ceilalţi fericiţi, fără a-şi neglija micile plăceri.

Ridicând cupa de şampanie, Dora îşi salută gândurile şi îşi ură:

— La mulţi ani!

În noaptea aceea, împlinea patruzeci de ani.

Razele lunii traversau încăperea, reflectându-se în lemnul lăcuit al pianului. Dora se apropie, atrasă de sclipirea lor, şi îşi scăldă mâna în şuvoiul de lumină. Atingerea neaşteptată a pianului o făcu să freamăte şi chemarea corzilor urcă în ea. Rămase o vreme nemişcată, ezitantă, apoi se lăsă să alunece pe bancheta de catifea. Îşi ridică privirea spre cer, apoi o coborî încet pe claviatură, îşi îndreptă uşor spatele şi, într-o mişcare graţioasă, mâinile ei sărutară tandru fildeş şi abanos, într-o ploaie fină, de sunete dulci. „Sonata lunii" îşi răspândea magia în do diez minor.

Mâna dreaptă începu să brodeze triolete regulate, legănând pe valurile sale destinul celor doi îndrăgostiţi, mâna stângă le pecetlui soarta, în acorduri grave. Adâncindu-se în armoniile sobre, Dora se abandonă încet, lăsându-se pradă magnetismului clapelor, cărora degetele ei le smulgeau tânguiri sfâşietoare. Profund, pianissimo, mâinile se detaşară de voinţa ei, interpretându-şi fiecare propria dramă, propriul personaj, dând replică partenerului de scenă.

Caracterul ostinato al mâinii drepte se modelă după chipul şi înfăţişarea ei, accelerând uşor, escaladând cu uşurinţă octavele, aspirând la trăiri măreţe, sublime.

Mâna stângă, închistată în sonorităţi grave, îl plămădi pe el, prizonier al propriilor temeri, tentat să o urmeze, speriat de înălţime, de profunzime, de implicaţii. Ea, continuându-şi jocul alambicat, într-un arabesc de tonuri şi semitonuri, chemându-l în vârtejul ei. El, vrăjit de chemarea ei, rămânând în acorduri simple, joase, incapabil de a-şi depăşi condiţia.

Ea, mângâind în permanenţă clapele, primindu-le aşa cum veneau, albe, negre, naturale sau alterate, el, desprinzându-se de ele cu regularitate, pentru a nu ceda farmecului, lăsându-se din nou să cadă cu greutate. Ea acceleră uşor, aventurându-se, el frână, temător. Ea îl strigă cu disperare mocnită, el răspunse încet.

Apoi, într-un elan nebunesc, se regăsiră la mijloc, în nevoia vitală de celălalt, jumătăţi opuse ale aceluiaşi tot. Se urmară în noianul de note, se intersectară pe portativ, încercară să rămână alături, dar natura originară îşi spuse cuvântul.

Ea îi spuse povestea dulce pe care ar putea-o trăi împreună, încercând să trezească speranţa în el. El o ascultă, voind să o creadă, fiindu-i frică de forţa ei, frică de propria lui slăbiciune. Braţul stâng se ridică şi, o clipă mai târziu, căzu neputincios înapoi. Ea îl provocă să viseze, să îşi imagineze cum ar fi, să o dorească. Dar el o dorea şi i-o striga cu toată forţa de care se simţea în stare de pe octava alăturată. Inferioară.

Ea îşi spuse iubirea. El se învolbură într-o mărturisire dureroasă a dragostei eterne. Ea se făcu discretă, acompaniindu-i confesiunea, cu note plânse, pierzându-se apoi în aipegii. El îi răspunse ca un ecou trist, irevocabil. Tempo lent,

decrescendo, ce lasă muzica să moară în acordurile finale născute de ambele mâini, la unison.

Dora se smulse cu greu din transa primei părţi şi se avântă cu înverşunare în partea a doua. După durerea surdă, sunetele vesele şi ritmul jucăuş readuseră luminii speranţa, făcând-o să renască. Dora începu din nou să respire, savurând contrastul tonalităţii în oglindă. Alternând legato şi staccato, ambele mâini începură o urmărire complice pe claviatură, cu roluri echilibrate, invocând momentele de fericire. Energia şi optimismul ieşiră la suprafaţă, iar cortegiul de sentimente funeste rămase doar o amintire confuză. Dora survola octavele scăldându-se în amintiri minunate. Braţele îi tresăreau în sforzando, făcând-o să zâmbească săruturilor lui mai mult ca perfecte, jocurilor lor imaginare pe tărâmuri îndepărtate, întâlnirilor care îi ţinuseră cu sufletul la gură, într-o aşteptare delicioasă. Veselie molipsitoare, ritmată de ambele mâini, într-o tranziţie abilă către ultima parte.

Se detaşă câteva clipe de pian, respirând profund, înainte de a plonja în miezul celei de-a treia părţi. Arcuindu-se ca înaintea atacului final, Dora îşi slobozi degetele înnebunite într-o goană dezlănţuită, abia atingând clapele incandescente. Acorduri explozive, repetate, frânau ieşirea de pe clavier şi întoarcerea la punctul de plecare, pentru a o lua de la capăt într-un ritm sufocant, ameţitor. Arpegii, sforzando, başi, Alberti se amestecară într-un zbucium continuu, într-o luptă a luminii cu întunericul, într-o zbatere pentru supravieţuire. Dora simţea că pianul se zdrobeşte sub mâinile ei, în furia acordurilor şi vuietul corzilor. Se lăsă transportată cu totul în lupta cu viaţa, cu ea însăşi, cu pierderile suferite, uitându-se pe alocuri, ieşind mereu la suprafaţă, gata de orice sacrificiu pentru ceea ce era cu adevărat important. Deplasări ample ale ambelor mâini sprijinite de bust, umeri, braţe şi încheieturi, mobilizate într-o explozie de violenţă pasională ducând la izbândă, săpând pentru totdeauna în memoria clapelor, încheierea glorioasă.

Aerul continuă să vibreze în încăpere multă vreme după ce mâinile se desprinseră de clavier. Dora îşi ridică privirea pierdută, întorcându-se de departe, reluând încet contactul cu realitatea. Vederea plicului aşezat pe pian o surprinse. În afară de partituri, nu punea niciodată nimic acolo. Luă plicul, îl deschise cu gesturi delicate şi murmură:

— Călătorie în jurul lumii…

Pe măsură ce citea destinaţiile biletelor de avion şi comentariile adăugate de mână, zâmbetul îi inundă faţa:

1. Rusia, Sankt Petersburg *într-o sanie trasă de cai*
2. Peru, Lima *pe lamă, cu fes pe cap*
3. China, Pekin pe *Marele Zid*
4. Australia, Sidney *pe placa de surf*
5. Madagascar, Antananarivo *safari, neapărat pe lângă baobab*

— Realitatea depăşeşte cu mult imaginaţia! spuse ea cu voce tare şi se avântă spre aeroport.